

Rachel Gibson

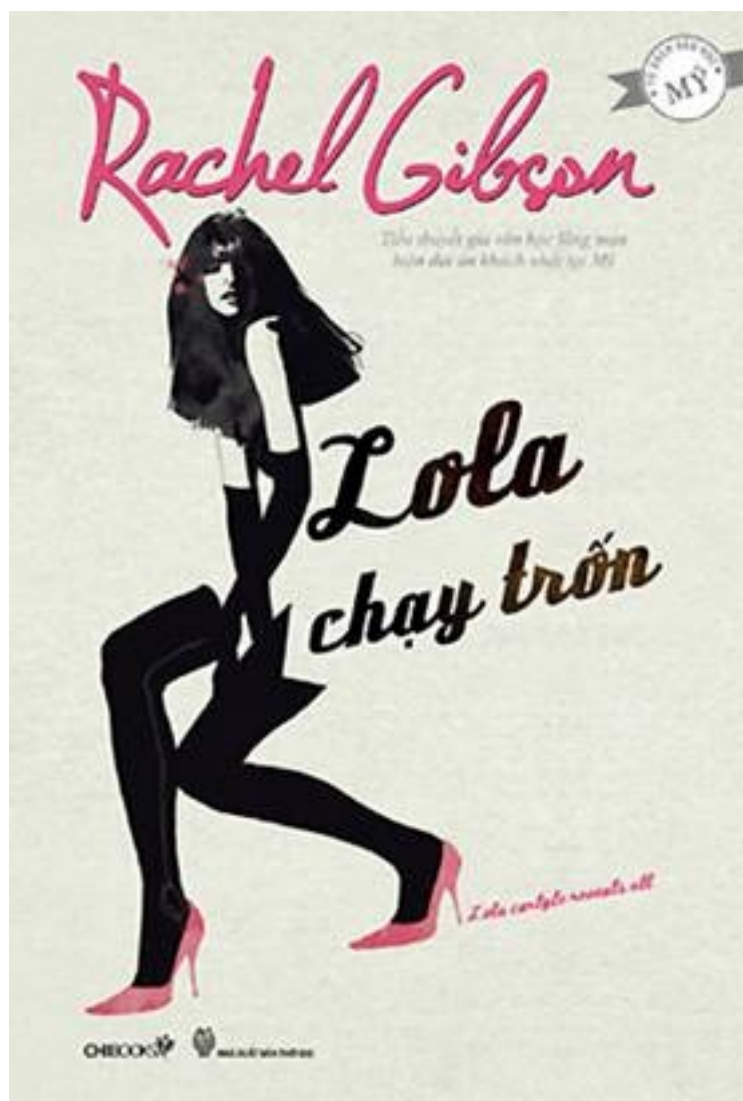
Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn
hiện đại ưu khách nhất tại Mỹ

Lola chạy trốn

Lola carlyle reveals all

LoLa chạy trốn

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH MTV Văn hóa và truyền thông Lệ Chi

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

*Với vô vàn lời cảm ơn và trân trọng
tới những cô bạn tôi thứ Năm:
Laura Lee Guhrke, Jill Hill, và Cathie Wilson.*

*Các bạn làm tôi bật cười
và giữ cho tôi tương đối sáng suốt.*

Lời cảm ơn

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Lời cảm ơn

Tôi xin được bày tỏ lời cảm ơn của mình đối với những người đã giúp tôi trong quá trình viết cuốn sách này: Floyd và Gloria Skinner, vì đã chia sẻ với tôi kiến thức của họ về du thuyền, Hạ sĩ Bảo vệ Bờ biển Mike Brock, vì đã nhận điện thoại và trả lời tất cả các câu hỏi của tôi, và cũng xin gửi lời cảm ơn tới nhiều tác giả của những cuốn sách tham khảo mà tôi đã nghiền ngẫm trong khi viết cuốn sách này.

Mở đầu

Trong tất cả những lần bẽ mặt mà Lola Carlyle từng phải hứng chịu trong đời – và cái danh sách đó vừa tương đối dài vừa lý thú – thì việc nhìn thấy các bức ảnh khỏa thân của chính mình trên mạng không nghi ngờ gì là điều tệ hại nhất. Bất kỳ ai có một cái modem và một thẻ tín dụng đều có thể nhìn mười lăm bức ảnh lỏa lồ khác nhau của cô. Bức sau lại đáng xấu hổ hơn bức trước đó một chút. Biết rằng chúng đang bị phát tán ngoài kia là một nỗi ô nhục trường kỳ, là gánh nặng trên vai, và là cái đe trên đầu đè nặng vào hộp sọ cô.

Các bức ảnh ấy do hôn phu cũ của cô, Sam Thăng Khốn, chụp cách đây vài năm. Sam, kẻ luôn tuyên bố tình yêu bất diệt, kẻ đã bảo cô rằng dù bất kể điều gì cô cũng có thể tin hắn, đã dùng các tấm ảnh của cô để cứu hắn thoát khỏi rắc rối tài chính. Bốn năm sau ngày họ chia tay, hắn đã phát triển trang www.lolarevealed.com và tạo ra nguồn gốc nỗi ô nhục lớn nhất đời Lola.

Trong quá khứ, Lola từng làm mẫu cho các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp – quá nhiều lần để mà đếm. Nhưng Sam là một nhân viên ngân hàng đầu tư, và hắn đã chụp mấy bức ảnh này với một chiếc Kodak lấy ngay mà hắn đã vớ được ở một quầy bán đồ ăn nhanh. Trong một khoảnh khắc mà cô chỉ có thể nhìn lại và đổ lỗi cho tình trạng điên đảo, cô đã cho hắn chụp nhanh một chuỗi các bức ảnh lộ mông của cô trên giường hắn, cưỡi chiếc xe đạp thể hình của hắn, và ngồi giữa cái bàn bếp nhà hắn mà nhai kẹo và snack Doritos.

Bức ảnh tuyệt đối đáng xấu hổ nhất của cô là bức ảnh chụp cảnh cô đang hôn một thanh kẹo Tootsie Roll cỡ bự. Vào lúc ấy, bức ảnh chỉ mang ý vui nhộn, một trò đùa ngớ ngẩn về sự nghiệp của cô. Vì nó, cô không bao giờ ăn bất kỳ thứ gì không được bỏ lò, nướng, hoặc không khoác lên mình bộ cánh không calo. Không bao giờ ăn một thứ gì gây béo không được thường xuyên thanh lọc khỏi cơ thể.

Điều mà mấy bức ảnh không trưng ra là cơn buồn nôn đã bắt đầu ngay sau khi cô ngốn hết đồng đồ ăn vặt đó. Chu trình cảm giác tội lỗi xấu xa luôn bắt đầu sau khi cô hoàn toàn mất kiểm soát. Cảm giác hãi hùng khi nghĩ rằng

cô có thể đã nặng thêm ba chục gram, điều mà luôn đưa cô thẳng đến máy tập chạy bộ hoặc toilet.

Đó là một trạng thái cưỡng bách tâm lý mà giờ cô đã kiểm soát được, nhưng từng có thời nó gần như cướp lấy mạng sống của cô. Thậm chí bây giờ, mỗi lần cô nhìn lại những bức hình cô cao một mét tám, nặng năm mươi cân, một giọng nói lại vang lên trong đầu cô bảo rằng cô nên bỏ qua bữa trưa, hoặc thúc giục cô đến thăm nhà hàng của Colonel ^[1] và gọi một xô thịt gà, khoai tây nghiền rưới nước sốt thịt, và một lon Coke ăn kiêng.

Còn tệ hơn cả nỗi ô nhục khi mấy bức ảnh nhớp nhúa đó xuất hiện trên Internet cho cả thế giới nhìn thấy là việc biết rằng cô chẳng thể làm gì về chúng hết. Và cô đã cố. Cô đã xin Sam đưa lại cho cô mấy bức hình và gỡ chúng khỏi mạng. Cô đã mời mọc hẳn tiên, nhưng thậm chí sau từng ấy thời gian, hẳn vẫn còn vô cùng hẳn học về cuộc chia tay của họ, nên hẳn đã từ chối. Cô đã thuê một luật sư và được bảo những gì mà về cơ bản cô cũng đã biết. Sam sở hữu những tấm hình đó và hẳn ta có thể công khai nó ở bất kỳ đâu hẳn muốn. Dầu sao cô vẫn đưa hẳn ra tòa, và cô đã thua một cách mau lẹ.

Giờ đây lựa chọn duy nhất của cô là thuê một tay sát thủ. Một lựa chọn mà cô có thể thực sự xem xét đến nếu cô biết chắc rằng mình sẽ không bị tóm, tự làm bản thân và gia đình cô thêm bẽ bàng. Bởi vì trong một gia đình đầy những tội đồ tội lỗi đầy mình, Lola vẫn luôn là con cừu đen lớn nhất. Điều này cũng là một thành tích khá lớn khi người ta cân nhắc đến những rắc rối gần đây của chú Jed. Chưa ai bị tổng vào nhà tù liên bang, dù trại giam của hạt thì có đấy. Nhà tù liên bang ư, chưa hề. Và nhìn thấy cô trong màu vàng cam của nhà tù liên bang có thể cuối cùng cũng khiến người mẹ tội nghiệp của cô chịu hết nổi mất.

Lola với lấy tờ báo khổ nhỏ mà cô đã nhét vào vali và liếc nhìn mặt cô trên trang bìa của tờ *National Enquirer*. Dưới bức tranh của cô là dòng tiêu đề, CỨU NGƯỜI MẪU NẶNG CÂN, LOLA CARLYLE, TRỐN CHUI LUI.

Cô ném tờ báo sang một bên, và cùng với con chó phốc, Búp Bê Cung, kẹp dưới một tay, cô đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ. Dường như tên cô sẽ không bao giờ được nhắc đến mà thiếu đi bình luận về mười hai cân mà cô đã có

thêm sau khi quay lưng lại với nghề người mẫu. *Nặng cân* còn là một miêu tả tử tế được dùng ngày nay đây. Từ kém ưa thích nhất của cô là Lola Phục Phịch. Cô đã cố không để những cái tên ấy quấy rầy hoặc làm tổn thương bản thân mình. Nhưng sâu thẳm bên trong, chúng vẫn gây đau đớn.

Cô không béo, và cô cũng không trốn chui lủi. Cô đang trong một kỳ *ngỉ* điều dưỡng tinh thần vô cùng cần thiết. Trên một hòn đảo riêng ở Bahamas, *ngỉ ngơi*. Nhưng sau hai ngày ngủ nghỉ, cô đã chán đến phát khóc và sắp sửa điên như một con cú muỗi. Cô có một cuộc đời cần sống và một doanh nghiệp cần điều hành. Và bây giờ, nhờ có ánh mặt trời ấm áp và không khí tươi mát, cô có một làn da rám nắng đẹp đẽ, một cái đầu thanh tịnh, và một kế hoạch mới.

Cô cho rằng tất cả những gì cô cần để ép Sam rút phích cắm trang web của hắn là một thám tử tư giỏi giang và tí bản thủ mới mẻ. Sam không phải lúc nào cũng ngay thẳng trong việc làm ăn, và cô biết có rất nhiều thứ cô có thể dùng để tống tiền hắn ta. Quá đơn giản, cô không biết sao trước đây cô lại không hề nghĩ đến nó cơ chứ.

Ngay khi cô về nhà, Sam Thăng Khôn sẽ lụn bại.

Chương 1

Max Zamora sắp trở nên quá già để đóng vai Siêu nhân. Adrenaline chạy rần rật qua huyết quản anh và dựng lông mu cánh tay anh lên, nhưng chẳng làm được mấy để thui chột cơn nhức nhối bỏng rát đang rùng rục bên lườn, đánh cắp không khí khỏi phổi anh. Ở tuổi ba mươi sáu, anh cảm thấy việc cứu thế giới đau đớn hơn nhiều so với trước kia.

Anh hít những hơi thở đều đặn để kiểm soát cơn đau và trạng thái buồn nôn đang đe dọa ngay dưới bề mặt. Vượt lên trên cơn đau như búa bổ trong đầu, anh lắng nghe âm thanh của các du khách và taxi, của âm nhạc vùng đảo và những cơn sóng va vào bến tàu. Anh chẳng nghe thấy gì ngoài những âm thanh bình thường tràn ngập không khí buổi đêm âm thấp, nhưng Max biết chúng ở ngoài kia. Đâu đó. Đang tìm kiếm anh. Nếu chúng tóm được anh, chúng sẽ không do dự trước khi giết anh, và lần này chúng sẽ thành công.

Ánh sáng từ Casino Atlantis rọi lên những con đường mờ ảo của bến tàu, và trong một phần nghìn giây thị lực của anh rõ ra, rồi cảnh vật lại nhân đôi, gây nguy hiểm cho thăng bằng của anh khi anh di chuyển trong bóng tối. Để đôi mắt quân sự của anh không tạo ra một âm thanh nào khi anh nhảy lên chiếc du thuyền cột ở cuối bến tàu. Máu nhỏ giọt từ vết cắt ở môi dưới và chảy dọc cằm xuống chiếc áo phông đen xì của anh. Khi adrenaline của anh chảy cạn, anh biết mình sẽ cực kỳ đau đớn, nhưng anh có kế hoạch đi được nửa đường tới Florida trước khi chuyện đó xảy ra. Nửa đường rời khỏi địa ngục mà anh vừa viếng thăm trên Đảo Thiên Đường.

Max lần tới bếp ăn và lùng sục khắp các ngăn kéo. Tay anh rơi xuống một cái dao ăn cá, và anh kéo nó ra khỏi vỏ rồi thử lưỡi dao dài năm inch sắc nhọn vào ngón tay cái. Ánh trắng tràn vào qua các ô cửa sổ nhựa trong suốt của du thuyền phía trên cao và thấp lên những vệt sáng trong khu vực bên trong tối đen như mực.

Anh không bận tâm lục soát du thuyền thêm nữa. Đằng nào anh cũng không thể thấy được gì nhiều, và anh sẽ bị nguyên rửa nếu bật đèn lên và tự rọi sáng vị trí của mình.

Dao nữa kêu leng xeng trong ngăn kéo khi Max đóng sập nó lại. Anh đoán là nếu chủ thuyền mà vẫn còn ở trên boong, thì đến giờ anh cũng gây ra đủ tiếng động để làm họ náo loạn rồi.

Và nếu có ai đó đột ngột xuất hiện từ trong bóng tối, anh sẽ phải đổi sang kế hoạch bất ngờ B. Vấn đề là, anh không có kế hoạch B. Cách đây một giờ, anh đã phung phí hết các chiến dịch dự phòng cuối cùng của mình rồi, và giờ đây anh đơn thuần chỉ dựa vào bản năng và bản lĩnh sống còn mà thôi. Nếu nỗ lực vượt biển cuối cùng này mà thất bại, anh sẽ là người chết. Max không sợ cái chết, anh chỉ không muốn cho bất kỳ ai niềm sung sướng được giết anh.

Khi không có ai xuất hiện, anh lần đường quay ra ngoài và nhanh chóng cắt dây buộc tàu. Anh đi lên cầu thang tới phòng chỉ huy trên cao. Thị lực của Max rõ ra được vài giây ngắn ngủi, cho phép anh thấy được phòng chỉ huy có một tấm bạt che nóc cùng một dãy cửa sổ nhựa bao quanh. Anh quỳ xuống cạnh ghế của thuyền trưởng trong bóng tối loang lổ, cảnh vật trước mắt anh lại nhòa đi rồi nhân đôi.

Một đợt buồn nôn đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, và anh gắng hết sức để thở nhằm át đi nó. Chủ yếu nhờ xúc giác, anh dùng con dao để rạch một khoanh ra khỏi nắp bộ phận lái tàu. Mồ hôi châm nhói vết cắt trên trán và chảy xuống lông mày khi anh rút ra một đám dây nhợ. Tâm nhìn của anh không khá lên tí nào và anh mất nhiều thời gian hơn những gì anh thích để định vị lưng công tắc đánh lửa. Khi nhìn thấy, anh cắt xoẹt đám dây, rồi nối chúng lại với nhau. Cỗ máy đôi bên trong rùng mình, rung và bắn nước tung tóe khi Max chống một tay lên sườn, một tay đặt lên bánh lái, và nhòem dậy.

Anh cho du thuyền vào số, đẩy cần gạt về phía trước, và lái con thuyền rời khỏi cầu cảng. Nếu anh nghiêng đầu vừa đúng cách, đôi mắt nhìn thấy mọi vật đều gấp đôi của anh sẽ không tệ lắm nữa, rồi anh có thể giữ cho con thuyền ở chính giữa dòng nước và tránh khỏi các vật cản.

Anh lái con thuyền ra khỏi bến du thuyền và đi vào Cảng Nassau, qua dưới cây cầu kết nối đảo Thiên Đường với thủ phủ và vượt qua những con tàu tuần tra neo ở cầu tàu Prince George. Đêm nay chẳng có gì đến dễ dàng cả và anh chờ đợi một luồng lửa từ khẩu súng tự động, nghiền nát tấm bạt che và nhai gọn sàen tàu bất kỳ lúc nào. Ngay giây phút anh đáp xuống hòn

đảo chiều hôm đó, vận may của anh đã đi từ đen đui sang tệ hại, và anh không tin rằng vận rủi của anh đã xong việc với anh rồi đâu.

“Xin lỗi, nhưng anh đang làm gì vậy?”

Trước âm thanh giọng phụ nữ, Max quay ngoắt lại và tóm lấy tay vịn của ghế thuyền trưởng để khỏi ngã. Anh nhìn chăm chăm vào hai hình ảnh của một phụ nữ được luồng ánh sáng dịu dịu từ cảng phác họa ra. Ngọn hải đăng ở cuối đảo chiếu một luồng sáng rực rỡ quét qua sàn nhà và rọi sáng hai cặp chân y xì nhau với hai mươi cái móng đỏ chót. Nó nhàn nhã dạo lên hai cái váy màu đỏ pha xanh và phần bụng trần phẳng lì. Hai cái áo sơ mi trắng được buộc lại dưới hai bộ ngực lớn. Rồi nó trượt qua hai khố miệng đầy đặn và luồn qua một mớ tóc xoăn vàng. Mặt cô ta vẫn bị ẩn đi khi hình ảnh mờ ảo của hai con chó nhỏ sủa ăng ăng từ cánh tay cô ta, tiếng tru tréo ấy đủ nhức óc để làm tai Max chảy máu.

“Khi thật, mình không cần điều này,” anh nói, tự hỏi cô ta đến từ cái chỗ chó chết nào. Thứ kém cỏi tội nghiệp được coi là chó đó nhảy khỏi cánh tay cô ta và phóng qua sàn, dừng lại cạnh chân Max và sủa inh ỏi đến mức hai chân sau của nó chống lên khỏi boong. Người phụ nữ di chuyển về phía trước, và hình ảnh nhân đôi của cô ta hơi dài ra phía sau khi cô ta lao tới bế con chó lên.

“Anh là ai? Anh làm việc cho nhà Thatch à?” cô ta gắng hỏi. Anh không có thì giờ cho chó, hỏi han, hay mấy thứ vớ vẩn nói chung. Cô ta phải đi. Điều cuối cùng anh cần tối nay là một con chó đang sủa nhặng xị và một phụ nữ lảm mồm. Cô ta và con chó sẽ phải nhảy khỏi thuyền. Hiện giờ mũi đảo Thiên Đường ở phía sau họ chưa đến ba mươi mét. Họ chắc sẽ đến được thôi. Nếu không, thì cũng không phải vấn đề của anh.

“Đóng miệng con chó đó lại không thì tôi sẽ đá nó qua mạn tàu đấy,” anh nói thế thay vì bắt cô ta và con chó ngu ngốc nhảy xuống biển. Chết tiệt, anh đang trở nên mềm yếu lúc tuổi già.

“Anh đang đưa con thuyền đi đâu vậy?”

Anh lờ cô ta đi và liếc nhìn lần cuối những ánh đèn dịu dịu của Nassau, nhìn những cái phao sáng màu xanh lục sờn mướt và ngọn hải đăng lập lờ, rồi chuyển sự chú ý sang buồng điều khiển. Anh cũng có vài câu hỏi

của chính mình, nhưng anh sẽ phải đợi mới lấy được câu trả lời. Vào lúc này, anh có những mối bận tâm quan trọng hơn, như sự sống còn.

Tay anh run lên vì đau đớn và adrenaline. Dùng sức mạnh ý chí mãnh liệt và hàng năm trời kinh nghiệm, anh làm chúng vững lại. Anh không phát hiện thấy một con thuyền nào khác theo đuôi mình, nhưng điều đó cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

“Anh không thể cứ lấy con thuyền này được. Anh phải quay lại cầu cảng đi.”

Nếu đầu anh không nhức như búa bổ và cơ thể anh không phải vừa bị dùng làm bao cát, anh chắc có thể thấy cô ta vui tính như điên. Quay lại, sau cả địa ngục anh vừa trải qua sao? Đưa con thuyền về, sau khi anh đã đi qua cả đồng rấc rồi để cướp nó sao? Còn lâu nhé. Phải dùng đến tài năng hiếm có mới khởi động được con thuyền khi người ta thậm chí còn chả nhìn thẳng được nữa đây. Anh đã ở trên boong của gần như tất cả các loại chiến hạm có thể tưởng tượng được. Tất cả từ một con thuyền bơm phòng tới tàu ngầm tấn công. Anh biết cách đọc hệ thống định vị toàn cầu, và nếu cần thiết anh có thể đọc được cả bản đồ hàng hải và dùng la bàn. Vấn đề là, với thị lực thế này, điều tốt nhất anh có khả năng làm vào lúc này là hướng về phía tây và liêu một phen.

“Anh là ai?”

Anh nheo mắt nhìn hình ảnh mờ ảo của bộ điều khiển trước mặt và với lấy radio. Anh trượt và thử lại cho đến khi cảm thấy các nút bấm dưới đầu ngón tay. Điện tích lấp đầy không khí xung quanh anh, át hẳn các câu hỏi của người phụ nữ. Anh điều chỉnh cái nút bẹp, loại bỏ âm thanh nhiễu, rồi nhẹ nhàng xoay nó. Chiếc radio bắt sóng vào một cuộc gọi giữa tổng đài đường biển với một tàu hành khách, rồi anh chuyển sang một kênh phi lợi nhuận. Anh không nghe thấy gì khác thường và tiếp tục đổi kênh. Mỗi kênh đều nghe có vẻ bình thường. Một lần nữa, không có gì khác thường, nhưng anh không phải đang nghe ngóng giao thông bình thường hay không khác thường.

“Anh phải đưa tôi quay lại. Tôi hứa tôi sẽ không kể cho ai nghe về anh hết.”

Chắc chắn là em sẽ không kể rồi, cưng ạ, anh nghĩ khi liếc nhìn qua vai, nhưng anh không thấy được gì qua mắt trái và chuyển sự chú ý quay lại

với bộ phận điều khiển. Nếu cô ta ngậm miệng lại, anh gần như có thể quên bém rằng cô ta ở đó.

Anh đã không liên lạc với Lầu Năm Góc mười hai tiếng rồi. Trong lần chuyển giao cuối cùng, anh đã thông báo cho họ rằng không cần thiết phải có đội giải cứu, không cần phải thương thảo thêm nữa. Hai điệp viên DEA [2] mà anh vẫn tìm kiếm đã chết, và chết cũng lâu rồi. Rõ ràng là không quen chịu tra tấn, họ đã quy ngã trước bàn tay những kẻ bắt giam.

“Người ta sẽ chú ý đến việc tôi đi mất, anh biết đấy. Thực tế thì, tôi cá là đến giờ đã có người nhớ tôi rồi.”

Điên mất.

“Tôi chắc chắn rằng có ai đó đã liên lạc với cảnh sát rồi.”

Cảnh sát Bahama là rắc rối tầm thường nhất của anh. Anh đã bị buộc phải giết José, con trai trưởng của André Cosella, và anh chỉ xoay xở vừa đủ để thoát ra với mạng sống của chính mình. Khi André phát hiện ra, hẳn ta sẽ là một ông vua thuốc phiện cực kỳ cáu tiết cho xem.

“Ngồi xuống và im lặng đi.” Qua đôi mắt nhìn mọi thứ đều nhân đôi lên, anh nhận thấy ánh đèn của một con thuyền buồm đang hướng về phía họ bên mạn trái tàu. Anh không nghĩ nhà Cosella đã tìm ra thì thể và không cho là con thuyền buồm kia đầy những tay buôn thuốc phiện, nhưng anh biết tốt hơn hết là không nên loại trừ điều gì cả, và điều cuối cùng anh cần là để người phụ nữ bên cạnh anh bắt đầu hét văng đầu anh ra.

Anh cảm thấy chứ không hẳn là nhìn thấy cô ta chuyển động, và trước khi cô ta kịp cất bước, anh với tay ra và túm lấy cánh tay cô ta. “Đến nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc làm một chuyện gì đó ngu ngốc đấy.”

Cô ta la hét và cô giẫy ra khỏi nắm tay của anh. Con chó sủa ăng ăng, nhảy lên boong, và khóa chặt hàm nó vào chân quần Max.

“Bỏ tay anh ra khỏi tôi,” cô ta hét lên, và đập anh, gần như chạm vào cái sọ vốn đang nhức nhối sẵn của anh.

“Chết tiệt!” Max chửi thề khi anh quay ngoắt cô ta lại và đập lưng cô ta vào ngực anh. Anh nghiền chặt cầm chống lại cơn đau đang bắn dọc

xương sườn anh và ghi lấy hai cổ tay của cô ta. Cô ta vật lộn để thoát ra, nhưng cô ta mềm mại, cực kỳ nữ tính và không thể đối địch được với Max. Anh dễ dàng ép hai cẳng tay cô ta vắt chéo trước ngực, ghim chặt cô ta vào anh và kiểm soát hai khuỷu tay cứ huých lên của cô ta. Mái tóc phồng lên phía trên đầu của cô ta cù cù má anh khi anh cho cô ta tí thông tin về tình huống không thể cứu vãn được của họ. “Hãy làm một cô gái ngoan, và ai mà biết được, cô có thể còn sống để nhìn thấy bình minh đây.”

Cô ta chờ người ngay lập tức. “Đừng làm đau tôi.”

Cô ta đã hiểu nhầm anh, nhưng anh không bận tâm sửa sai cho cô ta. *Anh* không phải thứ mà cô ta cần lo lắng đến. Anh sẽ không làm đau cô ta, trừ phi cô ta đập anh lần nữa. Sau đó thì mọi suy nghĩ hiện giờ sẽ bị hủy bỏ.

Chiếc thuyền buồm lướt qua mặt nước êm ả, một bóng mờ đối với Max, và tất cả cũng nhắc nhở anh một cách cực kỳ rõ ràng về vị trí yếu ớt của mình. Anh còn không thể nhìn thẳng. Vào lúc này, tầm nhìn của anh trong bóng tối tốt hơn là trong ánh sáng, số ưu thế cũng nhiều như số điểm bất lợi. Anh không cần bác sĩ cũng biết xương sườn của anh bị rạn, và anh chắc chắn mình sẽ đái ra máu trong ít nhất một tuần. Tệ hơn thế, người của Cosella đã lấy đi tất cả dụng cụ của anh – vũ khí và phương tiện liên lạc. Chúng thậm chí còn lấy cả đồng hồ của anh. Anh chẳng có gì để chiến đấu, và nếu chúng tìm ra anh, anh sẽ như cá nằm trên thớt. Còn tệ hơn cả cá nằm trên thớt nữa ấy. Vận đen đã ám anh vào một nữ công dân mềm mại và con chó om sòm của cô ta. Anh lắc chân và con vật nặng xỉ đó trượt ngang sàn gỗ.

“Thả tôi ra và tôi sẽ ngồi xuống như anh đã nói.”

Anh không tin cô ta. Anh không tin cô ta sẽ không thử làm gì đó, và trong tình trạng hiện tại này, anh thậm chí còn không thấy được việc đó đến nữa. Tối nay anh đã sống sót qua quá nhiều thứ để cho phép cô ta kết thúc việc này. Anh nheo mắt lại và cảnh nhân đôi trước mắt anh trượt lại làm một. Ánh sáng đuôi tàu của chiếc thuyền buồm lướt qua mà không có xô xát nào, và trước sự nhẹ nhõm khổng lồ của anh, việc anh nhìn mọi vật đều nhân đôi lên không quay trở lại nữa.

“Anh là ai?” cô ta hỏi.

“Tôi là người tốt.”

“Phải rồi,” cô ta nói, nhưng nghe không thuyết phục. Giống như cô ta đang cố làm anh nguôi giận hơn.

“Tôi đang nói với cô sự thực đấy.”

“Người tốt không đánh cắp thuyền và bắt cóc phụ nữ.”

Cô ta đúng một điểm, nhưng cô ta cũng sai be bét rồi. Đôi khi ranh giới giữa người tốt và kẻ xấu cũng mập mờ như thị lực của anh vậy. “Tôi không đánh cắp con thuyền này, tôi đang trưng dụng nó. Và tôi không bắt cóc cô.”

“Vậy đưa tôi quay lại đi.”

“Không.” Max đã được huấn luyện bởi những gì tốt nhất mà quân đội có thể đem ra. Ngoại trừ thất bại tối nay, anh có thể bắn và trộm tốt hơn đa số. Thám thính gần như tất cả các kho quân sự, lấy những gì anh muốn, và thoát ra vào bữa tối, nhưng từ kinh nghiệm anh biết rằng một phụ nữ quá kích động cũng có thể khiến một tình huống vững như thạch bắt ổn như điên. “Tôi sẽ không làm đau cô. Tôi chỉ cần đặt tí khoảng cách giữa tôi và Nassau thôi.”

“Anh là ai?”

Anh nghĩ đến việc đưa cho cô ta một cái tên hư cấu nào đó, nhưng vì cô ta chắc sẽ tìm ra khi cố cho anh vào tù vì tội bắt cóc, anh nói với cô tên thật. “Tôi là Thiếu tá Hải quân Max Zamora,” anh trả lời, nhưng không nói hết cho cô toàn bộ sự thật. Anh bỏ ra ngoài việc anh đã nghỉ hưu khỏi quân đội và rằng hiện tại anh làm việc cho một bộ phận của chính phủ không hề tồn tại trên giấy tờ.

“Thả tôi ra,” cô yêu cầu, và lần đầu tiên Max nhìn xuống hình ảnh mờ ảo tay anh quấn chặt quanh cổ tay cô. Lưng ngón tay và các khớp tay anh ấn vào hai cái gôi mềm mại của ngực cô, và đột nhiên anh cảm thấy từng centimet tấm lưng mảnh mai của cô nghiền vào lòng ngực anh. Phần mông tròn của cô bị thúc vào háng anh, và cảm giác đói khát hòa trộn với nhức nhối cưỡi lên xương sườn và thui mạnh hộp sọ anh. Anh vừa phần nộ vừa ngạc nhiên khi mình còn có thể cảm thấy gì đó ngoài đau đớn. Nhận thức về cô trải rộng qua da anh, và anh đẩy lùi nó, nện nó xuống, và ép nó lùi vào chôn thẳm kín nơi anh chôn vùi tất cả những yếu đuối.

“Cô sẽ đập tôi một cái nữa hả?” anh hỏi.

“Không.”

Anh giải phóng cô và cô vọt ra khỏi vòng tay anh như thể quần áo cô đang cháy. Qua bóng tối đen xì của cabin, anh quan sát cô biến mất trong góc, rồi anh lại một lần nữa quay sang bộ điều khiển.

“Đến đây, Bé Cung.”

Anh nhìn cô qua vai, chắc chắn rằng mình nghe nhầm cô. “Gì cơ?”

Cô vốc con chó lên. “Anh ta có làm mày đau không, Búp Bê Bé Cung?”

“Chúa ơi,” anh rên lên như thể vừa giẫm vào thứ gì đó tởm lợn. Cô ta đặt tên cho con chó của mình là Búp Bê Bé Cung. Không ngạc nhiên khi nó khiến anh khó chịu đến thế. Anh chuyển sự chú ý về GPS ^[3] và ấn công tắc. Màn hình sáng lên, những vạch kẻ mờ ảo xám xịt và số má nhạt nhòa. Anh nheo mắt và đưa màn hình phóng to hơn. Bên mạn trái của màn hình, anh chỉ có thể phân biệt được những đường biên đang tới gần của đảo Andros và chuỗi đảo Berry bên mạn phải. Anh không thể nhìn đủ rõ để đọc được độ lớn của kinh độ và vĩ độ, nhưng anh cho rằng miễn là anh hướng đến phía tây bắc thêm một giờ nữa trước khi rẽ sang chính tây, đến sáng anh sẽ đáp dọc bãi biển Florida.

“Nếu anh thực sự là một trung úy thì hãy cho tôi xem căn cước của anh đi.”

Thậm chí nếu từng mẫu căn cước còn chưa bị lấy khỏi người anh khi anh bị bắt, thì đằng nào nó cũng chẳng nói cho cô biết được gì đâu. Anh đã vào Nassau dưới cái tên Eduardo Rodriguez, và tất cả mọi thứ từ hộ chiếu và bằng lái xe cho tới đồng giấy tạp nham trong túi anh đều đã được làm giả.

“Ngồi xuống đi, quý cô. Tất cả chuyện này sẽ kết thúc trước cả khi cô biết đấy,” anh nói, bởi vì chẳng có gì nữa anh có thể nói với cô. Đằng nào cô cũng sẽ chẳng tin bất cứ điều gì. Những người dân Mỹ tốt nhất là không nên biết về những người như Max. Những người hoạt động trong bóng tối. Những người thực hiện những nhiệm vụ không thể lặn ra dấu vết cho chính phủ Mỹ và được trả những khoản tiền không thể dò nổi. Những người trả lời những cú điện thoại không tồn tại từ những máy điện thoại không tồn tại

trong một văn phòng không tồn tại ở Lầu Năm Góc. Những người thu thập tin tình báo, phá vỡ hoạt động khủng bố, và lấy mạng lũ người xấu cùng lúc cho phép chính phủ từ chối trách nhiệm.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Phía tây,” anh trả lời, cho rằng đó là tất cả những thông tin mà cô cần.

“Chính xác thì nơi nào phía tây?”

Nhờ tông giọng của cô, anh không cần nhìn cũng biết cô là loại phụ nữ mong được nắm quyền. Một mụ la sát thực sự. Trong những hoàn cảnh thuận lợi nhất, Max cũng không để bất kỳ ai hách dịch với anh, nhưng đây không phải hoàn cảnh thuận lợi nhất. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu cho phép một phụ nữ nào đó quấy loạn đêm của anh thậm chí còn hơn cả những gì đã loạn sẵn rồi.

“Chính xác nơi tôi quyết định.”

“Tôi đáng được biết mình đang bị đưa đi đâu.”

Thường thì, anh không thích thú với việc uy hiếp phụ nữ, nhưng chỉ vì anh không thích không có nghĩa là nó làm anh khó chịu. Anh kéo cổ máy lại một tốc độ lướt nước vừa đẹp vào khoảng hai mươi hải lí, khởi động hệ thống điều khiển hành trình, và hiên ngang đi ra nơi cô đang đứng cùng con chó của mình, một cái bóng mờ ảo trong góc tối của phòng chỉ huy.

Ánh sáng trắng tròn lèn qua kính chắn gió và rọi sáng đầu vai và họng cô ta. Cô ta hẳn đã thoáng thấy mặt anh, bởi vì cô nuốt vội một hơi thở và càng lún vào sâu hơn trong góc. Tốt. Để cho cô ta sợ anh.

“Nghe cho kỹ đây,” anh bắt đầu, đứng sừng sững phía trên cô và chống hai tay lên hông. “Tôi có thể khiến mọi thứ dễ dàng cho cô, hoặc tôi có thể khiến chúng cực kỳ khó khăn. Cô có thể ngồi tựa lưng và tận hưởng chuyến đi, hoặc cô có thể đánh nhau với tôi. Nếu cô chọn đánh nhau với tôi, tôi bảo đảm rằng cô sẽ không thắng. Giờ thì, sẽ là gì đây?”

Cô không một lời, nhưng con chó của cô nhảy vọt khỏi tay cô và cắn phập rập vào vai anh như một con dơi dại.

“Chết tiệt!” Max chửi thề, và tóm lấy con chó lại.

“Đừng làm đau nó! Đừng làm đau Bé Cung!”

Làm đau nó sao? Max sẽ dẫm bẹp nó như một vết dầu loang. Anh kéo và vãi áo anh toạc ra. Con quái vật đang gặm gù rời ra trong tay anh và anh thả nó xuống sàn. Con chó kêu ăng ăng và lao vọt đi.

“Đồ khốn kiếp!” cô ta mắng nhiếc. “Anh đã làm đau con chó của tôi.” Chỉ sau khi nắm đấm của cô ta chạm vào đầu, anh mới nhận ra rằng cô ta đột kích anh. Tai anh rung lên, tầm nhìn của anh lại mờ đi thêm một tí, và anh gọi cô ta bằng vài cái tên đặc biệt.

Cô ta đập thêm phát nữa, nhưng anh đã sẵn sàng cho cô ta và túm lấy cổ tay cô ta giữa không trung. Anh quét chân cô ta từ bên dưới và cô ta ngã xuống, đập mạnh vào boong tàu. Max đã xong hẳn việc chơi đẹp rồi. Anh lật úp cô ta xuống và chổng đầu gối anh trên lưng cô. Cô ta vùng vẫy, đấm đá và gọi anh bằng vài cái tên lâm ly của riêng cô ta.

“Cút khỏi người tôi!”

Cút khỏi người cô? Không đời nào. Anh sẽ nhồi giẻ vào mồm cô, trói cô lại, và vớt cô qua mạn tàu. *Chào tạm biệt nhé*, bé cung. Ánh sáng mập mờ từ thiết bị định vị trải rộng qua sàn nhà và chạm vào bàn chân và bắp chân trần của cô ta. Cô ta đá, và anh tóm lấy hai nắm vấy của cô ta và xé toạc một mảnh dài từ chân váy.

“Dừng lại! Anh nghĩ mình đang làm cái khỉ gió gì vậy hả?”

Thay vì trả lời, anh cười lên cô và ép chặt hông cô giữa hai đầu gối anh để giữ cô nằm im. Cô cố vặn người và xoay lại, nhưng anh xoay xở để túm lấy một cổ chân đang đập loạn và trói một nút một vòng quanh nó. Rồi anh tóm lấy chân còn lại và siết mảnh vải thành một nút khóa quanh cả hai cổ chân. Cô ta hét vỡ phổi trong lúc Max buộc chặt bàn chân cô. Rồi anh lại tóm lấy chân váy cô ta một lần nữa và xé. Lần này cả cái váy rời hẳn ra trong tay anh. Lưng cặp chân dài của cô trắng mịn trên sàn gỗ đen. Quần lót của cô có thể hồng hoặc có thể trắng. Max không chắc lắm và anh cũng sẽ không nhân nhá ở đó.

Cô ta van xin anh dừng lại, nhưng những lời nài nỉ của cô ta rơi xuống đôi lỗ tai vẫn còn rung rung của anh. Anh xé một dải vải dài khác từ váy cô, rồi ép phẳng tay lên hông cô. Lụa. Quần lót của cô bằng lụa, anh khám phá

ra khi giữ chặt cô xuống. Anh nhanh chóng đảo ngược vị trí của mình để anh đối mặt với đầu chứ không phải chân cô. Anh quỳ trên cô, eo cô ép chặt giữa hai đùi anh như mỏ cặp trong khi anh thắt một nút thắt lỏng, và cô vẫn đấm đá anh. Cô giấu tay dưới người, nhưng anh túm lấy cánh tay cô và dễ dàng mang nó đến hõm lưng cô. Anh trói hai cổ tay cô lại với nhau, rồi đứng sừng sững phía trên cô. Giờ đây dòng adrenaline cuộn cuộn đang chậm lại thành dòng chảy nhỏ giọt và có vẻ như là sau cùng thì anh cũng có thể sống được, chất dẫn truyền thần kinh của anh đang chạy bớt nhiễu loạn hơn, và cơn đau ở đầu và lườn anh đỡ làm anh buồn nôn hơn lúc trước.

Thở nặng nề, anh bước qua người phụ nữ trên sàn và di chuyển về chỗ khoang lái. Anh đã lãng phí thời gian quý báu để xử lý một hành khách thừa thãi và cả con chó vô dụng của cô ta. Anh tắt bộ điều khiển hành trình đi và đẩy cần số lên năm lăm hải lý một giờ.

Tiếng sột soạt từ bộ móng của con chó bé xíu vang tới đôi tai trầy xước của anh khi nó lao ra từ chỗ nắp phóng vọt qua anh. Rồi im lặng lấp đầy cabin, và anh vội lấy một hộp pháo hiệu khẩn cấp được nhét vào thành khoang lái. Hơn nửa tiếng sau, thị lực của anh đã đủ rõ để anh phân loại mùi cây pháo hiệu cầm tay. Trong chùng mực để biến chúng thành một loại vũ khí phòng vệ nào đó, anh quyết định là không có đủ ma-giê để chế tạo một quả bom nổ tử tế.

Anh đặt hộp pháo tín hiệu lên khoang lái và liếc nhìn hệ thống định vị toàn cầu. Giờ anh có thể nhìn thấy đường ranh quần đảo Andros và Berry ở sau đuôi tàu. Anh đổi mũi tàu vài độ về phía tây và hướng về bờ biển Florida. Rồi, khi anh đã khá chắc chắn rằng họ sẽ không bị mắc cạn vào một trong bảy trăm đảo và bãi cạn tạo nên khối thịnh vượng chung Bahama, anh lại hạ tốc độ con thuyền xuống và bật bộ điều khiển hành trình lên.

Max cắn răng chống lại cơn đau bên lườn, và khi anh rời khỏi phòng chỉ huy, anh nhìn vào góc tối. Người phụ nữ đã xoay xở để nâng mình lên tư thế ngồi. Trong bóng tối, anh có thể nhận thấy màu trắng từ chiếc áo sơ mi của cô ta và màu bạc do ánh sáng từ cửa sổ chiếu lên bộ móng đỏ của cô ta. Con chó nhỏ nằm cuộn tròn cạnh chân cô.

Không ngoái lại nhìn, Max rời khỏi phòng chỉ huy, chậm chạp đi xuống cầu thang, ôm lấy sườn trước cú xóc của mỗi bước chân. Hơi thở của

anh thêm nặng nề, và đến lúc bước được đến căn phòng bếp thấp đèn, anh đã thấy lồm đồm trước mắt. Anh tìm thấy một hộp sơ cứu cạnh lò nướng và một khay đá trong máy ướp lạnh.

Trong tủ lạnh, anh phát hiện ra mấy chai rượu vang, vài galon rượu rum và rượu tequila, và khoảng một két bia Dos Equis. Dưới tình huống bình thường, Max chỉ cho phép mình một hoặc hai chai bia. Tối nay anh cần nhiều hơn, thứ gì đó có ảnh hưởng lớn hơn, và anh với lấy rượu rum. Anh vặn nắp cái chai trong suốt và nâng nó lên miệng. Anh nhắm mắt trước áp lực ép vào đôi môi nứt nẻ nhưng vẫn hợp vài ngụm lớn. Anh bọc đá vào một cái khăn mặt, rồi nhét nó dưới một cánh tay.

Cầm lấy hộp sơ cứu, anh hướng qua phòng giải trí và bật công tắc trong phòng tắm, đối mặt trực diện với hình phản chiếu của mình trong tấm gương trên bồn rửa. Anh không biết điều gì tệ hơn nữa: vẻ ngoài hay cảm giác của anh. Bên mặt trái của anh sưng húp và đang chuyển tím tái. Máu khò từ mũi vẩy lên má anh, và vết cắt ở chính giữa môi dưới của anh đã nhỏ máu dọc xuống cằm. Anh hợp một ngụm rum lớn nữa khi xem xét vết xé trên áo và vết cắn nhỏ của con chó trên bả vai. Không sâu. Chỉ là một vết cào, thực vậy, và, so sánh với những vết thương còn lại của anh, thậm chí còn không đáng được kiểm tra. Anh chỉ hy vọng kính khùng rằng con vật ngu ngốc đó đã lĩnh đủ.

Dùng một tay, Max kéo áo ra khỏi cặp quần jean đen và nhấc áo lên. Những vết lằn roi đỏ tấy xấu xí đan chéo trên thân anh, cùng lúc một vết thâm tím hình đế giày in dấu bên lườn trái anh. Ít nhất anh cũng còn sống. Dầu là chỉ vào lúc này đây.

Anh lục lọi cái hộp sơ cứu cho đến khi tìm thấy một lọ Motrin ^[4]. Anh đổ nốt năm viên thuốc vào lòng bàn tay và đẩy nó xuống bằng rượu rum, rồi quấn một dải gạc Ace quanh xương sườn. Tấm gạc co dãn không giúp được gì nhiều, nhưng anh vẫn cố định nó tại chỗ. Anh tìm thấy một ít xà phòng khử trùng, và khi anh rửa máu khỏi mặt và cổ, anh nghĩ đến những gì đã xảy ra với anh tối nay, và tự hỏi sao điệp vụ này ngay từ đầu lại đã có thể loạn đến thế.

Tin tình báo mà anh được cung cấp đã sai lệch, các kế hoạch khẩn cấp của anh đều đã thất bại, và anh muốn biết lý do. Báo cáo đã đặt lũ người của Cosella trong một phần của nhà thờ với phần bao quanh rộng mênh mông,

khi mà chúng rõ ràng là ở một chỗ khác. Các điệp viên DEA đã bị giữ ở phía trước chứ không phải ở phía sau tòa nhà, nhưng không có chuyện nào trong số đó thực sự đáng kể. Bọn khủng bố cũng không phải loại người dễ dự đoán cho lắm và tình báo cũng là đối tượng dễ thay đổi mỗi phút một. Max biết điều đó, thường xuyên xử lý chuyện đó.

Nhưng trước đây chưa bao giờ mọi lộ trình thoát thân của anh lại bị chặn lại một cách đột xuất và gọn ghẽ đến thế, và anh nảy ra ý nghĩ rằng có lẽ một ai đó trong nội bộ không có ý định cho anh sống sót lần này.

Anh rửa sạch những vết máu và khép miệng vết cắt trên trán bằng vài băng dán Steri-Strip ^[5] Với khăn ướp đá giữ rịt một bên mặt và bình rượu rum trên tay còn lại, anh quay lại phòng bếp. Chỉ có một người duy nhất anh hoàn toàn tin tưởng ở bộ chỉ huy các đơn vị đặc biệt Mỹ. Trưởng hội đồng tham mưu liên quân Hoa Kỳ Đại tướng Richard Winter, một người hút thuốc không dứt, tính tình thẳng thắn, ăn nói thô lỗ, từng tham gia đánh trận ở Việt Nam và chiến dịch Bão cát Sa mạc, biết một hai thứ về việc sống trong hào và chiến đấu mà áp lưng vào tường.

Viên đại tướng này là một tay khắc nghiệt thực sự, nhưng công bằng. Ông ta hiểu về việc làm việc kín, những gì phải trả giá, và những gì có dính líu. Nhưng Max không thể mạo hiểm liên lạc với đại tướng vội. Không phải trên một đường dây không an toàn. Không phải khi việc truyền tín hiệu có thể bị bất kỳ ai trong bán kính ba mươi dặm bắt sóng. Không phải khi anh là một mục tiêu dễ dàng đến thế này.

Một lần nữa, anh lại lục lọi khắp du thuyền, tìm kiếm một thứ vũ khí. Anh lục soát các tủ đồ ở phòng nghỉ và chặn bát trong phòng giải trí và phòng bếp, nhưng chẳng thấy gì hiểm họa hơn những thanh kiếm nhựa trang trí cho món cocktail và một bộ dao ăn cùn.

Anh dốc cạn lọ Motrin vào túi và với lấy một cái túi xách tay lớn nằm trên bàn ăn. Anh dốc các thứ bên trong ra, tìm một loại thuốc giảm đau loại nặng, như cô-đê-in hoặc Darvocet, nhưng cuối cùng rỗng tay ngoại trừ một lọ Tylenol đem đi du lịch. Chiếc túi chứa mỹ phẩm và đồ cho chó. Một cái bàn chải đánh răng, lược, và thẻ casino. Anh lật mở ví ra và nhìn chăm chăm vào giấy phép lái xe của thành phố North Carolina. Một tay anh giữ chặt đá trên mặt, trong khi tay còn lại anh đưa giấy phép đến gần bên mắt vẫn nhìn

rõ. Trong một giây anh nghĩ khuôn mặt đấy trông quen quen, nhưng phải đến khi đọc tên anh mới nhận ra người phụ nữ ấy.

Lola Carlyle. Lola Carlyle, người mẫu áo tắm và đồ lót nổi tiếng. Có lẽ là nổi tiếng *nhất*. Tên cô ta gợi lên hình ảnh một người phụ nữ gần như trần truồng, lăn lộn trong cát hoặc vãi trải giường bằng satin. Hình ảnh của cặp chân dài, ngực nở, và tình dục cuồng nhiệt. Các bức hình trên tờ *Sports Illustrated* của cô ta luôn là niềm ưa thích thực sự với mấy thằng nhóc ở Little Creek^[6].

Max ném cái ví lên bàn. Khỉ thật. Tình huống này vừa trở nên phức tạp hơn đôi chút. Ít dễ dàng hơn cho chính phủ bung bít. Và nếu anh bị bắt lại trước khi quay lại được Mỹ, cô tiểu thư mềm mại kia sẽ chẳng có lấy một cơ hội. Cách đây vài phút, anh hẳn có thể thề rằng vận rủi của anh không thể tồi tệ hơn được nữa, nhưng chắc như hăm là nó lại vừa tệ hơn rất nhiều.

Một đường thẳng dữ dằn bịt kín môi anh lại khi anh tóm lấy chai rum và khăn bọc đá và hướng về phòng chỉ huy. Có khi người phụ nữ trên gác không phải Lola Carlyle. Chỉ bởi vì túi của Lola Carlyle ở trong phòng bếp không có nghĩa là người phụ nữ tóc vàng cao ráo mà anh vừa trói lại là cô ta. Ừ phải rồi, có thể, và có thể anh chỉ cần tiếp tục đi tiếp, mọc cánh và bay về nhà đi thôi.

Trèo lên gác tới phòng bếp không ít đau đớn hơn đường xuống tí nào. Anh dừng lại hai lần và ôm lấy lườn chống lại cơn đau sắc bén trước khi tiếp tục. Trong quá khứ, Max đã từng gãy gần như mọi khúc xương trong cơ thể, và xương sườn cho đến nay vẫn là tệ nhất. Chủ yếu bởi vì thậm chí cả thờ cũng đau.

Bên trong cabin tối om, anh định vị áo sơ mi trắng của cô. Cô ta ở chính xác nơi anh đã bỏ cô ta lại, và anh di chuyển tới bảng điều khiển và đặt chai rum và khăn lên cạnh cần số.

“Tất cả chuyện này sẽ kết thúc thôi,” anh nói trong nỗ lực trấn an cô ta. Mặc dù, sau khi cô ta đã cố đánh vỡ đầu anh, anh không biết sao mình lại phải bận tâm cơ chứ. Có lẽ bởi vì nếu anh ở trong cùng tình huống này, anh cũng sẽ làm điều tương tự. Nhưng, anh nghĩ khi ấn đá vào mắt trái, anh hẳn đã thành công.

“Anh có thể vui lòng cởi trói cho tôi không? Tôi phải đi vào phòng vệ sinh?”

Vũ khí chết người duy nhất trên boong nằm cạnh chai rum của anh trên bảng điều khiển, nên anh cân nhắc yêu cầu của cô. “Nếu tôi làm thế, cô có định đánh vào mặt tôi nữa không?”

“Không.”

Max nhìn thẳng vào đường nét của cô, tìm kiếm bất kỳ chi tiết nào có thể nhận dạng cô là người phụ nữ được cả thế giới biết đến bởi tên riêng của mình. Anh không thể quả quyết khẳng định là thế này hay thế kia. “Đó là những gì cô đã nói lần trước.”

“Làm ơn đi. Tôi thực sự phải đi đây.”

Max nhìn xung quanh. “Con chó của cô đâu rồi?”

“Ngay đây, đang ngủ. Nó sẽ không cắn anh nữa đâu. Tôi đã nói chuyện với nó về việc đó rồi, và nó thực sự hối hận.”

“Ừ phải rồi.” Anh tóm lấy con dao ăn cá, đi qua sàn và, giữ lưng thẳng hết mức có thể, quỳ xuống cạnh người cô. Trong góc tối anh lần thấy chân cô, rồi dễ dàng lướt con dao qua dây trói vải. “Quay người lại,” anh nói, và khi cô làm như anh bảo, anh xén lớp vải trói hai tay cô lại. Anh ôm lấy lườn, và với nhiều khó khăn hơn so với khi quỳ xuống, anh nhòem dậy. “Điều này đáng ra có thể tránh được ngay từ đầu,” anh nói qua cơn đau, “nếu cô cứ làm như những gì tôi đã bảo cô làm.”

“Tôi biết. Tôi xin lỗi.”

Một hồi chuông cảnh báo rung lên trong cái đầu nhức nhối của anh khi anh đặt lại con dao vào bao, rồi giắt nó vào cạp quần ở hõm lưng anh. Anh không tin sự quy thuận đột xuất của cô, nhưng có lẽ cô ta đã nhận ra rằng mình không thể thắng và không chống lại anh thêm nữa là tốt nhất cho cô ta. Ở đây, có thể. Hoặc có thể anh thực sự đang mềm yếu đi lúc về già.

Cô lướt qua anh với con chó trong cánh tay và hướng về cánh cửa. Trên đỉnh cầu thang, mặt trăng chiếu sáng qua lưng và hông cô ta, và trong lúc cô ta vội vàng đi qua anh, cô ta bỏ lại hương thơm trên tóc theo gót.

Anh di chuyển tới đứng cạnh ghế thuyền trưởng và túm lấy chai rượu rum. Anh hóp một ngụm và nhìn vào mặt trăng biển Caribe qua kính chắn gió phía trước. Nhìn vào những con sóng tròn trĩnh trước mặt và sự trống vắng mênh mông của đại dương. Bên cạnh một tờ báo được gấp lại, anh còn nhận thấy một chiếc ống nhòm. Anh cẩn thận đưa chúng lên mắt, nhưng chẳng nhìn thấy gì ngoài đại dương đen thẫm. Anh giãn ra đôi chút.

Max luôn luôn đón nhận những gì tệ nhất mà cuộc sống có thể ném vào anh, và anh luôn chế ngự được nó. Anh đã trải qua sáu tháng huấn luyện SEAL, từng ở chiến dịch Bão cát Sa mạc, xóa sạch lũ khủng bố ở Afghanistan, Yemen, và ở Biển Đông, nhưng tối nay vẫn là tệ nhất. Bởi vì khát vọng của José Cosella muốn gây ấn tượng với lão cha bằng sự tàn bạo, và một khẩu súng thứ phẩm đáng khinh, Max vẫn sống. Không thể nói điều tương tự về José.

Vẫn còn mới mẻ trong đầu óc của Max, anh nhớ lại chi tiết quý giá trong cú click của khẩu súng cứng ngắc, José rời mắt khỏi anh để kiểm tra nó, và Max chuyển động. Chiếc ghế long và rã ra từng mảnh trong vòng dây thừng trói quanh tay anh. Anh dùng một mẫu lưng ghế gỗ để cứu mạng sống của chính mình. Chạy tới cầu cảng, trốn trong bóng tối, và chớp lấy cơ hội của mình.

Max đặt chai rượu lên mặt tờ báo và thoáng thấy một hình ảnh phản chiếu màu trắng trên kính chắn gió.

“Quay con thuyền này lại,” người phụ nữ phía sau anh ra lệnh bằng giọng miền nam yếu ớt, gần như không ra hơi. Cô ta bật đèn phòng bếp và ánh sáng chói lòa ngay lập tức chọc thủng giác mạc Max. “Quay nó lại không thì tôi sẽ bắn đây.”

Max nheo mắt chống lại cơn đau và ánh sáng đột ngột ủa khắp phòng chỉ huy. Anh chậm chạp quay lại và không còn phải bắn khoản xem mình có vừa tình cờ trung dụng một người mẫu đồ lót nổi tiếng cùng chiếc thuyền không nữa.

Lola Carlyle đời thực cũng lộng lẫy y như thể cô ta đang nhìn thẳng lại từ bìa những trang tạp chí thời trang vậy. Cô ta đứng ở ngưỡng cửa, một nửa mái tóc vàng óng búi lại trên đỉnh đầu, nửa còn lại quấn quanh vai cô ta như thể cô ta vừa ra khỏi giường. Đôi mắt nâu sẫm nhìn thẳng vào anh

từ dưới hai cánh cung lông mày hoàn hảo. Cô ta đã tháo nút thắt áo sơ mi giữa ngực và cài khuy xuống đến tận hông. Đôi chân dài mượt mà là giấc mơ của mọi tên đàn ông. Cô ta cũng có thể là của anh. Nếu không phải vì khẩu súng báo hiệu màu vàng cam chĩa thẳng vào ngực anh. Quý cô Carlyle đã khá bận rộn đây.

Chắc, anh đã tự hỏi đêm nay của anh có còn tệ hơn nữa được không, và chắc như phân là có. Anh đáng lẽ phải biết mới phải. Anh đáng lẽ phải đi theo cô ta, nhưng anh thà đối mặt với một tá khẩu súng báo hiệu còn hơn là một chuyến hành trình đi xuống cái cầu thang đó lần nữa. “Cô định làm gì với cái thứ đó vậy?” anh hỏi.

“Bắn nếu anh không quay con thuyền này lại. Ngay bây giờ.”

“Cô chắc chứ?” Anh thực sự không tin rằng cô ta sẽ bắn anh. Đa số mọi người không có những gì cần có để nhìn thẳng vào mắt một người rồi chấm dứt cuộc đời người đó. “Cái đó sẽ để lại một cái lỗ lớn lắm đấy. Và tạo ra cả một đống nhớp nhúa nữa.”

“Tôi không quan tâm. Quay du thuyền lại mau.”

Có lẽ cô ta có những gì cần có. Có lẽ không, nhưng không đời nào anh quay lại Nassau đâu.

“Ngay lập tức!”

Anh lắc đầu. “Kể cả với cô cũng không, quý cô tháng Bảy ạ.” Mắt cô ta nheo lại, và anh khiêu khích cô ta chút nữa, chờ cô ta có động tĩnh để anh có thể có hành động. “Tên tờ tạp chí mà cô xuất hiện trên trang bìa mặc cái quần bikini lọt khe màu đỏ là gì thế nhỉ? *Hustler* ^[7] à?”

“Đó là tờ *Sports Illustrated*.”

Anh nâng bàn tay lên để chạm vào đôi môi nứt nẻ. “À, phải rồi.” Anh nhìn vào những vết máu trên các ngón tay, rồi quay ánh mắt lại với cô. “Tôi nhớ rồi.” Hàng lông mày cô ta càng nghiền chặt với nhau hơn. “Năm đó cô thực sự là một cú nổ lớn với các đội bóng đá. Tôi tin rằng Scooter McLafferty đã tự ôm ấp thằng bé của mình vài lần nhân danh cô.”

“Quyên rũ ghê.” Nét cau có của cô ta bảo anh rằng cô ta không thấy phồng mũi cũng không thấy thú vị. “Con thuyền,” cô ta nhắc anh, và vẫy

khẩu súng báo hiệu. “Quay nó lại đi. Tôi không đùa đâu.”

“Tôi đã bảo cô là tôi không thể làm thế rồi.” Anh khoanh tay trước ngực như thể anh rất thư giãn. Nhưng sự thực là, anh có thể rút con dao ra khỏi vỏ và đâm vào mắt phải của cô trước cả khi cô kịp hít vào một hơi. Giờ thì, anh không muốn làm thế. Anh không muốn giết chết một người mẫu đồ lót nổi tiếng. Chính phủ không hài lòng với việc giết các công dân, nên có lẽ anh sẽ chỉ đá khẩu súng khỏi tay cô ta thôi. Điều đó sẽ đau đến phát rồ lên mắt và anh không mong ngóng nó lắm. “Nếu cô muốn con thuyền này quay đầu về Nassau, cô sẽ phải đi qua đây và tự mình quay nó lại thôi.”

“Nếu anh thử làm bất kỳ điều gì...” Cô do dự bước tới trước hai bước, con chó ở dưới hai bàn chân trần của cô.

“Cô sẽ xúi con chó hung hăng của mình tấn công tôi lần nữa à?”

“Không, tôi sẽ bắn anh.”

Anh thậm chí còn dịch qua bên cho cô và chỉ vào bánh lái. “Nó có xu hướng rung lên khi đi dưới mười lăm hải lý một giờ đây,” anh cho biết.

Cô dừng lại và chĩa khẩu súng ra hiệu cho anh rời hẳn khỏi khoang lái.

Max lắc đầu khi anh quan sát cô. Anh chờ đến khi cô bước thêm một bước lưỡng lự nữa, rồi cánh tay anh lao ra và tóm lấy cổ tay cô. Cô cố giật ra và khẩu súng phát nổ. Khẩu súng cỡ nòng mười hai thối một quả cầu lửa đỏ rực vào bộ phận điều khiển. Nó đập vào thiết bị GPS, phá vỡ chai rượu rum, và bắn ánh chớp khắp mọi hướng. Chất rum kích cháy chảy như một con sông lửa ngang bộ điều khiển rồi rơi vào cái lỗ mà Max đã tạo ra khi anh gỡ tấm ván để khởi động cỗ máy.

Cả Max và Lola đập xuống sàn tàu khi quả bóng sáng một nghìn năm trăm độ candela đốt cháy khắp mặt gỗ nhái và bắt xuống dưới bảng điều khiển, nơi nó nổ bùm với một tiếng bốp inh tai, bắn lửa lên khỏi lỗ. Những khẩu pháo đỏ sáng lên từng phát một, đốt khoang lái như mười ngọn đuốc khổng lồ. Mạng điện rạn, cháy xèo xèo, và cỗ máy tắt ngóm. Như những con quần quai dây chết của tàu Titanic, ánh sáng tắt tị hoàn toàn. Sự soi sáng duy nhất trong đêm đen mịt mù là những ngọn lửa đang nhảy múa và ánh sáng vàng rực của bộ điều khiển đang cháy.

“Ôi Chúa ơi,” quý cô Carlyle rên lên.

Max trườn bằng đầu gối và ngược nhìn tờ báo đang rực cháy, ngọn lửa liếm đến kính chắn gió và vải bạt che hàng loạt đặt riêng. Rõ ràng là, vận rủi thối rữa của anh vẫn chưa xong việc với anh.

Chương 2

Lola chiếu ánh sáng từ chiếc đèn pin MiniMag lên những gì còn sót lại của khoang lái. Nóc bạt che phòng chỉ huy gần như đã cháy rụi, chẳng bỏ lại thứ gì ngoài vài thước vải bạt cháy đỏ và mấy cột nhôm đen thui. Một làn gió mặn làm tóc cô gợn sóng và đuôi áo cô rung rinh ngay sát đùi trên và mép mông cô. Không khí biển khuấy đảo lớp muối kali trắng đang phủ lên sàn nhà và những gì còn lại của ghế thuyền trưởng lẫn khoang lái.

Đây không phải sự thực. Điều này không phải đang xảy ra với cô. Cô là Lola Carlyle và đây không phải cuộc sống của cô. Cô đang trong một kỳ nghỉ điều dưỡng tinh thần. Trên thực tế thì, ngày mai cô sẽ rời về nhà. Cô *phải* về nhà.

Chuyện này thật điên rồ và hẳn là một giấc mơ. Phải, chính vậy. Lúc trước, cô đã lên một tour “snack và cocktail” cuối cùng ở Nassau và đã ngủ quên trong phòng nghỉ của du thuyền, và giờ thì cô đang có một ác mộng do một người đàn ông mất trí điên rồ đóng vai chính. Bất kỳ lúc nào cô cũng sẽ tỉnh lại và tạ ơn Chúa vì tất cả điều đó chỉ là một giấc mơ.

Qua bóng tối, chiếc bình cứu hỏa trống không bay vèo qua không khí và đập vào khoang lái. Nó nảy lên, rồi kẹt cứng trong cái lỗ vừa bị cháy.

“Tiếp theo là gì? Bom na-pan giấu trong quần lót của cô à?” tên đàn ông mất trí rất thực phía sau cô hỏi, cơn tức giận trong giọng nói của anh ta rạch qua luồng không khí buổi đêm chia cách họ.

Lola ngó qua vai nhìn ánh trăng đang chạm vào khuôn mặt thâm tím và trầy xước của anh ta. Cô đã dự kiến sẽ bị ám sát và cho làm mồi cá. Khi anh ta trói cô lại, cô đã sợ hãi hơn bất kỳ lúc nào trong đời. Nỗi sợ đè nặng trên ngực và siết lấy hơi thở khỏi phổi cô. Cô đã rất chắc chắn rằng anh ta sẽ làm cô đau rồi sau đó giết cô. Giờ thì cô quá đờ đẫn để mà có cảm thấy gì hết.

“Nếu tôi có bom na-pan thật, thì anh đã là cái vỉ nướng rồi,” cô nói trước khi kip suy xét kỹ càng. Rồi bản năng tự bảo toàn của cô nhảy vào và

cô lùi lại vài bước.

“À, tôi không nghi ngờ điều đó đâu, bé cưng ạ.” Anh ta di chuyển về phía cô và vói tay ra sau lưng. “Đây.” Anh ta rút ra một con dao được bọc trong bao da màu nâu vàng và nắm lấy bàn tay tự do của cô. Cô chùn bước khi anh ta đập nó vào lòng bàn tay cô. “Nếu cô muốn đưa tôi ra khỏi cảnh khốn cùng này,” anh nói, “hãy sử dụng cái này. Sẽ nhanh và ít đau hơn.” Anh chậm chạp di chuyển đến chỗ mà cách đây vài phút vẫn còn là khung cửa, nhưng giờ chỉ còn là một cái khung kim loại và một ít vãi bạt bay phàn phật trong gió. Cô nghe thấy anh ta hít vào một hơi trước khi tiếp tục đi xuống cầu thang.

Trước dấu hiệu đầu tiên của ngọn lửa, Bé Cung đã cụp cái đuôi mập mạp vào giữa đôi chân bụ bẫm và hướng đến khu vực an toàn hơn. Cô cũng đã chạy đi tìm chỗ che chắn, hay phải nói là lê lét qua sàn nhà và dọc xuống cầu thang. Cô đã đứng ở sàn tàu phía đuôi dưới kia khi người đàn ông mất trí tên Max đánh nhau với ngọn lửa. Cô đã quan sát, đầy hoài nghi, khi từng mẩu vãi bạt bắt lửa trôi đi trong gió.

Cửa phòng ăn đóng sầm lại và vang vọng trong đêm. Rồi tất cả lại yên tĩnh, tiếng sóng vỗ dịu êm vào mạn thuyền là âm thanh duy nhất trong sự im lặng tuyệt đối. Cô nhìn xung quanh mình, nhìn ra ngoài khoảng không gian tối tăm. Chẳng có gì hết, cảm giác như một trong những người sống sót sau cơn bão mà cô luôn thấy trên mục tin tức. Tóc rối tung, mắt đờ đẫn, và chết lặng. Tâm trí cô hầu như không nắm được thực tế tình huống của mình, rằng cô đứng đâu đó ở Đại Tây Dương, ở trên một con thuyền vô tác dụng, chẳng mặc gì ngoài đồ lót và áo sơ mi trắng, cùng lúc một tên đàn ông rõ ràng là điên rồ nằm ngủ dưới chân cô.

Lola quay ra ngưỡng cửa và đi xuống cầu thang. Cả buổi tối nay thật kỳ dị, như đang bị bẫy trong một bức tranh của Salvador Dalí. Bị bẻ cong, xoắn lại, và bỏ lại cô nhìn xung quanh mà nghĩ rằng, *Cái gì đây?* Cô chiếu ánh sáng lên đuôi tàu, và bước chân của cô chậm lại khi cô đi vào bếp.

“Bé Cung ơi,” cô thì thào, và tìm thấy nó trên cái ghế dài sau bàn, đang tỉnh, sợ hãi, và cuộn tròn trong chiếc khăn choàng len mà cô đã vứt ra trước đó trong ngày. Từng tí một, như thể cô chờ đợi một ông ba bị nhảy xổ vào mình, cô chiếu ánh sáng nhỏ của ngọn đèn xuống phòng ăn và phòng

giải trí. Qua ngưỡng cửa tới phòng nghỉ, ánh sáng di chuyển ngang tầm tầm dày màu xanh dương tới mép ga trải giường sọc ngang. Cô chiếu đèn pin lên ga giường và dừng lại trên đế một đôi bốt đen. Trước hình ảnh của chúng, cơn sợ hãi mà cô đã cảm thấy cả buổi tối chạy rần rật trên da thịt cô, và cô tắt vội cái đèn đi.

“Bé Cung,” cô thì thào thêm lần nữa, và rướn người tới trước, cô lần sờ trên ghế băng. Cô chuyển con dao mà cô đang giữ sang cùng tay cầm đèn pin. Các ngón tay cô lướt nhẹ qua chiếc khăn len, và cô vốc nó lên, cùng con chó của cô quấn bên trong. Qua căn bếp tối om, cô đi im lặng hết mức có thể cho khi đứng lại trên đuôi tàu. Cô di chuyển tới cùng vị trí mà cô đã ngồi mấy giờ trước, uống rượu vang với các hành khách khác của du thuyền và nghe những câu chuyện về cướp biển của chủ tàu. Lớp nhựa lạnh của chiếc ghế đu đeo làm sau đùi cô lạnh giá khi cô ngồi xuống, và cô nhét chân vào dưới người.

Bé Cung liếm má cô khi cô đầu tranh dần lại những giọt lệ và cố không khóc. Lola ghét khóc lóc. Cô ghét phải sợ hãi và cảm giác vô vọng, nhưng những giọt lệ rỉ ra khỏi mắt cô trước khi cô có thể ngăn chúng lại.

Bé Cung đã không hề sợ hãi. Nó rất can đảm và dữ dằn, nhưng lần đầu tiên kể từ lúc cô mua nó từ chỗ người gây giống cách đây một năm, cô ước gì nó là một con thuộc giống Rottweiler. Một chú Rottweiler to lớn hung bạo có khả năng xé toạc cánh tay của một gã đàn ông. Hoặc hòn bi của hắn ta cũng được.

Lola quét đi những giọt lệ và nghĩ về hộp pháo hiệu trên không mà cô đã tìm thấy trong phòng nghỉ. Giờ thì chúng vô dụng rồi. Khẩu súng đã chảy ra trong ngọn lửa. Nhưng thậm chí nếu khẩu súng có không chảy ra đi nữa, cô cũng không đủ dũng cảm để bước vào phòng và lấy chúng lại. Không phải với Max Điền Khùng đang nằm trên giường ngay cạnh chúng.

Anh ta đã nói anh ta là một thiếu tá hải quân, nhưng cô không thực sự tin anh ta. Anh ta có thể dựng nên mọi chuyện. Rất có khả năng anh ta là một trong những tên cướp biển thời hiện đại mà chủ du thuyền, Mel Thatch, đã kể với tất cả bọn họ.

Lola mở cái khăn ra và quấn nó lại quanh cô và con chó. Cô ngược

nhìn chăm chăm vào những gì đã bị cháy đen còn sót lại của phòng chỉ huy và những ngôi sao đang tô điểm bầu trời, dày đặc đến nỗi có nơi chúng xuất hiện chồng chéo lên nhau.

Tay cô siết lại quanh con dao mà anh ta vừa đưa cô. Với một tên tội phạm, việc làm này có vẻ thật ngu ngốc, nhưng anh ta rõ ràng không xem cô là một mối đe dọa. Anh ta không nghĩ cô sẽ dùng nó lên người anh ta, và anh ta chắc cũng đúng. Bắn một người đàn ông với một khẩu súng pháo hiệu hoặc tự phòng vệ chính mình trong lúc đang nóng hừng hực vì đánh nhau là một chuyện, lên vào giường và cắt họng anh ta trong lúc anh ta ngủ lại là một chuyện khác hẳn.

Rất có khả năng, anh ta đập con dao vào tay cô bởi vì anh ta biết anh ta có thể chế ngự cô như anh ta vẫn có thể cả tối qua. Cô vẫn gần như có thể cảm nhận kim tay của anh trên cổ tay cô và bức tường rắn chắc của anh ấn vào lưng cô. Người đàn ông đó cơ bắp rắn chắc, mạnh mẽ thô bạo, và cô không thể đối chọi được với anh ta. Ngay giây phút anh ta kẹp lấy cổ tay cô và giữ cô áp vào lồng ngực anh ta, cô đã biết rằng anh ta có thể làm bất kỳ điều gì anh ta muốn với cô, và tuyệt đối cô có thể làm gì để ngăn anh ta lại.

Sau lần đầu tiên anh ta thả cô đi, cô đã đứng trong bóng tối, chờ anh ta đuổi theo cô. Lấy cô làm đối tượng cho cơn ác mộng của bất kỳ một phụ nữ nào. Theo sau cô, xé toạc quần áo của cô, ép cô xuống, và cưỡng hiếp cô. Chuyện cô sẽ chống lại anh ta là không có gì phải nghi ngờ. Không phải nghi ngờ việc cô sẽ tự bảo vệ chính mình và che chở cho Bé Cung.

Cô không đến được nơi mình đang ở bây giờ trong đời nhờ thụ động. Cô không tồn tại trong một nghề nghiệp ăn tươi cơ thể của những cô gái trẻ ngon mắt bằng cách phục tùng đàn ông. Và cô cũng đã không rời khỏi cái công việc đó để bắt đầu công ty đặt hàng đồ lót qua thư của riêng mình bằng cách ngồi ôm cây. Phần lớn cuộc đời, cô đã đấu tranh với các loại ác quỷ không thể này thì thế khác, nhưng khi Max kẹp cô xuống và trói cô lại bằng váy của chính cô, cô đã nghĩ chắc chắn rằng lần này mình sẽ không sống sót nổi. Cô đã rất chắc rằng anh ta sẽ cưỡng hiếp rồi giết và ném cả cô lẫn Bé Cung tội nghiệp ra ngoài mạn tàu như anh ta đã đe dọa. Nhưng anh ta đã không làm thế. Cô vẫn đang sống rất lâu sau khi cô dự kiến phải chết. Một tiếng nức nở thoát ra khỏi môi cô và cô ép những ngón tay run rẩy lên miệng.

Ánh mắt cô hạ xuống khỏi những vì sao trên đầu nhìn sang phòng điều khiển đã cháy rụi. Vào lúc anh ta lần đầu tiên kẹp lấy cổ tay cô, cô đã nhận ra rằng nếu cô định sống sót qua đêm nay, cô cần một thứ vũ khí. Tốt nhất là một khẩu súng lục cỡ .357, giống hệt của ông nội Milton của cô. Cô đã buộc phải tấn công với khẩu súng bắn pháo hiệu, và giờ khi mọi việc đã qua, cô tự hỏi mình liệu có thực sự định bắn anh ta như Nicole Kidman đã bắn Billy Zane trong phim *Dead Calm* hay không.

Giờ đây khi điều tệ hại nhất đã qua, tay cô run bần bật và các hình ảnh cứ chạy qua đầu cô. Mẫu này mẫu nọ. Cô và Bé Cung lên thuyền cho một bữa tiệc “snack và cocktail” cuối cùng và có lẽ đã uống hơi nhiều cocktail và ăn không đủ snack. Nằm xuống và thức dậy hơi mất phương hướng rồi lại thấy một tên đàn ông điên rồ ở khoang lái của thuyền trưởng. Hình ảnh anh ta đứng ở buồng điều khiển, Bé Cung sửa âm ỉ ở chân anh ta. Bị trói lại bằng váy của chính cô. Tìm khẩu súng bắn pháo hiệu. Sốc nặng trước khuôn mặt sưng vù của anh ta.

Lola duỗi nghiêng người trên cái ghế băng và ôm Bé Cung vào lồng ngực. Cốc rượu vang của cô vẫn nằm nghỉ trên sàn tàu nơi cô đã đặt nó lúc trước, trước khi cô lên vào phòng nghỉ để chợp mắt. Cô tự hỏi nhà Thatch đã khám phá ra rằng con thuyền của họ đang bị mất tích hay chưa. Cô nghi ngờ điều đó, bởi vì mặc dù cơn ác mộng này mang lại cảm giác như thể đã kéo dài mấy đời người rồi, thì giờ chắc cũng mới gần một giờ sáng mà thôi. Trong một tiếng nữa nhà Thatch thậm chí sẽ không quay lại bên cảng. Cô tự hỏi mất bao lâu họ mới nhận ra rằng cô cũng đang mất tích. Mới có người bắt đầu tìm kiếm cô. Mới đến lúc gia đình cô được báo rằng cô đang mất tích.

Nếu không ai ở công ty của cô – Lola Wear, Inc. – nghe được tin gì từ cô, họ cũng sẽ không nghĩ ngợi nhiều về chuyện đó. Họ chỉ nghĩ rằng cô nghỉ ngơi dài ngày hơn dự kiến mà thôi. Trong một khoảng thời gian, họ sẽ chỉ tiếp tục như thường lệ với công việc kinh doanh mà cô đã bắt đầu hai năm trước. Họ chắc sẽ tiếp tục rất ổn mà không có cô, nhưng không có cái nào trong số trên thực sự quan trọng khi thực tế phũ phàng trong hoàn cảnh của cô lún sâu hơn vào dạ dày cô.

Không có cách nào rời khỏi thuyền. Ít nhất cũng không phải tối nay. Chắc là có một cái phao cứu sinh đâu đó, nhưng cô không ngu ngốc hoặc mất trí đến mức giữa đêm rời khỏi một con thuyền cao mười bốn mét nhờ

cậy vào một cái phao cao su bần thủ. Ngay cả khi con thuyền này có kèm theo một tên điên đi nữa. Cô kẹt cứng, và tuyệt đối chẳng có gì cô có thể làm được về chuyện đó. Không có cách nào rời khỏi tàu. Không cách nào thoát ra. Lần đầu tiên trong đêm nay, cô thực sự vô vọng.

Cô phủ phục dưới lòng thương của dòng nước và một tên cướp biển bất cóc.

Lola thức dậy với ánh nắng mặt trời sưởi ấm bên má trái. Trong một khoảnh khắc cô quên bản thân mình đang ở đâu và gần như lặn khỏi ghế. Cô mở mắt trước ánh mặt trời Caribe chói lòa và nằm ngửa ra. Mất phương hướng, cô khép mắt lại một giây trước khi tất cả mọi thứ quay lại với cô trong một luồng hơi hãi hùng. Nỗi sợ hãi và sự vô vọng kẹt chặt dạ dày cô, và cô bật thẳng dậy. Cô nhìn xuống chiếc áo xoắn quanh eo, khăn len phủ lên đôi chân trần của cô trước khi trải dài trên boong tàu. Lola liếc qua cánh cửa phòng ăn để mở khi cô ngồi dậy và kéo hai đầu chiếc khăn len mịn màu đỏ quấn quanh hông. Đèn pin của cô nằm trên ghế, nhưng con dao đã biến mất. Cô liếc quanh tìm Bé Cung và không thấy nó. Cô cũng không thấy Max, nhưng cô nghe thấy tiếng anh ta.

“Mẹ kiếp!” anh ta chửi thề từ hướng phòng chỉ huy. Tràng chửi rửa pha trộn giữa tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh bắn tới tấp trong không khí buổi sáng yên tĩnh. Lola không nói tiếng Tây Ban Nha, nhưng cô cũng không cần. Tràng la hét của anh ta theo sau bởi một chuỗi tiếng đập, như thể anh ta đang dùng búa tạ đánh vào sàn gỗ.

Lola nhồm dậy và lên vào phòng ăn. Ánh sáng ban mai tràn vào qua các ô cửa kính màu, và cô thấy cái túi Louis Vuitton của mình trên bàn y xì như đêm qua trước khi cô đi vào tìm vũ khí – tất cả mọi thứ bên trong đều bị dổc ra.

Tràng huỳnh huých vẫn tiếp tục, và cô đảo mắt về hướng trần nhà. Tên khốn kia không chỉ bắt cóc cô, anh ta còn lục lọi đồ của cô nữa. Trong đồng lộn xộn trên bàn, cô tìm thấy một cái kim băng và ghim khăn len của cô lại trên hông trái. Cô đã thả tóc xuống từ đêm qua, cô lựa lấy cây lược trước khi tổng hết mọi thứ vào lại trong túi.

Vừa chải những lọn tóc rối, cô vừa đi băng qua phòng giải trí và bước

vào phòng nghỉ, khẽ huýt sáo gọi Bé Cung. Nhiều vệt ánh sáng đáp xuống trên tấm drap nhàu nhĩ và quét ngang tấm thảm màu xanh dương. Lola nhìn vào bên trong phòng tắm chính, bồn tắm spa rộng và những món đồ đồng mờ xỉn. Cô kiểm tra tủ quần áo và tìm thấy vài cái áo sơ mi nam in đầy cây cọ và hồng hạc treo bên trong cùng vài cái váy mùa hè rực rỡ, nhưng cô không thấy chú chó của mình đâu.

Cô ném chiếc lược lên ghế khi quay ngược lại qua phòng giải trí. Vì Bé Cung không ở bên trong, nó phải ở bên ngoài, và nếu nó không ở bên ngoài... Ý nghĩ của cô bị ngắt ngang bởi một cú đập cuối cùng phía trên đầu, và cô lao vội tới đuôi tàu. Nếu anh ta làm đau chú chó của cô, cô sẽ giết anh ta.

Cô trèo hai bậc một lúc lên cầu thang tới phòng chỉ huy, rồi khựng phắt lại trước cảnh tượng vừa chào đón mắt cô. Buồng lái trông tệ hơn nhiều trong ánh sáng ban ngày, đen xì và chảy nhựa, với một cái lỗ lớn ở trung tâm. Bé Cung ngồi ở chính giữa sàn, cứng ngắc đến mức trông nó như bị no căng, gằm ghè nhìn kẻ thù, người đang ngồi dựa lưng vào mép tàu, đôi bốt đen duỗi rộng, cánh tay vắt lên đầu gối, và một cái cờ lê cầm lỏng lẻo trong một tay.

Sự thật đáng buồn trong đời Búp Bê Bé Cung là nó luôn thấy thúc bách ngoài tầm kiểm soát muôn thách đấu với những con chó lớn nhất. Bất kể kích cỡ hay dòng máu. Nó rõ ràng đã quyết định thách đấu với Max, và hai kẻ giống đực khóa chặt trong một cuộc thi trọn mắt, không ai chuyển động. Một cơn gió nhẹ chẳng động đậy được đến mái tóc đen ngắn của Max hoặc thổi gợn bộ lông nâu của Bé Cung.

“Con chó của cô đã làm một bãi trong góc đây,” Max nói, giọng anh chua ngoa y như cô nhớ. Anh chuyển sự chú ý sang cô, và lần đầu tiên cô thực sự nhìn rõ anh. Trong ánh sáng ban ngày, anh ta không có vẻ tốt hơn nhiều so với đêm qua. Vài chỗ bị sưng trên mặt anh ta đã xẹp xuống, nhưng nó vẫn còn phù và rất thâm tím. Anh ta chỉ bớt đáng sợ hơn chút ít.

“Tôi chắc chắn là nó không thể dừng được,” cô nói, quyết tâm không để lộ sợ hãi. Cô liếc quanh phòng điều khiển nhưng không thấy một bãi thải của chó nào hết.

“Tôi đã dọn sạch rồi. Nhưng từ giờ trở đi, đó là việc của cô.”

Cô quay lại nhìn anh và nhận thấy rằng mắt anh ta màu xanh dương. Cùng màu xanh dịu nhẹ của những con sóng Caribe ngay trước khi chúng đánh vào bờ. Xem xét đến mái tóc và nước da sẫm màu, không nhắc gì đến các vết bầm của anh ta, chúng tương phản đáng sợ sốt.

“Tôi không thích những con chó vô dụng,” anh nói. “Và con chó của cô cũng gần như vô dụng khi có chuyện.”

“Anh là một tên trộm và bắt cóc, vậy mà anh đang gọi *chú chó* bé nhỏ của tôi là vô dụng sao?”

“Đêm qua tôi đã bảo cô là tôi *trung dụng* con thuyền này, và cô đâu có bị bắt cóc.”

Lola nhún vai. “Đó là những gì anh nói, nhưng tôi ở đây. Bị đưa đi ngược lại với ý chí của tôi trên một con thuyền không thuộc về anh. Tôi không biết anh đến từ đâu, nhưng tôi nghĩ trong phần lớn các quốc gia trên thế giới, điều đó trái luật.”

Anh vớ tay ra sau và nắm lấy mép tàu. Khi anh ta gắng sức để đứng dậy, Lola cẩn trọng bước lùi lại. “Nếu cô không nướng cháy khoang lái, đến giờ cô đã ở Florida vừa an toàn vừa ấm cúng rồi, chẳng có gì cần lo lắng ngoài việc phải gọi gì cho bữa sáng. Hoặc cô sẽ đang trên đường tới Washington, nơi ít nhất một viên đại tá sẽ khúm núm trước mặt cô và thay mặt nước Mỹ xin lỗi cô. Thay vào đó cô lại quá khích và làm loạn từng phèo mọi thứ.”

“Tôi sao?”

“Giờ thì tôi bị kẹt ở tam giác Bermuda giữa mùa bão với một người mẫu đồ lót và một con chó ăn hại.”

Anh khiến câu chuyện nghe như thể toàn bộ tình huống này là lỗi của cô vậy. Sự tức giận thay thế nỗi sợ hãi của cô và cô chỉ một ngón tay vào anh. “Giờ thì, chỉ một phút thôi. Không gì trong số này là lỗi của tôi. Tôi đang ngủ lúc anh lên lên thuyền và ‘trung dụng’ Bé Cung và tôi đấy nhé.”

“Giống chết ngất hơn. Tôi đã gây ra đủ tiếng ồn để đánh thức cả người chết ấy chứ.” Anh phát ra một âm thanh gì đó, nửa gầm gừ, nửa rên rỉ, và ấn một tay vào lườn.

“Tôi không chết ngất. Tôi đã rất mệt,” cô tự bào chữa cho mình, mặc dù cô không biết sao mình lại phải bận tâm, khi mà cô không thực lòng để ý xem anh nghĩ gì.

“Và cô có bị trúng dụng đâu. Chiếc du thuyền này mới bị trúng dụng đấy chứ. Cô đáng lẽ không được ở đây.” Cô mở miệng ra để tranh cãi, nhưng anh ngắt ngang trước khi cô kịp nói. “Và cô cũng không bị bắt cóc.”

“Thế tôi là gì?”

Anh lắc đầu. “Không cần phải suy nghĩ gì nhiều, tôi có thể nói cô thật sự là một nỗi phiền phức.”

Bé Cung, cuối cùng cũng đã từ bỏ việc trừng mắt, bò qua chỗ Lola và cô bế nó lên. Cô thậm chí không thèm bận tâm tìm một lời đáp lại, thay vào đó quay gót rồi bỏ anh lại một mình trong phòng chỉ huy. Cô có những mối lo quan trọng hơn việc tranh cãi với một tên bắt cóc điên rồ.

Phải có một cách nào đó để báo hiệu cho tàu cứu hộ, cô nghĩ thầm khi bước vào bếp và lần tìm xung quanh cho đến khi tìm thấy một hộp ngũ cốc dạng thỏi trong một ngăn kéo. Cô chọn hạch mật ong cho bản thân, quế vụn cho Bé Cung, và trượt ra sau bàn ăn. Cô sẽ giết người để đổi lấy một cốc cà phê ấy chứ, và một lần nữa nghĩ đến con dao trong vỏ da hoẵng. Anh ta hẳn đã lấy nó từ cô trong lúc cô ngủ. Cô muốn lấy nó lại. Khi cô dọn sạch bữa sáng, Max bước vào phòng bếp, dường như lấp đầy cả không gian với bờ vai rộng và năng lượng u ám của mình. “Anh có con dao của tôi không?” cô hỏi.

“Có.” Anh thò tay vào hộp ngũ cốc dạng thỏi và thêm vào, “tôi đã lấy nó lại.”

“Tôi cần nó.”

Anh xé toạc một thanh hạch mật ong lẫn nho khô và nhìn cô. “Để làm gì?”

“Chỉ cần thôi.”

“Cô định đâm vào lưng tôi lúc tôi không nhìn đấy à?”

“Không.”

Đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào mắt cô khi anh vớ tay ra sau và rút con dao ra khỏi cặp quần. “Hãy chắc là cô sẽ không làm thế,” anh nói, và bước một bước về phía cô. Cô lún sâu hơn vào trong nệm ghế khi anh đặt con dao lên bàn.

“Cô có thể dừng làm thế đi.”

“Gì cơ?”

“Nhảy dựng lên như thể tôi sắp tấn công cô vậy.”

“Tôi đâu có.” Nhưng cô biết mình có làm thế, anh làm cô sợ, không nghi ngờ gì về điều đó. Cô ước tính anh ít nhất cũng một mét chín sáu. Đỉnh đầu anh gần như lau sạch trần nhà, và từ kinh nghiệm gần đây cô biết rằng cơ bắp của anh ta rắn chắc.

“Nếu tôi muốn làm đau cô thì tôi hẳn đã làm rồi.”

Cô không nói từ nào, chỉ vớ lấy con dao và trượt nó vào lòng.

“Và nếu tôi thực sự muốn làm đau cô, thì con dao đó cũng không cản tôi lại được đâu.”

Cô tin anh nhưng đầu sao vẫn ôm chặt lấy nó.

“Đêm qua tôi có làm đau cô không cơ chứ?” Đó là một câu hỏi tu từ, nhưng cô vẫn trả lời.

“Có đấy.”

Anh cắn một miếng ngũ cốc, rồi hỏi, “Ở đâu?”

Cô giơ hai cổ tay lên và phơi ra hai dấu tím mờ mà các ngón tay anh đã để lại trên da cô. Anh cúi người tới trước để nhìn kỹ hơn, và Lola nín thở, gia cố bản thân cho những gì anh có thể làm. Ở thời điểm này anh đang hết sức hòa nhã, nhưng cô không tin tưởng tâm trạng của anh.

“Chúng rất nhỏ, thậm chí còn không đáng tính.” Anh thẳng người dậy và thả nốt chỗ ngũ cốc còn lại vào miệng. Anh quan sát cô khi nhai, ánh mắt nghiêm nghị, và rồi anh nhún vai. “Cô quá mềm mại.”

“Anh lại đang đổ lỗi cho tôi đấy à?”

Thay vì trả lời, anh thò tay vào hộp ngũ cốc và rút ra một thanh khác. “Cô không cần phải nắm chặt con dao đó. Tôi sẽ không cưỡng hiếp cô đâu.”

Một tên tội phạm biết ngại ngùng sao? Cô không thấy an tâm tí nào và vẫn ôm chặt con dao trong tay.

“Tôi không bao giờ ép buộc một người phụ nữ ở cùng tôi.”

Cô không bình luận, nhưng nhướn một bên lông mày lên như thể cô có đầy nghi ngờ.

Anh bẻ một miếng ngũ cốc và ném nó về phía Bé Cung. Chú chó nhỏ bắt được nó giữa không trung. “Chưa bao giờ phải làm thế,” anh tiếp tục. “Cô có thể thoát y và lỏa lồ chạy lòng vòng mà tôi vẫn không cảm thấy gì hết. Không râm ran, co giật, hay cương lên với Max già cả tốt bụng.”

“Quyên rũ đây,” cô nói khi Bé Cung lạo xạo nhai hết bữa sáng của nó.

“Tôi là một anh chàng quyên rũ.” Anh xoay được một nụ cười nửa miệng và nhìn qua phòng bếp xuống phòng giải trí.

Đúng vậy, và cô bẩm sinh là cỡ hai. “Radio có hoạt động không?”

Tiếng cười khẽ của anh là câu trả lời cho cô, rồi anh hỏi một câu hỏi của chính anh. “Chiếc du thuyền này thuộc về cô à?” anh muốn biết.

“Không.”

“Bạn trai?”

“Không.”

Anh quay ánh mắt lại với cô. “Sao cô không nói cho tôi nghe ai cung cấp con thuyền của họ cho tôi nhỉ?”

“Sao tôi lại phải nói với anh bất kỳ chuyện gì cơ chứ?”

Anh khoanh tay ngang bờ ngực rộng và dựa hông vào mép quầy bếp. “Nếu tôi biết ai có giấy sở hữu của con thuyền này, tôi chắc có thể nói cho cô biết bao giờ thì cô có khả năng được giải cứu.”

“Mel Thatch,” cô trả lời không ngập ngừng. “Ông ấy sở hữu Đảo Cá

Heo, hòn đảo nơi tôi đang nghỉ dưỡng.”

Anh nghiêng cứu mặt cô. “Chưa bao giờ nghe đến tên ông ta. Ông ta có phải người nổi tiếng không?”

“Không.”

“Có ai đó đang ngồi trên Đảo Cá Heo chờ cô không? Một anh Kennedy, Rockefeller, hoặc một tay triệu phú già nua gắt gỏng nào đó?”

Cô chưa bao giờ hẹn hò một tay triệu phú già nua gắt gỏng. “Không. Ngay lúc này tôi không hẹn hò ai cả.”

Anh thẳng người dậy và giờ đến lượt anh nhướn một hàng lông mày hoài nghi trên bên con mắt nhìn rõ. “Cô đi nghỉ một mình sao?”

“Không, tôi đi cùng Bé Cung,” cô trả lời. “Mất bao lâu mới có người tìm ra chúng ta?”

“Khó nói lắm. Tôi chắc chắn rằng đến lúc này con thuyền đã bị báo lại là mất tích rồi, nhưng vấn đề là, du thuyền lúc nào cũng bị đánh cắp, hoặc đánh đắm lấy tiền bảo hiểm. Lực lượng bảo vệ bờ biển sẽ tìm kiếm, nhưng sẽ không một ai thực sự hết mình với việc đó cả. Tất nhiên là trừ người chủ ra, nhưng ông ta chắc hẳn đã gọi điện cho công ty bảo hiểm của mình rồi. Và ông ta sẽ không cảm thấy tệ lắm đâu, vì ông ta chắc sẽ lấy lại được nhiều hơn giá trị của nó, đặc biệt là khi con thuyền này đã bị bỏ bê và từng có thời kỳ huy hoàng hơn.”

Mắt cô nheo lại. “Bao lâu?”

Anh nhún vai. “Tôi không thể nói được.”

“Anh đã bảo tôi là anh có thể mà!”

“Nếu cô đang hẹn hò một thượng nghị sĩ hoặc ai đó có quan hệ, cuộc tìm kiếm sẽ được tăng cường và cơ hội giải cứu nhanh sẽ nhiều hơn. Nhưng thực tế là, tôi chắc chắn họ đang cố tìm hiểu xem mối liên hệ của cô trong chuyện này là gì. Cô có bị đưa đi trái với ý chí của cô hay không. Tôi có thể nói với cô rằng chẳng ai sẽ loại trừ về sau chỉ vì cô là một người mẫu đồ lót nổi tiếng đâu.” Anh cắn một miếng ngũ cốc và chậm rãi nhai.

Cô không còn là một người mẫu đồ lót nổi tiếng nữa, nhưng cô cũng

không thèm khai sáng cho anh. Và không một ai có đầu óc bình thường lại tin rằng cô đã đánh cắp một chiếc du thuyền hết. “Thế còn anh thì sao? Không có người nào đó đang tìm kiếm anh à? Một người vợ? Gia đình?”

“Không,” đó là tất cả những gì anh nói trước khi kẹp hộp ngũ cốc dưới một cánh tay và đi ra khỏi phòng ăn.

Rõ ràng là anh không muốn cô biết bất kỳ điều gì về anh, và với Lola thì điều đó cũng ổn thôi. Cô thực sự không muốn biết thêm về anh hơn những gì cô đã biết. Anh là một tên trộm và ai đó ghét anh đủ để đánh anh như tử. Thế là đủ thông tin đối với cô. Cô có những mối lo quan trọng hơn. Cụ thể là, tìm cách để về nhà.

Cô chạy khỏi chỗ sau bàn và nhét con dao cùng vỏ bao vào ở một bên hông chiếc quần bikini. Dây thun của quần giữ con dao cố định. Cô chộp cái kính râm với cặp mắt kính màu xanh nhạt và một cái dây buộc tóc ra khỏi túi. Cô đi tìm một cái ống nhòm và thấy chúng trong một ngăn kéo ở phòng giải trí. Trong hộp cấp cứu mà cô đã phát hiện ra tối qua, cô tìm thấy một cái gương, một cái cờ vàng, và một cái còi. Tất nhiên những thứ pháo hiệu trên không vẫn còn đó nhưng giờ với cô đã vô dụng. Cô vơ lấy cả ba thứ khỏi hộp rồi hướng ra ngoài. Max đã nâng cửa sập tới phòng máy lên, nhưng cô chỉ liếc nhanh qua anh một cái khi cô hướng qua mép tàu rộng mấy chục centimet ra mũi thuyền, Bé Cung hấp tấp đi sau cô.

Cách đây nhiều năm, như một phần quá trình phục hồi khỏi chứng háu ăn, cô đã học được rằng cô không thể lúc nào cũng kiểm soát được tất cả mọi thứ. Cô đã học được sự khác biệt giữa việc kiểm soát sự hỗn loạn của mình và việc để nó kiểm soát cô. Cô đã phải mất nhiều thời gian mới nhận ra được sự khác biệt ấy, nhưng đó là một bài học mà cô dùng trong mọi mặt của cuộc sống.

Lola có thể không kiểm soát được dòng nước hay hướng gió, nhưng cô sẽ không chỉ ngồi quanh quẩn và chờ được giải cứu. Cô có một cuộc sống đang đợi cô. Một cuộc sống mà cô yêu quý và đã phải làm việc vất vả mới đạt được. Cô có một doanh nghiệp phải điều hành và một thám tử tử cần thuê. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu chỉ ngồi loanh quanh và chọi ngón tay cái với “Max già cả tốt bụng.”

Một cơn gió ran rất chạm vào má Max khi anh rướn đầu ra khỏi phòng

máy và liếc về hướng mũi thuyền. Anh nghiêng người sang bên trái và nhìn dọc mép thuyền. Cô vẫn ở đó. Vẫn ngồi ở đầu mũi thuyền, chân đung đưa qua thành, nhìn chăm chăm qua ống nhòm, tìm kiếm một tàu cứu hộ với cái gương báo hiệu trong tay. Dù cho Max không có cách nào để biết được thời gian, anh vẫn đoán cô đã ở đó trong khoảng ba tiếng đồng hồ. Anh hẳn có thể bảo cô rằng dùng một cái gương báo hiệu trong đại dương là vô ích và khá là lãng phí thời gian lẫn năng lượng.

Đầu tiên, nếu có ai đó đang tìm kiếm họ, thì người ta cũng không biết bắt đầu tìm từ đâu. Thứ hai, gương có tác dụng trong sa mạc, không phải trên đại dương. Và thứ ba, phần lớn người sống sót báo lại là đã thấy từ bảy đến hai mươi cái tàu trước lúc họ thực sự được giải cứu. Nếu có một con thuyền khác ngoài kia, họ cũng sẽ nghĩ khúc xạ của gương đến từ chỗ ánh mặt trời đập xuống mặt nước. Nhưng anh cũng không bận tâm nói với cô gì hết bởi vì anh thích cô ở đầu bên kia của du thuyền. Tránh xa khỏi anh. Bận rộn với thứ gì đó vô nghĩa và an toàn.

Không có mấy khả năng anh và Lola sẽ được giải cứu ngày hôm nay. Chắc cũng không phải ngày mai. Điều này khá hợp với Max. Anh cần thời gian để cơ thể lành lại, và điều cuối cùng anh muốn là một cái đèn báo hiệu hoặc pháo hiệu khó chịu nào đó báo hiệu vị trí của anh cho mọi tay Tom, Dick, hoặc vua thuốc phiện nào đó trong vùng.

Ánh mặt trời hun nóng trên đôi vai anh và anh túm lấy một phần áo phông đen và kéo nó qua đầu. Không khí ẩm dày đến nỗi anh có thể dùng tay cắt được, và dùng áo, anh lau mồ hôi khỏi cổ và ngực, rồi ném cái áo lại lên sàn tàu.

Khi anh nằm chong chong trên giường tối qua, anh đã dạo qua mọi kịch bản tình trạng khẩn cấp trong đầu. Khi anh thức dậy với mặt trời, anh đã phát hiện ra rằng những gì tối qua anh sợ hãi đã được chứng thực: Họ bị chết trong nước.

Anh đã tìm thấy cái công tắc điện đã bị ngắt do ngọn lửa, và anh đã bật chúng lại. Cho đến khi dầu nhớt chạy hết, các động cơ và máy phát điện vẫn hoạt động được và sẽ cung cấp điện năng cho toàn du thuyền. Nhưng dù cho các động cơ có hoạt động được đi nữa, không có lấy một con đường để lái đến hay không kiểm soát được tốc độ và hướng đi của tàu thì chúng vẫn vô dụng ngoài trừ tác dụng cung cấp điện trong khoang tàu mà thôi. Bể nước

được đổ đầy một nửa, họ có đủ để kéo dài khoảng ba mươi ngày. Sau đó, mọi thứ sẽ trở nên bất trắc.

Hệ thống lái tàu và hệ thống liên lạc đã bị hủy hoại vượt mức sửa chữa. Sáng hôm đó, anh chỉ nhìn một cái vào các thành phần điện tử, nhựa dẻo và sợi thủy tinh thôi, và anh cũng biết rằng chẳng có gì anh có thể làm để dựng hệ thống dậy và chạy tiếp được hết.

Dòng biển đang đẩy họ về hướng tây bắc ở tốc độ mà Max ước chừng khoảng hai hải lí rưỡi, hoặc khoảng ba dặm một giờ. Ở tỷ lệ tốc độ và hướng đi hiện tại của họ, họ sẽ đạt gần vào một trong những hòn đảo Bimini đủ để cho những người câu cá thể thao phát hiện thấy. Hy vọng rằng, chỉ trong vài ngày nữa thôi, những người câu cá thân thiện tử tế sẽ nhìn thấy họ và đưa họ đến cảng biển gần nhất.

Tất nhiên là trừ phi gió thổi họ về phương nam, trong trường hợp đó họ có thể dừng lại ở biên Cuba. Max ngược lên bầu trời quang đãng, nhìn vài đám mây rời rạc. Lâu lắm rồi kể từ khi anh thưởng thức một miếng xi gà Cuba.

Anh thực sự không lo lắng lắm về việc chết giữa biển. Trừ phi một cơn bão hoặc tai họa nào đó – những thứ mà, cân nhắc đến những gì đã xảy ra tới qua, cũng không phải một giả thiết phi thực tế – không thì mọi con thuyền trôi nổi đều đáp vào đất liền hoặc được phát hiện ra trên biển. Câu hỏi duy nhất là, mất bao lâu?

Khi anh tỉnh dậy, anh đã rà soát khắp chạn bát, tủ bát, tủ quần áo, và kho chứa đồ. Anh đã tìm thấy dụng cụ câu cá, thức ăn để được lâu, một cái dao cạo điện, và một hộp bao cao su – loại siêu mỏng. Cỡ trung bình. Thứ mà anh không tìm thấy là một cái radio dự trữ hoặc bất kỳ thiết bị liên lạc nào đó. Không có cả vũ khí trên boong, điều này vừa khiến anh yếu ớt và dễ hốt hoảng vừa củng cố thêm niềm tin rằng nằm im là lựa chọn tốt nhất ở thời điểm này của anh.

Trong lúc cô Carlyle ngủ gà gật ở đuôi tàu, một bên chân dài lộ ra từ hông tới đầu ngón chân, anh đã tìm kiếm thiết bị phát tín hiệu khẩn cấp. Anh cần phải tìm thấy nó trước khi cô tìm thấy. Anh đã lên kế hoạch dỡ nó ra cho đến khi anh cảm thấy đến lúc dùng nó – nếu có lúc cần dùng đến. Thiết bị này được đóng vào một bên thuyền đúng nơi nó đáng phải ở, nhưng khi anh

mở nó ra, anh khám phá ra rằng pin không chỉ già mà còn mòn rỗ, làm cho nó vô dụng.

Anh nhìn vào hộp dự trữ tìm pin mới, nhưng chúng đã không được đổi từ khi hộp này được mua vào năm 1989. Không cần phải nói, chúng cũng chết cả rồi.

Lúc này anh không hề nói dối với Lola khi bảo cô rằng anh không biết có ai đó tìm kiếm họ hay không. Đến giờ Lầu Năm Góc đã biết anh đang mất tích rồi, và họ cũng sẽ biết rằng có một du thuyền cũng đang mất tích ngoài Cảng Nassau. Liệu họ có kết nối hai thứ lại hay không là tùy anh phỏng đoán. Và nếu họ có nghi ngờ anh trưng dụng con thuyền đi nữa, họ chắc cũng sẽ chờ anh đến hơn là đi tìm kiếm anh. Ít nhất là vào lúc này.

André Cosella là một câu chuyện khác. Hắn ta sẽ tìm kiếm. Tên đàn ông to lớn đó không biết phải tìm ở đâu, nhưng hắn ta sẽ tìm. Đó chính là rắc rối với những tay vua thuốc phiện, họ không vui lắm khi bạn buộc phải giết con trai họ. Nếu André mà tìm thấy Max, mọi chuyện sẽ trở nên thực sự xấu đi, và Lola tốt hơn hết không nên biết về điều đó. Cô sẽ ngủ ngon hơn vào buổi đêm nếu mối quan tâm lớn nhất của cô là làm sao để dùng gương báo hiệu.

Tiếng móng chân click click vào sợi thủy tinh thu hút sự chú ý của anh về mép tàu phải. Cái con chó khó chịu kia di chuyển về phía anh, chắc là muốn đấu lượt về trong cuộc chiến trừng mắt. Ánh mặt trời phản chiếu lên mấy cái đinh bạc trên vòng cổ của nó khi nó đến ngồi cạnh cửa sập dẫn xuống phòng máy. Anh và nó ở ngang tầm mắt với nhau, và Max tự hỏi anh có dụ được con chó đẩy đuôi theo một cái gậy tượng tượng ra khỏi thuyền được không. Tôm. Tạm biệt.

Bé Cung nhà Carlyle lại tạo hình một tư thế như bị đông cứng, rõ ràng là hăm hờ muốn một trận đấu vớ vẩn khác. Con chó đã thắng trận trừng mắt trước, và Max tự bảo mình rằng chỉ vì quá buồn tẻ nên bây giờ anh mới khóa mắt với con vật tội nghiệp đó.

Đúng mười phút sau, Max nhìn thấy một bên lông mày của con chó giật giật, và anh đoán rằng mình đang hạ gục nó. “Tao ị bự hơn mày đấy – thắng nhóc ạ,” anh gầm lên mô phỏng y xì một trợ giáo SEAL của mình.

“Quyên rũ ghê.”

Max liếc lên nhìn Lola đang đứng phía trên anh, nhìn qua bàn chân, bắp chân và cái khăn đỏ cô đã ghim lại quanh eo. Qua hàng khuy trên áo sơ mi trắng của cô, qua bộ ngực tới hõm họng cô. Bầu trời Caribe xanh thăm bao quanh mặt cô và tương hợp với tròng kính râm màu xanh của cô. Tất cả dấu vết trang điểm cô khoác lên đêm trước đó đã biến mất. Má cô ửng hồng vì hơi nóng và mặt trời, các lọn tóc dính vào thành cổ, phần còn lại kéo ngược lên thành một đuôi ngựa mềm. Cô tuyệt đối lộng lẫy, và khoe miệng trữu xuống của cô bảo anh rằng cô nghĩ anh là đồ ngốc. Điều này cũng còn khá hơn cách cô nhìn anh sáng hôm nay, như thể anh là một kẻ hãm hiếp.

“Tôi đã bảo cô rồi, tôi là một anh chàng quyên rũ.”

“Ted Bundy^[8] cũng thế đấy.”

Anh cũng không sai biệt lắm trong giả định về quan điểm của cô đối với anh. Cũng không phải anh thêm quan tâm đâu – thậm chí một tẹo cũng không. Nhưng cái cách cô nhảy dựng lên khi anh chẳng làm gì hơn ngoài nhìn cô, thực tế rằng cô bước lùi lại hay lún sâu hơn vào ghế rồi mắt cô mở to như thể cô đang chờ anh tấn công cô, thật khiến anh khó chịu đến phát cáu.

“Các máy phát điện và động cơ vẫn đang hoạt động,” anh nói, và trèo lên khỏi phòng máy. Anh lờ đi cơn đau bên sườn khi đóng cửa sập lại. “Chúng ta phải tiết kiệm xăng, nên tôi chỉ bật chúng lên trong vài giờ vào ban đêm thôi, hoặc trong ngày thì chỉ nếu cô phải sử dụng đầu máy.”

Cô không nói lời nào và anh quay về phía cô. Mắt cô chĩa thẳng vào dải băng quanh xương sườn anh và những vết thâm sạm màu mà băng gạc không che hết được.

“Có ai đó đã đánh anh như tử khá tốt đấy nhỉ,” cô nói. “Anh bị bắt quả tang đang làm gì vậy, hãm hiếp và cướp phá à?”

“Tôi e là không có gì vui đến thế. Tôi chỉ ở lại quá lâu so với lời mời thôi.” Khi cô nâng ánh mắt quay lại với anh, anh thêm vào, “Một vụ tính toán thời gian dở tệ và vận rủi đen đui.”

“Tôi biết ý anh là gì,” cô làm bằm, và anh đoán là cô biết thật. “Anh đã ở đâu khi tính toán thời gian dở tệ?”

Anh nhìn qua chiếc kính râm màu xanh biển, nhìn vào đôi mắt nổi tiếng cực kỳ gợi tình đó của cô. Màu nâu sậm gợi anh nhớ đến một chai scotch Macallan, êm dịu, hơi có vị khói, và rất đắt đỏ. Một hương vị để được thưởng thức từ đầu tới cuối, và đủ lâu năm để làm anh ấm lên từ bên trong.

Cũng đủ thân quen để biết cô đang dính líu vào việc gì, và nhìn cô, anh thay đổi ý nghĩ về việc giữ bí mật với cô. Anh quyết định cung cấp đủ thông tin cho cô, không phải tất cả, nhưng đủ hiểu. “Cô đã bao giờ nghe đến André Cosellachura?”

“Chưa.”

“Ông ta là thủ lĩnh của băng đảng thuốc phiện Cosella và vẫn đang buôn lậu cô-ca-in vào Mỹ qua Bahamas.”

“Anh là một thành viên trong băng đảng thuốc phiện à?”

Anh nhìn chăm chú vào mặt cô, và chết tiệt là cô ta lại nghiêm túc. “Khỉ thật, không.”

“Mấy kẻ buôn lậu đó đang tìm anh à?”

“Có vẻ như thế.”

Cô khoanh tay dưới ngực và hếch đầu sang một bên. “Lý do?”

Max quyết định cho cô phiên bản thu gọn. “Bởi vì tôi đã bị tóm trong khu vực của chúng mà không có giấy mời.”

“Và?”

“Và chúng không đánh giá cao sự bầu bạn của tôi.”

“Tôi chắc chắn anh đã quen với điều đó rồi.” Cô liếm môi và hút sự chú ý của Max về đôi môi căng đầy của cô. “Nhưng phải còn nữa chứ.”

Ánh mặt trời chiếu lên bờ môi dưới ẩm ướt của cô và lấp lánh trong vài giây ngắn ngủi. Max tự hỏi cô có vị thế nào, ngay nơi đó ở chỗ mềm mại kia. Liệu cô có vị mềm mại và quyến rũ như vẻ ngoài hay không. Anh buộc mắt mình quay lên và tâm trí phải rời khỏi việc hôn Lola Carlyle. “Con trai trưởng của André Cosella đã bị giết.”

Cô buông tay ra, và anh chờ cô hỏi xem anh phải là người giết Jose không. “Có nước ngọt không?” thay vào đó cô hỏi. Cô rõ ràng là đủ thông minh để hiểu tình huống này mà không cần phải bảo.

Hoặc thế hoặc cô quá ngốc để hiểu được.

“Tôi đã đổ đầy một cái bình lúc này và cho nó vào tủ lạnh rồi,” anh bảo cô. “Nó chắc vẫn lạnh.”

Cô quay lại bỏ đi, rồi ngừng lại và ngoái nhìn anh qua vai, đôi mắt nâu to tròn của cô nhìn thẳng vào anh qua cặp mắt kính màu xanh dương. “Tôi đoán là không có đủ nước để tắm.”

“Không. Cô sẽ phải tắm trong biển thôi.” Anh nghe thấy tiếng thở dài cam chịu của cô và nhìn cặp hông cô đung đưa khi cô đi vào bếp, cái khăn đỏ vuốt ve kheo chân cô.

Cũng giống như trong tất cả các tạp chí, bảng quảng cáo và quảng cáo trên truyền hình mà anh từng thấy có cô, tất cả từ đỉnh đầu vàng óng tới nước sơn bóng trên móng chân cô, đều kêu khích và bóng gió về tình dục cuồng say. Khi con chó ngu si của cô lẻo đẹo theo cô, Max tự hỏi cô có đủ dũng cảm để thoát hết quần áo và nhảy xuống biển trước mặt anh hay không. Đó dường như là thứ tối thiểu nhất cô có thể làm sau khi đốt du thuyền và làm anh mắc cạn giữa Đại Tây Dương.

Anh ngồi trên cái ghế dài nơi anh đã thấy Lola ngủ sáng hôm đó và từ từ cúi người về phía trước. Anh hít một hơi thật sâu hết mức có thể, rồi nín lại khi anh cởi một chiếc bốt và rời nốt chiếc còn lại. Đêm hôm qua, anh đã tự hỏi có hay không một kế hoạch chính phủ lén lút nào đó để rũ bỏ anh. Giờ khi anh có thời gian để suy xét nó, anh không tin là trường hợp này nữa. Với mỗi công việc, luôn có đến một tá hoặc gần gần thế những chuyện có thể đi lạc hướng vào bất kỳ lúc nào. Đó là Luật của Murphy, và tối qua, Luật của Murphy đã thống trị ngay từ khởi điểm.

Lần đầu tiên Max nhận ra nó là lúc chuyến bay tới Nassau của anh bị hoãn lại đến một tiếng và anh đã lỡ mất người liên lạc trong DEA địa phương. Không vấn đề, anh vẫn có tin tình báo còn nóng hổi, chưa đầy hai tư giờ tuổi, khóa chặt trong não.

Từ khoảnh khắc anh đặt chân lên Nassau nhiệm vụ này đã đi thẳng tới

địa ngục, và anh đáng lẽ phải chấm dứt nó luôn lúc đó, nhưng anh không thể. Anh là Max Zamora, và thứ đã khiến anh cực kỳ giỏi giang trong những gì anh làm cũng là thứ đã gần như cướp đi mạng sống của anh lần này. Anh ghét thất bại. Anh chỉ từng thất bại một lần trong đời, và anh khắc cốt ghi tâm nó.

Lòng căm ghét ấy cũng là thứ biến anh thành mật vụ chính phủ hoàn hảo. Cả lòng căm ghét lẫn sự thực rằng anh không có gia đình, và khi anh không làm việc ngầm anh sống một cuộc sống tương đối bình thường.

Thiếu tá Hải quân Maximilian Javier Gunner Zamora được chính thức liệt kê là đã nghỉ hưu khỏi hải quân Hoa Kỳ. Anh từng là một thành viên của đội SEAL sáu, và sau khi đội này bị giải tán vào giữa những năm 90, anh được nhóm phát triển chiến tranh đặc biệt của hải quân tuyển lại.

Hiện tại, anh tự điều hành một công ty tư vấn an ninh. Công ty của Max, Z Security, đúng nghĩa là một công ty hợp pháp và không chỉ là một việc tạm bợ anh làm lúc không hoạt động ngầm. Anh đã xây dựng nó từ con số không và thuê các lính SEAL nghỉ hưu làm việc cho anh. Anh và người của mình hướng dẫn các tập đoàn lớn cách siết chặt an ninh chống lại những kẻ như họ. Những kẻ luôn tìm đường đi vào các mạng lưới an ninh.

Anh cởi dải băng co dẫn quanh bụng ra và vứt nó đi. Anh ấn các ngón tay vào xương sườn thứ sáu và thứ bảy rồi hít thật mạnh. Đau là tốt, anh tự nhắc nhở mình. Đau đốn cho anh biết mình vẫn sống. Hôm nay anh còn sống rất *mãnh liệt*, nhưng anh chắc chắn cũng từng trải qua những thứ tồi tệ hơn. Cảnh đông cứng hai hòn bi và bị bắn vào người ở Bắc Hải trong lúc đang nín lấy giàn khoan dầu phủ băng bước vào đầu anh. Giờ thì, đó là phiên bản địa ngục đối với Max, và anh chắc chắn khi mà cuối cùng anh cũng chết, đó chính là nơi anh sẽ cho sự vĩnh hằng xảy ra. Dem ra so sánh thì, ngồi trên boong một con thuyền cao mười hai mét tàn phế với vài cái xương sườn bị rạn, một người mẫu đồ lót khó chịu và con chó đáng ghét của cô ta cũng không quá tệ. Thực ra thì, một kỳ nghỉ dưỡng ngắn ở vùng Caribe có thể chính là những gì anh cần.

Chương 3

Chẳng mặc gì ngoài chiếc áo lót Khởi Động Khe Ngực tự sáng chế, Lola thò đầu ra khỏi phòng tắm và ngó nghiêng xung quanh. Mắt cô di chuyển từ cánh cửa phòng nghỉ đã khóa lại cho tới chiếc váy màu xanh dương nằm trên chiếc giường cỡ lớn. Cô đã quên mang theo váy vào phòng tắm, và cô liếc lên nhìn ô cửa sổ bằng kính màu. Khi cô không thấy một đôi mắt thâm tím chăm chăm nhìn lại, cô chạy vội tới bên giường và mau lẹ xỏ tay qua hai ống tay áo ngắn. Bộ váy ác mộng được phủ đầy những chùm sori đỏ, chuỗi vàng, và nho xanh. Trông nó cứ như thể vừa bị đập vào bởi một giá hoa quả, hoặc salad hoa quả, cái món mà bà cô luôn đưa tới những gia đình có người thân vừa “qua đời”.

Cô kéo thân váy lại rồi cài nút lớp vải lên trên bộ ngực và chiếc áo lót hồng. Khởi Động Khe Ngực là một trong những mẫu thiết kế đầu tiên của cô, và là một cuộc cách mạng về sự thoải mái và khả năng đẩy ngực vào lúc đó. Doanh số năm đầu tiên đã vượt kế hoạch tận hai sáu phần trăm, và nó vẫn là máy kiếm tiền lớn nhất của cô. Ren thêu trên sa tanh co giãn, với mép áo hình sò tinh tế, nó không chỉ thoải mái, mà còn cho người mặc ba lựa chọn nâng khe ngực khác nhau. Tất nhiên, không lâu sau khi xuất hiện đầu tiên trong catalog của cô, chiếc áo lót ấy đã bị gần như tất cả mọi người sao chép.

Dù vạy vào lúc này, nâng cao khe ngực là thứ tận cùng mà cô muốn, nhưng với cái váy chật căng trên ngực cô như thế này, chuyện đó không thể tránh được. Khi cài xong nút áo, cô thò vào túi và rút lược ra. Cô cẩn thận gỡ từng lọn tóc rối, rồi nâng tay lên và tết tóc thành một bím đơn. Nó bị ám đầy không khí biển mặn chát và có cảm giác như rom rạ vậy. Cô hẳn sẽ giết người để được tắm. Một lần vẩy vùng thực sự với xà phòng và nước ấy, nhưng cô không dám. Không phải với “Max già cả tốt bụng” trên tàu.

Dùng nước từ cái bình mà Max đã bảo với cô, cô đánh răng, rồi đổ đầy chậu rửa trong phòng tắm và kỳ cọ cơ thể hết mức có thể. Rồi cô cởi bộ đồ lót màu hồng ra và cũng giặt cả chúng nữa. Khi cô làm xong, cô treo nó trên phòng tắm để hong khô. Cô đoán là nếu cô khép tay xuống, sẽ chẳng có ai chú ý thấy cô không mặc đồ lót. *Chẳng có ai ý chỉ Max ấy.*

Ngoài việc là một tên trộm, người đàn ông ấy có thể còn là một kẻ giết người. Và vì sao chuyện đó lại không khiến cô sợ chết khiếp thì cô cũng không biết. Có lẽ bởi vì, ngoài việc trói cô lại và làm cổ tay cô thâm tím, anh ta cũng không thực sự làm đau cô. Và cô đoán là sau khi cô đã dọa anh ta với cây súng pháo hiệu và vô tình bắn khoang lái, anh ta chắc sẽ không giết cô vào lúc muộn muộn này đâu.

Dù vậy anh ta có làm cô sợ hãi. Thậm chí với khuôn mặt bầm tím và cơ thể thương tích, anh ta vẫn dễ dàng chế ngự được cô. Với con dao ăn cá, cô cảm thấy an toàn hơn đôi chút khi ở quanh anh.

Còn lớn hơn cả nỗi sợ hãi đối với anh ta là cảm giác giận dữ bất lực đang lớn dần trong cô. Càng nghĩ nhiều về chuyện này cô càng thấy rằng tức giận thậm chí còn không lột tả được một phần những gì cô cảm nhận về anh ta và tình huống mà anh ta cưỡng bách cô chấp nhận, dù cho anh ta hẳn cũng không có ý định lôi cô vào các rắc rối của anh ta. Dầu sao anh ta cũng đã làm thế, và giờ đây cô bị mắc kẹt và có một khả năng rất lớn rằng cả cô lẫn Bé Cung sẽ chết giữa Đại Tây Dương. Sau cuộc trò chuyện mà cô đã có với anh ta sáng nay, cô không chỉ còn phải băn khoăn xem mình sẽ chết vì đói hay mất nước, mà giờ còn thêm lo lắng rằng cô có thể sẽ chết dưới bàn tay của những ông vua thuốc phiện đã đánh Max nát như tương.

Giờ đây khi cô giữ cái gương báo hiệu trong tay, cô sẽ phải băn khoăn xem nó sẽ cứu mạng sống của cô hay sẽ đưa đến một số mệnh còn tệ hơn cả đói ngấu đến chết. Dầu là đường nào thì cô cũng phải thử. Không nghi ngờ gì nhà Thatch đã báo cáo lại việc con thuyền bị đánh cắp, và chắc chắn rằng có ai đó sẽ nhận thấy cô cũng đang mất tích. Giờ họ chắc chắn đang tìm kiếm cô rồi.

Vậy thì cô sẽ chấp nhận mạo hiểm, với một ông vua thuốc phiện hoặc lực lượng bảo vệ bờ biển. Cô sẽ tiếp tục báo tin hiệu cầu cứu cho đến khi có ai đó đưa cô ra khỏi con thuyền đáng nguyên rủa này.

Lola lục lợi phòng nghỉ tìm kem chống nắng và thấy một tuýp SPF15 trong phòng tắm. Cô xoa xoa nó vào làn da khô rang của mình, cho mặt và cổ một lớp phủ đôi. Một lúc nào đó tối qua, cô đã mất đôi sandal, và cô nhìn quanh phòng tìm một đôi khác. Cô chẳng tìm thấy gì ngoài một đôi giày vải cũ và quyết định cho qua.

Cô nghiêng đầu sang một bên và xem xét mình trong cánh cửa gương của tủ quần áo. Ngoài việc xấu đau đớn, bộ váy này rõ ràng là thuộc về Dora Thatch, một phụ nữ thấp hơn Lola mười hai centimet và nặng hơn mười ba cân. Nó lũng thùng quanh hông và bó chặt trên ngực cô. Những cái khuy khép vạt trước lại há toang hoác, và thậm chí khi Lola hạ tay xuống, chiếc váy cũng chỉ chạm đến khoảng giữa đùi cô. Nhưng phần khó chịu nhất là cái đám sơ ri cổ tình xếp như một cái lá vải to đùng trên phần tam giác của cô.

Từ bên ngoài, Bé Cung náo loạn với một tràng sữa hoang dại và tim cô gằn như vọt khỏi lồng ngực. Cô tóm lấy cả ống nhòm lẫn gương và hướng ra ngoài qua phòng bếp.

Phải đến khi cô đứng ở boong tàu phía sau, nhìn chăm chăm chẳng vào thứ gì ngoài đại dương và bầu trời xanh bất tận, cô mới nhận ra rằng cô đã mong được nhìn thấy lực lượng bảo vệ bờ biển chạy về phía họ. Hy vọng teo rúm lại trong ngực và chìm sâu hơn trong dạ dày cô.

Bé Cung đứng chỗ cánh cửa đang mở chỗ đuôi tàu, nhìn chăm chăm vào cái bục tắm. Nó sủa dữ dội đến mức hai chân sau chổng lên khỏi sàn tàu. Lola dịch chuyển tới cái ghế đu bằng nhựa dẻo, liếc qua đuôi tàu, và nhìn no mắt cặp lông mày của Max già cả tốt bụng. Rõ ràng là anh ta không phải chịu thói e thẹn và chẳng gặp vấn đề gì với việc tắm trước mặt cô.

Anh ta hạ cái xô được buộc vào cuối một sợi dây thừng vào trong biển, rồi nâng nó lên và đổ nước qua đầu. Nước chảy qua mái tóc đen và bắn tung tóe trên bờ vai rộng của anh ta. Nó chảy xuống những cơ bắp rõ nét ở lưng và chỗ hõm nơi sống lưng anh ta. Các giọt nhỏ trượt xuống hai má hông phía sau, qua đùi sau, và đọng lại ở chân anh ta. Anh ta lắc đầu và các hạt nước bay tứ phía.

Lola quay đi, cảm giác hơi tội lỗi vì cứ nhìn chăm chăm. Chỉ có chúa mới biết anh ta thực sự làm gì để kiếm sống và những tội lỗi mà anh ta đã phạm phải, nhưng anh có một cơ thể dành riêng cho các trang tạp chí sức khỏe đàn ông hoặc một bộ lịch thoát y.

Thậm chí với khuôn mặt bầm dập và khuynh hướng tội phạm rõ mồn một, anh ta vẫn là loại đàn ông khiến những phụ nữ yếu đuối và ngu si ưỡn ngực ra và cố tình lờ đi các dấu hiệu cảnh báo rõ ràng rành rành, như là mu tay

lông lá và các hình xăm của nhà tù.

Lola không yếu đuối hay ngu si, cũng không bị thu hút tới những tên đàn ông trói cô ngược với ý chí của cô và còn dọa dẫm cả chó của cô nữa. Cô nhìn lên nhanh qua vai khi anh xát một bánh xà phòng lên nách. Anh ta không có hình xăm nào, nhưng cô phải thú nhận rằng anh ta quả thực có một bộ lông tuyệt vời. Đối với một tên tội phạm.

Cô lún xuống cái ghế dài và chuyển sự chú ý về với phòng điều khiển đã cháy đen. Lúc trước khi cô nói chuyện với anh ta, cô không thể ngừng chú ý tới lồng ngực và cánh tay đẹp như tạc của anh. Dưới những vết thâm tím và lớp lông ngắn phủ trên ngực, các cơ bắp lượn sóng ở cơ bụng sáu múi của anh ta thật khó mà lờ đi. Lola đã nhiều năm trời làm việc với các người mẫu nam đẹp đẽ, và từ kinh nghiệm cô biết rằng loại cơ thể đó tốn rất nhiều công sức và công hiến.

Sau khi sửa khản giọng, Bé Cung từ bỏ và nhảy vào lòng Lola. Cô chỉnh lại vòng cổ nạm đính, rồi chạy dọc tay qua bộ lông cho tới đuôi nó. Suốt cuộc thử thách gay go này nó đã là một cậu bé rất ngoan. Khi họ được giải cứu, cô sẽ đưa nó với nơi trú ẩn ưa thích nhất của nó, Spa và Móng vuốt, nơi nó sẽ được nuông chiều và khiến nó cảm thấy như một chú chó Great Dane ^[9]. Khi họ về đến nhà, cô cũng sẽ nuông chiều chính mình. Đắp thảo một toàn thân và massage cơ bắp thật sâu.

Cô thu ống nhòm và gương vào một tay, và với chú chó của mình ở tay kia, cô đi lên cầu thang tới phòng điều khiển và nhìn quanh tìm đôi sandal. Cô tìm thấy một chiếc trong góc và nửa chiếc còn lại cạnh khoang lái. Gót đã cháy sém và mũi giày hoàn toàn bị thiêu rụi. Cô bỏ chúng lại nơi chúng nằm và nâng ống nhòm lên mắt.

Chẳng có gì ngoài bầu trời xanh và làn nước xanh lấp đầy tầm nhìn của cô. Cô chăm chú nhìn qua ống nhòm lâu đến nỗi Bé Cung bỏ mặc cô. Mồ hôi chảy dọc xuống thái dương và cô cổ, và cô lấy tay lau nó đi. Lola ghét mồ hôi, và cô ngờ rằng mình có mùi khó chịu. Chẳng thứ nào trong những thứ ấy làm tâm trạng cô khá lên được khi cô tìm kiếm một dấu hiệu của đất liền hay chấm nhỏ báo hiệu tàu thuyền. Cô chẳng thấy gì cả, và sau một lúc cô còn không thể nhận được nơi bầu trời dừng lại và đại dương bắt đầu nữa.

Thuộc tuýp phụ nữ hành động, cô không quen với việc ngồi loành quanh nhìn đường chân trời, chờ đợi một điều gì đó xảy ra. Dù vậy cô cũng không có lựa chọn nào khác. Cô cảm thấy bồn chồn và sốt ruột, nhưng chẳng có gì nữa mà làm, cô ở nguyên trên phòng điều khiển với ông nhòm và gương.

Cô mất tích chưa đầy hai mươi tư tiếng. Cô phải có kiên nhẫn và niềm tin rằng cô sẽ được giải cứu. Vấn đề là, cô chưa bao giờ có nhiều kiên nhẫn, và cô cũng không có niềm tin vào bất kỳ thứ gì ngoài năng lực của chính mình. Mặc dù vài lần trong đời cô, được có một bờ vai để dựa vào sẽ rất tốt. Khi mà sẽ thật tuyệt vời được thấy hết rắc rối của cô vào lòng một người đàn ông đầy năng lực và để người ấy chăm lo mọi thứ. Lola chưa bao giờ tìm thấy người đàn ông đó, và dẫu sao cô cũng nghi ngờ việc cô sẽ để anh ta chăm lo cho cô.

Lola không biết mình đã ở lì trên phòng điều khiển trong bao lâu, nhưng chỉ sau khi đầu cô bắt đầu nhức và dạ dày cô gặm gù cô mới từ bỏ nhiệm vụ của mình.

Cô thấy Max ở đuôi tàu, mông đặt trên một cái ghế gấp, một cần câu cá gắn vào một bên tay ghế, một chai bia Dos Equis trong tay. Anh trông như một người đàn ông thư thái, như thể anh chẳng có gì áp lực hơn việc ăn hết mấy món đồ ăn. Chiếc áo phông và quần jean ướt nước vắt trên thành tàu để cho khô, cũng như một chiếc quần đùi sịp, bằng vải cotton sọc, màu than chì, với khóa quần dạng yếm. Cô sợ sẽ nhìn thấy thứ anh đang mặc hoặc không mặc, sợ rằng cô sẽ thấy không chỉ cần câu cá. Dẫu sao cô vẫn nhìn.

Một chiếc quần sooc ni-lông với eo co dãn vừa vặn với anh bó sát lại ngay dưới rốn. Anh đã lại quần băng gạc quanh giữa ngực, những mảnh vải mỏng màu trắng quanh lồng ngực rộng. Một hộp cá hồi hun khói nằm trên đùi anh, và anh xúc một khoanh cá lên một cái bánh quy, rồi thả nó vào miệng. Anh thọc tay vào hộp và quăng một miếng cá nhỏ cho chú chó đang ngồi ở chân trái của anh.

Bé Cung mở hàm ra và nuốt xuống mà không nhai. Nếu Max nghĩ rằng con đường để đến được trái tim Bé Cung là thông qua dạ dày nó, anh đã đúng, nhưng chỉ tới một điểm nhất định thôi. Bé Cung là nô lệ trước thói thèm ăn những món bị cấm đoán, nhưng nó cũng là một tù nhân tuyệt đối

của chứng phức cảm Napoleon. Nó sẽ không bị lung lay khỏi sứ mệnh chinh phục những con chó lớn hơn chỉ bởi vài miếng cá hồi hun khói đâu.

“Tôi tưởng anh ghét con chó của tôi,” cô nói.

Anh nâng bia lên môi và hớp một ngụm lớn. “Tôi có ghét,” anh trả lời mà không nhìn cô. “Chỉ đang cố vỗ béo nó phòng trường hợp sau này tôi cần ăn nó ấy mà.”

Cô cũng không dám chắc là anh đang đùa. “Đi thôi, Bé Cung.” Cô ra dấu cho con chó theo sau khi cô bước vào trong thuyền, nhưng Bé Cung từ chối phục tùng, thay vào đó chọn ngồi cạnh tên đàn ông đang cho nó ăn.

Hơi có cảm giác phản bội, Lola kiểm tra đồ lót của cô trong phòng tắm, thấy nó chỉ hơi ướt dọc viền quần, và mặc nó vào. Trong phòng ăn cô lục lọi khắp nơi tìm bữa trưa, mặc dù vì cô không có đồng hồ, cô chỉ đoán đây có thể là giờ ăn trưa. Trong một cái hộp được bịt kín trong tủ lạnh, cô tìm thấy một khoanh pho mát Brie. Cô cầm lấy nó cùng với một chùm nho và một quả chuối. Vì Bé Cung đã chọn ở bên ngoài, Lola buộc phải ra cùng nó để bảo đảm rằng nó không ăn quá nhiều cá hồi mỡ rồi bị nôn.

Cô tìm một chỗ để ngồi giữa đồng quần áo ướt của Max, rồi mở hộp pho mát ra. Cô cần thứ gì đó để cắt Brie, và như thể Max đọc được suy nghĩ của cô, anh đưa cô con dao ăn cá đang bọc trong bao.

“Cô cứ quên mất cái này,” anh nói khi cô lấy nó từ chỗ anh.

Lola mở miệng để cảm ơn anh nhưng rồi không làm thế. Cô sẽ không thèm cần đến một con dao nếu không phải vì anh. Cô cắt rời một lát pho mát và ăn nó cùng hai quả nho. Max đẩy một hộp bánh quy về phía cô, và cô cầm lấy một chồng bánh Rye Crisp trong tay. “Vui lòng đừng cho Bé Cung thêm cá nữa. Nó sẽ nôn mất.”

Max không đáp lại, nhưng anh tự mình dọn sạch chỗ cá hồi còn lại. Anh không mời cô miếng nào, hành vi mà Lola nghĩ là thật thô lỗ, nhưng cô cũng không thực lòng mong đợi biểu hiện lịch sự từ anh. Cô bóc vỏ quả chuối và liếc ra nhìn đại dương, nhìn đâu cũng được trừ anh. Cô ghét phải thú nhận điều này, nhưng anh vẫn làm cô lo lắng với khuôn mặt bầm dập và cơ bắp rắn chắc của anh. Cô cắn một miếng chuối và phát hiện thấy bàn chải đánh răng của cô chĩa ra khỏi một lỗ đưng đồ nhỏ ở đuôi tàu. “Sao cái bàn

chải đánh răng của tôi lại ở trong lỗ giữ cần câu cá?”

“Tôi đã dùng nó.”

Sau câu ấy cô nhìn anh, thẳng vào khuôn mặt thâm tím và đôi mắt màu xanh trời của anh. Cô nuốt miếng chuối xuống. “Để làm gì?”

“Để chải răng của tôi.”

“Nói với tôi anh đang đùa đi.”

“Không.”

“Anh đã ăn trộm bàn chải của tôi sao?”

Anh lắc đầu. “Trung dụng.”

“Thật kinh tởm!”

“Tôi đã ngâm nó trong rượu rum trước để diệt sạch vi trùng của cô rồi.”

“Vi trùng của *tôi* sao?” Miệng cô há hốc khi cô trừng mắt nhìn anh, nhìn cục u hơi phồng lên dưới mắt trái của anh, nhìn xương má đen thâm và tím tái, và các mẫu băng Steri-Strip trắng trên trán anh. Cô mệt mỏi, nóng nực, và đầy mồ hôi, và rồi một người đàn ông mà cô không biết đã sử dụng bàn chải đánh răng của cô. “Điều đó thật bệnh hoạn... và...và,” cô lắp bắp khi nhòe dậy, dao trong một tay, quả chuối trong tay kia. Hộp pho mát rơi xuống sàn tàu và Bé Cung vồ lấy nó. Lola không quan tâm, cô đang có một nỗi phiền muộn khác trong đầu. “Và thật kinh tởm!”

Mắt anh hạ từ mặt cô xuống con dao trong tay cô. “Cũng không phải tôi lấy nó cọ móng mà.”

“Cũng tương đương thôi!”

“Cô phát điên lên như thế vì cái gì vậy?” anh hỏi. Anh cũng nhòe dậy và dùng chai bia để chỉ. “Tôi đã cho nó vào tay giữ cá để mặt trời có thể khử trùng nó rồi.”

Cô không thể tin anh thực sự nghiêm túc đấy. “Anh đã bắt cóc tôi, làm tôi mắc kẹt giữa Đại Tây Dương, và sử dụng bàn chải của *tôi*, và bắn khoắn

lý do tôi phát điên ư? Anh bị hỏng hóc ở đâu thế? Hồi bé anh ăn khoai tây vẽ từ mực đấy à?”

Anh không trả lời câu hỏi cuối của cô, mà thay vào đó chỉ ra, “Ngừng lại đi. Cô *không* bị bắt cóc, và *cô* đã làm chúng ta mắc kẹt đấy.”

Lola không có tâm trạng thậm chí là để xem xét việc nhận lỗi làm cho bất kỳ tội gì. “Anh sẽ làm gì kế tiếp đây, ăn cắp quần lót của tôi à?”

Mắt anh trượt xuống thân váy cô, qua ngực cô, và dọc xuống bụng cô. Anh chậm rãi hớp một ngụm bia khi thưởng ngoạn những trái sơ ri đỏ in trên lớp vải phủ qua vùng tam giác của cô. “Tôi không biết nữa,” anh dài giọng, “nó vẫn đang treo trong phòng tắm hay tôi sẽ phải lôi chúng khỏi người cô nào?”

“Chúng không còn treo trong phòng tắm nữa,” cô thông báo cho anh qua đôi môi mím chặt.

Anh ngược lại lên nhìn mặt cô và mỉm cười, với hàm răng trắng, đẹp đẽ, mới chải. “Cứ tiếp tục và giữ chúng lại nhé. Hồng thực sự không phải màu ưa thích của tôi.”

Cùng với việc nhận ra rằng anh ta chắc đã chạm vào quần lót của cô, trong khoảnh khắc ấy cô khám phá ra những gì cô đã bán khoản đêm hôm trước. Không, cô không thể chọc dao vào họng một người nào được, bởi vì nếu cô có khả năng làm điều đó, cô hẳn đã giết chết Max già cả tốt bụng rồi. Một cách đầy vui mừng ý chứ.

“Tôi không biết sao cô phải keo kiệt đến thế,” anh nói ngay trước khi nốc cạn cốc bia. “Cũng không phải tôi có gì đó mà cô có thể bị lây đâu mà.”

“Gì nào? Tôi có phải tin lời anh trong chuyện đó không?” Cô bước lùi lại một bước và nhìn anh từ trên xuống dưới. “Tôi thậm chí còn không biết anh là ai hay là cái gì nữa.”

“Đêm qua tôi đã kể cho cô tôi là ai và là cái gì rồi.”

Hơi ẩm nhỏ giọt dọc cổ cô, và cô lấy vai chùi nó đi. Cô bị đau đầu, mắt cô cảm thấy ngứa ngáy, và cô muốn tắm một lần. Cô khốn khổ đến đáng nguyên rủa, cô còn không thể tự đứng được. Tất cả những gì cô muốn là được chui vào giữa chăn đệm sạch sẽ và ngủ cho đến khi cơn ác mộng này qua đi. “Tôi biết anh đã nói gì, nhưng anh không thể chứng minh điều đó.”

“Đúng. Cô sẽ phải tin lời tôi trong chuyện đó thôi.”

“Đúng rồi nhỉ.” Lola cẩn thận cho dao vào vỏ và một cách tuyệt vọng cố gắng kiểm soát các cảm xúc của mình trước khi cô làm gì đó đáng xấu hổ như là òa ra khóc nức nở cuồng loạn trước mặt anh. “Tôi đương nhiên phải tin lời một người đàn ông đã ăn trộm tài sản cá nhân của tôi và vừa đe dọa ăn thịt con chó của tôi nữa cơ đấy.”

Anh nhún vai. “Cô không có lựa chọn nào.”

“Ồ, tôi lúc nào cũng có một lựa chọn, và tôi chọn không tin một từ nào thốt ra từ miệng anh.”

“Cứ làm vừa lòng chính mình đi, nhưng chống lại tôi chỉ vì một thứ tầm thường như bàn chải đánh răng có thể không phải là tốt nhất cho cô đâu.”

“Anh đừng có dọa tôi.”

“Tôi nên dọa cô chứ. Tôi to con hơn cô và hèn hạ hơn cô tưởng đấy.”

“Anh không thể biết tôi vừa nghĩ mình sẽ trở nên hèn hạ đến thế nào đâu.” Và vào khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy rất hèn hạ. Cực kỳ hèn hạ.

Anh ngửa đầu ra sau và gạt phăng cô bằng một tràng cười sâu đầy khoái trá, đẩy cô quá cả sự e sợ anh. Cô bước lại gần một bước và chĩa ngón tay vào ngực anh. “Đừng có cười tôi.”

“Cô định làm gì với chuyện đó nào? Thọc lỗ trong ngực tôi bằng móng tay cô à?”

“Có lẽ tôi sẽ đâm bên mắt còn nhìn rõ của anh và cho anh thêm một bên mắt thâm đen đồng bộ.” Ý nghĩ về nó gần như đưa một nụ cười tới mặt cô. Gần như, nhưng vào khoảnh khắc ấy cô quá tức giận.

Anh nắm tay quanh tay cô và bỏ ngón tay cô khỏi người anh. “Tôi chắc sẽ không để cô đâm tôi đâu.” Cô giật ra, nhưng anh siết chặt gọng kìm, cầm tù cô trong lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ của anh. “Giờ thì tôi có thể thấy đòn tấn công đang đến rồi.”

“Tôi có thể đợi đến khi anh ngủ.”

“Cô có thể, nhưng tôi sẽ không khuyên cô đến đâu đó gần tôi khi tôi ở trên giường đâu.” Một lần nữa cô lại giật ra, và thay vì thả cô đi, anh bước lại gần một bước, khép kín khoảng cách mong manh giữa họ.

“Không thì sao? Anh sẽ lại trói tôi lại hay làm gì nào?”

Mắt anh rơi xuống chỗ tay hai người, tay anh vẫn khép chặt quanh tay cô và là thứ duy nhất chia tách ngực cô khỏi lớp lông đen trên ngực anh. “Hay làm gì đó,” anh nói chỉ hơn một lời thì thầm, rồi đưa mắt lên miệng cô. “À, tôi chắc chắn sẽ nảy ra một việc gì đó. Gì đó vui vẻ hơn một cú huých vào mắt đôi chút.”

Lola nhận ra chất thô nhám đột ngột trong giọng anh. Ánh chớp dục vọng trong đôi mắt xanh của anh. Cô đã nghe và gặp nó rất nhiều trong đời. Cùng lúc ấy cô chẳng cảm thấy tia sáng hồi báo, thích thú đáp trả, cũng không thấy bập bùng khiếp sợ tí nào. Điều này cũng không thực sự làm cô ngạc nhiên, cân nhắc đến cảm giác giận dữ đến mất trí của cô.

“Chắc, đừng đặt gánh nặng lên bộ não của anh,” cô bảo anh, và cuối cùng giật hẳn tay mình ra. Lực của chuyển động ấy đưa cô lùi ra phía sau vài bước. “Tôi sẽ không bao giờ là một người bạn hăm dọa trong bất kỳ giấc mơ méo mó nào của anh hết.”

Ánh sáng trong phòng bếp rớt qua đầu Max khi anh xem xét tấm bản đồ mà anh vừa trải rộng trên bàn. Anh đã khởi động một máy phát điện khi mặt trời lặn xuống dưới đường chân trời, và anh đã đổi sang bộ quần áo khô của mình, chất vải vẫn còn cứng ngắt vì nước biển mặn. Anh đã đưa một băng Jimmy Buffet vào đầu máy, và bài “Bánh kẹp pho mát ở Thiên đường” ganh đua với tiếng vo ve từ tủ lạnh. Với đèn sáng, con thuyền *Dora Mae* sẽ dễ được các tàu đi ngang qua phát hiện hơn, nhưng Max cũng không quá để tâm đến. Việc được phát hiện ra sẽ không dễ dàng lắm và lại, khi mà họ không hề gửi đi một tín hiệu khẩn cấp nào, chiếc tàu cũng sẽ không thu hút được nhiều sự chú ý.

Anh khoanh tròn vị trí ước tính trên bản đồ, nơi mà anh đã quyết định dựa vào việc dùng vị trí của các ngôi sao trên bầu trời và một cái la bàn mà anh tìm thấy trong phòng nghỉ. Anh chắc chắn rằng họ đang ở đâu đó giữa đảo Andros và Bimini. Gần một trong hai đảo đến mức nào thì còn là một câu hỏi. Họ vẫn đang trôi dạt trên dòng hải lưu nóng hướng tây bắc, nhưng một cơn gió đông nam đã đẩy thuyền chệch đi tí chút. Anh ngờ rằng họ

chẳng di chuyển nhanh hơn hai hải lý dù về bất kỳ hướng nào.

Tiếng móng chân gõ click click thu hút sự chú ý của Max về ngưỡng cửa. Qua bóng tối, Bé Cưng nhà Carlyle đi vào bếp và nhảy lên ghế. Nó phóng lên bàn, dựng tai lên, và nhìn thẳng vào Max.

“Ôi Chúa ơi, không phải nữa chứ,” Max rên lên, và nhòm dậy từ sau cái bàn. Anh vớ lấy chai bia thứ hai trong ngày của mình từ tủ lạnh và nâng nó lên trong lời chào mừng không thành lời. Nhà Thatch không chỉ trang bị cho anh một con thuyền, mà họ còn đưa cho anh cả bia tuyệt hảo nữa. Bếp được dự trữ đủ thức ăn tiệc tùng và rượu bia để say sưa cả một tháng.

May mắn là, anh cũng tìm thấy nhiều thức ăn hữu dụng hơn trong chạn bát. Chủ yếu nó được chất đầy mứt cà chua, lọ đựng ô-liu xanh, và rượu vermouth. Anh đoán nếu mình là một tay bợm rượu, sẽ có đủ chất còn trên tàu để giữ cho anh no nê và say xỉn nhiều tuần liền. Nhưng trên một giá ở dưới cùng anh cũng phát hiện ra gạo trắng và nhiều hộp lê.

Anh nghĩ đến Lola, nghĩ đến cảnh tay anh nắm quanh tay cô và ngực cô chực muốn vọt ra khỏi nút áo trên ngực cái váy xấu xí đó. Anh mở nắp bia, và trong khoảng nửa giây ý nghĩ say quên trời đất, để trốn tránh trong rượu chè vài ngày, có chút hấp dẫn nhất định. Nhưng anh biết thực tế phũ phàng khi tồn tại theo cách đó. Anh đã quan sát nó cướp lấy cha anh, và từ cách đây rất lâu anh đã quyết tâm rằng nó sẽ không bao giờ chiếm được anh. Anh mạnh mẽ hơn thế. Mạnh mẽ hơn rượu và mạnh mẽ hơn cha anh. Anh sẽ không bao giờ để bất kỳ điều gì kiểm soát anh như cái cách rượu rum đã kiểm soát Fidel Zamora.

Con chó nhỏ trên bàn sủa ăng một tiếng, và Max liếc nhìn nó. “Chủ của mày đâu?” anh hỏi, mặc dù anh biết khá rõ. Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô, cô đang túm một cái ghế dài từ nhà kho và lôi nó lên phòng chỉ huy.

Max hớp một ngụm Dos Equis và hướng ra ngoài. Lola không nói một lời nào kể từ sau cuộc đối đầu về bàn chải đánh răng. Có lẽ anh nên xin phép cô trước, nhưng anh đã đoán là cô sẽ nói không, và đằng nào thì anh cũng phải dùng đến nó. Nên anh đã thấy việc xin phép thật vô ích, và giờ vẫn thấy thế. Và như anh đã bảo cô, cũng không phải anh có gì đó mà cô có thể bị lây. Chúa biết rằng một phần bài khám sức khỏe thường niên của anh chứa đựng

tất cả các loại kiểm tra mà cộng đồng y khoa biết đến, nhưng nếu điều đó khiến cô cảm thấy khá hơn, anh sẽ im kín nó đi.

Chân không, anh đi lên cầu thang tới phòng điều khiển. Anh bước bước vài bước và nhìn xuống cô qua bóng đêm mịt mù. Ánh đèn bật từ hai bên mạn thuyền vẫn làm việc và chiếu sáng trên tóc Lola. Mắt cô khép lại và môi cô hơi hé ra. Ngực cô phập phồng trong những hơi thở nhẹ đều đặn, khuy váy cô vẫn há mồm và chỉ chực bật ra. Một bàn tay trống không xò ra trên bụng cô, tay kia của cô vắt lên thành ghế, gương nắm chặt trong các ngón tay.

Cái khăn đỏ lúc trước cô mặc thay váy đang quấn quanh chân cô. Max kéo nó phủ lên người cô, rồi với lấy cái ống nhòm trên sàn. Anh nhìn ra ngoài chân trời, tìm phao báo hiệu hoặc bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy họ có thể đang ở gần bờ biển. Anh chẳng nhìn thấy gì ngoài hình ảnh phản chiếu của mặt trăng trên mặt đại dương đen thẫm và những con sóng đang vỡ ra.

Có khả năng rất lớn rằng sau khi Max được giải cứu, anh sẽ bị tổng giam vì tội ăn trộm và bắt cóc. Ít nhất thì anh cũng bị giam giữ, nhưng anh không lo lắng lắm về việc đó. Một cú điện thoại thôi là mọi tội danh sẽ biến mất hết.

Thứ duy nhất khiến anh lo lắng là cảnh ngòi giữa Đại Tây Dương mà không có bộ cánh chứa những món đồ chơi giết người của anh, cụ thể là khẩu súng lục 9 ly, hai băng đạn với tốc độ âm thanh, và con dao đột kích K-Bar của anh. Không có chúng, anh cảm thấy trợ trụi và quy lụy dưới chân của bất kỳ tàu bè nào đi ngang qua. Max chẳng tin ai và cái gì hết, nhất là những phần tử vô danh.

Anh liếc nhìn Lola, và nhìn con dao ăn cá đã trượt từ tay cô xuống sàn tàu. Với tư cách một chiến binh, cô đỡ tệ. Cô vẫn ngủ khi có người xâm phạm không gian của mình, và cô còn không thể giữ được cả vũ khí của mình nữa. Anh với lấy con dao và trượt nó vào cạp quần jean của anh.

Mặt trăng vỗ về một bên mặt cô và chạm vào cánh cung ở môi trên của cô. Không nghi ngờ gì, Lola là một phụ nữ xinh đẹp. Loại phụ nữ mà đàn ông mơ tưởng đến.

Tôi sẽ không bao giờ là một đối tác hăm hở trong bất kỳ giấc mơ méo mó nào của anh hết, cô đã bảo anh như thể cô đọc được ý nghĩ của anh vậy. Méo mó sao? Giấc mơ của anh không hề méo mó. Ừ thì, cũng không méo mó như của mấy tên đàn ông mà anh biết.

Anh chưa bao giờ thuộc loại đàn ông mua lịch người mẫu áo tắm hay lướt qua các quảng cáo đồ lót, nhưng anh hẳn phải sống trên hành tinh khác mới không biết cô là ai, hay chưa bao giờ nhìn thấy cô trên lịch, quảng cáo đồ lót, bảng quảng cáo cỡ lớn, hay bìa tạp chí. Anh hẳn phải liệt phần dưới eo rồi mới không băn khoăn xem được làm tình với cô thì sẽ thế nào. Được trở nên ướt mồ hôi, quấy tung tóc cô lên, và ăn sạch son môi của cô.

Max nghĩ đến lần đầu tiên anh nhớ được thấy chân dung của cô. Đó là ở Quảng trường Thời Đại, chắc khoảng tám năm trước. Anh đang đợi taxi bên ngoài Hiatt lúc anh ngược lên và thấy cô, nhìn thẳng vào anh từ một biển quảng cáo, mái tóc vàng kéo ra khỏi mặt, đôi mắt nâu trĩu nặng, như thể cô đang nhìn vào người tình, cơ thể căng mọng chỉ được bọc trong một cái quần lót ren loại Hôn Lén Cái Nào và áo lót đồng bộ.

Màu trắng. Màu ưa thích của anh.

Khi anh ngược nhìn cô lần đầu tiên ấy, anh đã băn khoăn cô là ai. Và cũng y như bất kỳ người đàn ông nào khác ngược nhìn cô, vẽ ra cảnh cô khỏa thân, biết rằng anh chẳng có lấy một cơ hội với một phụ nữ như thế, anh tự bảo mình chẳng nào cô chắc cũng là một con cá chết. Quá mảnh dẻ và sợ bị nhòe son để có thể hay ho cho được. Chắc là loại con gái mong đàn ông làm mọi công việc. Ừ đấy, đó là những gì anh tự bảo mình, chỉ là anh chưa bao giờ là một người đàn ông phản đối làm việc. Đặc biệt là loại công việc ấy.

Nhìn cô lúc này, anh quyết định rằng cô không có vẻ quá gầy. Thực ra thì, cô chính xác là tuýp phụ nữ Max thích quàng tay mình xung quanh. Ngực căng và mông đủ đầy đặn vừa bàn tay to của anh. Khi anh ôm một cô gái, anh thích được cảm thấy cơ thể đầy đặn mềm mại của cô ta ép vào anh. Anh không muốn cảm thấy xương. Anh không muốn phải lo rằng cô ta sẽ gãy mất.

Anh nhìn đôi môi mềm hơi hé mở của cô, và tự động, ý nghĩ của anh quay về với việc hôn Lola Carlyle. Giờ cô không bôi tí son môi nào, và anh

tự hỏi cảm giác chậm rãi lún sâu vào một nụ hôn và nếm thử mùi vị cô sẽ thế nào. Được cảm nhận sự do dự của cô, ít cản trở ngập ngừng, ngay trước khi anh cảm thấy cô thở dài. Tiếng aaaa cho anh biết cô cũng muốn anh. Khoảnh khắc cô trở nên mềm mại và sẵn sàng dưới miệng anh. Bên dưới anh, Max Zamora. Con trai của Fidel Zamora. Đứa trẻ có khuôn mặt bản với ông bố quên hết về nó mỗi khi ông chìm sâu vào một chai rum. Tức là phần lớn thời gian.

Max không được sinh ra sung túc, anh không phải một nam diễn viên nổi tiếng hay ngôi sao nhạc rock, loại đàn ông mà những cô gái như Lola Carlyle thường hẹn hò, nhưng điều đó cũng không cản anh khỏi việc bắn khoăn xem chạm vào một người phụ nữ như cô sẽ thế nào. Để được cảm nhận bầu ngực mềm mại của cô ép chặt vào lồng ngực anh khi anh lồng tay vào mái tóc thơm ngát của cô.

Max hít mạnh một hơi thở mặn mùi muối và chậm chạp thở ra. Tất cả những băn khoăn ấy nhanh chóng đưa anh tới một nơi mà tốt hơn hết anh không nên tới. Một nơi khiến cơ thể bần dập của anh phản ứng cứ như có gì đó anh có thể hoặc sẽ làm được ấy. Một nơi làm máu anh tắc nghẽn và bắn thẳng một cơn nhức nhối thiêu đốt tới háng anh. Một nơi anh sẽ không bao giờ đến cùng một phụ nữ như Lola. Một nơi cô sẽ không bao giờ đến cùng một tên đàn ông như anh. Anh không giàu có và nổi tiếng, cũng không phải một người mẫu đẹp trai. Cô không phải loại phụ nữ chịu đựng được một người đàn ông biến mất hàng ngày và hàng tuần trời liên tiếp, không bao giờ kê cho cô khi nào thì anh ta sẽ quay lại hay anh ta đang ở đâu. Khi gió, anh chưa bao giờ tìm thấy một phụ nữ nào chịu đựng được cảnh đó quá lâu.

Max quay gót và đi khỏi phòng chỉ huy. Điều tốt nhất cho cả bọn họ là anh không nghĩ tí gì về cô nữa. Ngồi xuống trong cái ghế gấp mà anh đã ngồi lúc trước, anh vớ lấy cần câu cá và quay dây. Anh tập trung vào dây câu trông không thay vì cô người mẫu đồ lót trong phòng chỉ huy.

Anh đoán là mình sẽ may mắn tóm được cá hơn nếu anh biết rõ hơn những gì mình đang làm. Suốt vài năm qua, anh chỉ câu cá vài lần ở hồ hoặc suối, nhưng anh chưa từng là một tay sát cá thực sự. Khi thật, anh đã thực hiện phần lớn chuyến “câu cá” của mình ở sân trước ngôi nhà cũ mà anh và cha đã thuê ở Galveston.

Nghĩ lại về điều đó, anh đoán mình chắc tầm bảy tuổi khi cha anh đưa anh cái tay quay Zebco gắn trên một cần câu dài gần mét tám. Anh vẫn giấu nó trong một cái tủ, một trong những cửa cái thời thơ ấu của anh.

Thậm chí vào lúc này, anh vẫn có thể nhớ lại sức nặng của cần câu và tay quay trong đôi bàn tay anh. Lúc ấy cha anh không uống rượu, và ông đã buộc một vật nặng vào cuối dây và dạy Max bài học quăng dây, hai người họ bên cạnh nhau, đứng trong sân khi mặt trời lặn, nhắm vật nặng vào bụi cỏ và trò chuyện về con cá mà họ có kế hoạch sẽ bắt được vào một ngày nào đó. Max vẫn có thể hồi tưởng lại sự vuốt ve của bàn tay bố và giọng Cuba của ông trong cơn gió ẩm nhè nhẹ.

Không may thay, bố anh dành phần lớn thời gian trong rượu chè và ông cũng không bao giờ xoay sở để đưa Max đi câu cá được, nhưng điều đó cũng không khiến Max ngừng chờ đợi và luyện tập. Sau vài năm, anh đã trở thành một tay quăng dây đại tài. Qua đầu, lượn ngang, và dưới tầm tay, anh có thể nhắm trúng bất kỳ mục tiêu nào. Anh vẫn luôn cho rằng tất cả sự luyện tập ấy sẽ có ngày hữu dụng và chính là lý do anh vượt qua được bài kiểm tra bắn tỉa nhẹ như không.

Khi anh nhích người trong ghế, xương sườn anh khi ngồi chỉ hơi nhúc so với khi đi bộ hoặc đứng. Anh nâng ống nhòm lên mắt và nhìn ra ngoài đại dương đen thẫm. Lúc duy nhất nhẹ nhõm hoàn toàn mà anh tìm thấy được từ cơn đau bên sườn là vài giờ anh xoay sở để nằm ngửa đêm hôm qua. Anh có thể cần đến vài giờ ngủ nghê, nhưng anh sẽ không nhận lấy nó tối nay. Không phải khi mà có ai đó có thể bắt được anh lúc không phòng bị.

Nhưng Max đã không ngủ trong hơn hai ngày trời, và anh dần chìm vào giấc ngủ một tiếng trước khi mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời đằng đông.

Chương 4

Max không chắc anh đã ngủ bao lâu trước khi mắt anh choàng mở, và anh ngay lập tức tỉnh hẳn. Ánh nắng buổi sớm nhảy trên những con sóng và tay nắm crôm trên thuyền. Không chuyển mình, anh vẫn nhận thức rõ các chuyển động phía sau. Anh không phải nhìn mới biết đó là Lola. Không chỉ vì cô là người duy nhất còn lại trên thuyền, mà còn bởi đến giờ anh đã nắm được âm thanh bước chân nhẹ nhàng độc nhất của cô. Cô dừng lại cạnh cửa phòng bếp trước khi đi tiếp vào trong, con cún con của cô theo sát phía sau.

Max từ tốn nhòm dậy và xoay đầu từ bên này sang bên kia, giải quyết chứng mỏi cổ. Con thuyền đang đưa trên đầu một con sóng cao đến ba mươi centimet, và cảm giác nhoi nhói ở xương sườn anh còn tệ hơn cả lúc anh mới bị đá, cơ bắp của anh vẫn còn cứng ngắc vì tư thế ngủ gò bó. Max ba mươi sáu tuổi và đã dành mười lăm năm vừa qua cố đẩy cơ thể vượt qua giới hạn chịu đựng. Khi trẻ hơn, anh từng có thể ngủ quay ngược đầu mà ngày hôm sau chẳng mảy may nhức mỏi. Không phải bây giờ. Bây giờ khi anh ngày càng già đi, cơ thể anh chống đối ngày càng nhiều hơn. Anh xoay vai và nghe thấy Lola cùng con chó của cô ra khỏi bếp. Anh liếc ra sau một cái khi họ đi dọc mép thuyền tới chỗ mũi thuyền. Chân chiếc váy hoa quả chạm nhẹ vào sau đùi cô, và một tay cô giữ ống nhòm còn một tay cầm thanh ngũ cốc.

Vì cô không nói một lời nào với anh, anh đoán cô vẫn còn giận anh chuyện bàn chải. Anh ngược lên nhìn bầu trời không một gợn mây và vươn vai qua đầu. Cô rõ ràng là thuộc loại phụ nữ thích bám trụ lấy cơn giận của mình, và anh cho là mình cứ để cô thế thôi. Không cần phải phá vỡ sự yên bình chỉ để nghe cô đay nghiến anh. Và giờ khi cô đã đứng vào vị trí canh gác ở đầu mũi thuyền của cô, anh cho rằng mình sẽ chuồn vào phòng nghỉ và đánh một giấc.

Một tiếng hét đinh tai xé toang buổi sáng yên tĩnh trên biển Caribe, và anh quay ngoắt lại nhanh đến mức cảm giác đau nhói đâm nghiến vào xương sườn anh như một con dao găm. Anh hít mạnh không khí vào cuống phổi và di chuyển về hướng mép thuyền vừa đúng lúc nhìn thấy Lola nhảy qua mạn tàu, váy cô bay lên quá mông. Cô chạm mặt nước, và nhanh như một cái nút bần, cô bật ngược lên trong những con sóng, lấp bắp và nức nở gằn như rời rạc.

“Bé Cung!” cô gào lên, và điên cuồng nhìn vào làn nước quanh người.
“Bé Cung, mày ở đâu?”

Con chó nhô lên một lần, rồi lại chìm xuống, một chấm lông nâu trong biển cả xanh thẳm.

“Khỉ thật,” Max chửi thề khi anh xé toạc cái áo phông của mình ra. Với xương sườn đang nhức nhối và cơ bắp đang chống đối, anh lao xuống Đại Tây Dương tìm Búp Bê Bé Cung nhà Carlyle. Làn nước mặn lạnh cắt đập vào mặt anh và lướt nhanh qua ngực anh. Anh chìm xuống đủ sâu để lao lên theo sau con chó, và anh túm lấy nó trong một tay. Khi đầu anh nhô khỏi mặt nước, anh liếc quanh tìm Lola, nhưng anh không thấy cô. Con chó hắt xì, ho sặc sụa, và ngay lập tức bắt đầu run lên. Max sắp sửa quăng con chó đi và lặn xuống tìm Lola thì phần đầu phía sau của cô nổi lên.

“Bé Cung!” cô phun ra cả một miệng đầy nước biển.

“Tôi giữ được nó rồi,” Max nói to với cô khi anh dễ dàng lướt nước.

Cô quay lại và bì bõm bơi về phía anh. Cô không chỉ là một chiến binh dõ dạc, mà cô bơi cũng chả ra sao hết. Đôi mắt nâu của cô mở to và cô hít vào vài hơi nhanh, nông. Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ tăng thông khí phổi, nhưng trông không có vẻ cô sẽ sớm cẩn thận hơn. Cô níu lấy vai Max và gập như chìm anh xuống dưới. Ở những ngày đỉnh cao trong đội SEAL, Max từng có thể nín thở trong ba phút dưới nước, nổi ngược lên, và bơi hàng giờ liền. Anh không lo rằng một trong hai người họ, hoặc con chó ngu ngốc kia, sẽ bị chết đuối. Anh chỉ quan ngại rằng cô sẽ khiến cho việc bơi ngược về thuyền khó khăn hơn cần thiết.

“Bé cung ổn ch-chứ?” cô lập bập, và với lấy con chó của mình. Một con sóng xô qua đầu bọn họ và lần này cô kéo anh xuống dưới nước thật. Chìm xuống họ mắc tay chân vào nhau. Một đầu gối cô thúc vào sườn anh, và anh uống nửa miệng nước biển. Móng chân con chó cào cổ Max khi Lola đưa anh vào tư thế khóa đầu, đập một bên mặt anh vào ngực cô, và níu chặt lấy anh như thể anh là phao cứu sinh. Anh cạy cánh tay Lola ra khỏi đầu, đập lên mặt nước, và phun nước trong mũi ra. “Thư giãn đi,” anh nói với khuôn mặt đầy hoảng loạn rất gần với mặt anh. Mũi họ chạm nhau và họ chia sẻ cùng một hơi thở. “Thư giãn đi không thì cô sẽ chìm đấy.”

Miệng cô mở ra rồi khép lại, co giật để đưa từ ngữ ra, nhưng chỉ một tiếng thồn thức thoát ra khỏi ngực cô.

“Tôi có thể đưa tất cả chúng ta quay lại thuyền, nhưng cô phải thư giãn và để tôi làm việc. Không níu lấy tôi hay dìm tôi xuống nước nữa. Và giữ đầu gối cô tránh xa ngực tôi ra.” Anh nghĩ một giây, rồi thêm vào, “Nếu cô huých vào háng tôi, cô sẽ phải tự mình xoay xở.”

Cô gạt đầu và anh đưa cô con chó. Cô ôm đầu Bé Cung kê bên đầu cô khi Max quẩn tay quanh vai và ngang ngực cô. Anh kéo họ về hướng bục tắm, nhưng cô không làm cho anh được dễ dàng. Cô đá vào cẳng chân anh hai lần vào lúc mà đáng lẽ cô phải làm như anh bảo và để mặc anh lo liệu mọi việc. Cô quay đầu khắp nơi để xem họ đang đi đâu và đỉnh đầu cô đập vào bên má thâm tím của anh. Anh kéo cô sát chặt vào lồng ngực anh khi anh đập nước. Max thè khi với lấy một tay vịn ở bục tắm, đây tuyệt đối là lần cuối cùng anh sẽ nhảy vào Đại Tây Dương để cứu một cô người mẫu đồ lót và con chó vô dụng của cô ta.

Anh nhắc bồng Bé Cung lên đuôi thuyền, nắm lấy bậc thang dùng để leo lên tàu ở chỗ bục tắm, và kéo nó xuống dưới nước. Đi lên những bậc thang ấy sẽ cực kỳ đau, đó là lý do hôm trước anh trang bị xô và dây thừng để tắm. Lola lên trước, các cơ bắp của cô uể oải, tay nắm trên tay vịn yếu ớt như thẻ tay cô đã tê cứng, điều mà Max đoán là do hiện giờ cô đang tăng thông khí rất dữ. Váy của cô dính chặt lấy đùi và nước biển lăn dọc cặp chân trần mượt mà và kheo chân cô. Anh đặt một tay lên đường cong ở bờ mông ướt đẫm của cô và đẩy mạnh.

Max đi lên sau cô, và anh đã đứng. Trèo thang đau khủng khiếp. Anh nằm gục trên bục, quần sũng nước, và tập trung vào việc làm chậm hơi thở và kiểm soát cơn đau bên sườn.

Lola ngồi cạnh anh, túm chặt Bé Cung vào lồng ngực, khóc và hôn hên hít không khí. Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ ngất đi vì lạnh, mà anh đoán đây cũng là một cách để chữa chứng tăng thông khí. Nhưng có những cách khác, ít kịch tính hơn.

“Tập trung vào việc hít những hơi thở dễ dàng chậm rãi qua mũi đi.” Anh chùi nước biển khỏi mặt và đẩy mình lên tư thế ngồi. Ngoài dùng túi giấy hoặc bất tỉnh, hít thở chậm rãi qua mũi là cách duy nhất anh biết để làm

dị chứng tăng thông khí phổi.

Cô nhìn anh như thể anh đang nói một thứ ngôn ngữ bí ẩn nào đó, đôi mắt nâu mở to sợ hãi. “Tôi khô-khô-không thể kiểm chế được nhịp thở.”

“Nằm xuống với hai tay giơ lên đầu,” anh hướng dẫn, và dịch chuyển để cô có thêm chỗ. Khi cô duỗi người, anh bảo cô lại lần nữa, “Khép miệng lại và chậm rãi thở ra bằng mũi đi.”

Khi chú chó liếm mặt cô, cô gật đầu và hít mạnh một hơi lớn vào phổi bằng miệng. Max chỉ từng bị tăng thông khí phổi một lần trong đời, và anh cũng biết không dễ cho lắm để kiểm soát hơi thở của bạn khi mà bạn luôn cảm thấy như không thể lấy đủ không khí. Nước biển vỗ lên bụi tắm khi anh trèo lên hông cô và đẩy con chó ướt sũng ra khỏi đường đi của anh. Các nút váy của cô đã bật mở tới tận rốn và các giọt nước trượt khỏi áo ren lụa hồng rồi đọng lại ở khe ngực sâu của cô. Ngực cô phập phồng với từng hơi thở, và Max đặt tay lên hai bên má cô. Nước biển dính trên lông mày cô, và anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Khép miệng lại nào,” anh nhắc nhở cô, và anh phải khen ngợi cô vì có cố gắng.

“Tôi – tôi sắp – ngất mất,” cô thở hên hên.

“Tập trung vào việc chỉ hít thở qua mũi thôi đi.”

“Khô-không thể.”

Anh nghĩ đến việc lấy tay bịt miệng cô, nhưng anh cho là cô sẽ buộc tội anh đang cố giết cô. “Vậy thay vào đó hãy tập trung vào việc này đi,” anh thì thầm, và, chông lại óc phán đoán của mình, hạ mặt xuống sát mặt cô. Anh tự bảo mình đây không phải một nụ hôn. Anh đang giúp cô, ép cô thở bằng mũi để cô không bị ngất.

Dưới áp lực của miệng anh, anh cảm thấy cô căng lên. Cô nuốt vào một hơi thở cuối cùng và nín lại khi anh nhẹ nhàng ấn môi lên môi cô. Anh vuốt ngón tay cái qua hai má mịn màng của cô. “Giờ thì thư giãn đi,” anh thì thầm bên miệng cô. Cô đặt tay lên vai anh và anh nghĩ cô sẽ đẩy anh ra, nhưng không. Đôi mắt nâu to tròn của cô nhìn thẳng vào anh, và trong chớp mắt, hơi ấm từ lòng bàn tay cô trải rộng trên làn da trần của anh. Dục vọng nguyên thủy bắn như chớp qua huyết quản và siết chặt háng anh.

Dù là vì hương vị thức ăn, thuốc hay rượu rum, Max vẫn ghét bất kỳ một biểu hiện yếu đuối nào. Anh không thích phải thú nhận rằng mình có một điểm yếu nào hết, nhưng nếu anh thực sự có, thì chính là đây. Anh yếu ớt trước hương vị khuôn miệng của một người phụ nữ và cảm giác được ôm mặt cô trong tay anh. Tiếng nức nở trong giọng cô, và mùi hương làn da và mái tóc cô.

Môi cô hé ra như thể cô sắp nói gì đó.

“Thở bằng mũi đi,” anh nhắc nhở cô, và môi anh mơn man môi cô khi anh nói. Cô có vị nắng, muối mặn, và thiên đường trong trẻo. Phụ nữ là một bí ẩn lớn đối với anh. Họ phi lý và thường xuyên ngược hẳn với tình trạng lý trí, vậy mà vẫn có những lúc anh thèm thưỡng chút âm thanh từ thứ logic xoắn quây của họ. Cũng như có những lúc anh thèm được vuốt ve da thịt họ dưới tay, miệng, và cơ thể anh. Không nghi ngờ gì, những nơi mịn màng như satanh và những đường cong ấm áp của một phụ nữ là một nhược điểm không thể dứt bỏ, nhưng cũng là một thứ anh luôn tìm cách kiểm soát được. Lần này anh cũng sẽ kiểm soát nó.

“Max?”

“Hmm.”

“Không phải anh đang hôn tôi đây chứ?”

Max nhắc đầu lên và nhìn xuống mặt Lola. Anh nhìn thấy cả sự bối rối ở hàng lông mày nghiêng nghiêng lẫn vẻ báo động trong đôi mắt nâu trong trẻo của cô, nhưng không một dấu hiệu của cùng loại dục vọng đang đập mạnh dưới bụng anh và vừa khiến anh cương lên.

“Không,” anh nói khi anh ngồi lại trên gót chân. “Nếu tôi hôn cô, cô sẽ biết điều đó.”

“Tốt, bởi vì tôi không muốn anh có bất kỳ ý tưởng gì về tôi và anh đâu.”

“Những ý tưởng nào vậy?” anh hỏi, dù cho anh đoán mình cũng đã biết rồi.

Cô ngồi dậy và kéo chân vào dưới người. Một làn gió biển thổi gọn vài lọn tóc đang khô dần của cô. “Tôi biết ơn anh vì đã cứu Bé Cung, nhưng tôi và anh sẽ không bao giờ có dính líu về mặt yêu đương hết.” Cô lắc đầu. “Không bao giờ.”

Nó đây. Một gáo nước lạnh dội thẳng vào hơi nóng trong máu anh. Nhắc nhở rằng Max già cả tốt bụng đủ tốt đẹp để cứu cái thân của cô ta, nhưng chưa đủ tốt để hôn môi cô ta. Ít nhất Lola cũng thẳng thắn về điều đó.

“Cung à, đừng tăng bốc mình nữa,” anh nói khi đặt tay lên đùi và đứng dậy. Xương sườn anh đau nhức, và vết cắt trên trán anh bỏng rát. “Tôi không dính đến chuyện yêu đương với bất kỳ ai hết. Kể cả với cô cũng không.”

Lao xuống theo Bé Cung, Lola đã đánh mất ống nhòm và gương báo hiệu trong Đại Tây Dương. Và không chắc lắm, cô nghĩ mình có thể còn vừa làm tổn thương tình cảm của Max. Cô ngồi ở đuôi tàu, rúc mình dưới một cái chăn len mà anh vừa ném cho cô. Các con sóng vỗ vào hai mạn thuyền khi con thuyền cưỡi trên dòng hải lưu. Ánh nắng mặt trời mờ mờ má cô và rọi qua các bức tường trắng của tàu *Dora Mae*.

“Tôi rất biết ơn vì anh đã cứu Bé Cung,” cô nói khi nâng một tay lên che mắt. Bộ lông ướt đầm của chú cún cù vào ngực cô và cô ôm siết lấy cơ thể nhỏ nhắn đang run rẩy của nó.

Không thêm lưu tâm gì đến cô, Max cởi lớp băng Ace quanh ngực anh ra.

“Và cứu cả tôi nữa.” Cô chưa bao giờ là một tay bơi lội cừ khôi. Dù vậy dưới những hoàn cảnh bình thường, cô chắc chắn vẫn đủ thành thạo để quay được về thuyền, nhưng ý nghĩ Bé Cung đang chìm, sợ hãi và không được ai giúp đỡ, nghĩ đến cảnh nó trượt vào lòng nước khi hai lá phổi nhỏ bé của nó ngập đầy nước biển, đã cướp đi hơi thở của cô, và cô cũng không dám chắc rằng mình sẽ không bị chìm cùng chú chó. Và thậm chí nếu cô có tìm cách quay về được bục tắm, Bé Cung chắc chắn sẽ chết nếu Max không lặn xuống và cứu nó. Cô khá chắc chắn rằng mình vừa xúc phạm đến anh, và sau những gì anh vừa làm cho cô, cô nợ anh không chỉ điều đó. “Tôi xin lỗi vì vừa ám chỉ rằng anh lợi dụng tình huống đó để hôn tôi.”

Cuối cùng anh cũng liếc lên và ném dải băng lên cái ghế bên cạnh cô. “Lần tới cô bị tăng thông khí phổi, tôi sẽ cứ để cô ngất đi thôi.”

Đúng rồi, cô đã xúc phạm anh và làm tổn thương tình cảm của anh. Hay những gì được coi là tình cảm của anh, bởi vì cô cũng không dám chắc anh có những cảm xúc thông thường của con người nữa. Cô hạ tay xuống và nhìn vào cái chần len túm lại trong lòng cô. Cô không muốn nghĩ rằng Max cũng có những cảm xúc loài người thông thường. Cô không muốn nghĩ đến anh như một người bình thường nào đó. Anh chịu trách nhiệm cho hoàn cảnh hiện tại này, và anh chịu trách nhiệm vì đã đưa cô và Bé Cung vào nguy hiểm. Nếu không phải vì Max, Bé Cung sẽ không ở trên tàu *Dora Mae*, và nó hẳn sẽ không bị rơi khỏi boong.

Con chó ngộ nguậy rời khỏi vòng ôm của Lola và tìm đường qua các nếp chần gấp. Nó nhảy lên sàn tàu, lắc người một cái, rồi đi tới đứng cạnh chân trái của Max. Lần này nó không sủa.

Khi nằm dưới thân Max trên bọc tấm, cố điều hòa hơi thở, Lola đã rất chắc chắn rằng anh sắp sửa hôn cô. Cô đã cảm thấy hơi nóng từ môi anh và nhìn thấy đục vọng trong mắt anh, và cô cũng đủ lớn và ở gần quá nhiều đàn ông để mà không biết được các dấu hiệu ấy.

Được rồi, có lẽ lần này cô đã sai. Anh rõ ràng là đang cố giúp cô thở, và cô cảm thấy vừa hơi ngớ ngẩn vừa xấu hổ vì đã hiểu lầm anh. Cô nâng ánh mắt dọc lên cặp chân dài của Max tới chỗ các ngón tay đang giật mạnh khuy khóa quần. Anh móc ngón tay cái vào cặp quần và đẩy chúng xuống dọc hông rồi lùi. “Tôi xin lỗi vì đã hiểu lầm những gì anh đang cố làm. Tôi không biết sao mà...”

“Quên nó đi,” anh ngắt lời, cái quần lót đùi ướt đẫm của anh dính chặt lấy anh như một lớp da thứ hai. Lola quay mắt đi, nhưng không phải trước khi được nhìn no mắt. *No đã* con mắt đến mức cô gần như sờ người ra. “Kể cho tôi chuyện gì đó đi. Cô làm gì mà lại một mình nghỉ dưỡng trên đảo Cá Heo vậy?” anh hỏi, và cô có cảm giác rằng anh cũng muốn đổi chủ đề khủng khiếp như cô muốn vậy.

“Sao chứ?”

Anh treo cái quần dài sũng nước qua thành tàu. “Chỉ tò mò thôi.”

“Tôi muốn đi nghỉ vài ngày,” cô nói, điều này về cơ bản cũng là sự thật.

“Tới đảo Cá Heo sao?”

Cô nhanh chóng nhìn lên mắt anh và giữ chặt ánh mắt mình ở đó, sợ sẽ nhìn vùng dưới vai anh. Sợ anh sẽ lột nốt cả cái quần lót kia ra. “Đúng thế.”

“Tôi cứ nghĩ một cô gái như cô sẽ thích tiêu thời gian ở câu lạc bộ Med, hoặc...” Anh dừng lại và cào tay qua đầu từ trước ra sau, rũ nước khỏi mái tóc đen của anh. Những giọt nước trong suốt trượt dọc hai bên cổ anh. “Một chốn phô trương khác ở Nassau là gì ấy nhỉ?”

“Câu lạc bộ Đại Dương,” cô trả lời. Cách đây mấy mùa hè cô cũng đã dành vài tuần ở đó.

“Ừ đúng rồi. Vậy cô làm gì trên một hòn đảo bé tẹo chỉ có chú chó làm bạn thế?”

“Tôi không muốn ở chỗ đông người.”

“Sao thế?”

“Tôi không muốn người ta chỉ trở và nhìn chòng chọc nhìn tôi.”

“Không phải đến giờ cô đã quen với việc đó rồi sao? Một người mẫu nổi tiếng như cô thì tôi cá là đã bị nhìn chòng chọc nhiều rồi chứ.”

Chuyện đó khác. “Mọi chuyện khác nhiều từ lúc các bức ảnh đó xuất hiện trên mạng.”

“Các bức ảnh nào?”

Có thể có chuyện vẫn còn người nào đó trên hành tinh này chưa nhìn thấy những bức ảnh đáng hổ thẹn của cô trên Internet sao? Lại còn chưa từng nghe về chúng nữa chứ? Ngoài mấy tờ báo lá cải ra, vụ kiện tụng cũng trở thành tin tức quốc gia đấy.

“Bức ảnh nào thế?” anh hỏi lại.

Cô không muốn nói về chuyện đó với Max. Sáng nay cô không còn ghét anh nhiều như đêm qua nữa, vả lại chắc anh sẽ nói điều gì đó để làm cô phát điên lên thôi, như kiểu cô đúng là đồ ngốc khi để Sam chụp ảnh và đáng phải nhận những gì cô đang phải chịu. Điều này cũng có thể đúng, nhưng cô đã yêu Sam say đắm, và cô cũng đã tin tưởng hẳn ta. Hay Max có thể nói

rằng cô chỉ thấy buồn bã vì cô không được trả tiền cho các bức ảnh đó. Ý kiến cuối cùng do luật sư của Sam truyền bá và đã khiến cô nóng mắt khi nghe thấy.

Max tóm lấy cái ghế câu cá và ngồi xuống. Anh khoanh tay ngang ngực và hơi rũ vai xuống như thể anh đã chuẩn bị chờ cả ngày để nghe được câu trả lời của cô.

Gốc râu lởm chớm làm nửa dưới mặt anh thẫm lại ở những nơi không bị thâm tím. Các dải băng khép miệng vết cắt ở trán có vẻ trắng lóa trên làn da rám nắng của anh, và anh trông giống một tay cướp biển bất hảo đến mức cô đã quyết định rằng cô kể gì cho anh cũng không quan trọng lắm. Bởi vì anh hẳn đã làm rất nhiều điều còn tệ hại hơn cả việc cô để lộ những bức ảnh khỏa thân.

“Bởi vì trang web của Sam,” cô nói.

“Sam là ai?”

“Hôn phu cũ của tôi.” Cô đẩy cái chặn ngực ra khỏi vai và nó quăn lại quanh hông cô. “Hắn đã lập một trang web với vài bức hình rất đáng xấu hổ của tôi.”

“Hình khỏa thân à?”

“Ừ.”

“Rất gần à?”

“Đủ gần.” Làn gió biển trêu đùa ngực váy cô và mơn man trên ngực và bụng cô. Cô liếc nhìn xuống cái váy đã bung ra tới tận rốn, và bắt đầu công việc cài nút ngược lên.

“Cái gì mà lại đáng xấu hổ đến vậy?”

“Đừng bận tâm.

“Cô đang nhảy mambo trên đệm à?”

“Cái gì cơ?”

“Chuyện chẵn gói. Trò trai gái. Quan hệ.”

Cô nhìn vào đôi mắt xanh của anh đang nhìn đáp lại mắt cô, rồi cô quay lại với mấy cái nút. “Không phải.” Các ngón tay cô lạnh cóng và cài nút qua lớp váy ướt thật khó khăn.

“Cô đang bay một mình à?”

Cô mất vài giây mới đoán được anh đang hỏi gì. “Không,” cô trả lời.

“Thôi...”

“Không!” Cô ngắt lời trước khi lời mồn suy nghĩ của anh đi sâu hơn vào vũng lầy. “Tôi đang lái xe đạp và hôn một thanh Tootsie Roll.”

Anh im lặng, và khi cất tiếng, nghe anh có vẻ cực kỳ thất vọng. “Chỉ thế thôi sao?”

“Ừ.” Cô liếc lên nhìn mặt anh thêm lần nữa, và lần này bắt gặp anh đang nhìn tiến trình các ngón tay cô khi cài nút váy cuối cùng. Cô lập tức buông tay xuống hai bên người. Rồi như thể anh có dư dả thời gian, anh nâng mắt dọc theo cổ họng cô, đi qua cằm và miệng, rồi tới mắt cô.

Giọng anh hạ xuống trầm hơn khi anh hỏi, “Một mình hay với hôn phu của cô?”

“Một mình.” Cô với lấy hai mép chẵn và quấn nó quanh vai, che chắn bản thân trước ánh mắt của anh. Một lần nữa, cô lại ngạc nhiên khi ánh mắt anh không hề mang lại cảm giác ghê tởm hay sờn gai ốc như cô vẫn nghĩ. Thực tế thì cô không hề thấy rờn rợn tí nào. Mất tự tin thì đúng hơn. Mất tự tin bởi màu xanh dương mãnh liệt và vẻ đói khát thoáng qua mà cô thấy trong mắt anh. Mất tự tin vì nó khiến ngực cô hơi siết lại. Rồi anh chớp mắt, và dục vọng biến đi như thể chưa từng ở đó.

“Nghe không quá kinh khủng cho lắm,” anh nói cứ như không phải vừa bị bắt quả tang đang nhìn chằm chằm ngực cô vậy.

Anh biểu hiện thật lãnh đạm, khiến cô tự hỏi sao mình lại đột ngột cảm thấy chút bồi rối cơ chứ. Vì Chúa, đây cũng không phải lần đầu tiên có một người đàn ông nhìn thấy áo lót của cô. Từng có thời, cô có khe ngực được chụp ảnh nhiều nhất trên thế giới cơ đấy. “Đó là một cái kẹo Tootsie Roll cỡ

đại,” cô giải thích.

Anh nhướn một bên lông mày lên như muốn nói, *Thế thì sao?*

“Và thật ra cũng không phải tôi đang hôn nó đâu.”

“Thế thật ra cô đang làm gì?”

Cô kể cho anh bởi vì, dù rất đáng xấu hổ, thì điều đó cũng không hẳn là một bí mật. Và đầu sao nếu anh quá tò mò muốn biết, anh có thể trả hai mươi lăm đô la như cả thế giới và xem nó trên mạng. Tất nhiên là sau khi họ đã được giải cứu. “Bộ dạng tôi nhái lại Linda Lovelace [\[10\]](#).”

Hai khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười rất đần ông làm mắt anh lấp lánh ánh cười. “Cô nhái lại Linda Lovelacesao?”

“Đừng nói nhé. Anh muốn chi tiết à?”

“Chúa ơi, có,” anh nói trong một hơi thở gấp.

Cô bật cười. “Quên đi.”

“Thế nếu tôi hỏi xin rất tử tế thì sao?”

“Không đâu.”

“Cô chẳng vui tí nào, Lolita ạ,” anh nói, dùng tên tiếng Tây Ban Nha của cô.

Bé Cung nhảy lên cái ghế đặt cạnh cô, và cô lấy cái vòng cổ sừng nước ra khỏi cổ nó.

“Tên của trang web đấy là gì?”

“Để làm gì, anh sẽ trả hai mươi lăm đô la để nhìn mấy bức hình đó à?”

“Cô vừa khiến tôi tò mò về Tootsie Roll mà.” Anh nhún vai. “Cô có để tâm không nếu tôi làm thế thật?”

“Tất nhiên là có.”

“Vì sao chứ?”

Cô không thể tin nổi anh lại đang hỏi một câu rõ ràng đến thế. “Chắc, ừ thì, tôi khỏa thân mà.”

“Trước kia, cô cũng từng chụp ảnh khỏa thân rồi.”

“Không hoàn toàn.” Các bức hình gắn với ảnh khỏa thân nhất của cô được chụp trong những ngày cô làm việc cho một dòng mỹ phẩm lớn. Cô được thuê để quảng cáo cho các sản phẩm chăm sóc da của họ. Trong một cảnh chính diện, cô chẳng mặc gì ngoài dầu thơm chăm sóc cơ thể. Cô đã chụp hình trên phong nền đỏ, hai cõ chân vắt chéo và đầu gối nâng lên vừa đủ để che đi vùng kín. Từ phía sau, một đôi bàn tay đàn ông che lấy ngực cô. Cô đã ép mình nhịn đói trong một tuần trước lần chụp đó. Khi nó đã hoàn thành, cô đã lao ngay đến cửa sổ dành cho khách mang về của nhà hàng Wendy và gọi món bánh số hai cỡ lớn.

“Tôi phải nói chụp ảnh trong bộ đồ lót ren cũng gần thế rồi.”

Hai thứ đó không giống nhau, và cô không biết lý do mình lại phải giải thích cho anh, nhưng đằng nào cô cũng thử. “Bất kỳ lúc nào tôi đồng ý chụp một loạt ảnh nào đó, tôi cũng có khả năng kiểm soát hình ảnh của tôi. Nó luôn là sự lựa chọn của tôi. Trang *Lolarevealed.com* không phải sự lựa chọn của tôi. Đó là sự xâm phạm tới cả cơ thể lẫn lòng tin của tôi. Tôi sẽ không bao giờ cho phép những bức ảnh đó công khai lên bất kỳ chỗ nào, đặc biệt là trên một trang web khiêu dâm trên mạng. Bố mẹ tôi đều thấy xấu hổ.” Và cô hẳn sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy hình ảnh lúc cao điểm trong thời kỳ bệnh tật của mình. Khi mà cô đã bị mất kiểm soát, và mỗi khoảnh khắc dù thức hay ngủ đều bị choán hết trong các suy nghĩ về thức ăn và tội lỗi. Về những công thức nấu ăn đầy ám ảnh mà cô chưa bao giờ thử làm và về việc mua những quyển sách nấu ăn mà cô không bao giờ dùng đến. “Tôi không dám mong anh sẽ hiểu đâu.”

Anh ôm lấy lườn, hít một hơi sâu, và đứng dậy. “Tôi hiểu đôi chút về việc không có khả năng kiểm soát.” Anh cầm lấy cần câu cá mà hôm qua anh đã dùng. “Không kiểm soát được những gì xảy ra trong đời mình hay cách người khác nhìn nhận mình. Và tôi cũng biết chút ít về cảnh vỡ vụn lòng tin và bị đâm sau lưng.”

“Từ ai thế?” Có lẽ anh hiểu thật, nhưng thật khó mà nhìn thấy người đàn ông đầy tính áp đảo đang đứng nhìn nhả trước mặt cô trong chiếc quần lót bị một thứ gì đó đánh ngã. Nhìn anh, với cõ dày và bờ vai rộng, cô không

thể hình dung ra có người lại đủ gan dạ để chống đối anh. “Ai thế Max?” cô giục.

“Không phải ai.” Anh liếc cô qua khoeo mắt, rồi quay ánh mắt về với đồng dây dợ rối rắm trong tay. “Một thứ.”

Cô có thể bảo anh rằng anh đã lấy nhầm dụng cụ câu cá, nhưng vào lúc này cô có hứng thú với chuyện anh có để kể ra hơn là việc anh đang làm. Khi anh không đưa thêm thông tin gì, cô hỏi, “Vậy thì *thứ gì?*” Khi anh vẫn không chịu nói kỹ, cô thở dài. “Nói đi nào Max. Tôi đã kể cho anh về vụ Tootsie Roll rồi cơ mà.”

Anh liếc nhìn cô, rồi quay ánh mắt lại với mỗi câu. “Vài năm trước tôi đã được cho ‘nghỉ hưu’ khỏi Hải quân,” anh bắt đầu kể khi gỡ dây ra khỏi các lưỡi câu có ngạnh. “Trong thời gian hoạt động, tôi từng làm vài quan chức cao cấp tức giận, và khi một người trong số đó được bổ nhiệm làm tổng tư lệnh hải quân, ông ta muốn tôi biến. Nên *xin chào tạm biệt*, Max.”

“Anh đã làm gì?”

Anh nhún bờ vai trần. “Tôi không phải lúc nào cũng chơi theo luật,” anh nói, điều này chẳng cho cô biết được gì hết. “Tôi làm những gì phải làm để hoàn tất nhiệm vụ, và vì điều đó tôi có lựa chọn nghỉ hưu hoặc nhà tù quốc gia.”

Được rồi, cũng không hẳn là không biết gì. “Nhà tù sao? Án gì?”

“Tội cấu kết bắt hợp pháp. Vào lúc đó, tôi là một thành viên của Nhóm phát triển xung đột đặc biệt của hải quân.” Anh dừng lại và nhìn cô như thể cô phải biết của điều đó có nghĩa gì, nhưng cô không biết. “DEVGRU ^[11] là một đơn vị an ninh quốc gia chống khủng bố và tin tình báo. Chúng tôi cũng chế tạo và thử nghiệm vũ khí, và dường như tôi ngầm cấu kết với một nhà thầu để lừa ba mươi lăm nghìn đô la của chính phủ Mỹ.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách bắt chính phủ trả tiền các loại vũ khí sát thương kém chất lượng.”

Vì cô muốn biết đến chết đi được, cô quyết định hỏi thử cũng chẳng hại gì, “Anh đã làm thế thật à?”

“Ừ đây,” anh khịt mũi, và thả mồi câu vào tay. “Nếu tôi muốn đem xác cho chính phủ xẻ thịt, tôi sẽ phải bảo đảm có nhiều hơn ba lăm ngàn rất, rất nhiều.” Anh đi tới bên thành thuyền, đưa đầu cần câu ra sau, và quăng nó về phía trước. Anh quăng ra xa đến nỗi, Lola đã mất đầu nó trước cả khi nó rơi vào lòng Đại Tây Dương. “Toàn bộ số tiền ba lăm nghìn đô ngày nay chỉ lấy được cho cô một cái ô tô tử tế, và một cái ô tô tử tế thì không đáng với thời gian ngồi tù.”

“Thế cái gì thì đáng thời gian ngồi tù? Một chiếc Ferrari à?”

Anh nghĩ về điều đó một lúc, rồi lắc đầu. “Không.”

Cô mỉm cười. “Sao anh lại mất lâu đến vậy mới trả lời?”

“Một chiếc Ferrari đáng được cân nhắc nghiêm túc.”

“Đúng thế,” cô bật cười. “Anh có thuê một luật sư và chống lại tội danh đó không?”

“Có, nhưng khi bằng chứng của chính phủ chống lại cô được coi là cơ mật và cả cô lẫn luật sư của cô đều không có giấy phép thích hợp để xem tài liệu đó, thì số phận của cô đã được định sẵn rồi.”

Đứng với anh quay nghiêng người về phía cô, mi mắt anh khép hờ dưới ánh nắng Caribe rực rỡ, đường nét kiên nghị của quai hàm và cằm anh dụ đi với lớp râu thâm màu, anh gần như có vẻ là một con người bình thường với những rắc rối cũng rất thực. Và cũng gần như họ đang thực sự trò chuyện, và vì họ có vẻ đang giao tiếp với nhau như những người bình thường, cô cho là anh sẽ muốn biết rằng anh đang câu cá nhằm mồi câu. “Anh sẽ không bắt được bất kỳ cái gì với thứ dụng cụ kia đâu,” cô bảo anh.

Anh liếc qua vai nhìn cô, làn gió nhẹ sậy khô đuôi tóc anh. “Tôi nghĩ mình sẽ bắt được đây.”

Cái chần làm ngửa đuôi sau của cô và cô đứng dậy. “Người đã dùng cái cần câu đó trước anh đã trang bị cho nó một mồi spinner^[12]. Anh sẽ cần một mồi jig^[13] đó. Một thứ dụ được lũ cá dưới sâu. Tất nhiên anh có thể gặp may, nhưng tôi không nghĩ thế đâu.”

Anh nhìn cô vài dây dài dằng dặc trước khi nói, “Có thật không?”

Được rồi, có lẽ anh không muốn biết. Hoặc có khi anh giống như rất nhiều tên đàn ông khác khi dính đến việc nhận lời khuyên từ một phụ nữ. “Thật.”

Hàng lông mày đen của anh trĩu xuống trên mắt và anh nhét cán cần câu vào một lỗ nhỏ giữ cần câu cá. “Có khi cô nên dính lấy những gì cô biết thôi. Làm mẫu đồ lót ấy.”

Đúng vậy, anh giống như phần lớn cánh đàn ông. Đừng mong mỗi quá nhiều vào việc trò chuyện giống người bình thường. “Anh sẽ thấy ngạc nhiên trước tất cả những gì mà tôi biết đấy. Trước lúc ông tôi chết, ông từng sở hữu một doanh nghiệp cho thuê tàu đánh cá ở Charleston, và mỗi mùa hè khi tôi đến gặp ông, thi thoảng tôi lại ra biển cùng ông.” Cô ném cái chần lên ghế. “Và tôi không còn làm mẫu nữa. Tôi thiết kế đồ nội y. Anh từng nghe đến Lola Wear, Inc.chưa?

“Chưa hề,” anh nói khi ngồi xuống.

“Đó là công ty của tôi,” cô nói cho anh biết đầy tự hào. Ánh mắt anh hoàn toàn lãnh đạm nên cô miêu tả thêm đôi chút. “Tôi đã bắt đầu với vài mẫu áo lót mà tôi tự thiết kế, và giờ tôi đã thuê hàng trăm nhân công.”

“Tức là giờ cô may đồ lót thay vì làm mẫu chúng chứ gì?”

“Đúng vậy. Tôi ngạc nhiên khi anh chưa nghe đến công ty của tôi đấy.”

Anh lỏng tay phía sau đầu và ngáp. Các cơ bắp ở vai và cánh tay anh chụm lại, và lông đen làm nách anh sẫm màu. “Cô có thiết kế thứ gì ăn được không?”

“Không!”

“Vậy thì cũng đâu có ngạc nhiên lắm,” anh nói. “Tôi sẽ không biết đến nhãn hiệu đấy trừ phi tôi bị nó làm nghẹn họng.”

Chương 5

Max thả ánh mắt dạo chơi trên bắp chân phía sau của Lola lên tới chiếc khăn len màu đỏ mà cô một lần nữa vừa ghim lại quanh eo. Cô đã cởi cái váy ướt và thay sang áo sơ mi trắng. Áo lót ướt đầm của cô gây hai điểm rõ mồn một trên ngực áo và tạo ra một đường viền ngang lưng cô. Max tự hỏi cô có treo quần lót trong phòng tắm như hôm qua nữa hay không.

Cô đã lôi tóc qua cặp sau của một chiếc mũ bóng chày mà cô tìm thấy được ở đâu đó, và một tay cô cầm một cần câu. Ở cuối dây câu cứng cáp, cô buộc hai mối jig cách nhau vài chục centimet, rồi cô quăng chúng qua mạn thuyền. Cô để dây tự kéo khoảng mười giây rồi mới đẩy một cần gạt ở cạnh tay quay lên và dừng dây lại.

Anh nhìn sang nét nhìn nghiêng của cô, đôi mắt nheo lại sau hai mắt kính râm màu xanh, và nhìn quyết tâm sắt đá ở khóe miệng cô. Rõ ràng là cô đang nghĩ đến việc câu cá vượt mặt anh, và Max thà tự cắn lưỡi mình còn hơn là thú nhận việc đó cũng chẳng khó thành cho lắm. Lola kéo cán gậy về phía sau, rồi lại để nó rơi xuống, và anh hình dung ra đâu đó dưới nước, mối jig của cô đang nảy lên nảy xuống, thu hút sự chú ý của những con cá thu hoặc cá hanh hoặc bất kỳ một con gì cả tin dưới đó.

Không hành động quá lộ liễu, anh thu dây câu của mình lại. Chậm rãi và nhẹ nhàng, cho đến mỗi câu chạm vào thành tàu và nhảy lên mép thuyền.

“Bắt được gì không?” cô hỏi, mặc dù rõ như ban ngày là anh chẳng bắt được gì rồi.

“Chẳng có gì đáng kể.” Anh nhòm dậy khỏi ghế và đi tới hộp đồ nghề.

Cô nhắc cán cần lên, rồi lại hạ nó xuống, rồi nói với anh đầy vẻ ta đây, “À.” Theo đó là, “Cần vài chỉ dẫn không?”

“Không.” Anh cắt mối khỏi cuối dây câu và lục lọi tìm một thứ gì đó trông giống hai cái mối jig mà cô vừa buộc vào cuối dây câu của cô. “Nhưng nếu tôi cần ít bí quyết về cách làm áo lót, tôi sẽ nhớ đến cô.” Dẫu là một tay

quăng dây cừ khô, Max mới chỉ bắt được chính xác là hai con cá hồi trong đời. Hai mươi phút trước, anh cũng không lo lắng đến chuyện có bắt được gì hay không. Con thuyền được dự trữ đủ lương thực để duy trì một khoảng thời gian, nhưng cô vừa phát đi một thách thức không lời và tuyệt đối không đời nào có chuyện Max lại bị một cô gái câu cá vượt mặt hết. Đặc biệt là cô gái nữ tính như thế kia.

Anh là một thằng đàn ông. Loài ăn thịt. Cô quen với việc làm mẫu bikini và có một con chó con hay sữa. Anh từng là một thành viên của đội SEAL sáu khi họ bắt giam Manuel Noriega, Pablo Escobar, cũng như nửa tá tay độc tài và vua thuốc phiện khác. Anh đã từng tham gia vào việc lên kế hoạch và giải cứu tổng thống Jean Bertrand Aristide của Haiti, và khi đội sáu bị giải tán, anh đã được phòng phát triển chiến tranh đặc biệt của hải quân tái tuyển dụng để lãnh đạo một đội vũ trang chống khủng bố. Cô thì thiết kế đồ lót. Bắt được một con cá lớn hơn của Lola Carlyle thì khó đến thế nào chứ?

Max ném mồi jig qua mạn thuyền và tìm nó lại khi anh đoán anh đã thả đủ dây ra. Quần sịp của anh cũng sắp khô rồi, và anh nhét cán gậy vào lỗ giữ cần câu. Anh đi qua phòng ăn tới phòng nghỉ, nơi anh nhét mình vào cái quần sooc mà anh đã mặc hôm qua. Anh cầm lấy ít nho và những thanh ngũ cốc còn sót lại làm bữa sáng, rồi hướng ngược ra ngoài.

Trước âm thanh anh đang đến, cả Lola lẫn con chó của cô liếc lại nhìn anh. Con gió nhẹ đung đưa chân tóc cô và chơi đùa với vạt khăn mà cô đang mặc thành váy. Trong lúc cô tiếp tục giữ vị trí canh gác, nhấc cần câu của cô nảy lên nảy xuống, con chó của cô rời khỏi cái ghế dài. Bé Cung theo Max tới chỗ ghế của anh, và khi anh ngồi xuống, con chó nhảy lên lòng anh.

“Nào nào,” anh nói, và di con chó tới đuôi trái. Anh rút ra vài thanh ngũ cốc và ném một thanh cho Lola. Rồi anh bóc vỏ một thanh nhân mật ong và yếm mạch rồi đút một miếng cho con chó. Anh ghét phải nhìn thấy bất kỳ thứ gì bị đói. Kể cả là con vật kém cỏi tội nghiệp đang ngồi trên đuôi anh đi nữa.

“Không phải hôm qua anh bảo tôi rằng anh đang ở Nassau vì việc của chính phủ sao?”

Anh ngược lên khi Lola cắn bữa sáng của cô một miếng. “Đúng rồi,” anh trả lời.

Với đại tây dương xanh thẳm gợn sóng xa xa cô, hơi làm con thuyền lắc lư, cô tiếp tục bài thẩm tra. “Nhưng hôm nay anh lại nói mình bị ép nghỉ hưu khỏi Hải quân.”

“Đúng thế.” Bé Cung cắn răng rắc, nhai và kêu ăng ẳng đòi thêm. “Hải quân đã cho tôi nghỉ hưu bốn năm trước.”

Cô nhét cán gậy của cô vào một cái lỗ, rồi quay sang đối mặt với anh. “Làm sao có thể thế được? Chẳng phải Hải quân cho anh lựa chọn nghỉ hưu hay vào tù sao. Làm sao anh vẫn làm việc cho họ cho được?”

Max đặt con chó lên sàn và cho nó một mẩu ngũ cốc lớn. Bé Cung nhanh chóng nhai nó lạo xạo, rồi nhảy lên ghế dài và chuẩn bị đánh một giấc ngon lành. Chuyến du ngoạn vào đại dương buổi sáng của nó cuối cùng cũng đòi thiệt hại. “Con chó của cô có một bộ ruột vút đi.”

“Con chó của tôi có tên đây.”

“Ừ nhỉ, và cái tên đó cũng là một nỗi xấu hổ với nó,” anh nói, thậm chí khi vị trí con cún con ấy đang bắt đầu lớn lên trong anh. Tuy vậy, cái tên thật hết sức ngu ngốc, và không đời nào có chuyện anh sẽ nói cái tên ấy thành tiếng hét. Không cho dù có ai đó đe dọa thêm một trận đánh đập hoặc một vòng tra tấn nữa.

“Anh đang lảng tránh câu hỏi của tôi.”

“Không lảng tránh, chỉ không trả lời thôi.”

“Anh có phải một dạng điệp viên không?”

“Không. Tôi không làm việc cho CIA.”

Vành mũ của cô tạo thành một dải bóng râm lên nửa mặt trên ở kính râm của cô. “Anh là một trong những người làm việc ngầm đấy à?”

“Cô xem tivi quá nhiều rồi đây.”

“Và anh thay đổi chủ đề mỗi lần tôi hỏi anh một câu hỏi.”

“Không phải mỗi lần. Chỉ khi cô hỏi một câu hỏi mà tôi không thể trả lời được thôi.”

“Ý anh là sẽ không trả lời.”

“Không thể và sẽ không.”

Cô giải quyết nốt thanh ngữ cốc rồi tiếp tục, “Anh đã kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Ly hôn?”

“Chưa.”

“Lừa một phụ nữ nào đó làm bạn gái?”

“Tôi đã kể cho cô rồi, tôi không dính líu đến chuyện yêu đương.”

“Đúng rồi nhỉ. Sao thế?”

“Tất cả những câu hỏi đó là sao vậy?”

Cô dịch lại gần vài bước và ra dấu bảo anh chuyển cho cô mấy quả nho. “Tôi đã mất ống nhòm và gương trong đại dương, và giờ thì chẳng có gì để làm ngoài câu cá hết. Tôi thấy buồn chán, và vì anh đã bắt cóc tôi, ít nhất anh cũng có thể cho tôi gì đó để nghĩ đến ngoài việc tôi dễ chết ngoài này đến mức nào.”

Max đặt một chùm nho vào bàn tay duỗi ra của cô và rê ánh mắt dọc lên cổ tay mượt mà tới nơi mà cô đã xắn cổ tay áo sơ mi lên ngay dưới khuỷu tay. “Tôi không bắt cóc cô, và có đủ thức ăn lẫn năng lượng để duy trì một khoảng thời gian, nên cô sẽ không dễ chết sớm đâu.”

“Có lẽ chết vì buồn chán chẳng. Tôi đã quen với việc bận rộn, và tôi cần chút phân tâm.”

Max nhìn cô đặt một quả nho giữa hai môi và mút nó vào miệng. “Cô có gì trong đầu rồi nào?” anh hỏi, mặc dù anh chắc chắn rằng anh có thể tự mình đưa ra chút phân tâm rất tốt. Một cách “bận rộn” chẳng liên quan gì tới việc trò chuyện và liên quan mật thiết tới cái cách cô mút nho. Anh ước gì cô chưa bao giờ kể cho anh rằng cô từng thủ vai Linda Lovelace.

“Kể cho tôi về bản thân anh đi,” cô nói, rồi mút một quả nữa trước khi quay sự chú ý lại với cần câu cá.

Max nhòm dậy khỏi ghé hơi quá gấp gáp và nghiêng răng trước cơn đau bên lườn. Anh cầm lấy cần câu cá của mình và quay lưng lại với Lola, chỗ phình ra đột ngột trong chiếc quần đùi bó chặt của anh thẳng thừng thông báo sự thật rằng anh vừa hơi dựng lên. Cô chắc sẽ lại buộc tội anh muốn có dính líu yêu đương mật. Yêu đương chẳng có liên quan gì tới hướng suy nghĩ của anh hết, nhưng cái hướng đặc biệt đó cần thay đổi. Thật nhanh. “Cô muốn biết gì nào?”

“Anh từng kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Từng suýt chưa?”

“Chưa bao giờ.”

“Sao thế?”

“Chưa bao giờ tìm được một người nữ làm tôi nghĩ đến chuyện lâu dài.”

Cô im lặng một lúc trước khi nói, “Có lẽ anh mắc chứng sợ gắn bó.”

Max hẳn sẽ rất thích được tặng một đô la cho mỗi lần anh nghe được câu nói đó. Nó dường như là một chủ đề phổ biến trong phái nữ, như thế họ sinh ra đã có câu đó đóng chặt trong não vậy. Thiếu gắn bó không phải một chủ đề ưa thích của anh, nhưng nó có khiến dục vọng của anh nguội đi. “Cô từng đính hôn bao nhiêu lần rồi?”

“Hai lần.”

“Có lẽ cô cũng bị chứng gắn bó ám ảnh đấy nhỉ?”

“Không, tôi là nam châm thu hút lũ khốn.”

Max quay lại nhìn cô, nhìn đôi môi căng mọng và xương gò má cao, bộ ngực lớn và cặp chân dài của cô. Lola Carlyle là một thỏi nam châm, đúng vậy. Cô rõ ràng là đã lôi kéo những suy nghĩ vụn vặt bản thiêu lên trên cùng não anh.

“Anh đến từ đâu, Max?”

Anh quay ánh mắt lại với Đại Tây Dương gợn sóng. “Tôi sinh ra ở Miami và đã sống khắp miền nam. Nhưng chủ yếu là ở Texas.”

“Chỗ nào ở Texas vậy?”

“Đúng nơi mà cô nghĩ đến ấy, tôi đã sống ở đó.”

Bởi hướng giọng cô, anh biết rằng cô vừa quay về phía anh. “Anh không có trọng âm địa phương nhỉ. Tôi từng hẹn hò một tay chơi âm ĩ đến từ Texas, và trọng âm của anh ta rất nặng.”

Ngoài vài vết sẹo, Max không có một dấu hiệu hay hình xăm nhận dạng nào và anh đã loại bỏ bất kỳ một dấu hiệu trọng âm địa phương sẽ làm anh khác biệt theo bất kỳ cách nào. Nhưng giọng miền nam có trong máu anh rồi, và thi thoảng, khi anh mệt mỏi hoặc quá thư giãn, nó lại lên vào cách nói chuyện của anh. “Tôi đã lao động khổ cực để thoát khỏi nó, và bố tôi là người Cuba, nên thực ra tôi cũng không lớn lên cùng cái giọng ấy khi ở nhà. Nếu buộc phải nói thì tôi từng phải lao động vất vả nhất là để thoát khỏi trọng âm Tây Ban Nha mà tôi lấy từ ông.”

“Thế mẹ anh thì sao?”

“Bà đã chết khi tôi ba tuổi.”

Cô im lặng vài giây, rồi nói, “Tôi rất tiếc. Điều đó hẳn phải khủng khiếp với anh lắm.”

“Cũng không hẳn.” Anh giữ ánh mắt trên các ngọn sóng, nhìn thật lâu vào điểm ấy cho tới khi đường ranh trước mặt anh nhòa đi. “Tôi chưa bao giờ biết bà, nên tôi cũng chưa bao giờ biết mình đang bỏ lỡ điều gì. Dù vậy mỗi ngày trong đời, bố tôi đều nhớ bà,” anh nói, và tự hỏi sao anh bất thành linh lại thổ lộ ruột gan ra như vậy. Max không phải loại đàn ông tâm sự nhiều về bản thân với một người nào. Đặc biệt là phụ nữ. Phụ nữ có xu hướng vỗ đầu anh, phân tích anh dưới quần đùi, rồi muốn ký hợp đồng chữa bệnh cho anh. Việc anh đang tâm sự chuyện bản thân với Lola Carlyle rõ ràng là một dấu hiệu cho thấy mức độ buồn chán *của anh*.

“Tên bà là gì thế?”

Anh quay lại và nhìn cô. “Để làm gì?”

“Tôi muốn biết.”

“Eva Johansson Zamora. Bà là người Thụy Điển.” Và nói chuyện với cô vẫn còn tốt hơn là nghĩ đến cảnh Lola mút nho vào miệng. “Bố tôi thường nói rằng điều đó khiến tôi thành người Cuba lai.”

Cô mỉm cười và lắc nhẹ cán cần lên rồi xuống. “Khác thường, điều đó là chắc chắn. Sao bà lại chết?”

“Bà và bố tôi đang băng qua đường Eighth ở Little Havana, và bà bị ô tô đâm. Ông kể rằng tay bà bị giăng khỏi tay ông.”

Nụ cười của cô tắt ngóm và cần câu dừng lại. “Thật khủng khiếp, Max. Lúc ấy anh ở đâu?”

Vì cô không hề lải nhải, nhìn anh đầy thương hại, và cũng không lao tới trao cho anh một cái ôm ấm áp bồi hồi, anh kể cho cô nghe. “Ở bên tay kia của bố tôi. Cả hai chúng tôi không ai bị thương. Bà thì chết trước khi kịp tới bệnh viện.”

“Anh có nhớ chuyện đó không?”

“Không rõ lắm. Tôi có ký ức mơ hồ về các ngọn đèn lập lòe, nhưng chỉ thế thôi.”

“Trời ơi, thế mà tôi lúc nào cũng nghĩ mình có một tuổi thơ khó khăn đấy.”

Mừng vì chủ đề thay đổi, anh hỏi, “Điều gì khiến tuổi thơ của cô khó khăn đến vậy?”

“Chắc, nó cũng không thực sự là khó khăn, nhưng tôi vẫn quen nghĩ là thế.” Cô nhìn ra đại dương, và làn gió mặn lay lay ống tay áo sơ mi của cô. “Em trai Jed của mẹ tôi là một người thuyết giáo của phái Tin Lành, và cũng không phải dạng hời hợt đâu nhé. Mà là loại anh không thể uống rượu, tô son, hoặc nhảy nhót ‘bởi vì sẽ có ai đó có thể trở nên phẫn khích. Những thứ trần tục và tội lỗi.’ Thời điểm duy nhất mà anh có thể nhảy là ở trong nhà thờ khi tinh thần đưa đẩy anh. Trong gia đình tôi, có một ông cậu làm nhà thuyết giáo cũng giống như Giáo hoàng là cậu anh nếu anh theo Công Giáo vậy. Chúng tôi đã luôn phải ngồi ở chỗ cầu nguyện và hét ‘kính Chúa’. Và bởi vì chúng tôi có một nhà thuyết giáo trong gia đình, tất cả họ hàng của tôi đều cho rằng chúng tôi tiến một bước gần đâu gồi Chúa hơn so với tất cả những người khác trên trái đất.”

“Vậy nên, khi tôi ba tuổi và muốn ông già Nô-en mang tới cho tôi son môi, phấn mắt, và một cái áo lót trong suốt, chẳng ai thấy vui vẻ hết. Khi tôi mười lăm tuổi và bị tóm đang uống rượu và sờ mó T.J.Vandegrift, gia đình tôi còn hơn cả xấu hổ.” Cán cân câu của cô nảy lên nảy xuống và cô tiếp tục, “Mẹ tôi tin rằng tôi đã thừa kế gen làm lỗi từ bên cha tôi. Ông có vài họ hàng xa nóc bia từ chai và chơi bời như thủy thủ mỗi kỳ nghỉ cuối tuần.”

Max cười sâu trong lồng ngực. “Tôi hình dung rằng làm mẫu đồ lót không qua cửa sổ sẽ lắm đâu nhỉ.”

“Lúc đầu thì không, nhưng rồi chú Jed bị bắt quả tang đang gậy giống sau bục giảng với một trong các cô con gái nhà Lyle – tôi tin Millicent là tên cô ta.” Cô nhún vai. “Ông đã diễn đủ trò ‘tôi có tội’ kiểu Jimmy Swaggart [14], rồi khóc lóc và cứ làm thế mãi. Nhưng vì Millicent vừa qua tuổi vị thành niên và lại đang có thai, vợ ông đã rời khỏi nhà thờ. Sau vụ đó, mọi chuyện gần như thân ai người ấy lo vậy, và đột nhiên việc tôi làm để kiếm sống cũng không quá khủng khiếp nữa.” Cô nhìn qua vai và mỉm cười với anh. “Tôi chỉ mừng vì mình không còn là tội đồ lớn nhất nữa.”

Anh nhìn cô đang đứng đó, bàn chân trần, cặp chân dài, với cái mũ kéo sụp xuống trán, và lần đầu tiên kể từ khi anh nhìn vào ví cô và thấy bằng lái xe của cô, anh không chỉ thấy một cô người mẫu khó chịu đang nhìn lại anh. Không chỉ là một phụ nữ với cơ thể chết người in bóng trên nền xanh của Đại Tây Dương cùng màu trời xanh buổi sáng nhạt nhòa. Anh nhìn thấy một người con gái với những rắc rối y như ai khác. Một phụ nữ có tính hài hước tự hạ thấp mình và một nụ cười làm anh phải dõi theo môi cô.

“Có anh chị em nào không?” anh hỏi cô.

“Một chị gái, Natalie. Chị ấy lớn lên lúc nào cũng hoàn hảo. Không bao giờ quan tâm đến son môi hay rượu bia. Chị ấy có năm đứa trẻ hoàn hảo và là một bà nội trợ hoàn hảo. Chị ấy kết hôn với một người chồng hoàn hảo, Jerry, một người thực ra cũng là một anh chàng tử tế.”

Max không chắc lắm, nhưng anh nghe chừng Lola thực sự có ghen tị với chị gái mình. Lola Carlyle, người mẫu áo tắm của tờ *Sports Illustrated*, lại ghen tị với một bà nội trợ ư? Không thể nào. “Đừng nói với tôi là cô muốn năm đứa nhóc đấy.”

“Không, chỉ hai thôi, nhưng trước tiên tôi phải tìm một ông chồng đã.

Không may thay, điều đó có nghĩa là tôi lại phải bắt đầu hẹn hò. Và tôi dường như thu hút những tên đàn ông chín chu. *Hay* còn tệ hơn, những tên thiếu thôn tình cảm, và cuối cùng tôi lại chăm sóc cho chúng.” Cô dừng lại để hít một hơi trước khi hỏi, “Anh có muốn trẻ con không?”

Trẻ con là thứ chót bắng mà anh muốn. “Không.”

Cô xem xét anh một lúc. “Trông anh cứ như thể tôi vừa hỏi xem anh có muốn chân răng không vậy. Anh không thích trẻ con à?”

Anh thích trẻ con vừa đủ. Con của người khác ấy. “Cô thực sự muốn tôi tin rằng cô không hẹn hò sao?” anh hỏi thay vì trả lời câu hỏi của cô.

Cô thở dài trước nỗ lực công khai thay đổi chủ đề của anh, nhưng cô cho qua. “Có sự khác biệt giữa việc đi ra ngoài ăn tối với một người đàn ông và muốn người đó là cha của các con anh. Tôi không có tiểu sử thành tích vĩ đại với đàn ông đâu.” Cắn câu của cô đột ngột cong thành hình cung và gần như bị giật khỏi tay cô. “Tôi nghĩ tôi bắt được thứ gì đó rồi!”

Max quan sát cán gậy cong thêm đôi chút và anh nhét cần câu của mình vào lỗ nhỏ trên ghế. “Cô có cần giúp kéo nó lên không?”

“Không. Đi tìm cái lưới đi,” cô chỉ thị khi mở cánh cửa tới bực tắm ra. Cô đi xuống các bậc thang và quay tay khi nói. “Và cũng nên có một cái kéo chót cần nào đó nữa nhé.”

Anh tìm thấy một lưới bắt cá trong nhà kho nơi anh đã phát hiện ra gậy câu cá và dụng cụ câu, và một thứ gì đó tương tự như một chiếc kim.

Chết tiệt là cô đã câu cá vượt mặt anh.

“Nhanh lên,” cô gọi toáng lên khi anh đi xuống cầu thang. Ngọn sóng đã dâng lên thêm khoảng chục centimet nữa, và giờ nước biển đang vỗ lên bực tắm và bàn chân trần của Lola.

Con cá đầu tiên nhô lên hẳn khỏi mặt nước, một con cá màu xanh tinh khôn nhỏ nhắn với đuôi và mắt màu vàng rực. Max không biết con cá này loại gì, nhưng con thứ hai rõ ràng là thuộc loại cá mú. Da nó màu be trơn tuột với các sọc nâu và chấm xám. Thêm vào phần màu sắc không thể ấn tượng hơn là trọng lượng mà Max đoán vào khoảng bảy cân. Anh vốc con cá vào lưới, con cá xanh nhỏ quẫy cái đuôi vàng của nó.

Họ lại hướng về đuôi thuyền, và Lola bắt ra các chỉ thị qua vai khi Max mang lưới và con cá lên cầu thang. “Anh cần bỏ lưới câu ra, và rồi chúng ta cần tìm một thùng đá hoặc thứ gì đó lạnh để cho chúng vào. Anh có thể mổ chúng ngay bây giờ nếu muốn.”

Không vấn đề, nhưng chúng không phải cá của anh. “Tôi tưởng cô đã nói cô từng đi câu với ông cô trên chiếc thuyền cho thuê của ông ấy cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng ông đã bỏ lưới câu ra và mổ ruột cá hộ tôi.” Lòng mày cô trĩu hẳn xuống trên đôi mắt nâu khi cô ngược nhìn anh. “Những chuyện đó là việc của đàn ông.”

“Vậy là, công việc duy nhất của cô là kéo chúng lên?”

“Tất nhiên rồi,” cô trả lời như thể anh bị thiếu năng.

Nhưng Max không sinh ra đã thiếu năng và biết rõ rằng cô đang thiết lập các luật lệ khi cô tiếp tục. Anh kéo con cá xanh nhỏ ra khỏi lưới và gỡ móc câu khỏi miệng nó. Anh đặt nó lên sàn, nơi nó quăng mình lật ngược lại.

“Chúng không phải rất đẹp sao?” Lola kêu lên, đặc biệt tự hào, như thể cô tự mình tạo ra chúng vậy.

“Chúng trông cũng được.” Anh bế con cá mú ra khỏi lưới và gỡ móc câu. Vậy là, cô đã bắt được hai con cá. Có gì ghê gớm đâu. “Trong một nhiệm vụ huấn luyện ở Malaysia, tôi đã bắn vỡ đầu một con rắn mang bành và lấy nó làm bữa sáng đấy.”

Cô nhìn anh qua khóe mắt. “Và anh kể cho tôi chuyện này... bởi vì?”

Anh đặt hai con cá cạnh nhau nhưng không trả lời. Anh không biết lý do mình lại kể cái câu chuyện ngu ngốc đó ra. Ngoài lý do rằng có thể anh muốn gây ấn tượng với cô, một điều thật xấu hổ đê mà thú nhận, thậm chí cả với bản thân anh.

“Anh cảm thấy bị đe dọa à?”

Anh ngược nhìn cô. “Bởi cái gì cơ?”

“Bởi tôi. Việc tôi bắt được cá đe dọa đến bản lĩnh đàn ông của anh à?”

Max tắc lưỡi khi đứng dậy. Anh không cảm thấy bị đe dọa, chỉ thấy lố bịch thôi. “Cung à, bản lĩnh đàn ông của tôi vẫn ổn. Để khiến tôi cảm giác ít đàn ông hơn phải tốn nhiều hơn con cá bé xíu của cô đấy.”

“Nghe anh có vẻ ghen tị nhỉ.”

Có lẽ đôi chút, nhưng anh sẽ không bao giờ thú nhận điều đó. Không bao giờ. “Vớی mấy con cá bé xíu đó chắc? Còn lâu nhé.”

Bé Cung nhảy khỏi ghế và vắn vợ đi tới chỗ lữ cá. Con cá mú đập đuôi xuống sàn và chú cún nhảy lùi lại. “Để mắt tới Bé Cung trong lúc tôi đi tìm thùng đựng đá nhé,” cô chỉ thị, rồi đi vào phòng ăn.

Chú chó dựng tai lên và nhích lại gần. Nó liếm đuôi con cá mú và bị đập vào mũi. Một lần nữa nó lại rút lui.

Max liếc nhìn cánh cửa phòng ăn, rồi hạ giọng. “Đừng có làm một con chó đờng đánh nữa và đi qua đây đi. Nhanh lên nào.” Anh không thể bắt mình gọi chú chó bằng cái tên ẻo lả của nó, nên anh quyết định, “Qua đó đi, B.C, và cho con cá đó xem ai mới là chủ.”

Được lời khuyến khích của một con đực khác làm chỗ dựa, Bé Cung tới chỗ đầu cá, khịt khịt hai lần, rồi liếm mắt con cá. “Đúng rồi, thế mới là một cậu bé ngoan chứ.”

“Bé Cung!” Lola đi ra từ phòng ăn và lấy tay đập vào nắp một thùng giữ lạnh Styrofoam. “Tránh xa lữ cá đó ra.” Cô đặt cái thùng xuống sàn, rồi ngược lên nhìn Max. “Tôi tưởng anh sẽ trông chừng nó chứ.”

Max không nhớ từng đưa ra một lời cam kết nào như vậy hết. “Con chó của cô nghe không được rõ lắm.”

Trong thùng, Lola đã đặt hai túi đá đông lạnh có thể tái sử dụng. “Đá trong tủ lạnh tan gần hết rồi, nhưng những cái này vẫn còn cứng,” cô nói. Rồi cô liếc nhìn anh và thêm vào, “Bắt đầu và đặt chúng vào đi.”

Anh cũng không nhớ đã ký hợp đồng làm tay sai vặt cho cô đâu. “Vinh dự đó thuộc về cô đấy.”

“Không sao đâu mà. Tay anh cũng đã có mùi cá rồi.” Cô nhìn xuống

người mình. “Và tôi đang mặc đồ trắng nữa chứ.”

“Ừ phải rồi.” Anh quỳ xuống cạnh thùng lạnh và đặt con cá vào trong. Ghế ngồi của anh rê đi vài inch ngang sàn tàu và anh liếc nhìn chiếc cần câu gần như đã cong làm đôi của mình.

“Chúa ơi,” anh rủa, và nhanh chóng nhòem dây, hầu như không cảm thấy con đàu bên lườn khi adrenaline bắn xuyên qua anh. Anh tóm lấy cần câu và thu dây câu khi đi tới bục tắm. “Mang lưới đến đây,” anh rống lên với Lola. Bục tắm tránh tránh với các con sóng và nước biển vỗ lên chân anh. Anh kéo đầu cần lên và quay như điên. So sánh với hai con cá hồi mà anh từng bắt được, con cá này cứ như một chiếc Buick ^[15] vậy.

Anh thoáng nhìn thấy màu đỏ dưới mặt nước xanh trong. Lola vốc nó vào lưới, và anh ngay lập tức nhắc nó khỏi tay cô. Với cần câu trong một tay, anh xem xét con cá hanh màu đỏ rực rỡ. Nó phải nặng ít nhất mười một cân.

Một lần nữa, anh lại theo Lola tới sàn tàu và gỡ móc câu ra. “Hãy nhìn nó đi,” anh nói khi quỳ xuống và đặt nó lên sàn tàu. Đó là thứ xinh đẹp nhất mà anh từng nhìn thấy trong một khoảng thời gian dài, với lớp vảy đỏ xinh đẹp và những cái vây có gai.

“Nó chỉ là một con cá thôi mà.”

Anh đứng lên và lùi lại một bước để chiêm ngưỡng thành quả của mình. “Nó không lồ.”

Lola khoanh tay dưới ngực. “Chậc, tôi đã câu được nhiều hơn anh.”

“Cả hai con của cô không nặng bằng một con của tôi.”

“Anh chưa nghe thấy sao? Kích cỡ không quan trọng.”

Anh nhìn ra chỗ cô. “Vớ vẩn.” Đôi môi đầy đặn của cô bĩu ra và anh mỉm cười. “Chỉ một thằng đàn ông có kích cỡ của quý nhỏ mới tin vào thứ tào lao đó.”

Lông mày cô nhíu lại và trán cô nhăn nhó. “Tôi chỉ biết điều đó là sự thật.”

Max lắc đầu và bật cười. “Tôi có thể chứng minh cô sai.”

“Cảm ơn, nhưng để khi khác nhé.”

“Lúc nào cũng được, Lolita ạ.”

Chương 6

Lola đặt gạo trắng lên bếp để chuẩn bị nấu, rồi trộn bột lá kinh giới, húng tây, ớt bột cay, một ít bột ớt cựa gà, và một nhúm muối vào bát.

Lúc nào cũng được, Lolita ạ, Max chính xác đã thì thầm vào tai cô như thế. Chắc, có thể không hẳn là thì thầm, và cũng không phải ngay cạnh tai cô, anh đứng quá xa để làm điều ấy. Anh đã hạ thấp giọng như một chút vuốt ve thân mật khiến tóc gáy cô dựng lên. Một trải nghiệm không hoàn toàn không dễ chịu. Điều này thật là tệ. Rất tệ. Và còn nguy hiểm nữa.

Đêm đầu tiên cô thấy Max, cô đã sớm biết anh rất nguy hiểm, chỉ là cô lại không biết mối nguy nằm ở việc nhìn anh như một người đàn ông, chứ không phải coi anh là kẻ trộm hay cướp biển. Cô không muốn nhìn vào khuôn mặt bầm dập của anh mà lại nhìn thấy sự đối lập choáng ngợp dưới các vết thâm tím. Quai hàm và cái cằm cương nghị đối chọi với một khuôn miệng đầy đặn, khuôn miệng mà có thể sẽ mềm mại trên bất kỳ người đàn ông nào khác, nhưng không phải Max. Chín mươi chín phần trăm máu anh được tạo nên từ kích thích tố sinh dục nam không pha tạp, dẫn đến không chút nghi ngờ việc anh một trăm phần trăm có hứng thú với bạn khác giới.

Cô không muốn xem Max như một người đàn ông thông thường nào khác. Một anh chàng giết rồng. Một anh chàng giải cứu các tiểu thư yếu đuối và những chú chó đang chìm, rồi còn quăng dây và mổ bụng con cá to nhất nữa.

Phải sau khi anh đã chiêm ngưỡng thành quả của mình từ mọi góc độ và khoác lác về kích cỡ của nó cứ như thể nó là con cá lớn nhất từng có trên đời thì anh mới chịu mổ bụng cả ba con cá đó. Anh đã đánh vẩy chúng như dân chuyên nghiệp, và vì họ bắt được nhiều hơn lượng họ có thể ăn trong một bữa, họ đã gói một nửa con cá hanh và cả con cá mú lại trong bọc ni lông rồi đặt chúng vào tận cùng tủ lạnh.

Trong lúc Lola lục phòng ăn tìm gia vị, Max đã đi khởi động động cơ và dọn dẹp. Trong chạn bát, cô đã tìm thấy dầu oliu mới, năm quả chanh, và gạo. Trong lúc chờ cơm chín, cô ướp gia vị lên bốn miếng cá và còn thêm vào một nhúm hạt tiêu đen. Khi dầu oliu được đun nóng tới nhiệt độ thích

hộp, cô đặt các miếng cá vào chảo và rán mỗi mặt khoảng mười bảy phút.

Cô không tự coi mình là một đầu bếp siêu đẳng, nhưng một phần quá trình chữa chứng biếng ăn của cô dành để học cách có mối quan hệ lành mạnh với thức ăn. Học cách ăn trở lại. Và học cách ăn cũng có nghĩa học cách nấu một bữa ăn không chỉ gồm các món nấu bằng lò vi sóng trong một ngày. Cô đã tham dự vài lớp học, nhưng chủ yếu cô học nhờ đọc vô số sách dạy nấu ăn mà cô đã sưu tập từ khắp thế giới.

Cô có đến một trăm mười hai quyển sách nấu ăn, và một số cô thậm chí còn không thể đọc được bởi vì chúng viết bằng tiếng Pháp, Ý, hoặc Tây Ban Nha. Cô đã mua tất cả những quyển ấy trong những năm cuối cùng trong sự nghiệp làm người mẫu, khoảng thời gian mà bệnh của cô đã vượt quá tầm kiểm soát. Khoảng thời gian mà mọi ý nghĩ đều là trong ức gà có bao nhiêu gam chất béo. Ý nghĩ về máy tính lượng calo bỏ túi và tính xem phải mất bao nhiêu phút trên máy tập chạy và tập đạp mới đốt hết được một cốc sữa chua. Và rồi, cuối cùng là nghĩ đến tình trạng mất kiểm soát hoàn toàn lần chứng ăn uống điên cuồng luôn dẫn đến cảm giác chán ghét bản thân và đưa cô tới phòng vệ sinh.

Đó không phải là một bức tranh quyền rũ cho lắm, nhưng Lola vẫn còn may mắn chán. Cô chưa từng phải sờ đến kim tiêm hay thuốc kích thích, cái giá mà rất nhiều người đã phải trả cho cuộc sống hào nhoáng. Cái giá cho hình ảnh cơ thể phi thực tế mà ngành công nghiệp giải trí và giới công chúng thích xét đoán cân nặng đòi hỏi. Giờ đây, ba năm sau khoảng thời gian ấy, Lola vẫn xem chừng những gì cô ăn vào, nhưng cô xem chừng để bảo đảm rằng cô không bị *giảm* cân. Tình trạng luôn là một động cơ riêng có thể khai hỏa một lần tuột dốc không phanh khác của cô.

Cửa phòng ăn mở ra và Max đi vào, mang theo một vệt nắng chiều sau lưng và Bé Cung cạnh gót chân trần. Đỉnh đầu anh chỉ cách nóc cabin có sáu mươi phân, và dường như anh lấp đầy cả không gian với bờ vai rộng của mình. Anh đã tắm rửa và thay sang một cái sơ mi jean mà anh tìm thấy trong phòng nghỉ. Tất nhiên là nó không vừa với anh, và anh đã phải cắt hai ống tay ngắn ngắn đi để có chỗ cho bắp tay của mình. Anh bỏ thân áo trước mở khuy ngang lồng ngực rộng.

“Thơm như nhà hàng ưa thích nhất của tôi ở New Orleans ấy,” anh nói khi đi tới bàn ăn và rót hai cốc rượu vang trắng mà cô đã lấy khỏi giá rượu

của nhà Thatch.

Lola sắp xếp miếng cá hanh đã sém lại và com lên một cái khay màu ngọc bích và thậm ước cô có ít bí xanh và bí vàng để xếp lên cùng. Cô đã bày bàn ăn với các đĩa sứ đồng bộ, dao nĩa không rỉ và đặt khay đồ ăn vào giữa bàn.

Cho Bé Cung, cô nấu những gì còn lại của chú cá màu xanh xinh đẹp, một lượng mà sau khi làm sạch, vừa vặn thích hợp cho chú cún của cô. Rồi cả ba cùng ngồi xuống ăn trưa, Bé Cung thì ăn trên một cái đĩa nhỏ trên sàn.

Max vùi vào đĩa thức ăn đầy hăng hái như một người đàn ông rõ ràng là thích hưởng thụ thức ăn. Anh không đặt khủy tay lên bàn, nhai bằng miệng, hoặc nhào lấy nĩa ăn, nhưng anh chắc chắn là một người phàm ăn. “Món này đánh bại ngũ cốc và bánh quy không góc đầu dây nổi luôn,” anh nói giữa các lần nhai.

Lola nâng cốc lên và hớp một ngụm lớn. Lời khen của anh làm cô hài lòng hơn thông thường, và cô phải tự nhắc nhở mình giờ cao hàng rào phòng thủ. Đây không phải một dịp giao tế xã hội nào đó, và anh cũng không phải người yêu hay thậm chí còn không phải bạn cô. Cô đã làm bữa trưa cho anh bởi vì cô phải nấu đồ ăn cho mình. Để sống sót. Chẳng gì hơn.

Khi Lola cắn một miếng cá, cô nhìn vào mặt Max. Anh vẫn dán gạc trắng trên trán và mắt trái của anh thâm sì lại, nhưng đa số các vết sưng đã biến mất. Ánh nắng từ cửa sổ rọi sáng cả bàn ăn và chiếu lên các dụng cụ bằng gỗ và crôm. Ánh sáng tự nhiên rải một vàng sáng siêu hình từ ngoài vào trong, và chẳng thứ gì mang lại cảm giác chân thực hết. Không phải anh. Không phải cô. Cũng không phải con thuyền *Dora Mae*.

Anh ngược lên, và dưới hàng lông mày đen và dải lông my nhọn hoắt, đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào mắt cô. Rồi anh mỉm cười và cô phải ép mình nuốt xuống. Cô cần đi về nhà. Cô không chỉ phải tìm một thám tử tư và đòi lại cuộc đời của mình, mà cô càng ở lâu cạnh Max cô càng phải đấu tranh mãnh liệt hơn để không xem anh như một người đàn ông. Một người đàn ông mà, dưới những vết thâm tím, khiến một phụ nữ muốn soi lại gương và bỏ một viên Altoid ^[16] vào mồm. Một người đàn ông có thể dễ dàng bao bọc cô trong lồng ngực rộng của mình và khiến cô tin rằng mọi chuyện đều

sẽ ôn cả. Tin rằng anh sẽ giải quyết tất cả các rắc rối của cô. Chỉ có điều anh lại chính là người phải chịu trách nhiệm cho các rắc rối ấy.

Cô tin rằng anh không hề cố ý lôi cô vào đời anh hay cuộc lẩn trốn khỏi Nassau của anh, tin rằng cô đã ở nhầm chỗ nhầm lúc. Tin rằng anh cần phải mau chóng rời khỏi đảo, và anh không hề biết cô lại ở trên thuyền. Biết và tin anh đáng lẽ chẳng thể thay đổi một chuyện gì, nhưng không hiểu sao vẫn có. Từ khi anh cứu Bé Cung, cô không thể ép mình ghét anh thêm nữa. Ngược hẳn lại thì có. Anh càng kín miệng bao nhiêu thì anh càng làm cô thấy tò mò bấy nhiêu.

Lola chưa bao giờ bị gán vào chữ kiên nhẫn hay khôn khéo hết, và đang muốn biết thêm về anh đến chết đi được. “VẬY,” cô bắt đầu, “nếu anh không phải CIA, thì có phải anh là một trong những người hoạt động mờ ám ngầm không?”

“Chúng ta lại quay lại chuyện đó đây à?”

“Phải. Nếu anh đã nghỉ hưu khỏi Hải quân như anh nói, thì anh làm việc gì cho chính phủ thế?” Cô ăn vài miếng cơm và cá, rồi tẩy trôi xuống bằng rượu vang.

Anh ăn nốt phần cá hanh của mình. “Tôi có thể kể cho cô,” anh nói khi với ngang qua bàn và lấy thêm một miếng nữa, chuyển động cơ bắp trơn tru của anh thu hút sự chú ý của Lola. “Nhưng rồi tôi sẽ phải giết chết cô.”

“Hài hước thật.” Cô đặt ly rượu của mình lên bàn. “VẬY sao anh không kể cho tôi những chuyện sẽ không khiến tôi bị giết?”

Anh bật cười, và cô ngạc nhiên vì anh kể cho cô thật. “Hãy nói thế này, theo giả thuyết, có vài thứ mà chính phủ có thể muốn được làm, nhưng lại không thể làm qua các kênh thông thường. Trong các trường hợp đó, họ có thể muốn được làm hộ.”

“Giả dụ như là?”

“Có thể xâm nhập vào một hệ thống quan trọng hoặc cản trở một đoàn binh lính bất hợp pháp ở Afghanistan chẳng hạn.” Anh ăn thêm vài miếng nữa và trầm ngâm nhai, như thể anh đang ước lượng chính xác những gì sẽ kể cho cô. “Chuyện chính phủ Mỹ có những luật lệ và đường lối cho tất cả mọi việc cũng không có gì bí mật, và những luật lệ ấy chắc chắn có vài điều

không thể chấp nhận được trên phương diện chính sách quốc gia. Những mục tiêu bất lợi như nhà máy chiến tranh hóa học chỉ có thể bị tấn công trong một trận tập kích hợp pháp. Nhưng đến lúc quân đội lập kế hoạch tấn công và tổng thống ký lệnh thì lũ kẻ xấu cũng đã biết về chuyện đó và đã di chuyển các chất hóa học, hoặc đầu đạn hạt nhân, hoặc bất kỳ thứ gì của chúng đi rồi. Một con đường để Mỹ phản công lại mà vẫn từ chối được trách nhiệm có thể là thuê một, hai, hay thậm chí năm người để tấn công ngầm.”

“Và một trong những người đó là anh.”

“Có thể.”

“Vậy anh thuộc dạng James Bond kết hợp với Jean-Claude Van Damme à?”

Anh chỉ mỉm cười và tiếp tục ăn.

Lola cũng ăn, nhưng cũng không có chuyện cô đã hỏi xong rồi. “Cái nhóm phát triển mà hôm qua anh nhắc đến là gì ấy nhỉ?”

“Nhóm Phát Triển Chiến Tranh Đặc Biệt Thuộc Hải Quân.”

“À ừ, nó có giống như một đội SEAL không?”

“Gần gần,” anh thông tin cho cô giữa các lần nhai. “Chủ yếu những gì DEVGRU làm được coi là mật và là một phần của JSOC^[17].”

“J-Sock^[18] là cái gì cơ?”

“Bộ chỉ huy các chiến dịch đặc biệt.”

Cô lắc đầu và nhướn lông mày. “Vậy, anh đã *làm* gì?”

Anh ăn một miếng cơm và dùng rượu vang đẩy nó xuống. “DEVGRU là một bộ phận chống khủng bố.”

“Và?”

“Và làm chính xác những gì cái tên nêu lên, mặc dù chính phủ sẽ phủ nhận chuyện đó. Chúng tôi cũng đã tiêu rất nhiều thời gian và tiền thuế để chế tạo, thử nghiệm, và đánh giá các chiến thuật, vũ khí, và trang thiết bị. Đó

cũng cách chính phủ có khả năng đưa ra một vụ kiện giả chống lại tôi.”

“Chờ đã.” Cô giơ một tay lên. “Anh thử nghiệm trang thiết bị? Các thiết bị điện à?”

“Đủ mọi loại.”

Một tia hy vọng nhỏ nhoi làm cô bật thẳng dậy. “Vậy thì anh có thể làm radio đúng không?”

Anh nâng mắt khỏi đĩa, rồi lông mày anh nhíu chặt lại. “Lola, cô đã làm cháy radio, hệ thống lái, và thậm chí cả máy dò độ sâu.”

Cô cũng được giúp đỡ chứ, nhưng cô không bận tâm chỉ ra phần của anh trong vụ phá hoại phòng chỉ huy. “Còn thứ gì khác anh có thể dùng để làm ra một cái mới không?”

“Gì nào, giày của tôi chắc?”

“Tôi không biết. Tôi chẳng biết gì về điện tử hết.”

Anh tựa lưng vào ghế. “Vậy hãy tin lời tôi đi, không có cách nào để chế tạo radio liên lạc với ai đó ngoài kia đâu.”

Tia hy vọng của cô tắt ngóm, cô dốc cạn cốc rượu vang của mình và với lấy chai để đổ đầy cốc. Khi cô cử động để đổ đầy cả cốc của anh, anh đặt tay lên miệng cốc.

“Có một chai vang đỏ nếu anh thích hơn.” Khi Lola đặt lại chai rượu lên bàn, cô cảm thấy rượu vang ngấm vào huyết quản của cô, làm cô ấm lên từ trong ra ngoài. Thường thì cô không phải một người nghiện rượu thế này, nhưng cô cho là bởi vì lúc trước cô chẳng ăn gì đáng kể hơn bánh quy, nên cô cảm thấy rượu dễ chịu hơn thường ngày.

“Không, cảm ơn. Giống như anh em họ của bố cô, tôi thích bia thẳng từ chai hơn.”

Anh vẫn nhớ những gì cô nói về gia đình cô. Anh có để tâm. Theo kinh nghiệm của cô, chuyện đó rất hiếm. Thường thì đàn ông chú ý nhiều đến vẻ ngoài của cô hơn là những gì cô nói. “Và anh có thích chơi cờ như thủy thủ trong ngày nghỉ cuối tuần không?” cô hỏi trước khi kịp suy nghĩ chín chắn.

Nĩa của anh dừng lại và anh ngược lên nhìn cô. “Đó là một chủ đề mà chắc chắn là chúng ta không nên dính vào.”

Hầu như chắc chắn anh đúng. “Sao không?”

“Bởi vì cô không muốn nghe đến những tay thủy thủ hứng tình đâu.”

Không, cô không muốn nghe chuyện về những tay thủy thủ. Ngồi trong phòng bếp đầy nắng nơi mà dầu sao cũng chẳng thứ gì có vẻ chân thực hết, cô muốn nghe về Max Zamora. Anh chàng ăn rần mang bánh làm bữa sáng. “Anh có mỗi cô bạn gái ở mỗi cảng hay không?”

“Bạn gái à?”

Bé Cung nhảy lên ghế và cuộn tròn cạnh Lola. “Có nhiều hơn một người không?”

“Cô thực sự muốn biết đấy à?”

Muốn không nhỉ? Lola đã du lịch đến gần như mọi quốc gia trên thế giới, và cô cũng đã thấy rất nhiều. Cũng đã kinh qua một số chuyện, nhưng cô cá rằng mình chưa hề nhìn thấy hay trải nghiệm bất kỳ thứ gì giống những gì Max đã nhìn thấy và trải qua. “Sao lại không?”

“Được rồi, nhưng cứ nhớ là cô đã đề nghị đấy.” Anh dựa người ra trước và đặt hai cẳng tay lên bàn. “Nếu cô là một người đàn ông trẻ và bị thiếu thốn...” anh ngừng lại, dường như cải tổ lại suy nghĩ của mình, rồi tiếp tục, “thiếu thốn tình dục hàng tháng trời không dứt, sớm thôi đó sẽ là tất cả những gì cô nghĩ đến. Một khi cô cập cảng, cô có xu hướng hơi điên lên và ngủ với bất kỳ cái gì có một cặp vú ấy chứ.” Một lần nữa anh lại dừng lại trước khi nói, “Xin lỗi về chuyện đó, ý tôi là ngục.”

Lola cắn thành trong của môi để khỏi bật cười. Cô phải khen ngợi anh vì ít nhất cũng đang cố nói năng đúng đắn vì cô, nhưng nếu anh nghĩ mình đã làm cô sốc, thì không đâu. Cô đã ở cạnh quá nhiều nhiếp ảnh gia xấu mồm, các đại diện bản thiêu, và những tay chơi bời thiếu đúng đắn để thấy sốc trước những gì anh vừa nói. Chỉ vì cô không sử dụng loại ngôn từ đó không có nghĩa là trước đây cô chưa từng nghe. Hay cũng không phải cô chưa từng nghe những từ còn tệ hơn từ chỗ những tay đàn ông nghĩ rằng bởi vì họ thấy cô trên quảng cáo đồ lót thì cô sẽ thích những chuyện giường chiếu tục tĩu thì thào vào tai mình. “Thế còn những người lớn tuổi hơn thì sao?” cô hỏi. “Người lớn tuổi có xu hướng phát điên không?”

Anh ngồi tựa ra sau. “Có, nhưng chúng tôi biết cách điều hòa tốc độ của bản thân.” Ánh mắt anh hạ xuống miệng cô. “Cô có muốn những chi tiết lý thú không?”

Môi cô hé ra thở, và một hình ảnh về anh nhảy bộp vào đầu cô. Hình ảnh về lồng ngực cơ bắp rộng rãi, lớp lông đen ngắn mọc lên ngang những cơ ngực và cơ bụng rắn chắc của anh, và con đường dẫn đến kho báu trái dọc xuống phần bụng phẳng rồi biến mất dưới cặp quần lót đùi ướt đẫm của anh. Lớp vải cotton bám dính lấy anh và phác ra món hàng ấn tượng của anh. *Tôi có thể chứng minh là cô sai*, lúc này anh đã cam đoan như vậy với cô khi họ thảo luận về kích cỡ. Vào lúc ấy, cô tin anh.

Ánh mắt anh nhìn lên mắt cô, và ý thức tình dục lấp đầy không khí ẩm ướt, nóng bỏng, sống động và chạy dọc huyết quản cô cùng với rượu vang. Mạnh mẽ và hoàn toàn là lỗi của cô. Cô đang đùa với lửa.

Một hàng lông mày nhướn lên tận trán anh, thậm chí hỏi cô có thích đùa tiếp hay không. Cô biết không chút nghi ngờ rằng một với anh chàng như Max, cô sẽ thua chắc. Anh làm cô sống dậy. Anh là loại đàn ông phải thắng bằng mọi giá. Toàn bộ hoặc không gì cả. Và cùng lúc Lola không hề là một cô nàng bảo thủ, cũng không có chuyện cô ngủ với những người cô chỉ vừa mới gặp.

Ở tuổi mười bảy, cô đã mất trinh cho một anh chàng tên là Rusty, và cô chưa bao giờ thấy hối tiếc. Không giống những phụ nữ khác mà cô biết, cô chưa bao giờ có trải nghiệm tình dục tồi tệ, chỉ là mức độ có khác nhau từ tầm tầm tới huy hoàng mà thôi. Cô có cảm giác rằng Max sẽ rơi vào mục thứ hai, nhưng cô chỉ mới nhìn thấy anh hai hôm trước, và phần lớn thời gian, cô thậm chí còn không thích anh. Giờ đây cô thực sự cũng không muốn thích anh, mặc dù dường như cô không thể cản mình lại.

Đến lúc rút lui thôi. Lúc phải thay đổi chủ đề rồi. “Vậy, anh đã nói anh sống ở đâu nhỉ?” cô hỏi.

Khóe miệng anh cong lên cười. “Alexandria, Virginia,” anh trả lời, và chủ đề chuyển tới ngôi nhà cổ hai trăm tuổi mà anh đang trong quá trình nâng cấp.

Cô kể cho anh về việc bắt đầu doanh nghiệp của cô, và lý do cô quyết định đặt trụ sở ở Bắc Carolina vì đó là nhà cô. Anh kể cho cô về công ty an ninh của anh và cách anh thành lập nó bởi vì anh cần một công việc thực sự. Cảm giác bùng cháy giữa họ dịu lại, quay về một khoảng cách đứng đắn. Nhưng chưa hoàn toàn tan biến. Một khi đã thả nó ra, nó sẽ vẫn ở đó. Lơ lửng giữa hai bọn họ, và cũng như không khí ẩm, cô gần như có thể chạm vào nó.

Không khí trong phòng máy dày đặc như nhựa đường và cũng đen xì y như vậy. Max chiếu đèn pin vào cổ máy bốn trăm bốn mươi mã lực, rồi tắt điện. Mồ hôi chảy dọc ngực anh, và anh nắm lấy một nắm vải áo và chùi mặt. Anh quét ánh đèn qua máy phát điện, thùng chứa nước ngọt, tới chỗ đuôi lái và xi lanh lái.

Có lẽ có thứ gì đó mà anh đã bỏ qua. Một cách nào đó để lái tàu từ phòng máy. Một giọt mồ hôi nữa chạy dọc mũi anh, và anh di chuyển tới chỗ cửa sập. Tiếng Bé Cung sủa và lời đáp lại dịu dàng của Lola vang tới tai anh khi anh trèo khỏi bụng thuyền.

Sau bữa trưa, cô đã thông báo cho Max rằng cô sẽ đi tắm, và ngầm hiểu không cần cô nói ra rằng anh nên bận rộn ở chỗ nào khác. Cô đã lấy dầu gội, xà phòng, và đã lấy bàn chải đánh răng khỏi cốc rượu rum mà lúc trước anh đã đặt bàn chải vào để tẩy trùng. Cô không hỏi sao mà nó tới được đó, và anh cũng không khai sáng thông tin cho cô.

Max đóng cánh cửa lại phía sau và không thể không chú ý tới khăn tắm đỏ và áo sơ mi trắng của Lola bị vớt lên ghế ngồi câu cá trên sàn tàu. Mấy giờ qua đại dương đã dịu lại, và Lola cùng chú cún của cô ngồi trên bục tắm phía dưới. Cặp chân trần của cô vắt vẻo qua thành tàu. Cô đã gội đầu và tóc nằm trên lưng cô thành bốn khúc lớn. Một chiếc quần lót lụa màu hồng che lên hông cô, và cô mặc một cái áo lót ren màu hồng. Với cô quay lưng về phía anh, anh chỉ có thể nhìn thấy mép một bên ngực cô, nhưng anh cũng không cần nhìn thấy tất cả vẫn cảm thấy được ảnh hưởng làm anh nóng rực. Anh đã cố lờ đi cơn nhức nhối bên bĩ từ khi anh suýt hôn cô sáng nay, nhưng nó đã trở nên tệ hơn nhiều khi ngày trôi đi. Đặc biệt là trong bữa trưa.

Quay gót, Max đi vào thuyền. Anh hít vào một hơi và từ tốn thở ra. Anh bị bẫy kín lại mất rồi. Hôm qua anh còn hài lòng với việc đi theo dòng hải lưu trong vài ngày và từ từ dạt về hướng Bimini. Giờ thì anh cũng không

quá chắc là mình không nên phát tín hiệu và mạo hiểm với bè đảng Cosella nữa. Lola đang khiến anh phát điên. Anh gần như ước rằng cô sẽ quay lại với việc chửi rửa anh và nhìn anh như thể anh có ý định hành hung cô, chứ không phải nhìn anh qua đôi mắt nâu to tròn và hỏi về đời sống tình dục của anh. Khiến anh nghĩ đến chuyện đã bao lâu rồi kể từ lúc anh ở cùng một người đàn bà. Khiến anh băn khoăn xem cô sẽ làm gì nếu anh lật cái khăn đỏ mà cô mặc làm vấy lên và bận rộn tay chân, ở ngay đó trên bàn ăn. Chỉ nhìn cô thôi cũng khiến anh nghĩ đến việc chạy dọc tay lên đôi chân trần dài của cô và quần chúng lại quanh eo anh.

Lola Carlyle là một mối đe dọa tới sự minh mẫn của anh. Là một đòn tấn công không ngừng nghỉ lên các giác quan của anh, và chẳng có chỗ nào anh có thể đến để tránh xa cô. Chẳng có chỗ nào để tránh khỏi cảnh cô nhìn anh qua mép kính râm, hay cảnh cô tắm tấp trong đại dương. Chẳng có chỗ nào mà làn gió lại không mang theo âm thanh giọng cô hay mùi hương tóc cô. Và với mỗi giờ trôi qua, giữ tay dính rịt vào người anh ngày càng trở nên khó khăn hơn. Ngày càng khó khăn để nhớ xem chính xác tại sao anh lại phải cố gắng làm thế.

Tóm lấy ống nhòm, Max rời khỏi cabin và hướng đến phòng chỉ huy, kéo ghế ngồi câu theo cùng. Lola vẫn chưa quay lại từ bụi tắm, nhưng Bé Cung vẫn đi theo anh. Chú cún con ngồi cạnh chân Max khi anh nhìn qua cặp ống nhòm, nhìn ra Đại Tây Dương mênh mông gợn sóng, và chẳng thấy gì hết. Bé Cung dựa vào mắt cá chân của Max và anh hạ cặp ống nhòm và nhìn xuống chú cún nhỏ.

“Mày cần gì?” anh hỏi, nhưng Bé Cung dường như thấy hài lòng chỉ với việc được ngồi cạnh anh. Bên trái cái đuôi mập mạp của con chó là khẩu súng bắn pháo hiệu đã tan chảy một phần, món đồ đã khởi đầu toàn bộ chuyện lộn xộn này. Max nhặt nó lên và lật ngược khẩu súng lại trong tay.

Không, anh sẽ không dùng nó để phát tín hiệu tới một con thuyền khác, bất kể Lola có khiến anh mất trí đến thế nào đi nữa. Nhưng nó có thể hữu dụng khi họ đạt đến gần Bimini.

Lola quyết định là Bé cung mắc phải hội chứng Stockholm ^[19]. Kể từ khi Max kéo chú cún lên khỏi đại dương, nó đã phát triển một thứ tình cảm tôn sùng người anh hùng. Nó gắn chặt với Max bất kể Max có muốn hay

không. Và từ chỗ Lola ngồi trên ghế sofa trong phòng giải trí, tình cảm ấy cũng không hẳn chỉ từ một phía.

Cô liếc qua mép tờ tạp chí *Câu Cá Nước Mặn* mà cô đang cố đọc mà không hề thành công, và nhìn vào phòng ăn. Max đã trải rộng các bản đồ lên bàn, và anh liên tục phải đẩy Max khỏi chân.

“Rời khỏi đó đi, B.C,” anh nói khi vẽ một đường lên bàn đồ. Anh lúi húi với cái kính lục phân một chút, rồi vẽ một đường khác. Mặt trời đã lặn cách đây một giờ, và anh đã lại khởi động động cơ. Ánh sáng trên đầu rọi qua người anh và Bé Cung, chiếu lên tóc anh và đỉnh tai của Bé Cung.

Lola không biết phải cảm thấy gì về sự gấn bó mà Bé Cung mới dành cho Max. Trước kia cô chưa bao giờ phải chia sẻ chú cún, và cô thừa nhận có cảm thấy chút ghen tị. Nhưng cùng lúc ấy, cô cũng mừng vì chú cún của mình cuối cùng cũng đã tìm thấy tình bạn với giống đực, dù chỉ tạm thời. Bé Cung cần có ảnh hưởng của đàn ông trong đời, và cô mừng vì Max không còn đe dọa ném nó qua thành tàu hay ăn thịt nó nữa.

Lola nhồm dậy và đi vào phòng bếp. “Anh đã tìm ra nơi chúng ta đang ở chưa?” cô hỏi khi đến đứng cạnh bàn.

Anh thoáng liếc lên. “Đây,” là tất cả những gì anh nói, và chỉ vào bản đồ.

Cô không thể tin là cô lại trở về với thời phải moi từng mẩu thông tin đơn giản ra từ anh. “Đây là đâu?”

“Khoảng sáu mươi dặm ở phía đông nam của Bimini.”

“Còn bao lâu nữa chúng ta mới tới đó?”

“Không thể nói được. Hôm nay chúng ta không tiến được nhiều lắm.” Anh nhặt khẩu súng đã cháy lên, một cái dũa móng tay, và một tuýp Keo Dán Siêu Dính.

“Bây giờ anh đang làm gì đây?”

Lần này anh thậm chí còn không thèm liếc lên. “Làm một cái radio, như cô đã đề nghị.” Rồi, không một lời, anh nhặt cái ống nhòm mới mà anh

đã tìm được đầu đó lên và đẩy chúng về phía cô. “Làm gì hữu ích đi.”

Được rồi, có thứ gì đó đã khiến anh cực kỳ gàn dở, và Lola nghĩ tốt nhất là cứ rời khỏi khu vực này đi. Cô cầm lấy ống nhòm, đi ra ngoài rời khỏi những dải ánh sáng đang rơi khắp đuôi tàu, và bị bóng tối nuốt chửng. Hàng triệu ngôi sao chi chít trên bầu trời, và cô xoay vòng cho đến khi tìm thấy sao Bắc Đẩu. Làn gió mạnh thổi tung tóc dính vào mặt cô, và cô nhét vài sợi tóc xuống dưới cổ áo sơ mi.

Cô nâng ống nhòm lên mắt và nhìn ra ngoài Đại Tây Dương đen thẫm. Max không chỉ gàn dở, mà cô còn khá chắc rằng anh đang lảng tránh cô. Thật mỉa mai làm sao. Ngày hôm qua cô cố tránh mặt anh, và hôm nay thì anh đang cố tránh mặt cô.

Cô thấy có vẻ là nếu cô ở đầu này của thuyền, thì anh sẽ ở đầu bên kia. Đầu tiên cô nghĩ đó là vì anh biết cô đang tắm và anh muốn cho cô được riêng tư. Nhưng thậm chí sau khi cô đã mặc đồ và thấy anh ở mũi thuyền, anh cũng chỉ đơn giản đưa cho cô ống nhòm và bỏ đi không một lời.

Với ánh mặt trời rớt xuống mái tóc đen của anh, anh đã đi tới bục tắm, thoát y chỉ còn quần lót, và lao xuống Đại Tây Dương. Cô đã ngồi ở mũi thuyền với hai chân vắt vẻo qua thành. Một tay cầm ống nhòm, cô nhìn anh bơi vài vòng quanh *Dora Mae*. Thi thoảng anh sẽ nhìn lên chỗ cô, nhưng không hề lạc nhịp và cũng không hề dừng lại cho tới khi anh đã bơi được tầm một tiếng. Không nghi ngờ gì, từ sau bữa trưa, Max đang cố lẩn tránh cô.

Làn gió nhẹ thổi mép khăn len dính vào đầu gối cô và da gà dựng lên trên đôi chân trần của cô. Cô nhìn qua cặp ống nhòm qua mạn tàu trái, nhìn ra chỗ những con sóng bạc đầu cách đó vài dặm. Con thuyền xuống rồi lên, và trong một phần nghìn giây cô nghĩ mình nhìn thấy một tia sáng. Tim cô nhảy lên tới họng và đập rộn ràng bên tai cô khi cô chờ nó sáng lên lại. Hàng giây dài đằng đằng trôi qua và rồi cô lại nhìn thấy nó một lần nữa.

“Max! Max, ra đây đi. Tôi nghĩ mình nhìn thấy gì đó này,” cô hét lên. Cô không muốn đi vào trong và lôi anh ra, sợ rằng nếu cô hạ ống nhòm xuống, cô sẽ lạc mất hình ảnh tia sáng. Khi anh không xuất hiện, cô hét càng to hơn. “Max, ra đây ngay đi!”

“Chúa ơi,” anh chửi thề khi đi ra từ phòng ăn. “Cô muốn gì?”

Ánh sáng lại nhấp nháy. “Tôi thấy thứ gì đó. Tôi thấy một ngọn đèn.”

“Cô chắc chứ?”

“Tôi chắc.”

Max đi tới sau cô, và ngực anh chạm nhẹ vào lưng cô. Anh vờ tay lấy ống nhòm và nâng chúng lên mắt. “Ồ đâu thế?”

Không còn có thể nhìn thấy nó được nữa, Lola chỉ tay. “Ngay ngoài kia. Anh có nhìn thấy nó không?”

“Không.”

“Nhìn kỹ hơn đi. Nó ở đó mà.”

Âm thanh sóng đập vào mạn thuyền lấp đầy không khí, và rồi, “À đúng rồi. Nó ở đó kia.”

“Cái gì vậy?”

“Tôi không chắc. Nó ở quá xa. Nó có thể là một con thuyền, cũng có thể là phao báo hiệu.” Anh im lặng quá lâu làm Lola cảm giác muốn hét toáng lên. Cuối cùng anh nói, “Nó đang di chuyển, vậy nó không phải một cái phao báo hiệu đâu.”

“Chúng ta nên làm gì?”

“Chẳng gì hết.”

“Anh không thể có ý đó được. Chúng ta phải làm gì đó chứ!”

Anh hạ ống nhòm xuống, và qua bóng đêm anh nhìn vào mắt cô, nhưng anh vẫn giữ im lặng.

“Làm ơn đi Max. Làm ơn làm gì đó đi.”

Anh tiếp tục nhìn cô, và cô sắp sửa van xin anh thêm lần nữa thì cuối cùng anh nói, “Lấy những khẩu pháo hiệu còn lại trong hộp cấp cứu đi. Khẩu súng đang nằm trên bàn,” anh tiếp tục, giọng trầm sâu của anh lạnh lùng và

bình tĩnh. “Và bật tắt cả các bóng đèn mà cô tìm thấy lên.”

Nếu Max lạnh lùng và bình tĩnh, thì Lola ngược hẳn lại. Cô lao tới tủ đồ và vớ lấy ba thỏi pháo sáng còn lại. Cô bật các công tắc đèn trong phòng nghỉ và cả phòng tắm lên. Trên đường trở ra, cô chộp khẩu súng khỏi bàn. “Nó vẫn còn ở đó chứ?” cô hỏi, hồn hèn như thể cô vừa đạp xe thể hình suốt một giờ vậy.

“Còn, nhưng nó cần dịch lại gần hơn.”

“Gần hơn bao nhiêu?”

“Gần hết mức có thể.”

Miệng cô khô khốc và cô liếm môi.

“Lola?”

“Gì?”

“Hít những hơi thở sâu đều đặn đi.”

Ừ phải rồi. “Được rồi.”

“Nếu cô lại tăng thông khí phổi lần nữa, cô sẽ phải tự mình xoay sở đấy nhé.”

Cô đặt một tay lên lồng ngực và hít sâu khí vào phổi. Cô không muốn tăng thông khí phổi, ngắt lịm, và bỏ lỡ việc được giải cứu. “Nó đang dịch chuyển gần hơn chứ?”

“Ừm.” Lola thấy như thể năm phút đã trôi qua anh mới đưa cô cái ống nhòm và cô đưa anh khẩu súng bắn pháo hiệu. “Đứng lùi lại. Tôi không biết cái này có hoạt động không nữa.”

Lola di chuyển tới sát mạn phải và nhìn xuyên qua bóng tối khi Max lên đạn.

“Gọi con chó của cô đi,” anh nói, và khi cô đã ôm Bé Cưng lại gần, Max nâng tay lên và bắn. Không có gì xảy ra hết. “Chết tiệt.” Anh kéo cò lại lần nữa và bắn. Lần này một quả bóng đỏ bắn khỏi nòng, tiếng nổ của khẩu

súng cỡ nòng mười hai lớn hơn cô nhớ. Pháo sáng chu du ở góc chín mươi độ tới độ cao bốn trăm mét rồi nổ tung như pháo hoa ngày Bốn tháng Bảy. Nó kéo dài sáu giây huy hoàng, rồi tắt ngóm.

“Nó hoạt động rồi kìa!” Quá kích động để đứng im, Lola băng qua sàn tàu và nhìn ra chỗ mà cô biết con thuyền kia đang ở. “Mất bao lâu để họ tới được đây?”

“Không lâu đâu, nếu họ thấy pháo sáng.”

“Làm sao họ có thể bỏ qua nó được?”

Anh lấy ống nhòm khỏi tay cô, và cô ngược nhìn lên mặt anh. Ánh sáng từ bên trong tràn lên boong tàu, và cô chú ý thấy đường thẳng dữ tợn trên miệng anh. Đối với một người sắp được giải cứu, anh không có vẻ vui mừng cho lắm. “Nếu họ không tìm kiếm nó, thì cũng dễ bỏ qua thôi.” Anh nâng ống nhòm lên mặt và nhìn ra Đại Tây Dương.

“Họ có đang đi về phía này không?” cô hỏi, mặc dù cô từ chối tin rằng con thuyền kia không nhìn thấy pháo hiệu.

Không một lời, anh đi tới mạn phải.

“Họ có đi về phía này không, Max?” cô lặp lại khi Bé Cung nhảy khỏi tay cô.

“Trông không có vẻ là như thế.” Anh hạ ống nhòm xuống và nạp đạn vào súng. Viên pháo thứ hai rời nòng ngay lần thử đầu tiên và sáng rực cả bầu trời.

Lola lấy lại ống nhòm và đưa nó lên mắt, nhưng bất kể nhìn kỹ đến thế nào, cô cũng không thấy một ngọn đèn xa xa nào lập lòe giữa các con sóng. “Nó đâu rồi?”

“Nó đang đi về phía đông, chắc tới Andros hoặc Nassau.”

“Tôi không thấy nó.”

“Đó là vì lúc này nó đang đi xa khỏi chỗ chúng ta.”

“Bắn một viên pháo nữa đi.”

“Chúng ta nên giữ lại viên cuối cùng dành cho lúc chúng ta đạt lại gần một hòn đảo.”

“Không!” Cô vớ lấy khẩu súng. Max không nhả nó ra. “Lần này họ sẽ nhìn thấy nó và quay lại mà,” cô kháng nghị. “Đi mà, Max.”

Vớ bóng tối sâu thẳm và vài vệt ánh sáng, Max nhìn xuống chỗ cô. Rồi, không một lời, anh lên đạn và nâng tay lên. Giống hai viên trước đó, viên pháo sáng thứ ba chu du một góc chín mươi độ và nổ bùng trong một quả bóng đỏ rực rỡ.

“Họ phải nhìn thấy cái này chứ.” Lola nhắm mắt lại và cầu nguyện nhanh. Cô hứa với Chúa rất nhiều điều khác nhau. Cô hứa sẽ cầu nguyện thường xuyên hơn – thậm chí cả khi cô không cần bất kỳ thứ gì – và cô kết thúc bằng lời hứa sẽ đến nhà thờ mới của chú Jed, một nơi truyền bá kinh thánh thực sự, bao gồm cả dụng lều và chữa bệnh thần kỳ.

Khi cô nhìn lại qua ống nhòm, cô hơi mong đợi được nhìn thấy ánh sáng mờ mờ thêm lần nữa. Cô chẳng nhìn thấy gì ngoài những cơn sóng nhấp nhô của Đại Tây Dương. “Sao những người có thị lực lại có thể không thấy những viên pháo sáng đó cơ chứ?”

“Đã muộn rồi và mọi người chắc đều ở trong. Trừ phi có ai đó đang đứng trên boong nhìn lên trời, không thì họ sẽ dễ bỏ qua nó thôi.”

Cô căng mắt ra tìm kiếm một thứ gì đó. Một ánh sáng mờ mờ, một cái bóng trên mặt nước.

“Lola, đến bây giờ họ đã đi rồi.”

“Có thể chúng ta chỉ là không thể thấy họ đang quay đầu mà thôi.” Cô nghe tiếng Max và Bé Cung đi vào phòng ăn và quay ra vài giây sau. Tay cô bắt đầu mỏi, nhưng cô từ chối đầu hàng. Cô từ chối nghĩ rằng cô đã rất gần việc được giải cứu, chỉ rời lại để nó tuột mất.

Max gỡ một tay cô ra khỏi ống nhòm và quán tay cô lại quanh một cốc nước lạnh.

“Uống một cốc nước đi, Lola. Cô lại sắp tăng thông khí phổi đấy.”

Cô không bị thế đâu, nhưng cuối cùng cô vẫn hạ ông nhòm xuống và uống nước. Thứ chất lỏng mát lạnh làm ướt lưỡi và cổ họng khô khốc của cô và cô uống cạn nó.

“Sẽ có những con thuyền khác,” anh bảo cô khi lấy cốc nước khỏi tay cô.

Lola nhìn vào mặt anh và òa khóc. Hoảng hốt, cô bịt tay vào miệng, nhưng cô không thể ngăn dòng cảm xúc chất chứa và cảm giác thất vọng tan nát thoát ra. Cô càng cố gắng bao nhiêu thì càng khó kiểm soát bấy nhiêu cho đến khi cô nghẹn ngào giữa những tiếng nức nở và nấc cụt không thể cản lại. “Tôi muốn con thuyền đó cơ, Max.”

Anh vội lấy cô và kéo cô vào lồng ngực rộng rãi của mình. “Suýt, nào. Mọi việc sẽ ổn thôi.”

“Không, không đâu,” cô khóc nức lên vùi vào lớp vải jean phủ trên vai anh, cuối cùng cũng từ bỏ cố gắng. “Tôi muốn về nhà. Gia đình tôi hẳn phải điên lên vì lo lắng rồi.” Cô lắc đầu và nhìn lên gương mặt r ám nắng của anh. “Bố tôi bị bệnh cao huyết áp máu và chuyện này chắc chắn sẽ giết chết ông m-mất.” Cô nắm chặt tay lại trên ngực áo anh. “Tôi muốn về nhà, Max.”

Anh nhìn xuống mặt cô và vuốt ve lòng bàn tay ấm áp của mình dọc lên xương sống cô. “Tôi sẽ bảo đảm cô về được nhà,” anh nói. Rồi, lần thứ hai trong chưa đầy hai mươi tư giờ, anh hạ môi lên môi cô.

“Bằng cách nào chứ?” cô hỏi sát bờ môi mon trớn mềm mại của anh.

“Tôi sẽ nghĩ ra cách nào đó.” Rồi anh hôn cô.

Lần này không còn nghi vấn gì về ý định của anh nữa. Môi anh ấn mạnh vào môi cô làm cho chủ ý của anh hiện lên rõ ràng rành rành. Không phải anh đang giúp cô thở, và cũng không phải đang xin được đồng ý. Ngón tay anh lồng vào hai bên tóc cô, vuốt nó ra khỏi mặt cô và nhắc nó khỏi vai cô. Anh ôm mặt cô trong tay, nghiêng đầu cô ra sau, và chiếm lấy đôi môi hé ra của cô. Lưỡi anh quét vào trong miệng cô, ấm áp và trơn mượt, ngay lập tức đầy vẻ sở hữu và chi phối. Lola muốn được chi phối. Cô muốn quên đi con thuyền giải cứu đang lướt đi xa dần, gia đình cô, sự nghiệp của cô, và cả nỗi ô nhục từ trang web khiêu dâm của Sam, và cả câu hỏi liệu cô có chết ở ngoài khơi này hay không nữa. Cô muốn Max mang đi nỗi thất vọng và sợ

hãi, những thứ chân thực đến mức chúng bóp nghẹt họng cô. Trong vòng tay anh, cô muốn anh làm cô tin rằng mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi.

Ông nhòm rơi khỏi tay Lola, và cô rê tay dọc xuống áo anh, rồi lại ngược lên, cảm nhận dưới lòng bàn tay là lồng ngực vững chãi như bức tường của anh, những múi cơ căng mẩy bó lại rồi cong lên phản ứng trước sự ve vuốt của cô, và cả sức mạnh áp đảo của anh. Cô quán tay lại quanh cổ anh và kiễng chân lên. Một tay anh rê tới hõm lưng cô và đưa cô lại gần hơn. Phần cương cứng của anh ấn vào giữa hai chân cô, và nụ hôn nhanh chóng chuyển sang nóng bỏng hơn, ướt át hơn. Với tay và lưỡi, cả hai người trao cho nhau dục vọng đang chạy đua khắp huyết quản và có nguy cơ nuốt chửng lấy họ.

Giống như viên pháo sáng Max đã bắn lên bầu trời đêm, nụ hôn cháy rực đầy nóng bỏng, mãnh liệt, và dựng đứng những sợi lông nhỏ xíu trên tay và sau gáy cô lên. Nó trải rộng khắp những chỗ cơ thể cô chạm vào anh, bụng, ngực, và cả tay cô. Tới cả những chỗ không hề chạm vào nhau, lưng, dọc sau chân, ngón chân cô.

Con thuyền cưỡi lên các ngọn sóng của đại dương, nghiêng boong tàu sang phải trước khi trở lại thẳng đứng. Max dang rộng chân và để chuyển động dập dềnh tự nhiên của con thuyền ma sát phần cứng rắn của anh vào cô. Nhịp điệu khêu gợi ấy kéo ra một tiếng rên rỉ từ lồng ngực anh và khiến cô nhức nhối muốn thêm nữa.

Anh lướt khuôn miệng ẩm ướt tới bên họng cô, và Lola ngửa đầu sang một bên để cho anh tiếp cận dễ dàng hơn. Đầu lưỡi anh chạm vào tai cô, rồi anh thì thầm tên cô, một lời âu yếm ấm áp tràn đầy khao khát thô sơ. Anh lần tới hõm cổ cô và dừng lại để mút làn da nhạy cảm ở đó khi một tay anh cởi áo sơ mi cô ra. Trước khi Lola kịp quyết định xem mình có muốn bỏ áo hay không, anh đã cuộn áo cô khỏi vai, dọc cánh tay, xuống khuỷu tay cô.

Một ý nghĩ thoáng qua về đôi bàn tay nhanh nhẹn vụt qua đầu cô khi anh hôn một đường ấm nóng ngang xương đòn của cô. Rồi một bàn tay nhanh nhẹn ấy tìm đến ngực cô qua áo lót. Cô hít mạnh vào một hơi khi đầu ngực cô ngay lập tức cứng lên trong lòng bàn tay ấm áp của anh, và cô biết mình tốt hơn hết là nên cản anh lại trước khi họ đi quá xa.

“Lola,” anh thì thầm bên cổ cô, và thay vì cản anh lại, cô kéo đầu anh lên và đưa miệng anh quay về với miệng cô. Tay anh siết chặt đầy sở hữu trên ngực cô, rồi thả lỏng. Qua lớp áo lót, anh vuốt nhẹ lòng bàn tay trên đầu ngực cô. Có lẽ cô không muốn dừng lại. Có lẽ cô muốn đi tới bất kỳ nơi nào Max sẽ đưa cô đi. Có thứ gì đó ở anh. Một thứ gì đó thật khó hiểu mà cô đuổi tìm bằng lưỡi mình. Một thứ gì đó thật nóng bỏng, sống động, và quyền năng hơn cô. Một thứ khiến dạ dày cô nóng rực và đói khát. Một thứ thật nguy hiểm đến mức làm cô muốn lột bỏ cả đạo đức của cô theo đồng quần áo. Cô dịch tay tới ngực áo anh và đẩy lớp vải jean ra. Nằm trong cơn đói khát hoang dã mà đã lâu lắm rồi cô không hề cảm thấy, cô chải các ngón tay qua lớp lông ngắn xinh đẹp trên ngực anh, tay kia của cô lả lướt trên những cơ bắp rắn chắc của dạ dày anh. Max Zamora vừa hấp dẫn vừa đáng sợ. Sức mạnh dữ dội đi cùng vẻ tự tin tối cao. Anh lại còn có cơ thể hoàn hảo nữa chứ.

Max bước lùi lại tách khỏi nụ hôn và nhìn vào đôi mắt cô khi anh nắm lấy tay cô trong tay anh. “Đi vào trong nào,” anh nói, và hướng về cửa.

Ý nghĩ trần truồng trước mặt Max khiến cô khựng lại vừa đủ để ngăn cô không háo hức đi theo anh. Cô không còn là người mẫu đồ lót mảnh mai hoàn hảo chụp hình trong các tạp chí và bảng quảng cáo nữa. Hông cô đầy hơn. Mông cô to hơn. Anh liệu có so sánh cô với bản thân cô trước đây không? Mọi người đều làm thế. Anh có thấy thất vọng khi cô không còn là biểu tượng hoàn hảo của ngành thời trang nữa hay không?

Cùng lúc một phần của Lola thúc giục cô đi theo Max bất kỳ đâu anh muốn đưa cô đi, sự sáng suốt và lí trí của cô quay lại vừa đủ để cho cô rút tay mình ra khỏi tay anh. “Chúng ta không thể làm chuyện này, Max,” cô nói trong một hơi thở sâu run rẩy, và kéo áo sơ mi cô lại trên cánh tay. Bất kể cô có muốn đến thế nào đi nữa, bất kể cơ thể cô nhưc nhối muốn anh lướt tay khắp người cô đến thế nào đi nữa, cô cũng không thể làm tình với Max.

Ngực anh nhô lên hạ xuống khi anh hít không khí vào phổi. “Chúng ta có thể làm bất kỳ điều gì chúng ta muốn, Lola à,” anh nói, giọng anh ram ráp đầy ham muốn. “Không có ai ở quanh để cản chúng ta lại hết.” Anh lại với lấy cô, nhưng cô bước lùi lại và anh chỉ tóm được không khí.

“Làm tình ngay lúc này đây là một ý kiến rất tệ.” Cô không thể nhìn

anh khi cô cài lại nút áo sơ mi, sợ rằng cô sẽ nhìn thấy cảm giác đói khát trong mắt anh. Sợ rằng cô sẽ đầu hàng trước cơn đói khát đang đập rộn thấp nơi bụng dưới cô.

“Có những chuyện chúng ta có thể làm ngoài việc làm tình, Lola. Chúng ta có thể bắt đầu bằng cách lặn lội và trở nên đắm mồi hôi, rồi sẽ xem điều đó đưa chúng ta đến đâu.”

“Không, tôi sẽ không đi vào phòng nghỉ với anh đâu.”

“Tuyệt, chúng ta sẽ làm chuyện đó ở đây. Trên boong, sát vào thành tàu, trong ghế ngồi câu cá. Về mặt đây, tôi không kén chọn đâu.”

“Max, chuyện đó chẳng hài hước tí nào.” Cô khoanh tay lại dưới ngực.

“Quá đúng là như vậy.” Cảm giác thất vọng thấm vào giọng anh và cắt ngang bóng đêm. “Cho đến hai giây trước, cô vẫn cư xử như chúng ta cùng hứng thú với một chuyện cơ mà.”

Anh nói đúng. Cô đã rất hứng thú, nhưng sự tỉnh táo đã can thiệp vào phút cuối. “Chúng ta không biết nhau, và tình dục sẽ rất sai lầm.”

“Tôi không nhìn nhận nó theo cách đó.”

Cuối cùng cô ngược lên, nhìn khuôn mặt tối om của anh, và thấy cảm anh siết chặt và môi anh bặm lại. “Cho đến khi tôi nấu bữa trưa cho anh, anh thậm chí còn không thích tôi.”

“Tôi có thích cô.”

“Anh không cư xử như thế đâu.”

“Tôi có thích cô vừa đủ.” Anh phả ra một hơi rồi thêm vào, “Vị trí của cô ngày càng lớn dần lên trong tôi.”

Cô không nghĩ mình có thể nhận một lời tán tụng cao đến thế. “Nghe anh nói tôi cứ như là nắm móc vậy.”

Anh khoanh tay ngang ngực. “Không phải lúc này, Lola ạ.”

Cô không phải là một đứa nhóc, để bị gạt bỏ dễ dàng như thế. “Điều đó mang nghĩa gì vậy?”

“Có nghĩa là tôi không sẵn lòng nhận một trong những cuộc trò chuyện điên rồ mà phụ nữ luôn khăng khăng phải có trước, trong, và sau khi quan hệ, tất cả mọi thứ đảo lộn và tôi trở thành thằng khốn.”

“Bởi vì tôi sẽ không ngủ với anh, nên tôi thành đồ điên ư?”

“Không, cô trở thành một...”

“Đừng nói ra, Max,” cô ngắt ngang.

Dẫu sao anh vẫn nói. “Một ả đàn bà thích trêu ngươi,” anh nói nốt.

Mắt Lola nheo lại. “Thật tọc tẩn.”

“À ừ đúng rồi, tôi đang trong tâm trạng tọc tẩn đây. Và nếu cô cứ ở lì ngoài này, tôi có khả năng sẽ trở nên tọc tẩn hơn nhiều đấy.” Anh thở hắt ra một hơi và buông thõng hai tay. “Vậy nên hãy làm ơn giùm tôi mà đi vào cabin đi. Tất nhiên là trừ phi cô muốn đi qua đây, thọc tay xuống quần tôi, và kết thúc những gì chúng ta đã bắt đầu.”

Lola sinh ra đã tóc vàng, nhưng không sinh ra là đồ ngốc. Cô quay đôi gót trần lại và đi vào phòng bếp.

Chương 7

Lola chui vào giữa lớp chăn đệm của chiếc giường lớn và nằm nghiêng người. Cô không phải một ả đàn bà thích trêu người. Anh đã hôn cô, và cô đã đáp trả, hôn lại anh. Anh mới là người có đôi bàn tay nhanh như điện xẹt. Anh rất khéo léo, cô hầu như không cảm thấy anh cởi khuy áo mình ra nữa ấy chứ. Cô thậm chí còn không biết anh đang làm gì cho tới khi anh đẩy áo cô xuống cánh tay cô. Không, cô không phải một ả đàn bà thích trêu người. Cô chỉ thực tế mà thôi.

Dù vậy chính xác thì cô cũng không giữ rịt tay vào người. *Nhưng mà*, cô tự nói với mình, áo anh vốn đã cởi nút rồi. Cô chẳng còn chỗ nào để đặt tay ngoài những cơ bắp rắn chắc trên ngực anh... và bụng anh nữa. Được rồi, cô đã để các ngón tay mình lê la đôi chút, nhưng điều đó cũng chẳng biến cô thành một ả đàn bà thích trêu người cho được. Max quá ảo tưởng.

Cô lăn ngửa ra và che cánh tay lên mắt. Sau hai đêm vừa rồi, một chiếc giường thông thường với drap giường sạch sẽ đúng là thiên đường. Cô đẩy ý nghĩ về Max ra khỏi đầu, và được ru ngủ bởi chuyển động dập dềnh của con thuyền, rất nhanh cô chìm vào một giấc ngủ sâu. Nhưng thậm chí trong giấc ngủ, cô cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi Max. Cô mơ về anh, khuôn miệng và bàn tay anh đưa cô tới một vòng đu quay đầy hoang dại của cảm giác.

“Lola.”

Cô mở mắt ra trong căn phòng tối om, chẳng nhìn thấy gì, và lại nhắm mắt lại.

“Dậy đi, Lola.”

“Sao thế?” Cô rên lên. Ánh sáng từ phòng giải trí tràn qua cánh cửa mở rộng và chiếu sáng một góc giường cùng nửa thân dưới của Max từ đầu gối trở xuống. Anh đã đổi sang chiếc quần jean đen, đi bốt, và chân anh đang xoài rộng.

“Cô phải dậy mau.”

“Mấy giờ rồi?” cô hỏi, rồi nhận ra anh cũng chẳng có cách nào biết được.

“Cô đã ngủ thiếp đi vài giờ rồi.”

Lola ngồi dậy và ngay lập tức chú ý tới những chuyển động tròn trành nhấp nhô của con thuyền.

“Chúng ta bị một cơn bão tấn công,” anh giải thích. “Cô cần mặc một cái áo phao vào đi.”

“Tệ thế sao?”

“Nếu không thì tôi đã chẳng đánh thức cô dậy.”

“Bé Cung đâu rồi?”

Max cúi người và đặt chú cún lên giường. Bé Cung nhảy vào vòng tay cô khi mũi tàu *Dora Mae* chúi xuống và nước đập mạnh vào cửa sổ ở mạn tàu. Lola ngược nhìn những cửa sổ tròn nhỏ nhưng chẳng thể nhìn thấy gì. Chuông báo động gióng lên dọc xương sống tới tận đỉnh đầu cô. “Con thuyền này sắp chìm ư?”

Anh không trả lời và cô ném cái chăn ra. “Max?”

Từ bên kia phòng, anh bật đèn lên. Tóc anh ướt đẫm, dính bết lên đầu, và anh đang mặc một cái áo đi mưa màu vàng. “Cô muốn biết sự thật không?”

Không hẳn, nhưng cô đoán mình thà biết điều tệ nhất còn hơn là ngồi đoán bừa. “Có.”

“Sóng từ khoảng hai tới ba mét, và tôi ước lượng gió vào khoảng năm mươi hải lí. Nếu tôi có cách lái được tàu, mọi việc sẽ không quá tệ, nhưng chúng ta sắp bị xô qua lại như một cái nút bần.” Như để chứng minh luận điểm của anh, một cơn sóng đập vào mạn trái. Con thuyền *Dora Mae* nghiêng sang phải và bóng đèn chập chờn. Max nắm chặt lấy tay nắm cửa còn Lola và Bé Cung bị trượt tới mép giường.

“Nếu nước tràn vào phòng máy, chúng ta sẽ mất điện,” anh thêm vào phần tin tức vốn đã đầy hãi hùng.

Khi con thuyền tự đứng thẳng dậy, Lola đứng lên. “Chúng ta sẽ làm gì?”

“Không gì cả ngoài việc cố trụ qua nó.” Anh di chuyển về phía cô và giơ ra một cái áo phao. “Mặc cái này vào đi.”

Cô lấy nó từ chỗ anh và xỏ một tay, rồi tay kia qua cái áo màu vàng sọc ngang màu đỏ. “Thế còn anh thì sao?”

Anh mở áo mưa ra và cho xem áo phao màu xanh lục của anh. Cô đưa Max chú cún của cô rồi đóng khóa lại ngang bụng và dạ dày cô. Ngang ngực, các dây đeo không với được tới nhau, nên cô để chúng rơi lủng lẳng.

“Thế còn Bé Cung thì sao? Nó cần một cái áo phao.”

“Không có cái nào đủ bé để vừa với con chuột nhắt đó cả,” anh nói và rời khỏi phòng nghỉ.

Cô theo sát phía sau, các giọt nước rơi xuống từ chân tóc anh và lăn dọc sau gáy anh. “Anh đã kiểm tra rồi à?” Ngoại trừ vài cái gói sô pha mềm nằm trên sàn cạnh tờ tạp chí mà Lola đã đọc lúc trước, đồ đạc bên trong con thuyền đều đã đóng chặt xuống sàn nhà.

“Rồi.”

Con thuyền *Dora Mae* chúi sang trái, và Lola cảm thấy dạ dày cô cuộn sóng sang bên phải. “Nó có thể chìm mất.” Cô túm lấy lưng áo đi mưa của Max. “Max, chúng ta phải làm gì đó chứ.”

Max nhận thấy lưng áo anh bị giằn giật và ngoảnh qua vai nhìn vào đôi mắt nâu đầy sợ hãi của Lola. Cô mong anh làm gì đó để cứu chú chó của cô. Mong mỗi ấy nằm trọn vẹn trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô cũng mong anh sẽ cứu cả cô nữa. Nó mang lại gánh nặng như thùng lọng quấn quanh cổ anh. Anh chẳng phải là vị cứu tinh của một ai hết. Công việc anh làm cho chính phủ không bao giờ có tính cá nhân. Ngoài thông tin từ chỉ dẫn, anh không hề biết các bên có liên quan. Anh không biết mình giúp ai, hay giúp thanh trừ ai. Anh không muốn biết.

Lola nắm chặt lấy cánh tay anh khi thuyền nghiêng sang trái. Cô bắt đầu trông hơi xanh. Anh biết cảm giác đó. Anh cũng đã nôn mất bữa tối của mình qua thành tàu một tiếng trước. “Ngồi xuống ghế đi trước khi cô ngã

xuống.”

Thay vào đó, cô lần đường tới phòng tắm nhanh hết mức có thể. Làn mưa xối xả và cơn thịnh nộ của đại dương đã bịt kín mọi âm thanh từ nhà vệ sinh. Max không cần nghe cũng biết được cô đang nôn. Trong một cơn bão, ai cũng bị nôn.

Ôm Bé Cung trong tay, anh đi vào phòng ăn, ở đó anh gom lấy hộp cấp cứu, phao cứu hộ, và bè hơi gấp gọn. Cân nhắc đến năm thanh tra cái bè là 1989, anh ngờ là cái bè này thậm chí còn chả nổi được. Hộp cấp cứu, giống các thiết bị dùng cho tình trạng khẩn cấp khác trên boong, chẳng có gì đáng kể. Có một hộp đựng dụng cụ câu cá loại nhỏ và hai ngọn đèn không thấm nước – kèm pin hỏng.

Max đặt chú chó lên băng ghế trong phòng ăn, ném áo mưa của anh lên bàn, rồi vớ lấy con dao ăn cá mà anh đã nhét vào thân đôi boot. Anh cắt đi hai khúc vải nhựa Styrofoam dài một mét hai khối phao, rồi lục tìm trong cái túi vải len mà anh đã chắt đầy những đồ dũ trữ họ sẽ cần nếu phải rời *Dora Mae*. Anh rút ra một cuộn băng dính bạc mà lúc trước anh đã quấn quanh cửa cabin để ngăn nước biển. Khi mũi thuyền dốc lên, anh vớ lấy chú cún của Lola. Max nhướn mắt tới dây cửa sổ trải dài dọc phòng ăn và phòng giải trí, nhưng anh chẳng nhìn được chút gì cảnh hỗn mang bên ngoài. Thứ anh nhìn thấy là hình phản chiếu của anh đang ôm chú cún của Lola sát vào ngực, như thể anh giải quyết được hết các rắc rối của họ. Chỉ là anh không thể giải quyết được. Trong sự nghiệp lính hải quân, anh đã từng trải qua nhiều trận sóng hung dữ và nhiều cơn bão nhiệt đới, nhưng những lúc ấy anh ở trên những con thuyền khu trục. Năm 1988, anh đã vượt qua bão Mitch trên tàu ngầm tấn công lớp Sói Biển. Không mất một sợi lông nào dưới mặt nước biển.

Bé Cung liếm cằm Max và anh cúi xuống nhìn đôi mắt đen long lanh của chú cún. Thậm chí cả chó của Lola cũng nhìn anh như thể anh có đủ sức mang phép màu đến. Như thể anh có thể lôi phép màu ra từ không khí mỏng và cứu tất cả bọn họ, gánh nặng của anh lại tăng thêm. Dây thòng lọng lại siết chặt.

Anh đặt nhựa Styrofoam lên hai bên người chú cún. Rồi anh quấn băng dính quanh bụng, lưng Bé Cung và các khúc phao. Khi anh làm xong, chú chó con trông như một cái khay bạc có chân. Nó chắc sẽ không thể cứu được

mạng sống của Bé Cung, nhưng nó sẽ giữ con chó nổi trên mặt nước.

Cánh cửa vào nhà vệ sinh bật mở và Lola lao đảo bước ra. Mặt cô trắng như tờ giấy, và môi cô gần như bạc phếch. Cô liếc về hướng phòng ăn khi di chuyển về chỗ tràng kỉ. Con thuyền quay mạnh sang trái, và cô gục đầu gối xuống và bò nốt quãng đường còn lại. Từ bên ngoài, những hạt mưa và nước biển không thể nhìn thấy đập mạnh vào cửa sổ.

Max níu lấy bàn ăn và chờ một khoảng lặng trong cơn quay cuồng rồi đi tới tràng kỉ. “Đây là thứ tốt nhất tôi có thể nghĩ ra,” anh nói, và đặt chú cún vào lòng cô.

“Cảm ơn anh, Max.” Cô nằm xuống nghiêng người và ôm Bé Cung sát vào ngực. “Tôi vốn biết, sâu trong tim anh, anh thích Bé Cung mà.”

“Phải rồi, vị trí của nó đang lớn dần lên trong tôi.”

“Như rêu mốc ấy à?”

“Ừ, như rêu ấy.”

Một nụ cười yếu ớt chạm tới khóe miệng của cô. “Tôi và Bé Cung và rêu mốc.”

“Có lẽ tôi vừa quyết định thích cô hơn rêu mốc một tí.”

“Ừ, tôi biết.”

“Bằng cách nào thế?”

“Anh đã hôn tôi như là anh thích tôi hơn rêu mốc.”

Một cơn sóng đập mạnh vào đuôi phải của tàu *Dora Mae* đến mức làm Max khụy gối xuống. Anh đập mạnh và trượt ngang sàn nhà. Đèn nhấp nháy chập chờn, rồi động cơ tắt phụt, ném cả cabin vào bóng tối mờ mịt đến mức Max không thể nhìn thấy xa hơn ba mươi phân trước mặt.

“Max!” Tiếng gào hoảng loạn của Lola lấp đầy bóng tối đen như mực.

“Cô ổn chứ?” anh hỏi. “Cô vẫn ở trên ghế đây chứ?”

“Tôi không biết mình ở đâu nữa. Bé Cung đâu rồi?” Vài giây căng thẳng trôi qua rồi cô lại cất tiếng. “Nó đây rồi,” cô nói cách chân Max vài chục phân. “Đèn sẽ sáng lại chứ?”

Đêm đầu tiên máy phát điện khẩn cấp đã không hề hoạt động, và anh ngờ rằng tối nay cũng sẽ không. “Không cho đến khi tôi khởi động lại động cơ.”

“Đừng ra ngoài.”

“Cung à, tôi cũng không có ý định đó đâu.” Qua bóng tối, anh bò về hướng phòng bếp và thấy túi vải len thô trên sàn. Khi anh kéo cái túi về hướng tràng kỷ, mắt anh đã điều chỉnh đôi chút, tiếp nhận các mức độ đen xám khác nhau. “Cô có bị đau ở đâu không?”

“Chỉ khuỷu tay của tôi thôi. Tôi nghĩ mình sẽ sống.” Cô im lặng một giây, rồi hỏi, “Max, anh có nghĩ...” Cô không nói hết, nhưng anh cho là mình biết cô định hỏi gì.

“Tôi nghĩ gì cơ?”

Anh hầu như không thể nghe thấy âm thanh giọng cô qua tiếng gió đang gào rú từ bên ngoài. “Anh có nghĩ chúng ta sẽ vượt qua được hay không?”

Lola và Bé Cung đã bò lại lên ghế, và Max ngồi trên sàn, tựa lưng vào tay ghế. “Có cơ hội.” Anh nói với cô sự thật. Quá nhiều lần trong đời anh từng nghĩ rằng mình đã tiêu, nhưng anh vẫn ở đây. Vẫn sống và vẫn đang thở.

Cô túm lấy ống tay áo anh và xoắn nó lại trong các ngón tay dài của mình. “Anh đã từng suýt chết chưa Max?”

Nhiều hơn số anh có thể đếm. “Một hai lần gì đó.”

Vài giây trôi qua, rồi cô nói vừa đủ nghe được trên tiếng biển cả giận dữ. “Tôi từng suýt chết một lần. Nó thật đáng sợ và tôi không muốn trải qua thêm lần nữa đâu.” Đầu cô sát gần cạnh vai trái của anh, và anh gần như có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của cô trên tay mình.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Anh mở khóa túi và rút ra một cái đèn pin.

“Tim tôi đã ngừng đập trong phòng vệ sinh ở nhà hàng Quán trọ trong Rừng xanh.”

Anh chiếu đèn lên vai cô và ánh đèn soi sáng miệng cô và đỉnh đầu Bé Cung. Chú cún đang run lên dữ dội. Max nhìn xuống màn bóng tối phủ ngang mặt cô, và anh tự hỏi có phải cô từng có tiền sử bệnh tim mạch hay không, vì nó mà cô phải uống rất nhiều thuốc giảm đau chẳng hạn. Một lần nữa anh lại hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi tọng vào mình đầy tôm hùm và khoai tây nghiền với bơ lỏng đi kèm, rồi tôi làm trò thọc ngón tay xuống họng như thường lệ,” cô nói như thể cô đang trò chuyện về một việc mà cô từng làm rất thường xuyên. “Chất điện phân của tôi bị nhiễu loạn và hạ gục tim tôi. Đó không phải lần đầu tiên tôi ngất xỉu, nhưng là lần đầu tiên tim tôi ngừng đập.”

“Cô từng suýt chết vì nôn sao?”

“Phải.”

Max vô cùng ác cảm với chuyện nôn ọe, nên anh không thể hình dung rằng lại có người cố tình làm thế. “Cô thọc tay xuống họng cô à? Vì cái quái gì cơ chứ?”

Anh nhìn miệng cô khi cô nói bằng tông giọng chuyện thường ngày, “Tất nhiên là để duy trì vẻ mảnh mai rồi. Vẻ ngoài mảnh khảnh được ưa chuộng, mà tôi thì không phải dạng mảnh khảnh bẩm sinh.” Mũi thuyền hát lên rồi chúi xuống, và tay cô siết chặt trên áo anh. Cô ngừng nói cho đến khi *Dora Mae* một lần nữa thẳng băng trở lại. Khi cô tiếp tục nói, anh có thể nghe được vẻ sợ hãi trong giọng cô. “Một lần tôi đã thấy một cô gái hít thuốc quá liều trong một bữa tiệc ở Nepenthe tại Milan. Rất nhiều cô gái hít thuốc phiện để giữ vẻ mảnh mai. Không phải tôi. Tôi bắt mình nhịn đói hoặc nôn mửa.”

“Chúa ơi,” anh thì thầm trong cabin tối om. “Sao cô không tìm việc gì khác để kiếm sống ấy?”

“Như việc gì nào? Tôi chỉ có bằng trung học. Tôi còn có thể làm việc gì nữa để kiếm ra vài triệu đô la một năm mà không có bằng đại học cơ chứ?” Cô cười nén lại, nhưng nghe tiếng cười thật khô khan và không chút hóm hỉnh. “Không phải tất cả mọi việc đều tệ đâu Max ạ. Có những phần ở đó mà tôi đã rất thích. Những phần rất đáng kinh ngạc. Tôi đã gặp vài con người tuyệt vời mà vẫn đang là bạn tôi. Nhìn thấy vài địa điểm phi thường.

Tôi được trao cơ hội làm người phát ngôn cho những tổ chức từ thiện tuyệt vời, và nó còn mở ra cánh cửa cho công việc kinh doanh đồ lót của tôi nữa chứ.” Con gió bên ngoài rít lên và Lola tựa trán vào vai anh. Cô tiếp tục trò chuyện như thể nói chuyện sẽ giữ cho họ nổi lên. “Những phần khác của công việc người mẫu rất dễ nghiện. Tiền. Du lịch. Quần áo. Sự chú ý. Rất khó để từ bỏ, Max ạ. Đi từ một người nổi tiếng thành một người bình thường.”

Khi con thuyền tròn trĩnh, cô kể cho anh đôi chút về quá trình chữa bệnh biếng ăn và lí do chứng rối loạn của cô lại chẳng hề liên quan tới một cuộc đời mất mát hay tuổi thơ bị ngược đãi, mà chủ yếu là do khao khát được hoàn hảo của cô.

“Cô không sợ căn bệnh đó sẽ quay lại sao?” anh hỏi.

“Thỉnh thoảng thôi, nhưng tôi cũng không thể bị nó làm ám ảnh được. Tôi chỉ cần ăn như một người bình thường và bảo đảm rằng mình không bị tăng hoặc giảm cân thất thường mà thôi.” Bé Cung ngọ nguậy và cô nâng một tay lên gãi đầu nó. “Tôi phải nhắc nhở bản thân rằng kiểm soát và hoàn hảo chỉ là ảo tưởng, và tôi rất ôn với cơ thể mình,” cô nói. “Tôi không phải trở nên hoàn hảo.”

“Lola, cô hoàn hảo.”

“Không đâu, nhưng tôi đang học cách chung sống cùng cặp đùi của mình.”

“Đùi cô hoàn hảo.” Anh không thể tin mình đang trò chuyện thế này với Lola Carlyle, trong tất cả phụ nữ. Và dưới bất kỳ hoàn cảnh nào khác, anh sẽ không thèm phỉ hơi. “Khi tôi gặp cô, một trong những điều đầu tiên tôi nghĩ đến là cô ngoài đời xinh đẹp hơn nhiều trên tạp chí đấy.”

“Anh thật ngọt ngào, Max ạ.”

Anh không nghĩ từng có người phụ nữ nào lại gán chữ ngọt ngào vào anh trước đây. Anh nghĩ về nó một lúc và quyết định rằng anh cũng không phiến chuyện Lola Carlyle bảo anh ngọt ngào. Và nếu họ đang không ở tâm bão, anh cũng sẽ không ngại cho cô xem xem anh có thể trở nên ngọt ngào đến mức nào. “Tôi không thích mấy cô nàng xương xẩu,” anh nói. “Tôi thích đàn bà. Đàn bà có ngực, hông, và mông vừa vào tay tôi.”

“Anh có đôi tay lớn lắm đấy.” Cô bật cười, nhưng tiếng cười của cô tắt lịm khi con thuyền bị đập sang trái. Max trụ vững chân, và Lola thả áo anh ra để nắm lấy ghế. Khi tàu *Dora Mae* thẳng lại, cô lại nắm lấy áo anh và cuối cùng cũng thú nhận rằng, “Max, tôi thực sự rất sợ.”

“Tôi biết.” Anh phủ tay mình lên tay cô và siết nhẹ.

“Nói chuyện với tôi đi. Miễn là tôi có thể nghe giọng anh, tôi sẽ biết mình đang sống và sẽ không quá sợ hãi nữa.”

Dưới những tình huống căng thẳng, Max thích im lặng hơn, nhưng nếu trò chuyện giúp ích cho cô, anh sẽ nói đến xanh cả người cũng được. Anh nợ cô từng ấy. “Việc đầu tiên cô sẽ làm khi chúng ta được giải cứu là gì?” anh hỏi.

“Gọi cho mẹ và cha tôi chẳng? Tôi biết họ đang phát cuồng lên vì lo lắng cho tôi,” cô nói. “Rồi tôi sẽ đưa các bức ảnh khóa thân của tôi xuống khỏi mạng.”

“Cô định làm việc đó bằng cách nào?”

“Tôi sẽ thuê ai đó để tổng tiền Sam bắt hấn đóng cửa trang web đó lại.”

Max nghĩ chắc sẽ có những con đường trực tiếp hơn để xử lý vụ đó, nhưng anh không đưa ra một gợi ý nào bởi vì khi họ đã rời khỏi tàu *Dora Mae*, Lola không còn là trách nhiệm của anh nữa.

“Thế còn anh thì sao?” cô hỏi. “Việc đầu tiên anh sẽ làm là gì?”

“Ăn sườn nướng.”

“Trước cả khi anh gọi cho cha ư?”

“Cha tôi đã chết khi tôi hai mươi một tuổi.”

Cô im lặng một lát khi mưa đập vào cửa sổ và cửa ra vào. “Tôi rất tiếc Max ạ. Ông ấy đã chết như thế nào?”

“Ông bị nghiện rượu. Tin tôi đi, đó không phải một cách hay ho lắm để ra đi đâu.” Cha anh là một người mà anh đã cố gắng nhiều nhất để cứu sống. Cố gắng và đã thất bại, và anh không cần một bác sĩ tâm lý nào mổ xẻ đầu

anh và nói cho anh biết lý do anh sống đời mình theo cách anh đang sống. Lý do anh lại mạo hiểm mạng sống của mình cho những người anh không hề biết và cho một chính phủ lợi dụng anh vì nhu cầu của họ. Anh tự biết rõ.

“Tôi đã từng thấy rượu và thuốc phiện có thể khiến con người ta ra sao,” Lola nói, phá ngang dòng suy nghĩ của anh. “Tôi biết rằng thi thoảng chẳng có gì mà người khác có thể làm để giúp được.”

Max cười, cay đắng hơn anh dự tính. “Chúa biết tôi đã cố gắng, nhưng chẳng việc gì tôi làm thay đổi được kết quả hết. Khi tôi lớn lên, phần lớn thời gian ông ấy đều say xỉn. Loại cuộc sống đó rất khắc nghiệt với một đứa bé.”

“Anh làm gì khi ông ấy uống rượu?”

“Giờ thì đó là những ký ức thống thiết lắm đấy,” anh nói. Những ký ức mà anh sẽ không nói đến. Không nói với cô. Không nói với bất kỳ ai hết. Anh gỡ tay cô khỏi cánh tay anh và đưa nó đến trước mặt anh. Anh chiếu đèn lên bàn tay nhỏ nhắn của cô đang được bọc lại trong tay anh, và anh rê ngón tay cái ngang lòng bàn tay cô. Con thuyền chao đảo mạnh về hướng mũi phải, và anh lật tay cô trong tay anh lại và siết nhẹ. “Tôi đã rất hay chơi đùa với lũ trẻ hàng xóm,” anh thêm vào. “Khi tôi đủ lớn, tôi đã gia nhập Hải quân.”

“Sao lại là Hải quân?”

Max cười toe toét trong bóng tối. “Tôi thích bộ đồng phục. Nghĩ rằng tôi chắc có thể câu được gái nếu tôi mặc đồng phục.” Nhưng khi anh đã gia nhập, anh đặt mục tiêu vào Little Creek và chương trình huấn luyện SEAL. Anh vừa khớp vào đó. Lúc ở trong hải quân, anh đã lấy một bằng khoa học chính trị và kinh doanh, và anh cũng được chọn để vào học ở trường đại học chiến tranh quốc gia ở McNair và đang trên đường trở thành trung tá khi bị ép nghỉ hưu.

“Bộ đồng phục có tác dụng chứ?”

“Có.” Anh nâng tay cô lên môi và hôn các khớp ngón tay cô. Rồi anh nhìn vào mắt cô, ánh sáng tạo ra bóng sáng tối lên tóc và ngang mũi cô. “Tôi đã bảo cô tôi là một anh chàng quyến rũ mà lại.”

Cô xoay xở nở một nụ cười yếu ớt. “Dù vậy chắc không quyến rũ như anh nghĩ về bản thân đâu.”

Đầu lưỡi anh chạm vào khe giữa các ngón tay cô. “Cô khá may mắn khi tôi không thể cho cô xem tôi quyến rũ đến mức nào đấy,” anh nói bên làn da ướt át của cô.

Lời đáp trả của cô bị chặn lại bởi những chuyển động lên xuống của đại dương và tác động của một con sóng đập vào hộc phía tàu. Nó đập mạnh vào cửa sổ và xô mạnh con thuyền ở mạn trái. Max cầm gót vào thảm và thả tay Lola ra. Anh trượt ngang sàn vài chục phân. Hoặc máy bơm nước bắn ra khỏi tàu không hoạt động hoặc họ không tự trụ vững được. Tàu *Dora Mae* mất nhiều thời gian hơn lúc trước để tự đứng thẳng dậy. Tiếng kẽo kẹt và rên rỉ của con thuyền đáng sợ hơn cả tiếng tru tréo của gió biển. Đến lúc phải nghiêm túc rồi. Đến lúc phải cho Lola biết hoàn cảnh mà bất kỳ lúc nào tới đây họ cũng có thể rơi vào. Anh không thể trì hoãn lâu hơn. Anh trườn tới chỗ cô và Bé Cung nằm trên sàn nhà và chiếu đèn sát gần mặt cô. Đôi mắt mở to hoảng sợ của cô quan sát anh. “Lola,” anh bắt đầu nói khi quỳ bên cạnh cô, “Cô có thể nín thở bao lâu?”

“Để làm gì?”

“Bao lâu?”

“Có lẽ một phút.”

“Nếu thuyền lật, nó sẽ không chìm ngay đâu. Hít lấy một hơi và tìm đường thoát ra nhé. Cửa phòng ăn sẽ đập vào và cửa sổ có thể vỡ ra – đi ra bất kể con đường nào dễ dàng nhất nhớ. Cô mặc áo phao, nên khi cô thoát ra khỏi thuyền, cô sẽ tự nổi lên thôi.”

“Chúng ta sẽ bị lật ư?”

“Đó là một khả năng. Vấn đề là con thuyền đang hướng mình vuông góc với gió và sóng biển. Sóng chủ yếu đang đập vào chúng ta ở bên trái với một số ít đập vào mạn phải. Cô phải nhớ một điều là không được hoảng loạn.”

“Quá muộn rồi.”

“Ý tôi là bây giờ cơ. Khi nước đổ ập vào cô, đó sẽ là chuyện khó khăn nhất mà cô từng làm, nhưng cô không thể đầu hàng cơn sợ hãi của mình. Cô phải cứu lấy mình. Và cô không thể cứu lấy mình nếu cô hoảng loạn.”

Ngực cô phập phồng. “Thế còn anh thì sao?”

“Tôi sẽ ở ngay sau cô. Khi tôi lên được tới mặt nước, tôi sẽ mở bè và chúng ta sẽ ngồi vào trong.” Anh cố tình giữ lại mỗi lo âu về cái bè cho riêng mình.

“Thế còn Bé Cung thì sao? Nó sẽ không bao giờ qua nổi mắt.” Cô ôm chặt chú cún trong một tay và tay còn lại che lên mặt.

Những gì cô nói đa phần là sự thật, và như thể hiểu được, Bé Cung ngộ ngậy thoát khỏi vòng tay của Lola và đến đứng cạnh đầu gối Max. Cái lưới nhỏ hồng của nó liếm quần Max, rồi liếm cánh tay trần của anh. “Tôi sẽ bảo đảm con chó của cô thoát ra còn sống.” Anh nghe thấy bản thân thốt ra câu phát biểu lộ bịch đó trước khi anh kịp dừng lại.

Lola nâng người lên tư thế ngồi, và rõ ràng là đã mệt mỏi vì bị quăng qua quăng lại trên sàn, bỗ tới tràng kỉ và ngồi tựa lưng vào đó. “Cảm ơn, Max.”

Tiếng “cảm ơn” của cô dính chặt trong lồng ngực anh cứ như là con dao ăn cá mà anh đã nhét lại vào đôi bốt của mình, và anh phải ngoảnh đi. Nếu không phải vì anh, cô và chú cún của cô sẽ không gặp nguy hiểm mất cả mạng sống của mình. Cô sẽ ở nhà. An toàn trong chiếc giường ấm áp của cô. Có thể đang thiết kế áo lót trong giấc mơ. “Lola, tôi xin lỗi vì đã lôi cô vào chuyện này,” anh nói.

“Tôi cũng vậy. Và tôi xin lỗi vì tôi đã đốt cháy phòng chỉ huy. Tôi *thực sự* hối hận vì đã làm thế.”

Nghe giọng châm biếm hối hận của cô càng xoắn sâu con dao trong ngực anh. Đó là một trong những điều khiến anh thích cô, và với Lola, có rất nhiều thứ để thích. Nhiều hơn số sẽ có ngày anh chịu để cô biết. Anh nhắc Bé Cung lên và di chuyển đến bên cô. “Đối với một phụ nữ đáng ghét, cô cũng rất ớn.”

“Đó là một lời khen à?”

Anh liếc cô qua vai, nhìn ánh sáng rọi lên cằm và khuôn miệng lộng lẫy của cô. “Chỉ là phát biểu lên sự thật mà thôi.”

“Tốt, bởi vì câu đó nghe cũng không có sức quyến rũ mà anh vẫn luôn

cảnh báo tôi đâu.” Mũi thuyền đâm lên và Lola nhích lại gần hơn. “Và với một người cực kỳ đáng ghét muốn trở thành Steven Segal, anh cũng rất ớn.”

Anh nặn ra một tiếng “ha, ha” khô khốc từ ngực. “Steven Segal là đồ vút đi.”

“Sao tôi lại biết anh sẽ nói thế nhỉ?” Cô lại túm lấy tay anh và nắm chặt. Và khi cô tựa đầu vào vai anh, anh thấp mặt xuống để gằm gù vào tóc cô. Cô tỏa hương như hoa thơm và đại dương, như một vườn hoa mọc lên gần bãi biển.

Lola Carlyle hoàn toàn không giống những gì anh dự kiến đêm đầu tiên khi anh thấy bằng lái xe của cô. Cô không đồng bóng cũng không thần kinh. Cô không phải một nàng người mẫu bị nuông chiều sinh hư với giá trị duy nhất đến từ vẻ ngoài của cô ta trong chiếc quần lợt khe. Cô đáng giá hơn thế nhiều. Cô là một người đối đầu trực diện với nỗi sợ hãi của mình và dũng cảm hơn cả một số thằng đàn ông mà anh biết. Cô là một chiến binh – được bọc trong làn da thơm ngát ngọt ngào mềm mại. Một võ sĩ.

Cô đang sợ hãi khủng khiếp, anh có thể cảm nhận điều đó trong bàn tay chết cứng mà cô giữ lấy tay anh, nhưng cô kiểm soát cơn sợ hãi của mình. Anh đã ở quanh quá nhiều kẻ không thể làm thế, để không biết trân trọng và ngưỡng mộ sức mạnh của cô.

Đại Tây Dương tiếp tục đập vào tàu *Dora Mae*. Trong cabin tối om, Max nắm chặt tay Lola và chỉ yên lặng nghe tiếng giọng cô chuyển từ chủ đề này sang chủ đề khác. Cô kể về công việc của cô, gia đình cô, và việc Bé Cung bị đuổi khỏi trường dạy chó. Và với mỗi giờ trôi qua, con dao trong lòng ngực Max lại xoắn sâu đôi chút. Sau mỗi phút, anh lại phải đấu tranh với thôi thúc kéo cô vào vòng tay anh và vùi mặt vào cổ cô. Bất kể anh cố gắng đến mấy để lờ nó đi chẳng nữa, với mỗi động chạm, tiếng nói và tiếng thở dài, thì cô đều cướp đi trái tim anh.

Con thuyền nghiêng sang trái, và có vài lần Max không nghĩ nó sẽ hồi phục lại được. Anh cầm tay Lola khi gió tiếp tục gào thét. Chỉ thế thôi. Chỉ tay cô trong tay anh, nhưng chút động chạm từ những ngón tay mảnh khảnh và lòng bàn tay ấm áp của cô mang lại cảm giác thân thiết cho anh hơn vài lần trong vô số những lần anh làm tình với những phụ nữ khác. Anh tiếp tục nắm tay cô cho tới khi gió êm biển lặng. Rồi anh ôm cô khi cô ngủ gật ép

vào xương sườn đau nhức của anh.

Khi mà cuối cùng tia sáng mặt trời buổi sớm đầu tiên cũng chạm vào cửa sổ, anh đặt cô nằm lên sàn và đặt một cái đệm ghế xuống dưới đầu cô.

Rồi anh ra ngoài xem xét thiệt hại.

Lần thứ hai kể từ khi bước chân lên tàu *Dora Mae*, Lola thức dậy sau một đêm địa ngục mà cô đã tin chắc mình sẽ chết. Cô nghe tiếng cửa phòng ăn mở ra và nhòm người dậy trên khuỷu tay. Điều đầu tiên cô chú ý là việc hoàn toàn thiếu vắng chuyển động. Con thuyền nghiêng sang trái nhưng đứng im tuyệt đối. Ánh mặt trời tràn qua cửa sổ rọi lên vai Max nơi anh đứng ở ngưỡng cửa. Anh đã cởi áo phao ra.

Lola nhòm dậy và kiểm tra Bé Cung, đang ngủ trên sô pha. Cô ném áo phao của cô lên sàn, rồi theo chân Max ra ngoài. Nâng một tay lên che mắt, cô nheo mắt chống lại ánh mặt trời sáng sớm. Trước mặt cô một trăm mét hoặc gần gần thế, cát vàng và những cây cọ cao sừng sững, những vách đá lởm chởm và cây cối dày đặc lấp đầy tầm mắt cô. Vài cây cọ và một cây thông Caribe đã bị gió thổi ngã và nằm gục một nửa trong nước. Tàu *Dora Mae* đã bị mắc cạn trong một cái vịnh nông nước xanh như ngọc.

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Không biết.”

“Anh có nghĩ chúng ta đang ở trên một hòn đảo không?” cô nói thành tiếng bản khẩu của mình. “Hay có lẽ là đầu mũi Florida chẳng?” cô thêm vào một cách hy vọng.

Max chỉ về hướng các vách đá lởm chởm và đá tảng bên trái. “Trông chúng không giống Florida lắm.” Cả anh cũng nâng một bàn tay lên che mắt. “Có khoảng bảy nghìn hòn đảo ở Bahamas. Tôi nghĩ chúng ta vừa đặt chân lên một trong số đó.”

“Anh có nghĩ có một câu lạc bộ Med ở đầu bên kia không? Hoặc đây có thể là một trong những hòn đảo hẻo lánh sở hữu bởi những người giàu có và nổi tiếng?”

Anh thả tay xuống hai bên sườn. “Có lẽ của một trong những người bạn của cô chăng?”

Cô không có bạn nào sở hữu đảo cả. “Chỉ có một cách để tìm ra.”

Max đi tới bục tắm, thắt dây từ bè cứu hộ tới đuôi thuyền, rồi anh ném bè lên mặt nước. Một sợi nylon dài được gắn vào thuyền, và Max kéo sợi dây ấy. Trong vài giây ngắn ngủi con thuyền cao su nhỏ căng phồng lên. Cũng nhanh như vậy, vài chỗ trên người nó rít lên, và không khí nổi bong bóng lên bề mặt từ phía dưới.

“Chết tiệt.” Max khoanh tay ngang ngực và cau có nhìn cái bè đang nhanh chóng chìm xuống.

“Chắc, tôi cho rằng thật may là tối qua chúng ta không phải rời khỏi thuyền.”

“Chúng ta sẽ phải bơi thôi.” Anh liếc cô, và anh hỏi, “Cô nghĩ cô có làm được không?”

“Có.” Vì cô không có ý định sẽ hoảng loạn rồi tăng thông khí phổi, cô chắc chắn mình có thể bơi được tới bãi biển.

Họ cùng nhau thu gom thức ăn và đồ dự trữ mà họ sẽ cần để khám phá hòn đảo. Lola thay sang váy hoa quả và tìm thấy một đôi giày vải cũ không dây buộc chắc sẽ sớm tuột khỏi chân cô. Max tóm lấy cuộn băng dính và quỳ xuống trước mặt cô.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi biến thành một nàng công chúa?” cô hỏi khi anh cầm lấy một mắt cá chân cô trong tay, rồi quấn băng dính quanh đôi giày của cô.

Ánh mắt anh lướt ngược lên cẳng chân cô, qua đầu gối, tới chân váy của cô. “Gì cơ?”

“Giống nàng Lọ Lem ấy.”

Anh ngược nhìn lên mặt cô, rồi với lấy chân bên kia của cô. “Vậy tôi cho rằng nó sẽ biến tôi thành hoàng tử Quyển Rũ nhỉ?”

Hoàng tử Quyển Rũ ư? Không đâu, nhưng vị trí của anh đang lớn dần

lên trong cô. Sau khi đôi giày đã bám chắc trên chân cô, cô chải tóc và đánh răng, rồi cô đưa anh cốc nước cùng bàn chải của cô. Không một lời trao đổi, anh dùng nó. Khi đã xong, anh ném cả túi của Lola lẫn cái túi vải nhét đầy đồ ăn vào một túi nylon đựng rác và thổi không khí vào túi. Anh thắt đuôi lại chặt hết mức có thể, rồi tất cả họ cùng rời khỏi đuôi thuyền nhảy vào nước. Max, Lola, và Bé Cung. Đồng nhựa Styrofoam dính chặt hai bên chú cún tạo thành cái phao mà nó cần.

Mặt nước êm ả ấm áp với những mảng xanh dương lấp lánh chẳng là gì khi so với trận dông tố dữ dội đêm trước. Nơi này tĩnh lặng đầy dối trá đến mức thật khó mà tin rằng nó thuộc về cùng một đại dương đã gần như cướp đi mạng sống của tất cả bọn họ.

Cách bãi biển sáu mét, Lola đứng dậy và vượt qua các con sóng đi tới bờ biển. Những con sóng nhấp nhô dịu dàng vỗ vào sau đuôi cô và cô bé Bé Cung lên rồi đưa nó đi cả quãng đường còn lại. Cát vẫn còn ướt do bão, và khi cô đặt chú cún xuống, nó chạy ngay đi thám hiểm một cây cọ bị ngã.

Lola không biết hòn đảo có dân cư hay không hay chỉ đơn giản cô đòi một thảm họa này lấy một thảm họa khác, nhưng cảm giác cuối cùng cũng được đứng trên mặt đất cứng rắn thật quá tuyệt đến mức vào khoảnh khắc ấy cô không thêm quan tâm.

Cô lạnh và ướt sũng, và cô cảm thấy muốn được ngã phịch xuống đất và hôn bãi biển. Thay vào đó, cô khuyu gối xuống trên nền cát ướt và ngẩng mặt lên đón mặt trời. Đêm qua cô đã cầu nguyện xin một con thuyền cứu hộ, và nó đã không đến. Có lẽ Chúa đang ban cho cô một con đường khác để thoát khỏi tàu *Dora Mae*. Một cơ hội khác để được giải cứu.

Với mặt trời chạm vào mặt và không khí sáng sớm mát lạnh lấp đầy trong phổi, một luồng cảm xúc mãnh liệt siết chặt ngực cô. Cô còn sống. Vài lần trong đêm qua cô đã nghĩ mình sẽ không còn sống để thấy được mặt trời nữa. Vài lần cô hẳn sẽ trở nên quá cuồng loạn và hoàn toàn mất trí nếu không phải nhờ Max. Nếu không phải nhờ tay anh chạm vào tay cô và nhờ giọng nói đầy trấn an của anh vang lên trong cabin tối đen.

Sau tất cả mọi chuyện, cô và Bé Cung vẫn đang sống khi mà họ đáng lẽ đã dễ dàng bị chìm nghỉm. Cô hít một hơi thật sâu và chậm chạp thở ra.

Giờ khi tất cả đã kết thúc, cô gửi Chúa một lời cảm ơn ngắn và cảm giác trong người ấm lên, như là có thể cô đang có trải nghiệm tâm linh. Cũng không phải cô từng có những trải nghiệm như vậy, nhưng khi lớn lên cô đã thấy rất nhiều. Nếu không phải một trải nghiệm tâm linh, thì cũng là một khoảnh khắc tuyệt vời để trân trọng việc được sống. Để cảm nhận chiếc váy ướt sũng dính chặt lấy da cô và cát sạn sạn trong giày và giữa các ngón chân cô.

Max bóc toạc túi nylon ra và thả túi của cô xuống cạnh người cô. “Đi thôi, Lola,” anh ra lệnh, hủy hoại khoảnh khắc của cô.

“Chúng ta không thể chỉ ngồi đây một lát và trân trọng việc lại được ở trên đất liền sao?”

“Không.” Anh mở túi vải ra và đưa cô khăn len. “Chúng ta đang lãng phí ánh sáng ban ngày đây.”

“Anh là ai thế? John Wayne à?” Cô vắt nước khỏi váy hết mức có thể, rồi bọc mình lại trong khăn len. “Và anh phải cắt đôi cánh đi nước của Bé Cung trước khi chúng ta đi đâu đó chứ,” cô thêm vào, nhòm đứng dậy.

“Cái gì của nó cơ?”

“Nhựa Styrofoam ấy.”

“Đến đây nào, B.C.,” Max gọi chú cún nhỏ đang leo chân trên cây cọ. Nghe thấy tiếng Max, Bé Cung lao đến đứng ở chân anh.

“Sao anh làm thế được?” Cô với lấy chú cún và giữ nó trong lúc Max cắt nhựa Styrofoam ra khỏi hai bên người nó. “Nó không bao giờ đến khi tôi gọi nó tiếng đầu tiên hết.”

“Nó biết tôi là chó thủ lĩnh mà,” Max trả lời. Đỉnh đầu cúi xuống của anh suýt thì chạm vào mũi cô. Mái tóc đen dày của anh rối xù và có mùi hương của anh, một mùi vị pha trộn giữa xà phòng, biển, và riêng Max. Anh ngược lên đến miệng cô thì tay anh cứng đờ lại. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô nhìn thấy khao khát trong đôi mắt xanh dương đẹp đẽ của anh. Cô nghĩ anh sẽ cúi người tới trước và hôn cô, và cô đưa tay lên để cào tay khắp tóc anh. Thay vào đó, anh ngoảnh đi và cô đưa tay về bên mình. Cô bị bỏ rơi với cảm giác thất vọng và hơi bối rối. Sau tất cả những gì họ cùng nhau trải qua đêm qua, tình cảm của cô dành cho anh đã sâu đậm thêm. Cô kính nể sức mạnh của anh, không chỉ khả năng thể chất khiến cô cảm thấy

như thể anh có thể chăm sóc cả cô lẫn Bé Cung, mà còn cả sức mạnh tính cách của anh nữa. Trong Max có bản chất trọng danh dự. Anh sẽ không bao giờ vứt bỏ trách nhiệm hoặc phản bội lòng tin. Anh sẽ không bao giờ sử dụng cô để nâng cao cái tôi của bản thân hoặc bán ảnh khỏa thân của cô.

Cô không yêu anh, nhưng có rất nhiều phẩm chất đáng ngưỡng mộ ở anh. Không, cô không yêu anh, nhưng khi anh nhìn cô như thể anh muốn lấy cô làm bữa trưa, dạ dày cô hơi mềm ra và tâm trí cô lang thang tới hình ảnh mỏng anh trong chiếc quần jean.

Bé Cung sửa ăng ẳng và Lola chuyển sự chú ý sang chú cún. “Nào hãy làm một cậu bé ngoan đi,” cô nói khi Max kéo nốt chỗ băng dính còn lại ra. “Mày là một chú chó cực kỳ dũng cảm đấy,” cô khen ngợi Bé Cung khi đôi cánh đã biến mất.

Max làm bầm gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha khi anh nhét túi nylon và nhựa Styrofoam vào túi vải. Theo tông giọng anh, Lola nghĩ tốt nhất là không bảo anh chuyển ngữ, và ba người họ khởi hành hướng tới hàng cây dày đặc.

“Chúng ta hướng đường nào đây?” cô hỏi khi cô chuyển Bé Cung sang một tay và đeo túi lên vai.

“Lên trên,” là câu trả lời đầy thông tin của anh, và cô theo anh đi vào giữa hai cây cọ. Trong vài giây họ bị cây cối nuốt chửng và buộc phải đi hàng một. Các hàng dương xỉ dày lướt qua mắt cá chân Lola, và Max dừng lại vài lần, tay anh vươn ra chỗ cô.

Bé Cung nhảy khỏi tay cô và đuổi theo một con cự đà. Họ gọi nó quay lại, nhưng lần này nó không hề nghe theo chó thủ lĩnh, và Max buộc phải đuổi theo nó. Khi cuối cùng anh cũng tóm được Bé Cung và đưa nó quay lại, anh mở túi của Lola ra và nhét nó vào trong.

“Tôi tưởng nó biết anh là chó thủ lĩnh,” cô nhắc cho anh nhớ khi anh kéo khóa nửa túi lại.

Lông mày Max chau lại trên đôi mắt xanh khi anh trừng mắt nghiêm khắc nhìn Bé Cung. “Con chó của cô bị lãng tai nặng đấy.”

Lola thậm chí không thềm cố gắng giấu nụ cười. “Hoặc có lẽ anh không phải chó đầu đàn đâu.”

“Cung à, chẳng có gì nghi ngờ về chuyện ai là chó đầu đàn quanh nơi đây hết.”

“Ừ phải rồi. Có lẽ tôi là chó đầu đàn chẳng.”

Anh chung hứng và lấy mu bàn tay quệt mồ hôi khỏi lông mày. “Tôi biết cô thích nghĩ như thế, nhưng cô không có thiết bị cần phải có để làm chó đầu đàn.”

Cô không cho rằng anh đang nói về các thiết bị ở trong chiếc túi vải kia. Anh vừa ảo tưởng vừa rất đàn ông, đến mức cô bật cười. “Thiết bị nào thế?”

“Tôi nghĩ cả hai ta đều biết mà.” Ánh mắt anh trượt dọc hàng khuy trên váy cô, qua ngực cô, tới chòm sơ ri che lên háng cô. “Hoặc có lẽ cô cần tôi chỉ cho cô nhỉ,” anh nói, và các nếp nhăn xuất hiện ở hai khóe đôi mắt màu xanh dương đầy vẻ trêu chọc của anh.

“Tôi xin kiêu.”

Anh nhún vai như muốn nói, *Cứ làm mình hài lòng đi*, rồi họ trèo lên cao, vượt qua vài cây bụi dữ sang có những bông hoa màu tím nhỏ, và Lola tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô cho tay vào túi sau quần jean của anh và để anh kéo cô đi. Những chú chim nhiệt đới hót vang và réo gọi nhau trên đầu họ, và khi họ đến một dòng suối nhỏ, anh băng qua trước.

“Ồ yên đó nhé,” anh nói, và đặt túi vải lên bờ bên kia. Rồi anh quay lại với Lola và đứng xoạc chân trên dòng suối, mỗi chân đặt một bên bờ. Cô hẳn cũng có thể tự mình băng qua suối, nhưng khi anh với lấy tay cô, cô cảm lấy tay anh như cô đã làm đêm qua và suốt sáng nay. Lòng bàn tay họ chạm nhau và những cơn râm ran nhỏ nhỏ chạy lên cổ tay cô. Khi cô bước qua dòng suối, cô ngược nhìn vào mắt anh. Và nó lại ở đó. Ánh sáng đục vọng thiêu đốt. Con đoi khát trong đôi mắt màu xanh dương anh không thể che giấu. Sự thềm muốn khuấy gợi ham muốn sâu trong dạ dày cô.

Anh rời mắt khi thả tay cô ra. “Con chó của cô có trở nên nặng không?”

Bé Cung nặng tầm khoảng hai đến ba cân, nhưng sau một lúc, nó cũng khiến vai cô nhức mỏi. “Hơi hơi.”

Max lấy túi khỏi người cô và kéo quai túi qua đầu và một bên vai anh. Anh với lấy túi vải và lại bắt đầu đi. Lola ước gì cô có máy ảnh để chụp cảnh Max đang đeo túi của cô với đầu Bé Cung thò ra khỏi túi, cái vòng cổ nạm đính của chú chó làm nó trông cực kỳ du côn. Max Zamora, bé con chó mà anh từng đe dọa sẽ đá xuống biển Đại Tây Dương. Ở một chôn nào đó dưới vẻ ngoài cứng rắn, dày dặn, Max rất dễ mến.

Bé Cung chọn đúng lúc đó để sửa một tiếng. Nó vùng vẫy để nhảy ra khỏi túi.

Max đặt một tay kiềm chế chú chó. “Nếu mày bắt tao đuổi theo mày lần nữa, B.C, tao sẽ để con cự đà đó ăn mày đấy.”

Chà, có lẽ không dễ mến lắm, nhưng anh cũng không phải là loại người xấu xa mà anh muốn người ta tin về anh.

Họ mất thêm mười phút hoặc gần gần thế để lên tới chỗ cao nhất của hòn đảo, một cao nguyên đẹp đến ngạt thở rậm rạp đầy cọ Caribe và hoa lá rực rỡ. Họ đi về rìa cao nguyên và nhìn ra ngoài. Đuôi đảo ít mền khách hơn phía trước, đầy vách đá lớp chồm và các dốc thẳng đứng. Có cọ có thông, nhưng không có câu lạc bộ Med. Không có một ca sĩ nhạc rock lánh đời nào đang nghỉ ngơi trên hòn đảo tư của ông ta, chỉ có hàng trăm dặm đại dương và bầu trời mênh mang.

Họ tìm đường đi qua các bụi cây thấp tới giữa cao nguyên và khám phá ra một hồ nước xanh. Hồ nước ngọt đầy cây thông và cỏ cao bao quanh. Hồ này rộng khoảng mười lăm mét, một cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt nước gợn sóng.

Max đặt túi xách và túi vải xuống đất và Bé Cung bò ra để duỗi chân. Rồi Max quỳ lên một hòn đá nhô ra khỏi bờ hồ, khum tay lại, và uống nước. “Khi thật, nó lạnh quá,” anh nói khi Lola ngồi xuống cạnh anh. Cô thò tay vào túi vải và rút ra bi đông đựng nước mà lúc trước họ đã đồ đầy nước ngọt từ bể.

“Có ý nghĩ nào về việc phải làm lúc này không?” cô hỏi anh. Lưng và thân váy cô vẫn còn ướt, và cô để khăn len rơi xuống eo, hy vọng luồng gió nhẹ có thể giúp nó khô đi.

“Khám phá thêm chút nữa, rồi đốt một ngọn lửa hiệu lớn. Sau cơn bão đêm qua, chắc sẽ có máy bay cứu hộ bay trên trời đấy.”

“Thế còn cột mốc thì sao?” Lola hỏi. “Tôi từng xem nó trong một bộ phim có Anne Heche và Harrison Ford. Họ bị mắc kẹt trên một hòn đảo và đi tìm một loại cột mốc báo hiệu nào đó để phá hỏng. Rồi, cho là sẽ có ai đó đến sửa nó và họ sẽ được cứu.”

“Một cột mốc hoa tiêu ấy hả?”

“Ừ, tôi nghĩ chính nó đấy.” Cô cởi giày ra và nhìn xuống đôi chân đen bần của mình. Cô lấy một bánh xà phòng mỏng ra khỏi túi và leo lên gờ hòn đá.

“Nó hẳn phải ở điểm cao nhất và không có cây cối.” Anh đứng lên và nhìn xung quanh, tay chống hông. Các ngón tay xò rộng hướng về háng anh. “Có thể là ở trên đó,” anh nói, và chỉ về hướng tây.

Cô rời mắt khỏi người anh và thọc sâu chân vào làn nước lạnh. “Anh đi đi. Bé Cung và tôi sẽ ở đây chờ anh.”

“Cô chắc chứ?”

Cô gật đầu và xoa xà phòng lên bàn chân. “Bé Cung cần được nghỉ ngơi.”

Max cười thầm và lại quỳ gối xuống cạnh cô. Anh đặt tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên sát mặt anh. “Được thôi, nếu Em Bé cần nghỉ ngơi,” anh nói bên bờ môi cô, và cô cũng không dám chắc anh đang nói về chú cún nữa. Cảm giác quen thuộc như thể cô đã biết anh cả đời, cô dựa vào người anh và mở miệng ra dưới miệng anh. Lưỡi anh dịu dàng hòa quyện với lưỡi cô, và nụ hôn vừa ngọt ngào vừa mềm mại vừa khiến trong người cô ấm lên. Cô thả xà phòng xuống đất và nâng tay lên chỗ râu lởm chớm trên má anh. Cô cào tay qua mái tóc ngắn dày của anh, nhưng anh lùi ra, và nụ hôn chấm dứt trước cả khi cô sẵn sàng.

“Cư xử tốt đấy nhé,” anh nói, và đứng dậy.

Anh mang theo bi đông nước, một gói bánh Chex Party Mix, một quả táo, và một túi bánh quy Ritz. Lola được để lại cho một hộp pho mát Camembert, một quả táo, một hộp bánh quy mỏng, và một cơn đói bất thành linh chẳng liên quan gì tới đồ ăn.

Chương 8

Mặt trời trên cao vẫn chưa lên tới đỉnh, nhưng đã làm cả lưng và tay Lola ấm hần lên. Cô rửa xong chân, rồi lục tìm trong túi Louis Vuitton của mình và rút ra một hộp phấn nhỏ. Cô nhìn vào cái gương nhỏ và chăm chăm soi xét ảnh phản chiếu của mình, mỗi lần một phần tư mặt. Cô trông xấu như quỷ và lại tìm trong túi cho đến khi thấy các món đồ thiết yếu. Một cái nhíp, một chai dưỡng da mặt Estée Lauder, mascara, phấn má, và một tuýp son bóng màu hồng. Khi cô nhổ vài sợi lông thừa khỏi hàng lông mày hoàn hảo của mình, cô tự nhủ không phải cô đang chải chuốt vì Max đâu đấy.

Đó là những gì cô tự bảo mình, nhưng cô không thấy tin tưởng lắm. Không thể khi mà chỉ ý nghĩ giản đơn về nụ hôn của anh thôi cũng khiến xương sống cô ngứa ran và má cô ấm lên, như thể cô trở về năm mười sáu tuổi và say nắng Taylor Joe McGraw, đội trưởng đội bóng rổ.

Taylor Joe còn không hề biết có cô trên đời, nhưng Max thì có. Anh cho cô biết rõ điều ấy mỗi lần anh nhìn cô.

Từ khoảng tuổi mười bốn, cô đã chú ý đến các cậu trai và, khi cô lớn hơn, đàn ông, nhìn ngắm cô. Nhưng Max khác hẳn. Những gì cô thấy trong mắt anh sâu sắc hơn. Đen tối hơn, như sức kéo của một thứ gì đó vừa tội lỗi vừa cảm đoán, và Lola luôn thấy yếu đuối trước những thứ tội lỗi.

Cô chải mascara lên lông mi cho đến khi chúng trông thật dài và mảnh, rồi tô phấn má và bôi son. Khi cô đã trang điểm xong, cô cất chúng đi và nhìn ngang hồ nước sang những cây thông và đám cỏ cao ngất. Một con rệp bay ra trước mặt cô và cô phẩy nó đi. Cô chắc chắn hôm nay là thứ Ba, nhưng đã quá nhiều chuyện xảy ra từ đêm thứ Bảy đến mức cảm giác như đã một tháng trôi qua vậy.

Bé Cưng sửa hai chú chuồn chuồn và hần đã rơi tồm vào nước nếu cô không túm lấy nó. Cô ngược nhanh nhìn lên mặt trời trên đầu. Với cô dường như đã một tiếng đồng hồ trôi qua, vậy mà chẳng thấy Max đâu. Cô đứng dậy và chuyển đồ đạc của họ ra khỏi tầng đá đầy rệp và tìm thấy một chỗ xinh đẹp sau bụi cây rậm rạp và thẳng dưới một cây thông còi cọc. Cô trải

khăn len của mình xuống đất rồi cùng Bé Cung ngồi xuống và ăn bánh quy kèm pho mát.

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, cô ở một mình với chú cún. Và không có Max bên cạnh, hứa rằng anh sẽ đảm bảo cô về được đến nhà, cô bắt đầu mừng rỡ tưởng tượng một cuộc sống kẹt cứng trên đảo này. Một thực đơn đều đặn toàn bò sát và cá. Ba bọn họ già đi và phát điên, Max trông xấu như Tom Hanks trong phim *Cast Away*. Cô trông như Ginger trong phim *Gilligan's Island*.

Tim cô run rẩy trong ngực, và cô phải đấu tranh đẩy lùi cơn hoảng loạn đang có nguy cơ kéo cô chìm xuống. Thậm chí cô mất tích còn chưa được một tuần. Nếu có ai đó đang tìm kiếm cô, và cô chắc chắn là có gia đình cô, cô cho là mình còn vài ngày nữa thì cuộc tìm kiếm mới giảm quy mô. Cô hít một hơi thật sâu và chậm chạp thở ra. Ép cơn hoảng loạn tới tận chốn xa xôi nhất trong đầu cô.

Khi các dây thần kinh của cô dịu lại đôi chút, cô tự hỏi điều gì làm Max đi lâu đến thế. Tâm trí cô chạy từ một kịch bản đau đớn này sang một kịch bản đau đớn khác. Cô lo rằng anh đã bị gãy chân hoặc ngã khỏi vách đá. Cô đáng lẽ phải đi cùng anh mới đúng. Nếu anh cần cô thì sao?

Chờ đã, cô tự nhủ thầm, đây là Max cơ mà. Một người đàn ông có thể tự chăm sóc bản thân mình và cả những ai anh đã tình cờ trung dụng. Nếu anh gãy chân, anh sẽ tự đèo cho mình một thanh nẹp và đi tiếp với thứ đó.

Cô bế Bé Cung lên và gãi ngực chú chó. Cô mới biết Max một khoảng thời gian rất ngắn thôi, vậy mà sao cô lại trở nên biết anh rõ ràng đến thế? Sao anh lại trở nên quan trọng với đời cô như thế? Trước đây cô chưa từng cần một người đàn ông nào. Thèm muốn, có đấy. Cần ư, không.

Nếu vì lý do nào đó Max không còn ở trên đảo, cô và Bé Cung có thể tìm ra cách đốt một ngọn lửa và nướng một con cự đà. Vậy tại sao ý nghĩ bị mất anh lại khiến cô đánh trống ngực? Sao lại có cảm giác như thể anh rất quan trọng với sự tồn tại của cô cơ chứ?

Cô cúi xuống nhìn đôi mắt long lanh của chú cún và câu trả lời dội thẳng vào cô. Hội chứng Stockholm. Cả cô và Bé Cung đều mắc căn bệnh

này rất nặng.

Bụi cây phía sau cô sột soạt và cô nhìn qua vai. Bé Cung sủa ba tiếng, rồi Max xuất hiện qua lá cây. “Một con chó trông nhà quá tệ đấy,” anh nói khi bước khỏi bụi cây và đi tới đứng trước mặt cô. Một ánh sáng vàng nhỏ nhoi lạ lùng làm chỗ sát bên tim cô ấm lại và chu du tới tận đáy dạ dày cô.

Khi cô ngược lên nhìn anh, cô gần như phát xấu hổ vì cô quá đổi vui mừng khi thấy anh. Anh vói lấy mép áo và kéo nó qua đầu, và ánh sáng vàng rực trải rộng da thịt cô và siết chặt ngực cô. Anh quệt mồ hôi khỏi thái dương và chùi áo phông ngang ngực. Lốp lông đen đẹp đẽ quăn lại, và cô chăm chăm nhìn, thấy hấp dẫn trước một giọt mồ hôi đang trượt từ bụng xuống tới cạp quần jean của anh.

“Anh có thấy cột mốc không?” cô hỏi, ngoảnh đi. Cô không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Hay từ cái nhìn thứ hai, hay thậm chí sau vài ngày. Đặc biệt là hai trong số những ngày đầy trải qua trong nỗi sợ hãi bị đem ra làm đối tượng tình dục. Việc cô bắt chợt thấy Max hấp dẫn thật phi lý. Chẳng hợp lý chút nào. Nhưng cô cho là hội chứng Stockholm thì cũng hợp lý thôi.

“Không.”

Một từ đó đưa ánh mắt cô quay lại chỗ anh. “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Chúng ta đốt một ngọn lửa lớn. Ai đó sẽ phải nhìn thấy khói,” anh trả lời. “Bên phía tây có khá nhiều tổ chim,” anh nói, để mắt anh dạo tới môi cô. “Chắc phải đến vài trăm.”

“Gì cơ?” Trong khi cô lo cho anh đến phát ốm, mừng tưng ra các thảm họa, thì anh lại đang ngắm chim à? “Trong khi Bé Cung và tôi đang ngồi đây, anh đang bận đếm chim sao?”

Anh lại nâng mắt lên. “Đó không phải những gì tôi vừa nói.”

“Anh không nghĩ rằng mình hơi vô tâm sao?”

Một bên lông mày anh nhướn lên tận trán. “Gì cơ?”

Cô đặt Bé Cung xuống đất và khoanh tay dưới ngực. “Anh có nảy ra ý nghĩ rằng Bé Cung và tôi có thể lo lắng rằng có chuyện gì xảy ra với anh không?”

“Không.” Anh ném áo lên túi vải, rồi quỳ xuống trước mặt cô, một cánh tay chắc nịch đặt ngang đùi. Cành cây trên đầu phủ bóng lên mặt và đôi vai trần của anh. Hôm nay anh không quấn băng gạc quanh sườn nữa, và các vết thâm màu xanh đen đang mờ dần thấy rất rõ trên làn da rám nắng của anh. “Tôi không nghĩ chú chó của cô lo lắng gì hơn bữa ăn kế tiếp của nó đâu.”

“Không đúng,” cô biện hộ cho Bé Cung khi nó nhảy lên túi vải, tạo thành ba vòng tròn đặc trên áo Max, rồi nằm yên ngủ. “Nó rất nhạy cảm đấy.”

Max lắc đầu. “Cô biết tôi nghĩ gì không?”

“Không.”

“Tôi không nghĩ Bé Cung có lo lắng chút nào đâu.”

“Nó có mà.”

“Tôi nghĩ *cô* mới lo lắng.”

Cô nhún vai. “Chậc, có rất nhiều thứ tồi tệ có thể xảy ra với anh.”

Các rãnh cười xuất hiện ở khóe mắt anh. “Như là?”

“Anh có thể bị vấp rồi gãy chân hoặc ngã khỏi mép đá.”

“Nào, sao tôi lại làm thế cơ chứ?”

“Anh không có ý định làm thế,” cô thở dài, “nhưng nó có thể xảy ra.”

“Không, không thế đâu.” Anh vuốt một lọn tóc ra khỏi má cô và kéo nó ra sau tai cô. “Cô biết tôi còn nghĩ gì nữa không? Tôi nghĩ tôi thích ý tưởng Lola Carlyle lo lắng cho tôi.” Anh rê khóp tay theo quai hàm tới cằm cô và cô nín thở. “Cô trông rất đẹp.”

Giọng cô hơi hụt hơi khi thú nhận, “Tôi đã tĩa lông mày.”

“Tôi không hề chú ý tới lông mày của cô đâu.”

“Và bôi ít son bóng.”

Tay cái của anh môn man môi dưới cô, rồi anh thả tay xuống bên người. “Giờ thì cái đó tôi có chú ý.” Anh ngồi xuống và tựa lưng vào cây, và cô cảm nhận gay gắt sự thiếu vắng những động chạm của anh. Anh đưa chân lại gần hông và vạt cổ tay lên đầu gối. Một nhánh cây dũa sang gầy nhỏ sượt qua má anh, và anh đẩy những tán lá xanh rì dày đặc và hoa tím nhỏ xíu ra. “Có rất nhiều thứ ở cô mà tôi chú ý đến.”

“Như là?”

Cành cây lại đập vào má anh, và anh rút con dao khỏi bốt và chặt nó đi. Rồi mắt anh lại một lần nữa chạm mắt cô khi anh trả con dao về lại trong bốt. Anh trượt ánh mắt từ đỉnh đầu cô, dừng lại đôi chút để xem xét hàng khuy cài váy cô, rồi tiếp tục đi xuống cẳng chân tới ngón chân cô.

“Đêm đầu tiên đó, tôi đã nghĩ các ngón chân của cô quyến rũ khủng khiếp.” Anh nắm lấy mắt cá chân cô và đặt chân cô lên mặt đất trước mặt anh. “Tôi chẳng thể nhìn thấy cái quái gì hết, nhưng tôi vẫn chú ý đến bộ móng đỏ của cô.” Anh liếc lên nhìn cô, rồi quán lỏng lẻo cành cây quanh mắt cá chân cô như thể cô là một vũ công Polynesia. Các đầu ngón tay anh vuốt ve làn da trần của cô, và cô cảm nhận thấy nó ở tận kheo chân mình. “Và khi tôi trói cô lại bằng váy của cô, tôi đã chú ý đến quần lót hồng của cô.” Anh mỉm cười và rút vài chiếc lá ra khi anh xoắn cành cây mảnh khảnh lại. “Tôi có một ký ức rất triu mến về nó.”

Lola làm hết sức để đàn áp phản ứng của cô đáp lại sự động chạm của anh và trước hình ảnh anh, Max Zamora, kẻ ăn rắn, đang thất các bông hoa tím quanh cổ chân cô. Nhưng bất kể không mong muốn hay thấy bối rối đến mấy, cơn nhột nhạo bất chợt trong dạ dày và cơn run rẩy đáp trả sát cạnh trái tim cô từ chối bỏ đi hay chịu cảnh lừa gạt. “Thú vị đấy, nhưng ký ức của tôi về đêm ấy không triu mến đến thế đâu.”

Anh bật cười. “Dễ đoán thôi.”

“Anh có muốn biết tôi đã nghĩ gì về anh đêm đầu tiên đó không?”

“Cung à, tôi nghĩ khẩu súng bắn pháo hiệu chĩa thẳng vào ngực tôi đã nói lên tất cả rồi.” Anh nắm tay quanh bắp chân cô và giật mạnh. Trước khi cô biết sao chuyện đó lại xảy ra, cô đã nằm ngửa ra và anh nằm trên cô, tay

anh chống lên mặt đất hai bên đầu cô. “Và bất chấp việc em đã cố gắng giết tôi, tôi vẫn muốn em nhiều hơn từng muốn bất kỳ người phụ nữ nào khác.” Anh hạ mặt xuống mặt cô. “Nhưng tôi nghĩ em cũng biết điều đó,” anh nói ngay trước khi anh hôn cô.

Đôi môi trần của anh chạm vào cô, ngay lập tức cảm giác dục vọng gợn khắp da cô. Môi anh dịu dàng ép xuống và dụ dỗ. Anh nhẹ nhàng âu yếm, và cô từ bỏ và đầu hàng cơn đói khát của mình. Hay có lẽ là, như với phần lớn các thỏa thuận của cô với Max, cô thực sự không có lựa chọn nào. Anh hạ nghiêng người xuống kề bên cô và từ tốn khám phá miệng cô. Môi cô mở rộng hơn, và nụ hôn kéo sâu thành sự mon trớn của miệng và lưỡi. Anh có hương vị đam mê nồng nàn và đầy hứa hẹn một trận mưa bùng nổ, ham muốn làm quắp chặt ngón chân bạn lại, đập đầu bạn vào thành giường.

Nụ hôn chậm rãi vừa quyến rũ vừa trêu chọc cho tới khi mọi ý nghĩ của cô mất dần và chú tâm vào hơi ấm dịu êm từ miệng anh. Hơi nóng làm ngực và bụng cô hồng rực rồi tỏa xuống bên dưới người cô. Cô rê tay dọc lên da thịt căng mẩy ở tay anh, qua vai, tới cổ anh. Cô luồn tay vào mái tóc ngắn đẹp đẽ của anh và rồi cảm xúc trong anh bật ra thành tiếng.

Max rời khỏi nụ hôn và ngược nhìn mặt cô. Hơi thở thô ráp của anh âu yếm má cô khi đôi mắt xanh của anh đốt cháy cô. Cách Max nhìn thẳng vào cô, đầy khao khát nồng nàn, khiến cô cảm thấy mình thật xinh đẹp, đáng khao khát, và sống dậy đầy chờ đợi.

Mắt anh trôi dạt qua miệng và cảm cô để tới ngực áo cô. Một nụ cười tán thưởng nhếch cong khóe môi anh, và cô nhìn người mình, nhìn hàng khuy mở tung, để lộ bầu ngực và áo lót. Bàn tay khéo léo nhanh như điện xẹt của anh lại khiến cô vội túm lấy phần ngực váy.

Anh tóm lấy cổ tay cô. “Chỉ cần để anh nhìn em thôi,” anh nói, giọng anh thô ráp. Anh vùi mặt vào thành cổ cô và thì thầm, “Đi mà, Lola.” Môi anh vuốt ve da cô, và rồi anh mở miệng và mút hõm họng cô.

Anh thả cổ tay cô ra và lướt ngón tay cái dọc mép áo lót hình vỏ sò của cô. “Em thật xinh đẹp. Thật mềm mại,” anh nói, và không phải một người đàn ông được ban cho lòng kiên nhẫn, anh trượt tay xuống dưới cúp lùa và

ôm lấy bầu ngực trần của cô. “Ồ đâu cũng thế,” anh thêm vào, và hít một hơi run rẩy khi đầu ngực cô châm vào lòng bàn tay anh. Một đầu gối anh tách hai đầu gối cô ra và cô kéo miệng anh quay về với miệng mình. Lưỡi anh quét vào trong miệng cô, nóng hôi, ướt át, và đói khát. Và không cho bản thân thời gian suy nghĩ kĩ, cô rúc vào anh. Anh nâng đầu gối lên, và cảm giác anh ép sát vào cô khiến cô khao khát muốn có tiếp xúc thân mật. Da thịt kề cận da thịt. Nụ hôn trở nên say đắm, hòa quyện vào nhau, và tuyệt diệu đến mức nó rút ra một tiếng rên rỉ mê đắm từ lồng ngực cô.

Max lùi lại và nhìn mặt cô. Ngực anh phập phồng, và anh lướt mắt tới đôi bàn tay to của anh đặt trên ngực cô. “Lola, nếu em định ngăn anh lại, thì hãy làm luôn đi.”

Cô thực sự chưa hề nảy ra ý nghĩ muốn cản anh lại, và giờ cũng không. “Em đã thấy vài cái bao cao su trên thuyền,” cô nói khi lướt tay lên từng cơ bắp rắn chắc trên ngực và cánh tay anh, dọc xuống bụng, tới khóa quần của anh. Anh hít mạnh vào một hơi khi cô ép lòng bàn tay lên nó.

“Quá nhỏ,” anh nói khi thở hắt ra. “Em có dùng biện pháp kiểm soát sinh sản không?”

Cô đã đặt vòng xoắn tránh thai trong năm năm và nó chưa từng làm cô thất vọng. “Có,” cô trả lời.

“Tạ ơn Chúa.” Dục vọng bùng lên nóng hổi và sống động trong mắt anh khi anh lột hai cúp áo con của cô ra và phơi bày cô trước ánh mắt thèm khát của anh. Anh nhìn cô vài giây dài đằng dặc, rồi hạ mặt xuống ngực cô và trao cho nó một nụ hôn kiểu Pháp. Anh ve vuốt và tức thì khiến cô trở nên hoang dại. Với mỗi chuyển động của miệng anh, cô cảm thấy sức ép lại tăng thêm ở phía bên dưới.

Tay Lola di chuyển tới nút khóa quần của anh và cô giật nó ra, nhưng tay anh đặt trên cổ tay cô ngăn cô lại. Anh nhắc đầu dậy, và một cơn gió nhẹ thổi ngang làn da nóng bừng và đầu ngực ướt đầm của cô. Anh bất động hoàn toàn, rồi ánh mắt anh quay phắt sang phải.

“Max?”

Anh đặt một ngón tay lên môi.

Qua tiếng trái tim đang đập dồn dập và hơi thở hỗn hển của cô, Lola

cũng nghe thấy nó. Từ xa, các giọng nam vang lên trong không khí vẫn còn ẩm ướt. Cô túm lấy ngực váy của mình khi Max nhòem dầy quỳ trên gối. Cô quỳ bên cạnh anh và lắng nghe. Từ bên kia hồ nước xanh, các giọng nói hòa lẫn vào nhau trong một mớ từ ngữ Tây Ban Nha. Cảm giác nhẹ nhõm căng phồng trong cô như một quả bóng bay khi cô nhanh chóng cài nút váy. Cô và Max và cả Bé Cung sắp được về nhà. Cuối cùng cũng tới.

Qua đám cỏ và bụi cây cao ngút, Lola nhìn ba người đàn ông da sẫm màu đi vòng quanh mép nước hướng về phía cô. Cô liếc qua vai nhìn Max, và tay cô đông cứng lại. Vẻ khao khát mờ sương trong mắt anh đã biến mất. Như thể một tấm màn vừa rơi xuống, mắt anh nheo lại, kiên định, trầm tư. Rồi anh quay sang và nhìn cô, mắt anh lạnh lùng và lãnh đạm. Chuông báo động chạy dọc trên xương sống tới tận đáy sọ cô. Cô nhận ra quai hàm siết chặt và khuôn miệng mím nghiền lại của anh. Cô đã từng thấy cảnh này qua bóng tối đêm đầu tiên ấy trên con thuyền *Dora Mae*.

Max chỉ vào khăn len và chú chó của cô và ra dấu vòng tròn hướng ra chỗ cây. Cô không nghĩ đến việc chất vấn anh. Không phải bây giờ. Cô thu gom khăn choàng của mình, rồi dùng tay và đầu gối di chuyển về hướng Bé Cung. Cô bế nó ra khỏi túi vải và trườn qua bụi cây mà Max đã tách ra cho cô. Qua các tán lá, anh đưa cô cái túi vải và túi xách của cô. Cô cài lại cái khuy cuối cùng trên váy bằng một tay và ôm Bé Cung trong tay kia.

Trên tiếng nện thỉnh thoảng trong tai cô, những giọng nói kia dạt đến gần hơn. Ngoài những gì cô học một được đây đó khi lớn lên, Lola biết rất ít tiếng Tây Ban Nha. Cô chẳng nhận ra một từ nào. Bụi cây lại tách ra lần nữa, và Max trườn vào. Với một người đàn ông lớn như vậy, anh dịch chuyển không một tiếng động.

Tiếng nói lớn dần lên, và Lola ước đoán rằng họ đang đứng ở vị trí lúc này cô rửa chân. Max quỳ một gối xuống bên cạnh cô và trượt con dao ra khỏi đôi bốt. Nhìn thấy lưỡi dao mỏng dài, các cơ bắp của cô đông cứng lại.

Tai Bé Cung dựng lên, và khi cô với ra để bịt một tay quanh mõm nó, nó rống lên và quăng mình khỏi cánh tay cô. Trước khi cô kịp gọi nó quay lại hay nhảy theo nó, Max đã đè lên cô, ghim cô xuống đất, tay anh bịt miệng cô. “Đề nó đi,” Max thì thầm ngay cạnh tai cô.

Cô lắc đầu khi tiếng sủa kích động của Bé Cung lấp đầy khoảng không gian đang rộng dần ra giữa cô và chú chó của mình. Tiếng nói dừng lại, và cảm giác hoảng loạn bóp thít dạ dày Lola, y xì cái ngày cô nghĩ mình đã mất nó vào Đại Tây Dương.

“Em muốn chết à?” anh thì thầm, ánh mắt cứng rắn ghim chặt cô lại trước khi anh chuyển sự chú ý sang những gì đang diễn ra cạnh hồ nước xanh.

Cô ngừng vùng vẫy. Không, cô không muốn chết, nhưng cô cũng không muốn chỉ ngồi lùi ra sau và để ai đó làm đau BéCung.

Tiếng sủa của chú chó trở nên kích động hơn, theo cái cách khi mà nó sủa dữ đến nỗi chân nó chổng khỏi mặt đất. Cô đã luôn lo rằng hội chứng Napoleon sẽ có ngày trở thành chiến trường Waterloo của nó, và hôm nay điều đó có thể sẽ xảy ra. Tiếng cười thêm vào tiếng om sòm và rồi là một tiếng thét thê thảm.

Lola không thể kiểm soát tiếng rên rỉ thốt ra từ cuống họng mình. Cô hít mạnh không khí vào phổi bằng mũi, và mọi thứ nhòa đi. Bé Cung chỉ là một con chó, nhưng nó là chú chó của cô và cô yêu nó. Cô biết nó có thể khó chịu như một cái nhọt sau mông, nhưng nó là cái nhọt sau mông *của cô*, và nó cần cô.

Max cảm thấy hơi ẩm từ nước mắt của Lola trên đầu ngón tay anh và cúi xuống nhìn vào đôi mắt to mờ nước của cô. Và anh lại làm việc đó. Anh mở miệng và đưa ra một lời hứa mà anh không chắc mình có thể giữ lời. Thực ra thì, anh khá chắc rằng anh không thể giữ được lời hứa đó, nhưng điều đó cũng không ngăn anh thì thầm bên tai cô, “Anh sẽ lấy con chó của em lại cho em. Nhưng em phải im lặng nếu không thì chúng ta sẽ không sống đủ lâu để lấy nó lại đâu.”

Cô gật đầu, và gánh nặng lòng tin của cô đè nặng lên anh. Anh đang làm gì thế? Mạo hiểm mạng sống của mình vì một con chó con sao? Vì một con chuột nhắt với cái tôi to tướng ư?

Max cất tay khỏi miệng cô và ra dấu cho cô nằm xuống. Tất nhiên là cô không làm theo. Cô quỳ bên cạnh anh và nhìn qua bụi cây dày đặc. Một

đôi bốt đi về phía họ và dừng lại cách chưa đầy một mét. Ngay ở vị trí nơi anh vừa đặt Lola nằm xuống đất và hôn ngực cô. Nơi anh đã mê mải với cô đến mức không nghe thấy tiếng bọn chúng cho tới khi chúng gần như đã nhảy lên đầu anh.

Những người kia nói tiếng Tây Ban Nha Mỹ Latinh, và vài kẻ gọi người đàn ông trước mặt Max là *teniente*^[20], nhưng hẳn ta lại không phải là trung úy trong quân đội Colombia. Thực ra thì Max ngờ rằng hẳn chẳng có tí kinh nghiệm quân ngũ nào. Quanh cây, cỏ rạp xuống, và chỉ cần khám xét kỹ thôi cũng thấy rõ ràng là khu vực này gần đây đã bị xâm phạm. Max đã quét nhanh cả vùng với một cành cây gậy, nhưng anh chỉ có chút thời gian để hoàn thành đầu công việc. Tên *teniente* có vẻ không hề nhận thấy.

Hắn phát lệnh lục soát cả vùng và tìm ra chủ nhân của *perro*^[21]. Hẳn đứng rất gần, Max có thể nhìn thấy đường gân mệt mỏi của hắn và con dao K-Bar nhét vào trong thành đôi bốt của hắn. Anh nhận thấy chỗ hơi lồi ra dưới chân quần của hắn, nơi mà Max sẽ cá cả mạng sống rằng có giấu một bao súng đeo cổ chân. Bao súng tự nhiên sẽ chứa một khẩu bán tự động 9mm. Trong tay người đàn ông, Max cũng đã biết hắn cầm một khẩu M-60. Những tên nhóc này được trang bị kỹ tận răng và đang rất hùng hổ.

Chúng đang tìm thuốc phiện bị mất, và nếu bị phát hiện, Max sẽ ngay lập tức bị bắn. Trừ phi chúng là thành viên của băng Cosella. Nếu đúng trường hợp đó, anh cũng không cần băn khoăn xem chúng sẽ làm gì anh. Anh đã được ném thử rồi. Dù anh ngờ rằng mấy tên này chắc không thể nhận dạng được anh, thì cơ thể anh vẫn còn phải chịu nhiều vết thâm tím ấn tượng mà anh từng nhận được dưới tay José Cosella. Nhưng bất kể chúng sẽ làm gì với anh, Lola cũng sẽ nhận hậu quả tồi tệ hơn nhiều. Nghĩ đến những gì cô sẽ phải gánh chịu làm tay anh siết chặt lại quanh cán dao. Nếu một trong hai người họ bị phát hiện, anh sẽ phải chăm sóc tên đàn ông trước mặt mình mà không đánh động đến những tên còn lại.

Đôi bốt di chuyển, và Max cho phép mình thở ra. Không phát ra một tiếng động, anh vớ tay ra và tách bụi cây vừa đủ để nhìn được. Hai tên đàn ông đứng cạnh mặt nước. Một tên nắm lấy Bé Cung ở chỗ vòng cổ, và chú chó vùng vẫy trong không khí. Bọn chúng cười lớn, và Max nhìn Lola, dấu ấn bàn tay anh vẫn nhìn thấy rõ trên miệng cô. Mắt cô nheo lại, hứa hẹn một vụ chết chóc. Khi thật, nếu cô có một thứ vũ khí sát thương nào đó, anh chắc

sẽ bị kích động đặt cược vào cô mất.

Max quay mắt lại với ba tên đàn ông và quan sát chúng lục soát bụi cây và lớp cỏ cao. Chúng rời khỏi hồ nước xanh và hướng ngược lại xuống đồi. Max trả con dao vào lại bột, và anh kéo áo phông đen của mình qua đầu. Anh ra lệnh cho Lola ở yên tại chỗ và ngạc nhiên khi cô thực sự làm thế. Dán chặt vào bóng tối, anh theo chân lũ ba tên khi chúng hướng lại ra bãi biển. Một tên thứ tư ngồi trên mép một thuyền phao vốn đã bị kéo lên cát, hai mái chèo thò ra ngoài.

Một tên giơ chú chó của Lola lên và bọn chúng thả nó vòng quanh như thể nó là một chiến lợi phẩm. Bé Cung sửa rống lên và đớp trong lúc tất cả chúng cười cợt và cùng nói chuyện. Max hy vọng hết mức rằng Lola sẽ ở yên nơi anh để cô lại và không thể nhìn thấy những gì đang xảy ra với chú chó của mình. Anh không thể đặt cược rằng cô sẽ không lao bổ xuống đồi như một cơn thịnh nộ của Chúa đâu.

Max nhướn mắt tới tàu *Dora Mae*, dường như thậm chí đã nghiêng thêm nữa về bên trái. Anh cố nhớ lại xem mình hoặc Lola có bỏ lại thứ gì trên tàu có thể lần đến họ hay không. Anh không nghĩ họ có bỏ lại gì. Thả neo cạnh tàu *Dora Mae* là một xuồng máy động cơ mở dài mười ba mét. Được biết đến trong giới hành pháp và trong ngành buôn lậu đơn giản với cái tên thuyền “tốc độ” nhờ tốc độ của nó, mục đích duy nhất của nó là lấy lại thùng đựng ma túy không thấm nước và vượt qua đội xử lý thuốc phiện. Đội Canh Gác Bờ Biển cũng gọi chúng là thuyền phản lực vì những lý do tương đương.

Đặc trưng của thuyền đi nhanh, con thuyền này không có dấu hiệu nhận dạng của bất kỳ loại thuyền nào và được sơn cùng màu với màu sóng biển. Động cơ 250 mã lực của con thuyền có thể tạo ra âm thanh đủ đánh thức cả người chết. Vậy mà anh đã không hề nghe thấy chúng đến. Anh còn mãi vùi mặt vào khe ngực của Lola và chẳng gì ngoài cô tồn tại. Chẳng gì ngoài đôi mắt nâu rực rỡ của cô đang ngược nhìn anh đầy khao khát. Chẳng gì ngoài cảm giác chạm vào làn da sa tanh của cô và hương vị miệng cô. Cô choán hết sự chú ý của anh đây tất tần tật mọi thứ khác ra ngoài, và điều đó thật nguy hiểm. Cực kỳ nguy hiểm. Max chưa từng bất cẩn đến thế. Nó sẽ không xảy ra lần nữa. Anh không thể để nó xảy ra lần nữa. Cuộc sống của họ phụ thuộc vào điều đó.

Ngoài tiếng sóng vỗ và tiếng sửa không dứt của chú chó, Max chỉ nghe được rất ít, nhưng số ít ỏi mà anh có khả năng thu thập xác nhận nghi ngờ tội tệ nhất của anh. Chúng là thành viên băng đảng Cosella, đang tìm thuốc phiện thất lạc do bão.

Núp trong bóng tối, anh dịch chuyển lại gần hơn. Anh quan sát và nghe ngóng, không khó để xác định rằng bốn tên này không phải một đám có tổ chức cho lắm. Giống bốn tên đang chơi bời khi sắp lớn không lớn vờn xung quanh để quan sát chúng hơn.

Cả bốn tên cùng nhảy vào bè phao và chèo đến du thuyền, mang Bé Cung theo cùng. Chúng giữ nó qua thành tàu khi nó quằn quại và kêu ăng ẳng, ngay chỗ ấy và lúc đó Max quyết định rằng nếu có cơ hội, anh sẽ bắt chúng trả giá. Anh không yêu quý chó lắm, đặc biệt là lũ thích kêu ăng ẳng. Nhưng bất kỳ tên đàn ông nào lại thấy hứng thú với việc tra tấn một thứ yếu hơn mình đều đáng phải chịu hậu quả.

Chính xác thì liệu và khi nào thì anh mới có thời gian lẫn cơ hội để giải cứu chú chó, thì anh không biết. Anh rời khỏi chỗ đó, và sau mười phút trèo ngược lên đồi, anh thấy Lola đứng nơi anh đã để cô lại, đôi chân trần gấn chặt vào móng, tay quấn quanh đầu gối.

“Bé Cung đâu rồi?”

“Anh vẫn chưa đưa nó về được,” anh bảo cô thay vì kể cho cô tin xấu, là anh không nghĩ mình có thể đưa nó về mà không giết ai đó. “Anh ngờ rằng chúng sẽ không làm nó đau đâu. Em lại là chuyện khác.”

“Sao anh biết được? Sao anh biết họ không phải người tốt? Có lẽ họ sẽ đưa chúng ta tới Miami.”

Cô đã khóc. Thậm chí với đôi mắt sưng húp, cô vẫn trông như một bữa yến tiệc cho các giác quan, và anh phải nhắc nhở mình không để đầu óc lang thang sang hướng đó. Anh giơ tay ra, kéo cô đứng dậy, và trở nên nghiêm túc. “Em có nhớ anh từng kể cho em rằng có thể có một kẻ nào đó đang tìm anh không?”

Cô vuốt bụi đất và lá cây khỏi lưng. “Lũ buôn thuốc phiện ấy à?”

“Ừ.”

Mắt cô bắn thẳng tới anh. “Lũ buôn thuốc phiện giữ con chó của em sao?”

“Bây giờ thôi.”

Max nhặt túi vải lên và đưa Lola túi xách của cô.

“Anh có kế hoạch chưa?”

Vẫn chưa. “Anh đang phát triển nó đây.”

Không một lời, cô đi theo anh, và chưa đầy năm phút họ đã ở trên vách đá nhìn ra bờ biển. Anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu cô phát hiện ra rằng anh có thể không đủ khả năng cứu con chó ngu si của cô. Rằng mạng sống của anh và của cô là một cái giá quá lớn để trả. Anh tự hỏi cô có bao giờ tha thứ cho anh hay không. Anh tự hỏi sao anh lại thêm quan tâm đến cơ chứ.

Cũng không phải tất cả mọi chuyện đã xảy ra hoàn toàn là lỗi của anh, và cũng không phải anh có quyền luyện sâu nặng gì với con chó phiền phức đó. Khi anh đã trở về nhà, anh ngờ rằng mình còn sẽ không bao giờ gặp lại họ. Lola sẽ bỏ đi và sống cuộc đời của cô, hoàn toàn thoát khỏi anh. Và anh cũng sẽ sống cuộc đời mình thoát khỏi cô. Một khi họ đã quay lại Mỹ, anh ngờ rằng cô sẽ còn không nghĩ thoáng qua đến anh nữa ấy chứ.

Anh gạt một cành cây ra và để cô đi trước anh. Vậy thì, sao anh lại phải mạo hiểm mạng sống của mình vì một chú chó? Sao anh lại phải quan tâm xem cô nghĩ gì về anh? Anh không nên thế, nhưng anh có, và cay đắng nhất là, anh còn không biết lý do nữa. Nếu anh biết thì anh đã có thể làm gì đó. Anh có thể ngăn nó lại. Giết chết nó. Chặt đầu nó đi.

Nhánh cây bật lại chỗ cũ, và anh tự bảo mình rằng anh quan tâm đến cô vì anh cảm thấy có trách nhiệm với cô. Chỉ quá tệ là anh lại không thể bắt bản thân hoàn toàn tin vào điều đó.

Họ tìm thấy một chỗ râm dưới tán thông Caribe ở mép vách đá. Gió và bão đã xoắn các nhánh cây vốn phát triển xa biển và hướng vào đất liền. Các tán lá kim rậm rạp mang đến lá chắn hoàn hảo và độn bông lên nền đất cứng. Họ nhìn qua mép đá và quan sát bãi biển bên dưới, thay phiên nhìn qua chiếc ống nhòm mà anh đã nhét vào túi vải trước khi rời tàu *Dora Mae*

sáng nay. Họ quan sát bọn chúng dỡ rượu bia và ghé ngòi câu cá xuống khỏi thuyền, rồi cả bốn nhảy lên con thuyền tốc độ, nhưng trước sự ngạc nhiên cực độ của Max, chúng không rời đi. Thay vào đó chúng chuyển xuống một máy nghe nhạc cỡ lớn và thùng lạnh màu đỏ rồi chèo thuyền quay lại bãi biển. Chúng dựng ghế lên, quay nhạc, và chuẩn bị vui chơi.

“Anh có thấy Bé Cung không?”

Max rà soát cả khu vực cho tới khi anh thấy chú chó bị buộc vào ghế bằng một mẩu dây thừng. “Anh thấy nó rồi.” Nếu anh có một mình, anh hẳn sẽ chọn một vị trí gần chiến trường hơn và chờ cơ hội để hành động, như là khi một tên trong số chúng đi vào lùm cây để giải quyết vệ sinh chẳng hạn. Nhưng cùng Lola, anh không dám di chuyển gần hơn.

“Max?”

Anh hạ ống nhòm xuống và nhìn cô. “Gì thế?”

“Anh có phải một điệp viên bí mật giỏi hay không?”

“Anh không phải một điệp viên bí mật. Em đang nghĩ đến CIA rồi. Chi nhánh mà anh làm việc không hề tồn tại.”

“Chắc, bất kể anh là ai, anh có giỏi việc đó hay không?”

“Chính phủ nghĩ thế. Sao nào?”

“Bởi vì,” cô nói khi lấy ống nhòm từ chỗ anh và nhìn xuống bãi biển. “Em nghĩ chúng ta có thể đánh tất cả những tên kia bất tỉnh, hoặc đợi tới khi chúng say ngất cần câu, lấy Bé Cung, và cướp thuyền của chúng.”

Anh cũng đã nghĩ đến chuyện đó, ngoại trừ là kế hoạch của anh không bao gồm việc đánh bất tỉnh một kẻ nào hết. “Anh đi trước em một bước rồi.”

“Vậy, kế hoạch của chúng ta là gì?”

“Kế hoạch của chúng ta là em ở lại đây, và anh chăm sóc lũ còn lại.”

“Em muốn làm gì đó.”

“Không.”

“Max...”

“Lola, anh không thể làm việc nếu phải lo lắng cho em.” Anh lấy lại ống nhòm. “Anh biết mình đang làm gì. Em sẽ phải tin anh.”

“Tên đàn ông cuối cùng bảo em tin hẳn đã cho ảnh khóa thân của em lên mạng.”

“Chậc, anh không phải là tên đó.”

Cô rê tay dọc lên bắp tay anh và vỗ vai anh. Chỉ là một động chạm bạn bè, một cử chỉ trong sáng, vậy mà cũng khiến háng anh rục rứa, như thể cô vừa thò tay vào quần anh và chạm vào thứ gì khác vậy. Khi gió.

“Em biết,” cô nói, “vậy kế hoạch của anh là gì?”

“Trước nhất,” anh trả lời, và đưa sự chú ý tới lũ người trên bãi biển, “Anh không thể làm một việc gì cho tới khi trời tối hẳn. Điều đó cũng cho chúng cơ hội uống nhiều hơn chút nữa.”

“Thế nếu chúng rời đi thì sao?”

“Không đâu. Chúng chắc sẽ bất tỉnh ở nơi chúng đang ở bây giờ hoặc bò lên tàu *Dora Mae* để say tiếp.”

“Sau đó thì sao?”

Anh nhắc một vai lên. “Không biết chắc cho đến khi anh xuống đó. Chúng ta có ít nhất một tiếng nữa phải giết thời gian.”

Lũ đàn ông trên bãi biển quay máy nghe nhạc, và chúng càng uống lâu, đài càng lớn tiếng. Lựa chọn âm nhạc của chúng gồm salsa, Latinh, và, trong tất cả, Guns N’ Roses. Ngay trước hoàng hôn, chúng xếp các chai không thành hàng trên bãi biển và bắn tung hàng chai bằng súng tự động. Bé Cung khôn ngoan núp dưới ghế khi lũ đàn ông hủy hoại bãi cát. Tiếp đến là các cành cọ và thông Caribe, rồi vách đá. Max và Lola ép sát bụng xuống đất. Max lấy cơ thể anh che lên cô khi dải đạn oanh tạc các cành cây cách đầu họ vài chục centimet. Khi Axl Rose ^[22] rống lên câu, “Chào mừng đến với rừng xanh,” các mẩu lá kim và vỏ cây tả tơi rơi xuống lưng Max.

“Lũ ngốc chết tiệt,” anh chửi thề.

“Max?”

“Ừ?”

Cô quay đầu lại và nhìn anh, miệng cô chỉ cách miệng anh một hơi thở. Qua bóng râm của cây cọ, các ngón tay màu vàng cam xen vàng rực của ông mặt trời đang lặn chạm vào mặt cô và dừng lại trên các sợi tóc của cô. Cô bắt đầu run lên và anh ôm cô chặt hơn. “Em không thích bị bắt,” cô nói.

“Đó cũng không phải việc ưa thích của anh.”

“Em không muốn sợ hãi thêm nữa. Đến giờ em đã sợ hãi quá lâu rồi.” Nước ẩm dâng tràn trong mắt cô và một giọt lệ trượt khỏi khóe mắt. Hơi thở của cô ngắt quãng khi cô đấu tranh tìm nước mắt lại. “Và em sợ.” Cô thua trận và một tiếng nức nở dữ dội làm ngực cô rung lên. “Em mệt mỏi vì cứ phải sợ sệt rồi. Em chỉ không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm được nữa.”

“Em đã chống đỡ tốt hơn rất nhiều thằng đàn ông mà anh biết đấy.”

“Em ghét khóc. Em không muốn khóc.”

“Khóc không sao mà,” anh bảo cô khi anh dịu dàng lấn cô nằm ngửa ra và nhìn vào đôi mắt đẫm lệ của cô. Anh chống mình dậy trên một khuỷu tay và thêm vào, “Nếu anh là con gái, anh cũng sẽ khóc mà.”

“Nhưng một người đàn ông như anh sẽ không bao giờ khóc phải không?”

Anh liếc xuống bữa tiệc trên bãi biển. Máy nghe nhạc đôi CD và loại âm nhạc mà bạn thường nghe trong một quán rượu nhỏ sát biên giới vang lên trong gió. Anh đã từng thấy những người đàn ông trưởng thành, những chiến binh cứng rắn khóc, nhưng Max chỉ từng khóc một lần. Cái đêm cha anh chết, anh đã ngồi trong nhà của ông, một mình, và khóc như trẻ con.

“Những người đàn ông như anh không hề sợ hãi.”

Anh đặt tay lên một bên mặt cô và lau nước mắt khỏi bờ má mịn màng mát lạnh của cô. Cô sai rồi. Ý nghĩ làm cô thất vọng, nghĩ về việc có ai đó làm đau cô, khiến anh sợ hãi đến phát điên. “Đúng vậy,” cuối cùng anh trả lời. “Những người đàn ông như anh không hề e sợ thứ gì hết.”

Chương 9

Lola ngược nhìn lên mặt Max. Hơi nóng từ lồng ngực anh dường như là thứ duy nhất cho cô biết rằng mình vẫn đang sống. Các ngón tay ngón chân cô đều có cảm giác cứng đờ như thể cô đang đứng trong tuyết, và cô sợ rằng nếu cô quy ngã, cô sẽ chết cứng vì sợ hãi. Ba ngày qua, cô đã sống chung với nó, đấu tranh đẩy lùi nó vậy mà hầu như không thể đẩy nó cách xa. Cô không chắc mình còn có thể làm thế thêm được nữa hay không. “Em muốn lại được cảm thấy an toàn, Max ạ.”

Cô đã vô tình bị bắt cóc, đe dọa, trói lại, gần như chết đuối vì cố cứu chú chó của mình, suýt mất mạng trong một cơn bão. Bé Cung đã bị trộm mất và giờ những tên buôn lậu đang bắn cô. Chồng chất thêm vào đống tai nạn bất hạnh với khẩu súng bắn pháo hiệu, vụ suýt được giải cứu đêm hôm trước, nỗi lo lắng không dứt của cô, và cô đã có quá đủ.

Đêm đầu tiên trên tàu *Dora Mae*, cô đã cảm giác mình sẽ chết, và cô đã tranh đấu để sống. Đêm qua trong cơn bão, cô đã trải qua cùng nỗi sợ hãi ấy, và giờ thì cô phải đối mặt với môi đe dọa mới nhất tới đời cô.

Cô nâng tay lên hai bên đầu Max và kéo mặt anh về với mặt cô. Trong vài ngày qua, khoảng thời gian duy nhất cô gần gũi với cảm giác an toàn là khi ở trong vòng tay của người đàn ông đã đẩy đời cô vào vòng nguy hiểm này. Sự mạnh mẽ từ cùng đôi cánh tay to khỏe ấy là thứ duy nhất giờ đây khiến cô cảm thấy mình đang sống. “Max,” cô thì thầm.

Anh không phải hỏi xem cô muốn gì, anh biết. Miệng anh chiếm lấy miệng cô, và cô bám dính lấy anh khi anh trao cho cô hơi ấm từ nụ hôn của anh. Nó lan rộng khắp da thịt cô như một ngọn lửa dữ dội và đẩy lùi nỗi sợ của cô. Anh chiếm giữ cô bằng cả môi lẫn lưỡi anh và cô có khả năng chú tâm vào anh. Vào chất liệu và hương vị của anh. Mùi hương của anh tràn ngập đầu cô.

Cô rê tay lên cổ và vai anh, chạm vào anh hết mức cô có thể với tới. Cô trượt lòng bàn tay xuống dưới áo sơ mi của anh và sờ ấm lòng bàn tay cô trên lồng ngực mạnh mẽ của anh. Anh thật cứng cáp và tràn trề sức sống. Đây uy lực đàn ông, trái tim mạnh mẽ của anh đập mạnh dưới tay cô khiến

các giác quan của cô sống dậy và rộn ràng. Cô muốn nhiều hơn. Nhiều hơn nữa.

Cô di miệng mình tới cổ họng anh. “Làm tình với em đi, Max,” cô nói bằng một hơi thở nặng nề.

Tay anh luồn vào dưới chân váy cô. Sự ve vuốt từ lòng bàn tay ấm áp của anh và khao khát được có nhiều hơn lắng đọng giữa hai chân cô. “Lúc này không phải thời điểm thích hợp cho lắm.” Giọng anh nghe khàn đặc như dòng máu đang bơm tràn qua huyết quản cô.

Không thể nào có chuyện cô vừa nghe đúng. “Gì cơ?”

“Lúc này không phải thời điểm thích hợp cho lắm.”

Cô đã nghe đúng, nhưng cô vẫn không thể tin những gì anh vừa nói. Đây là Max, người đàn ông có những ngón tay nhanh nhẹn có thể cởi đồ của một cô nàng ra trước cả khi cô ta biết điều đó. Max, người đàn ông đã gọi cô là ả đàn bà thích trêu người chưa đầy hai tư giờ trước.

Cô ngược lên nhìn vào khoảng bóng râm đang vờ về mặt anh. “Khi nào thì mới là thời điểm thích hợp cho anh? Trong vài giờ nữa khi chúng ta rất có thể đã chết rồi ư?”

“Lola, anh sẽ làm hết sức mình để thấy rằng em về được nhà, trọn vẹn và trong...”

“Em biết,” cô ngắt lời, “nhưng anh không thể bảo đảm được.” Cô giải thoát cho các nút quần jean của anh. “Chúng ta từng là gì, và chúng ta sẽ là gì, tất cả đều có thể biến mất tối nay, Max à. Trên một hòn đảo không có trên bản đồ giữa Đại Tây Dương.” Tất cả hy vọng và mơ ước về công việc kinh doanh của cô, và một ngày nào đó sẽ có một gia đình của chính cô, cũng sẽ chết cùng với cô. Với cô sẽ không còn thêm một ngày nào đó nữa. Cha mẹ cô sẽ không bao giờ biết được điều gì đã xảy ra với cô, và họ sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại của mình bần khoản xem cô đã chết hay còn sống. Cô biết họ đủ rõ để biết rằng họ sẽ không bao giờ từ bỏ hy vọng. Họ sẽ tìm kiếm cô cả quãng đời còn lại của mình. “Bất kể anh muốn bao nhiêu đi chăng nữa, anh cũng không thể hứa rằng ngày mai chúng ta sẽ vẫn sống.” Toàn bộ năm cúc đều bật ra khỏi khoen, và cô luồn tay vào trong. Qua lớp cotton bó sát, cô cảm thấy bên dưới tay mình nóng rực. Cô ấn lòng bàn tay vào hơi nóng phi thường của anh. Lửa nóng chạy dọc trong cổ tay cô, khuấy đảo mạch đập

của cô, và bản thẳng tới tim cô. Đây là những gì cô cần từ anh lúc này. “Hãy cho em thứ gì đó để nghĩ đến ngoài việc em sợ hãi đến mức nào.”

Lỗ mũi anh phập phồng và qua những ngón tay màu vàng cam của vàng dương đang lặn, mắt anh mở to, vậy mà anh vẫn do dự. “Anh nợ em việc này,” cô thêm vào, và không thể tin nổi anh đang buộc cô phải dùng đến những mạch khóe nặng tay. “Em ở đây là lỗi của anh, giờ hãy đền bù cho em đi.”

Tay anh trượt lên cao hơn trên đùi cô tới mép quần lót co giãn của cô và một nụ cười kéo cong khóe miệng anh lên. “Thật là một tranh luận đầy tính thuyết phục.”

“Em không thể tin nổi chúng ta lại còn đang tranh luận nữa cơ.” Cô đẩy tay xuống sâu hơn.

Anh hít mạnh. “Em không hay la hét đấy chứ, phải không?”

Đêm nay thì không. “Em sẽ kiểm soát bản thân.”

Điều đó có vẻ là những gì anh cần nghe, và anh khum lấy giữa hai chân cô. “Chúa ơi,” anh rên lên, “không thể tin được.” Các ngón tay anh trượt vào, và chạm vào phần ướt mượt đó. Cô thì thầm tên anh, rồi vùi mặt vào vai anh. Đầu ngón tay anh vuốt ve nơi mẫn cảm nhất của cô, và cô cắn vào cơ bắp cứng rắn đầu cánh tay anh.

“Lola.”

“Hmm?” Cô hôn điếm cô vừa cắn.

“Không có gì. Chỉ Lola thôi.” Với mỗi ve vuốt từ ngón tay anh, anh lại trao cho cô ham muốn mãnh liệt và cảm của tất cả mọi thứ trừ nhu cầu được cảm nhận anh bên trong của cô.

Cô cho tay vào bên trong và ôm trọn lấy phần phân thân của anh. Không khí rít ra từ phổi anh, và cô dịch chuyển bàn tay, cảm nhận làn da lụa là chặt căng và hơi nóng khó tin của anh. Cô nâng môi lên để nhận nụ hôn của anh. Cô xiết nhẹ và một tiếng rên trầm thấp vang lên sâu trong lồng ngực anh. Miệng anh hé mở chiếm lấy miệng cô, tận hưởng cảm giác mê mẩn và sống động trên từng đầu lưỡi. Cô lơ mơ nghe thấy tiếng nhạc từ bãi biển, nhưng chẳng gì tồn tại ngoài Max. Ngoài mùi hương của anh, chất liệu mượt

mà trên da thịt cứng rắn của anh, và chiều dài của anh.

Max nhòm dậy quỳ trên đầu gối và cởi quần lót cô ra. Anh di chuyển giữa hai chân cô và móc ngón tay cái dưới cạp quần jean và quần lót của anh. Từ tốn, anh đẩy chúng xuống thấp dưới bụng anh. Rồi vật đàn ông bật ra tự do, to lớn và mạnh mẽ. Anh nắm lấy mình trong tay khi ánh mắt thiêu đốt của anh di chuyển trên người cô. Trong bóng râm của cây thông, nắng Caribbe phủ lên quanh anh, tắm cơ thể anh trong ánh vàng. “Cởi váy em ra đi, Lola,” anh nói, giọng thô ráp. “Anh muốn nhìn em. Tất cả em.”

Không khí quanh cô chất đầy khao khát khi cô cởi từng nút áo. Cô nâng tay lên để kéo anh lại gần, nhưng anh chống hai tay cạnh hông cô và áp mặt xuống bụng cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên khắp người cô. Đôi má thô ráp của anh úp hẳn vào ngực cô khi khuôn miệng ẩm ướt của anh trải thêm nhiều nụ hôn ở đó. Phần đàn ông của anh chạm nhẹ vào khiến cả người cô rùng mình.

Với đôi bàn tay run rẩy, cô kéo mặt anh lại gần mặt cô. Ánh mắt họ gặp nhau và khóa chặt khi anh bắt đầu tiến vào. Rồi anh chuyển động, bắt đầu với một nhịp điệu chậm chạp và nhàn nhã, cho cô thời gian để điều chỉnh trước khi anh nắm lấy đùi cô, và anh chôn mình vào hoàn toàn trong cô. Lola thở dốc và nắm lấy vai anh. Anh lấp đầy cô hoàn toàn, hơi nóng của anh đốt cháy trong cơ thể cô. Một tiếng rên mà cô không thể kiểm soát trào ra khỏi họng cô khi quần chân lại quanh eo anh.

Max hít mạnh vào một hơi và nín thở. Bên dưới tay cô các cơ bắp của anh trở nên cứng như đá. “Lola,” anh thì thầm bên má cô. “Chúa ơi, em mang lại cảm giác thật phi thường. Thật nóng bỏng.” Anh kéo ra một nửa, rồi xông tới. “Thật tuyệt.”

Như một luồng hơi trong lò luyện kim, hơi nóng lan khắp da Lola. Dọc chân xuống tới gan bàn chân cô. Lên tới bụng và lan khắp ngực cùng cánh tay cô. Mỗi một lần tấn công của anh lại mang lại cảm giác tuyệt vời hơn lần trước, khiến cô lại ham muốn hơn. Muốn. Muốn có thêm. Thêm nhiều nữa của anh.

Vào rồi ra, mạnh mẽ hơn. Nhanh hơn. Cô không thở nổi. Và nó vẫn cứ tiếp diễn. Khoái lạc tinh tế mạnh mẽ, và đúng lúc cô nghĩ mình sẽ bùng cháy, anh đặt một tay bên dưới cô, nâng cô lên, và vào sâu thêm nữa.

“Max,” cô thì thào trong một hơi thở hỗn hển. “Max. Đừng dừng lại.”

“Anh cũng không có ý định đó,” anh xoay xở nói ra khi ấn mạnh vào cô.

Dưới áo phong của anh da họ dính chặt vào nhau. Anh vòng tay quanh người cô, và cô cảm thấy bị anh chiếm giữ hoàn toàn. Bằng cách anh chiếm lấy cô, bao bọc cô, và lấp đầy cô. Đưa cô tới cực khoái với mỗi chuyển động của anh. Cả thế giới của cô tập trung vào nơi mà anh chạm đến và cảm giác tuyệt vời mà anh khiến cô cảm thấy. Tâm trí cô quay cuồng và cô có thể đã nói thành tiếng, nhưng cô không chắc lắm. Cô nhắm mắt lại, và anh đặt tay lên hai bên mặt cô. “Lola, mở mắt ra và nhìn anh đi.”

Cô xoay xở làm theo yêu cầu của anh, nhưng hầu như không đủ sức. Cả thế giới của cô đã tập trung vào nơi cơ thể anh kết nối với cơ thể cô và dòng chảy cảm xúc mãnh liệt đã choán lấy cô và đang ép buộc cô đáp ứng mỗi đợt tiến công của anh.

“Anh muốn em nhìn anh. Anh muốn nhìn mắt em khi anh đưa em lên đỉnh,” anh nói, rồi anh đạt được ước muốn của mình khi cơn sóng cực khoái đầu tiên chiếm lấy cô và kéo cô vào trạng thái dữ dội của nó. Cơ thể cô cong lên và cô níu lấy anh khi cơ thể anh đẩy cô sâu hơn cơn xoáy của khoái lạc nóng rực, đờ đẫn tâm trí. Cô mở miệng, và anh hôn cô, nuốt hết tiếng rên rỉ dài của cô, chiếm lấy mọi thứ cô có, rồi đòi hỏi thêm nữa. Dưới sự che chở của cây thông Caribe, anh chửi thề và tán tụng Chúa trong cùng một hơi thở xù xì. Tiếp tục và tiếp tục, cho tới khi anh lồng các ngón tay vào tóc cô và một tiếng rên rỉ vang lên trong ngực anh. Anh di chuyển nhanh hơn và mạnh hơn, rồi anh đẩy vào cô một lần cuối.

Sau cực khoái, hơi thở nặng nề của họ lấp đầy không khí. Cô không chắc họ nằm cùng nhau bao lâu, Max đỡ phần lớn trọng lượng của anh trên cẳng tay, cùng lúc cơ thể anh phủ lấy cô. “Em ổn chứ?” cuối cùng anh hỏi.

Cô cào tay qua hai bên tóc anh và dịu dàng cười. “Em nghĩ thế.”

“Chúa ơi, anh không nghĩ mình từng có được điều này trước đây. Em thật sự là một ả...” Anh kìm mình lại. “Bạn tình phi thường. Không.” Anh lắc đầu. “Ý anh là em là một quý cô thật phi thường.”

Lola cười mà không phát ra âm thanh. Câu lỡ lời của Max là một trong những lời tán tụng hay ho nhất một người đàn ông từng trao cho cô. “Em

cũng muốn là một bạn tình phi thường nữa.”

“Chắc, có mà.”

Vượt lên âm thanh hô hấp của họ, tiếng nhạc salsa tấn công thiên đường của họ và thế giới hiện thực xâm nhập. Max hôn trán cô và lẩm bẩm gì đó mà cô không nghe rõ. Rồi, với tim cô vẫn đập nặng nề trong lồng ngực và da cô vẫn mẫn cảm do sự động chạm của anh, anh trượt khỏi cơ thể cô và nhòe dậy quỳ trên đầu gối. Anh nhìn qua các nhánh cây, rồi quay mắt lại chỗ cô.

“Em xứng đáng được tốt hơn thế này, Lola. Nếu anh được phép tự do, chúng ta sẽ bơi lội trần truồng đôi chút, rồi lại làm lại, nhưng lần sau sẽ cực kỳ từ tốn,” anh nói khi cài khuy quần. “Nhưng chúng ta không có thời gian, và chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc.”

Lola ngồi dậy và mặc quần lót vào. Nếu cô được phép tự do, cô sẽ nằm trong vòng tay Max và đắm mình trong trạng thái thỏa thuê sau cực khoái. Cô không muốn nói chuyện nghiêm túc, nhưng cô biết họ phải nói. Tối nay sẽ không có đắm mình gì hết. Không có nằm lại. Không bơi lội trần truồng, hay làm tình thêm lần nữa.

“Anh không biết mình sẽ đi bao lâu. Có thể một tiếng, có thể lâu hơn. Vấn đề chủ yếu là, em phải ở yên chỗ này. Bất kể em nhìn thấy hay nghe thấy gì.”

Có nghĩa là, bất kể anh có vướng vào rắc rối đi nữa, cô cũng không được giúp anh. Cô kéo váy lại, rồi cài nút. “Em vẫn nghĩ em nên đi cùng anh.”

“Không.” Anh đặt ngón tay dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô lên nhìn anh. “Anh không thể bảo vệ em trước bốn tên đàn ông có vũ trang.” Tay anh rơi xuống hai bên người. “Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với anh, đây là những gì anh muốn em làm...”

Cô lắc đầu. “Sẽ chẳng có gì xảy ra với anh hết.”

“Anh muốn em đợi tới khi những tên đó đã đi xa hết rồi,” anh tiếp tục cứ như cô chưa hề lên tiếng. “Rồi nhóm một ngọn lửa trên bãi biển. Đốt một ngọn lửa thật to vào, và ném tất cả nhựa lẫn cao su mà em tìm được từ tàu *Dora Mae* vào đó. Nhựa và cao su sinh ra rất nhiều khói đen, có thể nhìn thấy xa cả dặm.” Anh lấy ống nhòm và nhìn xuống bãi biển. “Nhớ phải giữ

lửa cháy vào buổi tối. Nếu em thấm một ít dầu từ thuyền vào cát thì sẽ giúp được đây.” Anh hạ ông nhòm xuống và đưa nó cho cô. “Khu tổ chim mà anh đã kể cho em là anh phát hiện thấy rất khô và sẽ tạo thành môi lửa rất tốt.”

“Max?”

“Ừ.”

“Sẽ chẳng có gì xảy ra với anh hết,” cô lặp lại, như thể là, nếu cô nói đủ lần, cô có thể biến nó thành sự thực. Cô thậm chí không muốn suy ngẫm đến những gì có thể xảy ra.

“Anh hy vọng là không.” Anh đứng dậy và kéo cô đứng lên. “Hứa với anh rằng em sẽ không di chuyển khỏi vị trí này đi.”

“Em hứa.”

Anh đặt tay lên sau đầu cô và trao cho cô một nụ hôn thật nhanh. “Khi anh về tìm em, hãy sẵn sàng di chuyển nhé.”

“Vâng.” Cô đặt tay lên cánh tay anh. “Hứa với em anh sẽ cẩn thận nhé.”

“Bé cưng à, anh luôn cẩn thận.”

Khi anh đáng lẽ phải quay đi, nắm tay cô siết chặt thêm. “Hứa với em anh sẽ quay về đi.”

Anh bỏ tay cô ra khỏi cánh tay anh và hôn lòng bàn tay cô. “Anh sẽ làm hết sức mình.”

Chỉ có hai quy luật cuộc sống cho bất kỳ một cuộc tranh chấp nào, hai nguyên tắc chiến tranh, mà Max tuân theo. Thắng bằng mọi giá, và không được phép thất bại. Max đã tham gia quá nhiều cuộc tranh chấp để giờ đây tin vào điều đó mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Anh quỳ xuống cạnh con lạch chạy dọc mép đồi và lấy hai ngón tay vốc bùn lên. Anh bôi lem nó khắp trán và quanh mắt, xuống má và cằm. Trên tay và mu bàn tay anh.

Tiếng nhạc vang đến từ bãi biển dừng lại, và Max liếc qua các tán lá.

Đêm đã buông hẳn xuống, và anh chỉ nhìn thấy được rất ít. Sau anh một quãng về phía bên trái, anh chỉ thấy được ánh lửa trại. Ngoài tiếng sóng vỗ, là tiếng hát líu nhíu và khoác lác của những kẻ say lấp đầy luồng gió lạnh. Rồi một đĩa CD mới bật lên với loại âm nhạc Latinh đã lớn lên cùng Max – loại âm nhạc khiến anh nghĩ đến những chai bia trống không và gạt tàn thuốc đầy ụ.

Anh di chuyển ra rìa hàng cây và trở thành một phần của bóng đêm đen như mực. Ba gã xấu xa ngồi cạnh ngọn lửa nốc bia, cùng lúc một tên thứ tư trông có vẻ đã bất tỉnh trên cái ghế ngồi câu cá. Anh không thấy Bé Cung, nhưng dây thừng vốn trói nó lại vẫn đang buộc vào ghế. Max núp mình dưới một cây cọ, nghe ngóng, quan sát, và chờ đợi.

Ba gã cạnh ngọn lửa giống như phần lớn những tên đàn ông dành thời gian trong say xỉn khác. Chúng ca thán vợ và bạn gái, và ca thán về công việc. Ca thán rằng việc nhật thuốc phiện thất lạc rồi chuyển chúng kịp lúc tới những con thuyền đang đợi có bao nhiêu khó khăn, cứ như chúng làm việc cho Dịch vụ chuyên phát Hoa Kỳ vậy.

Anh càng nghe lâu, chúng càng uống nhiều và càng trở nên âm ỉ hơn. Chúng nói về cái chết của José Cosella và khoản tiền thưởng mà ông chủ chúng treo trên đầu tên đàn ông phải chịu trách nhiệm. Năm trăm ngàn peso. Mỗi tội là chẳng ai có manh mối xem tên nước ngoài đó là ai hay hắn đã biến mất ở đâu.

Max ngược lên ngọn đồi nhìn tới điếm Lola đang ngồi. Anh hình dung cô với hai khuỷu tay đặt trên đầu gối, nhìn xuống bãi biển qua ống nhòm. Váy cô, xếp nếp xanh trong lòng cô, mặt trắng chạm vào cặp chân dài và đôi môi căng mọng của cô. Mắt anh quay lại bãi biển, nhưng ý nghĩ của anh không hoàn toàn tập trung vào công việc. Anh đưa ta lên mặt và ấn lòng bàn tay sát gần mũi. Nó vẫn ở đó. Giữa các ngón tay anh. Nhưng chỉ thoáng thoáng thôi. Mùi hương của Lola Carlyle. Mùi hương của tình dục say đắm. Anh hít thở sâu, và cơ thể anh có phản ứng. Anh nhắm mắt lại và nghĩ đến việc hôn cô ở nơi cô ướt át, khao khát và thèm muốn. Thèm muốn anh.

Nếu có ai đó từng bảo anh rằng sẽ có ngày anh được làm tình với Lola Carlyle, đặc biệt là khi những tên buôn lậu đang vui chơi bên dưới, anh hẳn sẽ cười đến vỡ bụng. Max luôn xem mình là một gã may mắn, anh đã sống

sốt qua quá nhiều chuyện để không tin vào điều ấy, nhưng anh cũng chẳng may mắn đến thế.

Kể từ cái đêm anh trung dụng tàu *Dora Mae*, anh đã nghĩ đến cô trần truồng nằm dưới anh. Anh nghĩ đến cảnh ấy trong bối cảnh hiện thực hóa giấc mơ của mọi thằng đàn ông. Mơ về Maximilian Zamora, con trai của một người Cuba nhập cư nghiện rượu, ngủ với một siêu mẫu.

Anh nắm tay lại và hạ tay xuống. Anh đã cực kỳ thiển cận. Lâm vào trạng thái không phòng bị, một chuyện không thường xuyên xảy ra. Không hề có cảm giác thỏa mãn cái tôi đàn ông. Không có ham muốn vỗ ngực hoặc kể với lũ bạn thân. Chỉ là biết rõ rằng anh đã đầu hàng dục vọng của mình dành cho cô dưới những điều kiện nguy hiểm tột bậc. Rằng anh đã đi quá xa, và nếu có chỉ nửa cơ hội thôi, anh cũng sẽ đến đó lần nữa, và lần nữa.

Max ngồi trong bóng tối nửa tiếng đồng hồ rồi quay lại qua các hàng cây và lùm bụi tới điểm nơi hòn đảo cong tròn lại và thoát khỏi tầm nhìn từ bãi biển. Nếu có một thứ Max luôn thấy tin tưởng trong bản thân anh, thì đó chính là bản năng, nhưng dạo gần đây bản năng của anh đang tỏ ra không thể tin cậy được. Chúng đã làm anh thất vọng trong hoạt động trên Nassau của anh, và chúng cũng làm anh thất vọng những nơi có dính lứu tới Lola. Hoặc có lẽ bản năng của anh không hề thất bại, chỉ là anh không nghe theo chúng mà thôi.

Những con sóng âm âm xô qua mũi giày anh khi anh cúi xuống để rút con dao ăn cá ra. Trong trường hợp của Lola, anh cho rằng vấn đề là ở về sau. Anh muốn cô, và bất kể biết bao nhiêu lần anh tự dặn mình rằng có cô rất có khả năng sẽ làm anh bị giết, anh cũng không thèm nghe.

Giờ đây khi anh đã ở cùng cô, anh biết không chút hoài nghi rằng việc đó là một sai lầm, và cũng không phải anh đang nói về mối đe dọa về mặt thể chất. Làm tình với Lola không hề vánh vất đầu óc như anh đã đoán. Cũng không gọi dục như hàng nghìn giấc mơ tình ái khác nhau. Không, mà còn tốt hơn. Hơn nhiều lần. Ở cùng cô, nhìn xuống khuôn mặt cô khi anh vùi sâu trong cơ thể ấm nóng ướt át của cô, anh đã thoáng thấy một thứ lớn hơn dục vọng nhiều. Một thứ lớn hơn cả khao khát đang kéo mạnh nơi háng anh và giục giã anh đẩy vào nhanh hơn và sâu hơn. Để khiến cô thuộc về anh hoàn toàn, đến mức cô sẽ không còn biết nơi anh bắt đầu và nơi cô dừng lại nữa. Anh đã thoáng thấy hình ảnh cuộc đời anh có thể có với cô, và trong vài

giây ngắn ngủi ấy, anh đã đầu hàng nó. Anh đã để nó trườn vào trong ngực anh, cướp đi hơi thở của anh, và chặn đứng mọi lý lẽ của anh.

Nhưng chỉ là một thoáng qua mà thôi. Sau tất cả, cũng chỉ là một giấc mơ. Trong thế giới thực, Max không phải tuýp đàn ông trọn đời, và Lola cũng không phải loại con gái sẽ chung sống với một kẻ như anh. Một kẻ chẳng thể bảo đảm rằng ngày mai anh sẽ vẫn còn ở quanh cô.

Max lộn vào nước và ép những ý nghĩ về Lola rời khỏi tâm trí anh. Cô là một công dân, giống như bất kỳ công dân nào khác. Đây là một công việc, giống rất nhiều công việc khác mà anh đã được giao. Hàng năm trời rèn luyện cho phép anh tách mình khỏi tất cả mọi thứ trừ những gì cần được giải quyết. Sóng vỗ vào ngực anh khi anh cầm con dao giữa hàm răng để không bị mất, rồi anh đá chân và bơi. Chỉ đỉnh đầu và mắt anh nhô khỏi mặt nước khi anh bơi ra ngoài một trăm năm mươi mét. Anh không tạo ra một gợn sóng hay tóe nước khi quay người và bơi song song với bãi biển.

Từ xa, dáng trắng của tàu *Dora Mae* giống như một con cá voi khổng lồ bị mắc cạn, một cảnh đáng buồn và thê lương. Anh càng bơi lại gần, con thuyền càng quay về hình dạng đặc trưng của nó, nhưng cũng không kém buồn bã hay thê lương. Con thuyền tốc độ nằm về bên trái du thuyền sáu mét, nhưng nó chìm sâu xuống mặt nước đến nỗi anh chắc sẽ không nhìn thấy nó nếu không biết chỗ để tìm.

Con thuyền tốc độ động cơ mở du đưa trong những cơn sóng dịu nhẹ khi Max êm ru nhắc mình qua mạn thuyền. Anh lấy dao ra khỏi mồm và cho mắt mình một giây để điều chỉnh với ánh sáng trong thuyền. Hai thùng nhựa tròn được xếp gọn bên mạn phải cạnh một thứ trông như một thùng đạn được. Anh liếc về hướng bãi biển, đếm đủ bốn tên, rồi nhắc nắp thùng lên.

Bingo. Một thùng chứa đủ loại hàng. Qua ánh trăng, Max phân loại được vài khẩu MP4, nhưng không có đạn. Có khoảng một tá gậy thuốc nổ và bom, và thứ cuối cùng anh chạm đến khiến anh mỉm cười.

“Xin chào,” anh thì thầm, và rút ra một trong những vũ khí ưa thích nhất trọn đời của anh, một khẩu súng trường bắn tia đường kính nòng 0.5. Ngay sau khi anh hoàn thành khóa huấn luyện SEAL và nhận bằng BUD/S, anh đã được đưa tới trường bắn tia ở Fort Bragg. Trong hàng tháng trời anh

đã trốn trong rừng Bắc Carolina, bắt tan nát các mục tiêu giấy và xe cộ bằng rơm trong lúc lũ rệp ăn tiệc trên cổ tay cổ chân anh. Vài năm sau, anh đã vận dụng khóa huấn luyện của mình trong một trận chiến thực sự trong chiến dịch Bão cát Sa mạc, giết chết những mục tiêu bắt buộc và học hỏi vô số điều về sự sống và cái chết.

Lúc đấy anh chỉ là một đứa trẻ.

Việc mấy thằng nhãi trên bãi biển kia muốn làm với một khẩu súng đủ sức thổi tung cả một lỗ lớn trên mục tiêu cách xa cả dặm cũng dễ đoán với bất kỳ ai. Max kiểm kê nhanh những gì anh có và không có. Anh không có đạn cho mấy khẩu MP4, và đoán chừng những tên kia đã dùng toàn bộ số đạn để bắn nát cây cối rồi. Anh không có dây dẫn cho thuốc nổ, nhưng ở đấy thùng anh tìm thấy năm viên đạn dài nửa inch đường kính .50.

Sau khi kiểm tra nhanh bãi biển, anh thoát qua mép thuyền và, giữ súng và đạn cao trên đầu, bơi tới tàu *Dora Mae*. Ngoài vài vệt sáng tràn vào qua các ô cửa sổ, bên trong con thuyền tối đen như mực. Việc cả con thuyền đã bị rà soát và đồ đạc bị ném đi khắp nơi cũng không giúp ích được gì. Kính vỡ lạo xạo dưới chân anh khi anh lần đường tới phòng nghỉ. Anh mất chưa đầy một phút để thấy thứ anh đang tìm. Anh nhét nửa tá bao cao su vào túi, rồi mở vài bao và đuổi căng lớp nhựa mỏng trên nòng súng. Anh đổ các viên đạn vào bao cao su cuối cùng, buộc nó vào đĩa thắt lưng, rồi lại rời khỏi du thuyền.

Cảm giác nhẹ nhõm giòn giã nơi khóe miệng anh khi lần vào đại dương và lại hướng về phía con thuyền tốc độ. Cuối cùng anh cũng trở về địa bàn quen thuộc. Mọi thứ rõ ràng là đang tươi sáng lên. Khi thật, tất cả những gì anh phải làm là lôi Bé Cung ra khỏi dưới ghế ngồi của một tên buôn thuốc phiện đã bất tỉnh, đưa Lola và chú chó lên tàu phản lực mà không làm cho lũ người xấu trên bãi biển hoài nghi, rồi vỗ mông rời khỏi Bahama.

Dễ như bỡn.

Chương 10

Ngoài ánh lửa trên bãi biển, Lola chẳng thấy được mấy. Lông mày cô nhúc nhích, nhưng cô không chịu hạ ống nhòm xuống. Max đã đi ít nhất một tiếng đồng hồ. Anh đang ở đâu đó ngoài kia, vậy mà cô chẳng nhìn thấy dù là cái bóng của anh. Vài lần cô nghĩ mình đã phát hiện ra anh, nhưng mỗi lần ấy hóa ra lại chẳng gì hơn những con sóng. Cô hạ ánh mắt tới bãi biển. Cô cũng không thể phát hiện ra Bé Cung, dù cô biết nó ở đâu.

Tiếng nhạc đường phố Mexico đạt tới chỗ Lola, ồn ào và rõ như thể có một ban nhạc thực sự đang chơi trên bãi biển. Cô không hâm mộ nhạc đường phố Mexico cho lắm, và từ giờ trở đi cô chắc chắn mình sẽ ghét loại nhạc này. Cô có đầy bùn trên tóc, rệp cắn cánh tay cô, và niềm an ủi duy nhất của cô là chẳng có ai bắn cô hết. Điều duy nhất cho cô chút hòa bình trong đầu là cũng chẳng có ai đang bắn Max hết. Dầu gì cũng vẫn chưa.

Cuối cùng tay cô cũng quy hàng và cô hạ ống nhòm xuống. Cô đã quần khăn len quanh chân, nhưng lũ rệp trên đảo rất ác độc và có vẻ cắn xuyên qua được cả vải len. Cô vừa mệt vừa ngứa, và đói đến mức cô sẽ bán linh hồn mình lấy một chảo mì ống trộn phô mát hoặc một thỏi Snicker cỡ lớn. Cô đập một con muỗi đang ăn tối trên cổ cô. Nếu Max không nhanh lên, cô ngờ rằng mình sẽ không thể bước nổi vì mất máu.

Chỉ nghĩ đến anh cũng khiến mặt cô nở nụ cười. Chẳng logic chút nào. Cũng chẳng thể hiểu được nữa, nhưng cô cho là hội chứng Stockholm vốn cũng không thể hiểu được. Trong toàn bộ đống lộn xộn rối tinh này, anh là thứ bất biến duy nhất. Thứ duy nhất ổn định. Có thực.

Anh chắc chắn có vẻ rất thực khi anh làm tình với cô. Sự ve vuốt của tay và miệng anh trên người cô, cảm giác phi thường khi cơ thể anh nhập vào cơ thể cô. Trong tất cả những người đàn ông mà cô biết, những người đàn ông mà cô từng yêu, cô chưa hề cảm thấy gắn kết như cô thấy với Max.

Như thể ý nghĩ của cô gọi anh ra từ trong không khí, anh bỗng nhiên xuất hiện cạnh cô. Trong tay, anh ôm Bé Cung, và Lola nghĩ rằng mình chưa từng nhìn thấy một điều gì tuyệt diệu đến thế. Cô muốn hôn chụt lên miệng

Max, rồi phủ những nụ hôn khắp người anh. Chú chó vẫy vẹo đầy vui sướng khi Lola đứng dậy, nhưng tay Max trên mồm nó ngăn nó không sửa.

“Anh cần cuộn băng dính,” Max nói vừa đủ nghe. “Nó nằm trong túi vải.” Khi Lola tìm thấy cuộn băng dính, anh bảo cô xé ra một mẫu, rồi anh quấn nó lại quanh miệng chú chó tội nghiệp.

Mặc dù Lola biết việc đó là cần thiết, cô vẫn cảm thấy thương nó. “Nó có thể thở không?”

“Có, thưa bà,” Max trả lời, tông giọng anh hoàn toàn lạnh lùng khi anh chuyển con chó. “Nó chỉ không sửa được thôi.”

Thậm chí khi Búp Bê Bé Cung lấy chân cào cào băng dính, cả cơ thể nó cũng run lên đầy vui sướng. “Mày không biết mày đã gần được đến sống ở Mexico đến mức nào đâu,” cô đay nghiến khi siết nó vào ngực.

“Colombia,” Max sửa lại. Anh quỳ cạnh túi vải và lần đầu tiên cô chú ý thấy khẩu súng trường buộc ở lưng anh. Một cái mũ bóng chày màu xám thò ra khỏi túi quần sau của anh. Cô không chắc lắm, nhưng nó trông giống một loại cao su nào đó được căng ra trên nòng khẩu súng trường.

“Anh định giết mấy tên đó à?” cô hỏi.

“Em thấy khó chịu với việc đó à?” Anh rút ra hai mẫu nhựa Styrofoam và đứng dậy.

Có không nhỉ? Không nếu không còn đường nào khác. “Không,” cô trả lời, và ôm Bé Cung khi Max một lần nữa dính đôi cánh đi nước vào hai bên chú chó của cô. “Trước đây anh đã từng giết người chưa?”

Anh không trả lời mà thay vào đó hỏi, “Em nghĩ em có thể bơi mà không bị tăng thông khí phổi hay gây ra tiếng ồn không?”

Nếu điều đó có nghĩa là thoát ra được khỏi đảo, cô có thể làm bất kỳ điều gì. “Có.”

“Tốt, bởi vì việc chúng ta thoát được khỏi đây phụ thuộc vào điều đó.” Một lần nữa anh lại quỳ xuống cạnh túi vải. Anh rút đèn pin và bản đồ ra, rồi nhét khăn len của cô vào trong. Sau đó, anh chắt vài tảng đá lớn đầy vào túi vải và túi xách của cô.

“Anh đang làm gì thế?”

“Những cái này sắp đi vào hồ xanh rồi. Anh không muốn để lại phía sau bất kỳ thứ gì có thể nhận dạng chúng ta.”

“Bàn chải đánh răng của em ở trong đó. Em sẽ cần đến nó.”

“Đến sáng mai em sẽ có một chiếc mới.”

Chuyện anh không nói là đến sáng mai cô cũng có thể đã chết. “Em sẽ cần đến ví của em. Nó là hàng Fendi.” Tiếng gầm gừ cáu tiết của anh cho cô biết anh nghĩ gì về việc đó. “Được rồi, nhưng em sẽ cần thẻ American Express.”

Anh rút tiền mặt cô có trong ví ra, nhưng không thẻ tín dụng. Với tay còn rỗi, cô nhét tiền vào áo lót.

Trong một chuyển động uyển chuyển, Max đứng dậy và kẹp đèn pin cùng bản đồ dưới một cánh tay. Rồi anh thò tay vào túi sau và rút ra một thứ gì đó hình vuông. Ánh trắng chiếu lên lớp vỏ bạc, và Lola nghĩ nó trông rất giống một thanh kẹo cao su sô cô la, loại dịch vụ phòng bỏ lại trên gối cô khi cô gọi dọn phòng.

“Đó có phải là kẹo cao su không?”

“Bao cao su.”

Trong vài giây im lặng cô nhìn anh qua bóng đêm. Anh hẳn đang đùa. “Em tưởng anh bảo chúng quá nhỏ với anh.”

Anh ngược lên và mắt họ khóa lại. “Chúng không phải cho anh.” Trong một giây ngắn ngủi cô nghĩ mình thấy một khóe miệng anh nhếch lên, nhưng cô không chắc lắm. “Cầm lấy cái này đi,” anh chỉ thị khi đẩy đèn pin về phía cô. Khi cô đã cầm nó trong bàn tay tự do, anh xé bao cao su ra, đuổi căng lớp cao su, rồi cuộn nó lên đèn pin. Khi làm xong, anh buộc hai đầu vào đĩa thắt lưng. “Anh muốn em theo ngay sau anh mà không phát ra một tiếng động.” Anh cuộn bản đồ lại và cũng luôn bao cao su quanh nó. “Em và anh, cùng con chó kia, sẽ bơi ra cái thuyền đằng kia, lên lên thuyền, và vồ mông rời khỏi đây.” Anh buộc bản đồ quanh đĩa quần. “Khi anh bảo em làm gì, anh muốn em làm ngay. Đừng nghĩ trước. Chỉ làm ngay. Ngay bây giờ,

anh chỉ muốn em nói ‘Đồng ý, Max.’”

Cô không ở trong quân đội. Cô không quen nhận lệnh. Nhưng cô tin anh bằng cả mạng sống của mình và Bé Cung. “Đồng ý, Max.”

Anh chống tay lên hông và nhìn cô từ trên xuống dưới. “Em sẽ lóa sáng như một cột mốc phát sáng mắt.”

“Em làm gì đây?”

“Anh sẽ lo liệu việc đó ngay đây. Ngay bây giờ chúng ta cần xem xét kế hoạch hã.”

“Kế hoạch hã ư?”

“Kế hoạch hoạt động,” anh giải thích. “Khi chúng ta đã ở trên tàu, anh sẽ lấy vị trí gần đuôi tàu, và khi anh bảo em, anh muốn em khởi động động cơ.”

“Em ư?”

“Em từng lái thuyền chưa?”

“Chưa, nhưng em từng một lần lái xe máy.”

Anh quệt tay ngang lớp râu lởm chởm trên quai hàm. “Nó dễ hơn lái xe máy đấy. Chỉ cần mở khóa và đẩy cần gạt về phía trước.”

“Em có phải cho nó vào số không?”

“Em không phải lo về chuyện đó. Nó sẵn sàng để đi rồi.”

“Được rồi. Mở khóa, rồi đẩy cần gạt về phía trước,” cô lặp lại khi dạ dày cô xoắn chặt. “Nếu em kéo nó lại, nó có lùi không?”

“Có, và nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc đó.”

Dạ dày cô càng xoắn chặt hơn. Cô có thể làm được việc này. Không đổ mồ hôi. “Còn gì nữa không?”

“Có, nhớ cúi đầu xuống.” Anh chỉnh lại khẩu súng trên lưng. “Sẵn sàng chưa?”

Chưa hẳn. “Rồi, Max.”

“Vậy hãy vào tiệc thôi.”

Cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Đúng vậy. Họ hoặc thoát được khỏi đảo hoặc chết. Cô theo anh ra chỗ hồ xanh và đứng trên những tảng đá lớn khi anh thả túi vải và túi Louis Vuitton của cô vào nước. Tất cả mọi thứ cô sở hữu đều biến mất trong hồ nước xanh. Cô ôm chặt Bé Cung khi ba bọn họ di chuyển xuống đồi về hướng bãi biển. Đúng y như cô đã đồng ý, cô theo chân Max. Cô thọc tay vào túi quần jean của anh, như cô đã nghĩ đến việc làm thế lúc trước, và không ai trong số họ phát ra một âm thanh nào.

Họ quỳ xuống cạnh con suối mà anh đã giúp cô băng qua trên đường họ lên đồi. Anh đưa cô mũ bóng chày, và khi cô nhét tóc vào dưới mũ, anh lê tay qua bùn, rồi trát nó lên mặt và cánh tay anh. Cô ké tiếp, và cô nhắm mắt lại khi anh trái lớp bùn ướt lạnh khắp má cô.

“Hãy coi nó như đắp mặt thôi,” anh thì thầm.

Cô mở mắt và nhìn vào khuôn mặt anh sát gần mặt cô. “Loại bùn *kia* sạch,” cô thì thầm đáp lại.

Một bên lông mày kéo bùn lên tận trán anh và tràng cười không tiếng của anh chạm tới má cô. “Bùn sạch ư? Mới mẻ nhỉ.”

Tiếng nhạc Mexico dừng lại và Max liếc qua vai nhìn về hướng bãi biển. Giọng lè nhè của ba tên đàn ông át trên tiếng sóng vỗ, tiếng nói líu nhíu của chúng không to như lúc trước nữa. Max thọc vào bùn, và với đôi bàn tay nhanh nhẹn không chút riêng tư xoa bùn khắp cánh tay và chân cô. Bé Cung cố nhảy khỏi vòng tay cô, nhưng cô ôm nó lại chặt hơn. Rồi Max nhóm dậy và cô theo anh đi xuyên qua các thân cây và bụi cỏ. Một lần nữa cô lại thấy ấn tượng khi anh di chuyển quá lặng lẽ đối với một người đàn ông to con như anh. Họ náu mình trong bóng đêm tối tăm nhất, Max đôi khi nhập vào giới đến nỗi, cô phải níu chặt lấy lưng áo anh để không bị mất dấu anh. Thi thoảng cô với tay xuống dưới khẩu súng trường gắn chặt ở lưng anh và chạm vào anh chỉ để trấn an mình rằng anh vẫn là Max. Vẫn mạnh mẽ, ấm áp, và còn sống. Và mỗi lần cô làm thế, cô lại thấy bản thân mạnh mẽ thêm.

Anh dẫn cô tới phần bãi biển cách xa lũ say xỉn, và họ cùng nhau bước vào đại dương. Các con sóng đổ xô qua mắt cá chân cô, rồi đầu gối và đùi

cô, tẩy sạch lớp bùn đang bắt đầu ngua ngúa. Cô đi cho tới khi chỉ vai cô ở trên mặt nước, rồi cô cùng Bé Cung lội ngược dòng nước tiến lên được chút ít.

Lần thứ ba Max quay lại tìm cô, anh vói tay dưới nước tìm tay cô và đặt nó lên nòng súng. Cô túm lấy Bé Cung bằng tay kia, và không một lời, Max dắt họ đi. Lola đá chân, cẩn thận không để phát ra âm thanh. Cô có cảm giác rằng thậm chí dù cô có không giúp gì đi nữa, anh vẫn có thể xoay xử được.

Nước muối ngập đầy miệng và vỡ vào mắt cô. Một chiếc giày rơi khỏi chân cô, và cơ bắp ở cánh tay và chân cô nóng rẫy. Dường như là họ đã bơi cả một tiếng đồng hồ cuối cùng mới lên được con thuyền. Max cắt mỏ neo, rồi bế Bé Cung khỏi người cô và đặt nó lên đáy thuyền. Một tay anh níu lấy thành thuyền, một tay túm hông cô, và đẩy cô qua thành tàu. Cô trượt xuống đáy tàu như một con cá sắp chết và ngược lên nhìn bầu trời đêm. Mệt mỏi, sợ hãi, và hết hơi đến mức cô hầu như không thở nổi. Max đẩy khẩu súng qua, và nó đập vào vai cô. Con thuyền rung lên khi anh quăng mình qua thành tàu và đập mạnh lên người cô. Không khí rít ra khỏi phổi cô và trán anh đập vào lưỡi trai trên mũ cô. Ngay lập tức anh nâng trọng lượng của mình dậy khỏi cô, cười lên cô bằng tay và đầu gối.

“Nhớ này,” anh thì thầm, “khi có dấu hiệu của anh, mở khóa và đẩy cần số.”

Dấu hiệu. Dấu hiệu nào? Họng cô khô khốc, cô không thể thở nổi. Tất cả những gì cô có thể làm là yếu ớt lắc đầu.

“Lola,” anh đẩy đầu mũ cô lên. “Em lại đang tăng thông khí phổi đấy à?”

Cô lấy tay che miệng và gật đầu. Chúa nhân từ, sao lại tăng thông khí phổi vào đúng lúc này! Nằm trong đáy một con thuyền của bọn buôn lậu thuốc phiện, trong khi những tên buôn lậu say xỉn đang vui chơi và bắn nát bãi biển bằng các khẩu súng tự động. Cô phải mở khóa và đẩy cần gạt. Đây *không* phải lúc thích hợp để ngắt đi! Một tiếng rít đau khổ thoát khỏi môi cô và vang lên sau các ngón tay cô.

“Nào nào cưng,” anh thì thầm, và xoa cánh tay cô. “Thư giãn đi. Em có thể làm được. Chỉ cần thư giãn thôi. Hít thở sâu chậm rãi bằng mũi nào.”

Lola tập trung vào đường nét mặt anh tối om rất gần mặt cô. Tập trung vào tiếng nói bình tĩnh của anh và mùi nước biển trên da anh. Cô cảm thấy Bé Cung tựa đầu vào mắt cá chân cô, và cô làm hết sức để đẩy lùi nỗi sợ hãi của mình.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Cô kéo một hơi thở chậm chạp khỏi đáy phổi, rồi di tay lên ngực. “Đấu hiệu là gì?” cô xoay xở thốt ra, đấu tranh giành lấy sự bình tĩnh mà cô không hề cảm thấy.

“Anh sẽ giơ tay lên, và khi anh muốn em mở khóa và đẩy cần gạt, anh sẽ nắm tay lại.”

“Đồng ý, Max.”

“Thế mới là cô bé của anh. Và nhớ này, bất kể em làm gì, nhớ cúi đầu xuống,” anh nói, rồi trao cho cô một nụ hôn nhanh, và trườn qua cô về đuôi thuyền.

Cúi đầu xuống. Mở khóa. Đẩy cần. Cô có thể làm được. Lola lặn sấp xuống và trườn qua hai thùng nhựa lớn và một loại sọt nào đó. Cô bò quanh một cái ghế băng nhỏ tới bánh lái. Qua xúc giác, cô tìm thấy bánh lái, chìa khóa trong ổ, và cần gạt.

Cô nâng đầu lên vừa đủ để nhìn qua thành ghế và cảm thấy lông mày cô rướn lên tận cái trán đầy bùn. Đường nét đen xì của Max quỳ gối phía sau, chống nòng khẩu súng trường trên một trong ba động cơ. Xa xa anh, lửa trại vàng rực. Ba tên đứng quanh nó, khẩu súng tự động của chúng dựa vào cái phao cao su cách tầm với của chúng khoảng ba mét. Giọng trầm trầm và tiếng cười say xỉn của chúng siết chặt gáy cô, không khí đêm sền sệt đè nặng trên da cô như một cái khăn tắm ướt. Một tên đàn ông tách mình khỏi bọn và đi tới chỗ tên say xỉn bất tỉnh trong ghế. Hắn đá chân tên kia, rồi vớ xuống và giật dây thùng một cái. Đầu dây quăng ra từ dưới ghế, và hắn nhìn xuống chân. Hắn chậm chạp nhặt nó lên, rồi chăm chăm mắt nhìn nó như thể hắn không tin nổi những gì mình đang nhìn. Hay phải nói là những gì hắn không nhìn thấy.

Giọng hắn vang vọng khắp mặt nước khi hắn quay lại với lũ kia và giơ đầu dây lên cao trong không trung. “*Perro?*” hắn nói.

Lola hạ mắt xuống một phân nhìn đường nét đen thẫm của lưng Max, ước gì anh nhanh lên. Bé Cung nhảy lên ghế, và không rời mắt khỏi bãi biển, cô đưa nó quay lại sàn. Một tên đàn ông nhìn về phía con thuyền, và Lola nín thở. Hắn đi tới mép nước, và giọng nói trên bãi biển vang lên, trở nên kích động.

“Nào, Max,” cô thì thầm sau lưng ghế. Rồi, như thể nghe thấy cô, anh giơ tay lên, liếc cô qua vai, và nắm tay lại.

Cô quay ngoắt lại trên ghế, và với đôi tay run rẩy, tìm ổ khóa. Câu *Mở chìa, đẩy cần gạt tới trước* lao nhanh qua đầu cô, và đó chính xác là những gì cô làm.

Không có gì xảy ra cả. Cô cố lại lần nữa, và lần này động cơ xì xèo rồi tắt ngóm.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!” cô thì thào. Giọng nói trên bãi biển cao dần, và cô thử lại lần nữa.

Không gì cả. Cô liếc qua vai và thấy lũ kia đang chạy về hướng bè.

Át trên trạng thái hỗn loạn giọng bình tĩnh của Max vang đến, “Đến lúc đi rồi, cung ạ,” anh nói.

Cô vặn chìa khóa, động cơ xì xèo rồi tắt. Lần kế tiếp cô thử, nó bắt đầu với một tiếng gầm gào và cô đẩy cần gạt xa hết mức có thể. Con thuyền bắn vọt tới trước ngang mặt nước và mũ cô bay khỏi đầu. Cô nắm lấy bánh lái và giữ chặt hết mức có thể. Con thuyền nhảy vọt lên các ngọn sóng khi buổi đêm nổ tung trong một tràng brrap brrap liên hồi khi các khẩu súng tự động bắn ra. Lola cúi đầu xuống và hy vọng Max cũng làm như vậy. Cô không thể nhìn xem họ đang đi đâu, nhưng cô cho là chuyện đó cũng chẳng quan trọng, khi mà một khi đã rời khỏi bãi biển, buổi đêm đen thăm thẳm đến mức đằng nào thì cô cũng không thể nhìn thấy gì.

Rồi đột nhiên một tiếng nổ, như tiếng sấm sét dội bom giữa không trung, rực sáng cả bầu trời. Lola nhìn ra phía sau khi một quả bóng lửa khổng lồ thiêu rụi tàu *Dora Mae* trong màn đêm đen kịt. Hai tiếng nổ khác theo sau, khiến các mảnh vụn đang ngùn ngụt cháy bay tứ tung. Đối chọi với

ngọn lửa và vụ phá hủy con thuyền, Max nhòm dậy. Anh đứng xoài rộng hai chân và giơ tay lên trời như thể anh là nhà vô địch quyền anh hạng nặng của thế giới.

Max đã trải qua rất nhiều quãng đời làm việc trong cái lạnh và ẩm ướt. Không phải cách anh thích nhất để trải qua một buổi tối, nhưng anh đã quen với nó. Lola thì không. Anh thấy một tấm chăn ở đầu thuyền và đưa nó cho cô.

“Bỏ quần áo ướt của em ra đi,” anh khuyên, và chiếm quyền kiểm soát bánh lái.

Ánh sáng rừng rực từ hòn đảo mờ dần khi Max cắt đèn pin và bản đồ ra khỏi đĩa quần. Được trang bị các dụng cụ và thiết bị tối tân nhất, con thuyền là tất cả những gì một tay buôn lậu thuộc phiện cần để tìm các thùng hàng ma túy trôi nổi trên Đại Tây Dương. Anh ngồi cạnh Lola trên băng ghế dài và chiếu đèn sát mặt cô. Các ngón tay cô run run, và cô gặp khó khăn trong việc cởi khuy áo. Môi cô xanh ngắt, và cô ôm chặt chú chó đang run dữ dội vào lòng ngực.

Giữ một tay trên bánh lái, anh đẩy các ngón tay cô ra và giúp cô ra khỏi váy. Anh ném nó lên đáy thuyền. Rồi anh xoay xử để bóc băng dính khỏi mồm Bé Cung. Con chó thốt ra một tràng sữa dữ dội khi Max thả phanh lên cả người Lola lẫn con cún con của cô.

“Hãy quàng nó vào thêm tí nữa đi,” anh bảo cô, và quay sự chú ý về với hệ thống định vị toàn cầu. Anh bật đèn tàu lên và mở bản đồ ra. Một cái bút chì đầy mỡ và một quyển sổ được dính vào bánh lái, và anh dùng bút chì để đánh dấu tọa độ của họ. Anh muốn đảm bảo rằng đội bảo vệ bờ biển sẽ biết chỗ để tìm hòn đảo và bốn tên buôn lậu mắc cạn. Anh không nghĩ vụ nổ tàu *Dora Mae* có giết chết người, chỉ đổ một ít lửa xuống người chúng và đốt tóc chúng mà thôi.

Vài người có thể thấy rằng cho nổ tung con thuyền đó là hơi quá mức. Max không phải một trong số đó. Dù anh ngờ rằng bốn tên đó cũng chẳng thể hạ thủy tàu *Dora Mae* và làm nó hoạt động cho được, anh cũng không sẵn sàng để lại cho chúng một lựa chọn nào. Và anh cũng sẽ không mạo hiểm để anh và Lola bỏ lại một thứ gì đó sau lưng có thể lần thẳng tới họ.

Dora Mae phải chết. Và khi thật, nhưng có rất ít thứ trên thế giới có thể sánh được với một vụ nổ huy hoàng.

Anh bật radio lên và nghe ngóng tin của bất kỳ một con thuyền nào. Anh không ngạc nhiên khi chẳng nghe thấy gì. Nhưng chỉ vì anh không nghe thấy tin của những con thuyền khác không có nghĩa chúng không ở đó. Anh chuyển radio sang kênh của lực lượng bảo vệ bờ biển và với lấy mi-crô. “Tên đệm của em là gì?” anh hỏi, không sẵn lòng thông báo với đội bảo vệ bờ biển hay bất kỳ ai rằng anh và Lola đang ở trên một con thuyền tốc độ ăn cắp.

Rằng Lola đánh vào nhau khi cô trả lời, “Faith.”

“Nhóm bảo vệ bờ biển quần đảo Florida, Nhóm bảo vệ bờ biển quần đảo Florida, đây là tàu *Faith*. Nghe rõ? Hết.” Anh chờ nửa phút trước khi lặp lại. Vẫn không có gì. Nhờ đèn trên màn hình LCD, anh đọc được vị trí của họ và quyết định rằng cơn bão đã thổi họ chín mươi hải lý về hướng đông nam quần đảo Florida. Sáu mươi dặm về hướng nam cách vị trí lúc trước của họ trên tàu *Dora Mae*.

“Chúng ta ở đâu rồi?” Lola hỏi giữa hàm răng nghiến chặt. “Chúng ta có ở gần Florida không?”

“Khoảng tám mươi dặm,” anh trả lời, quá mệt mỏi để tính toán khoảng cách chính xác giữa hải lý và dặm. Khi cuối cùng anh về được đến nhà, anh có kế hoạch sẽ ngủ ít nhất ba ngày.

“Anh có muốn một phần chăn của... của em không?”

“Không, cũng không lâu nữa đâu.” Ba động cơ trên tàu sẽ cho phép họ đi với tốc độ hơn năm mươi hải lý, nhưng không có nhiều bảo vệ chống lại gió, Max chỉ giữ tốc độ hai mươi sáu. Bầu trời trên đầu thật quang đãng và chỉ chút sao.

“Ma... Max?”

“Ừ.” Anh nhìn qua cô. Nhìn cô thò một bàn tay từ dưới chăn ra để nhặt bùn ra khỏi trán. Nhìn những lọn tóc bông bênh quanh mặt cô và phản chiếu ánh trăng mờ nhạt. Ánh sáng sáng từ bộ điều khiển chạm tới môi cô và tràn khắp môi cô như mật ngọt khi cô cất tiếng.

“Em thực sự đã nghĩ chúng ta... chúng ta sắp chết,” cô nói vừa đủ át tiếng động cơ.

“Anh đã bảo em rằng anh sẽ đảm bảo em về được nhà mà.”

“Em biết.”

Bé Cung thò đầu ra khỏi lỗ trên cái chăn, nhìn quanh, rồi lại vùi ngược vào trong chôn an toàn và âm áp sát ngực và bụng Lola.

Con chó may mắn đó không biết nó có được điều đó là tuyệt vời đến mức nào. Max thì biết, và anh ước gì mình không biết. Kể cả bây giờ, với giá lạnh và gió tóe vào chân và má anh, ký ức về làn da mượt mà của cô vẫn sưởi ấm bụng anh. Sẽ tốt hơn nhiều nếu họ chia tay mà anh không biết cảm giác được làm tình với cô tuyệt vời đến mức nào. Sẽ tốt hơn nhiều nếu anh có thể dành cả quãng đời còn lại của mình, giống như mọi tên đàn ông khác trên thế giới, băn khoăn tự hỏi cảm giác thế nào khi ôm mặt cô trong tay anh cùng lúc hôn miệng cô.

Giờ thì anh biết, sẽ vô vàn khó khăn hơn để thả nó đi. Để cho cô đi. Giờ khi anh biết rằng dưới những đường cong người mẫu bên ngoài và ngọt ngào có một người phụ nữ đầy dũng cảm và quả quyết cư trú. Tính gan dạ và bền bỉ mà anh ngưỡng mộ.

Khi con thuyền lao về hướng bờ biển Florida, với mỗi dặm anh để lại phía sau, họ càng đến gần với giờ phút anh sẽ chuyển giao cô cho đội bảo vệ bờ biển hơn. Trách nhiệm của anh đã hết, anh biết mình nên bắt đầu đặt khoảng cách giữa bản thân và cô. Cô không thuộc về anh, nhưng khi cô ngả đầu lên vai anh, anh lại không thể bắt mình đẩy cô ra. Anh giữ một tay trên bánh lái, và với tay còn lại anh đưa micrô lên miệng.

“Nhóm bảo vệ bờ biển quần đảo Florida, Nhóm bảo vệ bờ biển quần đảo Florida, đây là tàu *Faith*. Nghe rõ? Hết.” Vẫn không có gì.

“Max, khi chúng ta được giải cứu, xin đừng bỏ lại em nhé.”

Anh không thể hứa với cô điều đó.

“Max?” cô ngả đầu ra sau và ngược lên nhìn anh.

Lần đầu tiên, anh không thể hứa một lời hứa mà anh biết mình không thể giữ lời. Anh được cứu thoát khỏi một lời thanh minh nhờ tiếng xèo xèo của radio, rồi giọng êm nhẹ đều đều của một sĩ quan canh gác đường bờ biển vang lên.

“Tàu *Faith*, lực lượng bảo vệ bờ biển đây. Roger, đội trưởng, vui lòng miêu tả tình trạng của anh, hết.”

Max dừng lại và nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của Lola Carlyle. Rồi anh nâng micro lên và cất bước đi đầu tiên về nhà và tách cuộc đời anh khỏi cô.

Chương 11

Lola đến trung tâm y tế quần đảo nam Florida vào một lúc nào đó tầm hai giờ sáng. Đó là lần đầu tiên trong nhiều ngày trời cô biết chính xác giờ giấc. Cô được phân cho một phòng riêng để được quan sát qua đêm. Tay và chân cô đều thấy quá nặng nề để nhấc lên, và cô tự hỏi sao mình lại không hề cảm thấy muốn hò reo nhảy múa. Cô đã chờ giây phút này từ tối thứ bảy. Cô đã đi qua địa ngục, tranh đấu để sinh tồn, và tất cả những gì cô cảm thấy là tê liệt. Lần này, không chỉ đầu ngón tay ngón chân cô râm ran với thứ cảm xúc ít ỏi.

Cảm giác lịm người đã bắt đầu ngay sau khi cô và Max chạy khỏi đảo, và mỗi giờ trôi đi cảm giác ấy chỉ càng tệ hơn. Cô đoán nó chắc có liên quan tới dòng adrenaline đang gặm nhấm dần từng mẩu năng lượng cuối cùng của cô. Cả điều đó lẫn việc cô có đúng một bữa ăn đúng nghĩa trong vài ngày qua.

Cô không chắc họ đã ở trên con thuyền của lũ buôn lậu bao lâu, nhưng khi cô, Max, và Bé Cung sang tàu của đội bảo vệ bờ biển, cô đã được đội cứu thương khẩn cấp trên tàu kiểm tra, và ông bác sĩ đã quyết định rằng cô mắc chứng mất nước, hạ thân nhiệt nhẹ, và kiệt sức. Phần kiệt sức cô cũng có thể tự mình chẩn đoán được. Phần đó thực sự là ngu ngốc, nhưng chứng hạ thân nhiệt và mất nước thì làm cô ngạc nhiên. Đặc biệt là chứng mất nước, khi mà quần áo lót của cô vẫn ướt đẫm do chuyển bơi trong biển của cô.

Trong khi cô được truyền máu và bị ép nằm thẳng đờ trên lưng trong khu y tế, Max đã ở đâu đó trên phòng chỉ huy, chuyện phiếm với sĩ quan trưởng. Cô chỉ có một mình, nhưng ít nhất lúc đó cô cũng vẫn còn Bé Cung đi theo.

Đến lúc họ tới được cục Bảo vệ bờ biển Key West, cô cảm thấy tệ hơn chứ không phải khá lên. Cô kiệt sức đến nỗi không thể nghĩ được gì. Một xe cấp cứu đã chờ cô sẵn, và cô được đặt lên một cáng cứu thương, vẫn choàng cái chăn Max đã đưa cô.

Có ai đó đã lấy Bé Cung khỏi cánh tay cô, và cô tranh cãi để giữ nó ở cùng mình, nhưng vô ích. Cô được bảo đảm rằng nó sẽ được ăn được uống và được chăm sóc y tế tuyệt vời ở khu nhốt động vật địa phương.

Max hẳn có thể làm gì đó để giữ Bé Cung ở cùng cô. Anh hẳn có thể hăm dọa họ chỉ bằng một cái quắc mắt, nhưng chẳng thấy anh ở đâu hết. Lola yếu ớt khùng khiếp và mất hết phương hướng, và khi cô nhìn mọi thứ diễn ra xung quanh mình, cô cũng không thể kết nối các hành động lại với nhau.

Mắt cô đáp xuống nhân viên y tế và sĩ quan quân đội, nhưng chẳng gì mang chút quen thuộc. Cô nhìn qua ánh sáng rục rờ đang chiếu xuống và phản chiếu quanh trụ sở cục. Cô chẳng kiểm soát được những gì đang diễn ra với mình, và cô tìm Max. Chắc chắn rằng chỉ cần cô có thể tìm ra anh thôi, anh cũng sẽ làm mọi thứ ổn lại. Nhưng cô chẳng thấy anh ở đâu cả.

Cuối cùng, khi Lola được nâng vào xe cứu thương, cô thoáng thấy bóng dáng Max lần cuối cùng. Đứng ở rìa một bể ánh sáng, anh nâng tay lên vẫy chào ngắn gọn trước khi trèo lên một chiếc xe đang đợi. Các ô kính đen nuốt chửng lấy anh và rồi anh đi mất. Cảm giác hoảng loạn bất thành linh thít chặt dạ dày cô, và cô tự nhắc mình rằng đến giờ cô đã ổn. Cô an toàn, và cô không phải dựa vào Max nữa. Cô không cần anh nữa.

Thế thì sao cô lại cảm thấy như mình vẫn cần anh? Thậm chí lúc này, khi cô nằm trong một chiếc giường bệnh ấm áp rúc mình lại như một con rệp, cô lại nghĩ mình cần anh đến tuyệt vọng?

“Cô cảm thấy thế nào?” một cô y tá trong chiếc áo màu hoa cà xen ngọc lam hỏi khi xem mạch đập của Lola.

Thấy hỗn loạn, cô nghĩ thầm. “Mệt.” Cô gãi cổ. “Muốn ăn.”

“Tôi sẽ lấy cho cô một ít kem ô xít thoa da,” cô y tá bảo cô khi thả tay cô ra.

Không lâu sau khi Lola đến trung tâm y tế, gia đình cô đã được thông báo và cô được báo lại rằng cha mẹ cô đang trên đường tới Florida. “Tôi có thể đi khi cha mẹ tôi tới đây phải không?”

“Cô sẽ phải hỏi bác sĩ chuyện đó.” Cô ta viết gì đó lên đồ thị của Lola.

“Bếp đóng cửa rồi, nhưng chúng tôi có trữ ít bim bim trong tủ lạnh ở hành lang. Nếu cô đói, chúng tôi có bánh pudding, nước ép, và soda.”

Cảm giác hỗn loạn và cơn đói đang gặm nhấm dạ dày cô nhắc cô nhớ rằng tất cả những gì cô đã ăn hôm đó là ít pho mát và bánh quy. Tay chân cô đều lạnh và cô cảm thấy rỗng không, như thể cô sắp xỉu. Những cảm xúc chẳng này chẳng có gì mới với cô, chúng đã cũ và rất quen thuộc, nhưng lần đầu tiên trong một thời gian dài, cô mới lại nghe thấy tiếng hồi thúc quen thuộc vừa to vừa rõ ràng. Giọng nói quyến rũ bảo cô rằng nếu tối nay cô không ăn, mai cô sẽ giảm được một cân rưỡi. “Tôi thực sự đang rất đói, nên tôi sẽ nhận lấy bất kỳ thứ gì cô có thôi.”

“Tôi sẽ xem xem mình có thể vơ vét được gì cho cô nhé.” Cô y tá mỉm cười và quay ra cửa.

“Có ai đang chờ để gặp tôi không?” Lola hỏi, ngăn cô ta lại.

Cô y tá thò đầu ra ngoài và nhìn ngang dọc hành lang. “Không. Lúc trước có cảnh sát trưởng ở đây, nhưng xem ra ông ta đã đi rồi.”

Lola biết về viên cảnh sát trưởng. Ông ta muốn hỏi cô vài câu hỏi về mấy ngày vừa qua, nhưng cô đã hoãn ông ta lại tới sáng. Đầu tiên ông ta rất kiên trì, nhưng cuối cùng cũng dụi lại. Cô cho là vì trông cô cũng tệ như những gì cô đang cảm thấy, nhưng thật lòng mà nói thì cô không quan tâm đến lý do nữa. Cô thực sự rất mệt, nhưng hơn cả cảm giác kiệt quệ, cô muốn nói chuyện với Max trước khi nói gì đó. “Cô có thấy một người đàn ông cao tóc đen mắt đen không?”

“Không. Tôi nghĩ mình sẽ nhớ một người như thế,” cô y tá nói, và đôi dép cao su trắng của cô ta nện lên vải lót sàn nhà khi cô ta rời phòng.

Lola gãi một vết côn trùng đốt trên cổ, rồi cô chạm vào mẫu băng dính đang dính lên mũi kim truyền trên mu bàn tay cô. Cô y tá mang đến cho cô ít súp rau, một mẫu bánh mì, bánh pudding, và một lon Coca. Khi cô ăn xong, cô đẩy bàn gấp sang một bên và nghĩ về Max. Cô tự hỏi anh đã được đưa đi đâu và khi nào thì cô sẽ gặp lại anh. Cô không chút nghi ngờ rằng anh sẽ đến xem cô trước khi rời bang. Họ đã cùng nhau trải qua quá nhiều chuyện để cho phép anh rời đi mà không nói gì với cô. Anh đã cứu mạng cô, và họ đã làm tình. Và phải, cô biết không phải là tình yêu đối với ai trong hai người

họ, nhưng nó cũng là một sự gắn kết thân mật mà cô sẽ không bao giờ hối tiếc. Hay sẽ quên, đặc biệt là khi anh là người đàn ông duy nhất cô từng phải nài xin tình dục theo đúng nghĩa đen. Chắc, nếu không phải xin, thì cô chắc chắn cũng đã phải *thuyết phục* anh, vì Chúa.

Lola cố tỉnh táo, chắc chắn rằng anh sẽ sớm đến chỗ cô, nhưng tình trạng kiệt sức đã nuốt chửng cô. Khi ngủ, cô mơ thấy mình đến khu nhốt động vật để giải phóng Bé Cung và cả hai bọn họ cùng bị kẹt lại bên trong. Trong giấc mơ của cô, cô đập cửa và gọi Max, nhưng anh chẳng bao giờ đến.

Giọng miền nam quen thuộc, êm dịu đánh thức cô khỏi giấc mơ. “Lola Faith?”

Mi mắt cô choàng mở và cô nhìn về hướng cuối giường bệnh. Cô nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu trĩu xuống của cha cô. Chúng đỏ và ẩm nước, như thể đã nhiều ngày trời ông không ngủ. Đôi má hồng hào thường ngày của ông trắng bệch, những nếp nhăn lo lắng trên trán ông hẳn sâu hơn.

Mẹ cô đứng cạnh ông, một chiếc khăn lụa che trên mái tóc vàng bông bênh hoàn hảo thường ngày của bà. Một bên bông bênh bẹp dí và vài sợi xơ xác chọc thẳng ra từ trán. Bọng mắt trĩu nặng dưới mắt bà, và môi bà bạc phếch.

Lola òa ra khóc, và cũng không phải những giọt nước mắt rơm rớm. Mà là những tiếng nức nở đau đớn – như cái lần cô mới có tám tuổi và cha cô đã vô tình bỏ cô lại Texaco. Cô đã sợ tới chết đi được khi phát hiện ra ông đã đi mất, và tràn ngập nhẹ nhõm khi ông quay lại mười phút sau. Cô cũng cảm thấy y như vậy lúc này, ở tuổi ba mươi, chỉ là nhìn thấy bao nhiêu đau khổ cô đã gây ra cho họ càng làm mọi chuyện tệ hơn. Cả hai người đều trông như đã già thêm mười tuổi kể từ lúc cô gặp họ một tuần trước.

Mẹ cô lao tới thành giường cô và quệt nước mắt Lola khỏi hai má cô. “Lúc này con sẽ ổn thôi. Cha và mẹ con đã đến đưa con về nhà đây.”

“Họ đã lấy Bé Cung khỏi chỗ con,” cô khóc. “V... và cho nó vào trại nhốt động vật.”

“Chúng ta sẽ lấy Bé Cung về.” Cha cô vỗ đầu gối cô qua tấm chăn bệnh viện. “Rồi con sẽ về nhà ở với chúng ta và ngày.”

Lola có đến cả một tỷ thứ phải làm. Cô có một doanh nghiệp phải điều

hành. Đúng là cô có những con người giỏi giang có thể điều hành nó khi cô vắng mặt, nhưng Lola Wear, Inc. thuộc về cô. Cô muốn nói chuyện với bộ phận bán hàng và marketing và lấy những số liệu sớm trong quyển catalog mới. Họ đang chuẩn bị cho một buổi trình diễn thương mại diễn ra sau ba tháng nữa và cô muốn xem các phác thảo sơ bộ cho gian hàng của họ. Nhưng khi cô nhìn cha mẹ cô và thấy các vết nhăn hằn trên mặt họ, cô cho rằng họ cần phải nuông chiều cô để trấn an bản thân rằng cô vẫn ổn. Và có lẽ cô cũng cần điều đó nữa. “Mẹ sẽ làm món mỳ Ý đặc biệt trộn bơ và thịt cắt nhỏ chứ?”

Khóe miệng mẹ cô run run khi bà mỉm cười. “Và mẹ sẽ làm cho con một cái bánh nhân hạch.”

Qua làn nước mắt, Lola cũng mỉm cười. Mẹ cô là một trong số ít những người cô biết gọi bánh hồ đào là bánh nhân hạch. Lần đầu tiên kể từ khi cô rời đi, cuối cùng cô cũng cảm thấy như mình đang ở nhà, nhưng có một thứ khiến cô không thực sự tận hưởng chuyến trở về của mình. Một thứ bị mất.

Max. Cô chẳng mấy may biết anh ở đâu hay vì sao anh lại không liên lạc với cô.

“Bọn ta đều phát ốm vì lo lắng,” mẹ cô nói. “Cuộc sum họp nhà Carlyle diễn ra vào tuần này, nhớ chứ? Mẹ biết tất cả mọi người đều sẽ phấn khích để gặp con.”

Lola đột nhiên cảm thấy nhung nhức giữa hai lông mày. Cô đã sống sót qua một cơn bão ở biển và lũ buôn lậu thuốc phiện, chỉ để đối mặt với nỗi kinh hoàng từ món thịt hầm đậu Hà Lan của cô Wynonna. Và lần này cô sẽ phải đối mặt với nỗi kinh hoàng ấy một mình, bởi vì Max đã biến mất tăm.

Tại đài phát thanh hải quân ở Key West, Max được cung cấp một đường dây điện thoại an toàn nối tới Washington. Việc tổng tư lệnh Winter nghe điện là gợi ý đầu tiên cho Max về rắc rối anh vướng vào. Gợi ý thứ hai là việc trực thăng Pavehawk đón anh ngay lập tức và đưa anh từ đài phát thanh tới Lầu Năm Góc.

Ở Lầu Năm Góc, nhân viên an ninh dẫn anh tới một văn phòng ở lầu

bốn. Trong ánh sáng ban ngày, anh biết nó có tầm nhìn rất đẹp ra sông Potomac và Đài Tưởng Niệm Jefferson. Khung cảnh đài kỷ niệm được chiếu sáng rực rỡ cũng không tệ về đêm.

Thường thì Max gặp tổng tư lệnh trong một phòng lập kế hoạch nhỏ trong khu hẻm lánh tối tăm ở tầng hầm. Đây mới là lần thứ hai Max được mời vào văn phòng này. Cân nhắc đến điều đó và cả giờ giấc muộn mằn này, anh biết mình đang gặp rắc rối và tự chuẩn bị mình cho một trận đay nghiến long trọng.

Tổng tư lệnh Richard Winter ngồi sau chiếc bàn bằng gỗ gụ to đùng của ông, một màn hình máy tính nằm một góc, một bức tượng đại bàng bằng đồng nằm ở góc bên kia. Max đứng trước tổng tư lệnh với tư thế nghiêm trang. Trong nửa giờ, trong lúc các đốt xương mệt mỏi của anh nối lại với nhau, anh giải thích những gì đã diễn ra kể từ khi anh rời Nassau thứ Bảy tuần trước. Chắc, có lẽ không phải *tất cả*. Anh đã bỏ qua vài chi tiết riêng tư liên quan đến hành vi của anh với Lola.

Tổng tư lệnh lắng nghe, rồi bỏ ra một tràng chỉ trích. Tổng tư lệnh Winter hói trụi lủi như một quả bowling, có hàng lông mày sâu róm rậm rạp, và đeo kính hai tròng. Ông là người duy nhất Max từng gặp có thể rỉ ra một giọt nước mắt giận dữ mà không chớp mắt. Thật huyền bí và được thiết kế để gợi lên nỗi sợ hãi trong lũ đàn ông.

“Chuyện này đáng lẽ phải theo đúng luật, Max. Lời chỉ dẫn cho anh rất rõ ràng!”

“Khi tin tức tôi được trao sai bét, thì không có luật nào hết. Theo quan điểm của riêng tôi, chỉ có một chỉ dẫn duy nhất. Làm xong việc và thoát ra, thưa ngài. Tôi đã không thất bại. Tin chỉ điểm tôi được trao đã làm tôi thất bại.”

Liệu viên đại tướng có đồng ý hay không, Max không bao giờ biết được. Dù vậy ông ta tiếp tục tra tấn lỗ tai Max, gọi anh bằng mọi cái tên có trong sách vở. Vài từ anh thích nhiều đến mức anh lặp đi lặp lại. Từ yêu thích nhất của anh là *ngu như lợn* và *thằng đàn*. Khi đã xong, ông ta mong Max sẽ co rúm lại, như phần lớn những người khác sẽ làm khi đối diện với sự đe dọa bằng ngôn ngữ khủng khiếp đến vậy. Ông ta đáng lẽ phải thông minh hơn.

“Đó là những gì tôi thích ở ông, Tổng tư lệnh Winter,” Max nói qua một nụ cười. “Ông dành thời gian nói chuyện ngọt ngào trước khi nổi cáu lên với tôi.”

Từ sau cặp mắt kính hai tròng, viên đại tướng chớp mắt. “Nghỉ đi, Zamora,” ông ra lệnh, và Max ngồi đối diện bàn trên một cái ghế bất tiện – anh cho đó chính là mục đích của viên đại tướng. “Đây không phải một vấn đề đùa cợt được đâu,” ông ta tiếp tục, nhưng giọng đã thấp xuống vài phần. “Anh đã trưng dụng một con thuyền cùng một công dân trên boong.”

“Tôi đã giải thích rằng thị lực của tôi không được rõ, và tôi đã tưởng mình là người duy nhất trên tàu.”

“Sự thật vẫn là anh đã cưỡng ép một người mẫu đồ lót nổi tiếng và không liên lạc gì trong bốn ngày trời. Bị mắc kẹt trong Đại Tây Dương, như anh nói.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Anh vừa gây ra một vụ bất ngờ phải gió mà chính phủ sẽ khó mà phủ nhận được.”

“Sao lại thế thưa ngài?” anh hỏi, dù anh cũng đoán được.

“Ngay phút cô Carlyle được xác nhận mất tích, sự biến mất của cô ta đã được tất cả các phương tiện truyền thông trong cả nước và nửa châu Âu tường thuật lại.”

Đúng rồi, đó chính là suy đoán của anh.

“Giờ thì tất cả họ đều muốn câu chuyện của cô ta. Cô ta chắc sẽ được mời xuất hiện trên chương trình Letterman khi gió.” Đại tướng rướn người tới trước và nhìn thẳng vào mắt. “Anh đã ở cùng cô ta. Chúng ta sẽ dùng cách tiếp cận nào để giữ cô ta im lặng?”

“Cô ấy là một phụ nữ thông minh. Cô ấy biết về bè lũ Cosella, và tôi sẽ nhắc cho cô ấy nhớ rằng cô ấy không muốn bị dính líu tới bất kỳ chuyện gì đã xảy ra ở Bahamas. Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

“Không tốt, Max ạ.”

“Cô ấy sẽ nghe tôi,” anh nói với nhiều quả quyết hơn anh cảm thấy. Vì

sự thực là, giờ khi cô đã có thời gian tránh xa anh để suy nghĩ, anh cũng không dám chắc là cô sẽ không muốn đâm đơn kiện anh nữa.

“Tôi muốn anh tránh xa cô Carlyle và hoàn toàn rời khỏi vụ này, Max. Chính phủ sẽ giải quyết vụ này.” Tổng tư lệnh Winter đứng dậy. Câu chuyện đóng lại. Cuộc họp mặt kết thúc. “Tôi tin rằng anh có gì đó cho tôi?”

Max đứng dậy và vớ tay ra sau lưng. Từ hõm lưng, anh rút ra một tờ bản đồ và quyền sở anh tìm thấy trên thuyền phản lực và ném bản đồ lên bàn. “Ông sẽ tìm thấy bốn tên buôn lậu thuốc phiện trong bè lũ André Cosella ở tọa độ này.”

“Đã chết sao?”

“Tôi không tin là thế.” Kề tiếp, anh ném quyền sở lên bàn. Anh đã xem xét kỹ nó khi còn ở trên tàu tốc độ. Anh không mất lâu để đoán ra mình có những gì và nó ám chỉ điều gì. Quyền sở ghi lại ngày tháng, thời gian, vị trí các thùng thuốc phiện, mô tả kích cỡ và số lượng, lẫn tên các con thuyền hẹn gặp. Tất cả đều được viết bằng tiếng Tây Ban Nha đơn thuần, và anh chọn cách làm tổng tư lệnh nguôi giận bằng thông tin này thay vì đưa nó cho đội bảo vệ bờ biển.

Sau những hình ảnh xấu mà quân đội gần đây đã phải hứng chịu, đây là một cơ hội mỡ màng để bù đắp lại trước dân Mỹ. Nếu họ không làm loạn nó lên – điều vẫn luôn có khả năng xảy ra khi xử lý công việc với những tên bàn giấy. “Tôi nghĩ ngài sẽ thấy thứ này khá thú vị.”

Tổng tư lệnh Winter ngó qua quyền sở bìa da, rồi nhìn lên. “Đây là lý do tôi dung thứ cho anh, Max,” ông ta nói khi ấn một nút trong máy liên lạc nội bộ. “Anh có nhiều mạng hơn cả một con mèo chết tiệt và may mắn hơn cả người Do Thái. Giờ thì ra khỏi đây và đưa mình đi kiểm tra đi.”

Max không nghe theo mệnh lệnh kiểm tra y tế của viên đại tướng và được nhân viên an ninh tháp tùng ra khỏi phòng. Anh đi thanh máy tới khu đỗ xe VIP, nơi một chiếc Cadillac đen đang chờ anh. Khi đã ở ghế sau của xe, anh ngửa đầu ra sau và cuối cùng cũng giãn ra lần đầu tiên tính từ sau lần ngồi trong phòng ăn của tàu *Dora Mae*, ăn cá hanh đỏ cùng Lola. Dù vậy anh không cho phép bản thân hoàn toàn thư giãn, sợ rằng anh sẽ ngủ gục nếu làm vậy. Anh đèn của thành phố Washington D.C lao vùn vụt qua các ô cửa sổ, và tiếng lốp xe trên mặt đường ướt lấp đầy không gian bên trong ô tô, cho anh biết rằng trời vừa mưa. Cảnh vật và âm thanh là những thứ quen thuộc

và khiến anh nhớ lại rằng mình đã về nhà. Gần như thế.

Sau chuyến lái xe ngắn mười lăm phút, chiếc Cadillac dừng lại trước cửa ngôi nhà thành phố hai trăm năm tuổi ở Alexandria của Max. Max bước xuống khỏi ô tô và gõ lên nóc xe. Chiếc Cadillac phóng đi, lốp của nó tóe lên vô số giọt nước đen như mực. Ánh sáng ở ngoài ngôi nhà sáng lên như chúng đã được thiết kế, nhưng có bốn số *Journal* quăng trên hiên nhà anh. Vì anh không định đi lâu hơn một ngày, anh đã không hoãn dịch vụ lại.

Anh không có chìa khóa. Anh cũng không cần. Khi anh mua ngôi nhà này ba năm trước, anh đã thiết kế và lắp đặt hệ thống an ninh của riêng mình.

Một bàn phím trong và ngoài kiểm soát hệ thống dò chuyển động, ánh sáng khu vực ngoài, và khóa cửa. Max đi lên các bậc thang tới cửa trước, mở bàn phím, và ấn mã của mình. Anh nhặt các tờ báo sũng nước và băng qua căn nhà tối om vào phòng bếp. Dưới bồn rửa, anh rút thùng rác nhựa ra và nhét hết đồng báo vào túi rác trông không.

Ánh trắng mờ nhạt, và ánh đèn từ hiên sau, tràn vào qua ô cửa sổ trên bồn rửa, rọi các vệt sáng lên quây bếp màu đỏ đun, giấy dán tường màu hồng lai, và máy pha cà phê bằng crôm của anh. Ngoại trừ hệ thống an ninh và các ống nước mới mà anh đã lắp đặt trong hai phòng tắm, anh vẫn chưa có thời gian để cách tân lại ngôi nhà như anh đã lên kế hoạch.

Không bật đèn, anh đi lên cầu thang tới phòng ngủ của anh ở tầng hai. Sàn nhà gỗ kê cốt kết dưới trọng lượng của anh, và anh ngồi xuống mép giường để cởi dây giày. Anh đã thức suốt bốn mươi tám tiếng, và tự động, những ký ức về Lola trỗi dậy trong đầu anh. Những hình ảnh cô tắm trên bục tắm của tàu *Dora Mae*. Hôn cô ở đuôi tàu. Ôm cô trong vòng tay anh khi cơn bão đe dọa sẽ nuốt chửng con thuyền. Chạm và hôn bầu ngực trần của cô, rồi làm tình với cô khi mặt trời lặn trên một hòn đảo nhiệt đới không được đánh dấu trên bản đồ đầu đó ở Đại Tây Dương. Những ký ức và hình ảnh nóng bỏng ủa qua anh và anh quá mệt mỏi để chống cự lại chúng.

Anh cởi quần áo và đứng hoàn toàn trần truồng. Ánh sáng từ bên ngoài lén vào quanh màn che cửa sổ. Nó tạo sọc trên sàn nhà và rọi lên một bên mép tủ. Max bước qua đồng quần áo và với lấy một huy chương thánh Christopher trảy xước treo trên một góc gương. Anh nâng cánh tay lên và

đeo huy chương vàng quanh cổ. Nó đã từng thuộc về cha anh, và lớp kim loại mát lạnh quen thuộc áp vào lồng ngực anh.

Drap trải giường khô rang chạm vào da anh khi anh trượt vào giữa đống gối, và tự hỏi ở một nơi nào đó cô đang ở, Lola ngủ có ngon hay không. Hình ảnh cuối cùng anh thấy về cô, cô trông trắng bệch và kiệt sức, và anh hình dung rằng cô sẽ bị giữ lại quan sát ở bệnh viện.

Anh nghĩ đến việc gọi trung tâm Key West để kiểm tra tình trạng của cô. Rồi anh nghĩ kỹ lại. Tốt nhất là chặt đứt một cách rõ ràng. Rời khỏi đời cô. Không phải vì tổng tư lệnh Winter đã bảo anh thế, mà bởi vì thậm chí khi trách nhiệm với Lola và chú chó của cô đã đè nát anh và khiến họng anh ho sặc sụa, anh đã bắt đầu nhung nhớ nó. Có thứ gì đó về hơi ấm nơi mắt cô. Cách cô nhìn anh. Cách cô chia sẻ cuộc đời và cơ thể cô. Có thứ gì đó nở rộng trong ngực anh. Một nơi sâu thẳm bên trong mà anh còn không chắc có tồn tại trong linh hồn anh. Một thứ thật khinh suất khiến anh trật bánh khỏi lý trí cẩn trọng và làm tình với cô cùng lúc lờ đi mỗi nguy hiểm từ hành động hấp tấp hoang dã đó. Một thứ gì đó choán hết lý trí, cẩn trọng, và khiến anh khao khát nó thêm lần nữa.

Anh đã cứu cô khỏi chết chìm, và anh đã cứu thoát cô khỏi lũ buôn thuốc phiện. Anh thì không may mắn đến thế. Anh đã không thể cứu mình khỏi cô.

Chắc chắn là tốt nhất cho cả hai bọn họ nếu anh tránh xa. Cô không thuộc về đời anh, và chắc chắn là anh không tương thích trong đời cô.

Một trong những điều tuyệt vời nhất sinh ra từ vụ mất tích của Lola là lượng tin tức mà nó tạo ra. Cùng ngày tin tức về vụ mất tích của cô lên báo, dòng Lola Undercover gồm những đồ lót thêu tinh xảo và áo ngủ lụa với hình hoa hồng và quần lót khe đồng bộ đã bán cháy hàng và giờ lại được đặt hàng lại. Suốt bốn ngày đó, lượng hàng bán qua catalog đã vượt ngưỡng đề ra tới sáu mươi ba phần trăm.

Công việc kinh doanh đang phát đạt lên. Cuộc đời thật tươi đẹp, và thậm chí tờ *Enquirer* cũng tạm ngừng gọi cô là nặng cân. Giờ thì dòng tít viết, *Cuối Cùng Cũng Tìm Thấy Lola Đây Đây*. Lúc nào cô cũng coi trọng đây đây hơn nặng cân hoặc Lola Phục Phịch.

Tờ *Enquirer* đã vẽ ra một câu chuyện rằng cô bỏ chạy theo một người đàn ông lạ mặt mà cô đã gặp ở Casino Cung Điện Pha Lê. Một tờ báo khác nghi ngờ rằng cô đang trốn đi vì phẫu thuật thẩm mỹ hỏng, nhưng chuyện Lola ưa thích nhất là bài báo nói rằng cô bị người ngoài hành tinh bắt cóc và đang sống trong một ngôi làng hoang sơ nhỏ bé ở Tây Bắc.

Tất cả những suy đoán đó đã đem lại cho cô số lượng tin nhiều hơn hẳn số lượng cô có thể mua, và họ đã phải tăng sản xuất dòng Khởi Động Khe Ngược để đáp ứng đủ nhu cầu.

Văn phòng Lola Wear, Inc. trải rộng trong không gian hơn ba nghìn mét ở một trong năm phân xưởng sản xuất thuốc lá cũ được nâng cấp lên tại trung tâm Durham. Quận từng có lần sụp đổ này đã được cải tạo thành một tổ hợp thượng lưu đa dạng toàn những doanh nghiệp bán lẻ, các văn phòng, và các căn hộ. Lola đã chọn thuê chỗ này không chỉ vì nó hợp với nhu cầu của cô, mà còn vì nó là một phần trong câu chuyện lịch sử của cô. Cô có liên kết ở nơi đây. Rất nhiều họ hàng của cô đã từng làm việc trong nhà kho này, luôn tay sản xuất thuốc lá Chesterfields cho tới thời kỳ thất nghiệp cuối những năm bảy mươi. Thi thoảng, trong những ngày nồm, Lola gần như có thể ngửi thấy mùi hương lá thuốc lá.

Nóng lòng muốn quay lại cuộc sống của mình, cô đã quay về nhà và làm việc ngay hôm thứ Sáu sau khi cô được cứu khỏi Đại Tây Dương. Nhưng đến hai giờ chiều, cô cũng không chắc mình nên đến nữa. Phải mất cả buổi sáng và một phần buổi chiều Lola mới bắt kịp tốc độ với những gì đã diễn ra từ lần cuối cùng cô kiểm tra hôm thứ Bảy trước. Giờ thì cô mệt mỏi đến mức cô chỉ muốn cuộn tròn lại và ngủ một giấc.

Thay vào đó, cô đóng cửa văn phòng mình lại, cho mọi người biết rằng cô muốn chút thời gian cho riêng mình. Mỗi phút một lại có ai đó thò đầu vào văn phòng cô với một lời bào chữa hoặc một câu hỏi ngớ ngẩn. Cô biết họ chỉ đang trấn an mình rằng cô thực sự còn sống và đã quay lại làm việc. Hành động ấy thật ngọt ngào, nhưng hơi thái quá.

Cô đang lên kế hoạch tung ra một dòng đồ lót đúc không gọng mùa xuân này, và cô đã có phác thảo quây hàng giới thiệu sản phẩm cho triển lãm mùa xuân ở vườn quảng trường Madison để xem xét. Dòng đồ lót bằng sợi tổng hợp đã được thiết kế trưởng, Gina, sáng tạo ra và có tiềm năng thị

trường rất lớn. Sợi vải công nghệ cao hít thở và cử động cùng với cơ thể và chỉ có một điểm trừ. Áo lót chỉ có thể nâng được cúp C, mặc dù bên công ty giữ bằng sáng chế chất liệu này quả quyết nâng được tới cỡ D. Chính Lola đã thử nghiệm độ tin cậy của lời quả quyết đó và không hề thấy hài lòng. Lola Wear, Inc. sẽ phải thêm gọng vào tất cả những chiếc áo lót không đường may lớn hơn cỡ C.

Cô ngồi sau bàn trong chiếc ghế da lông và tháo đôi giày mềm Manolo Blahnik màu đỏ của mình ra. Cô xòe rộng các ngón chân trong tấm thảm dày và xem xét các phác thảo. Nhưng càng nhìn chúng lâu, cô càng có cảm giác rằng có thứ gì đó không ổn. Có thứ gì đó hơi trật đường ray mà cô không thể chỉ rõ ra.

Mắt cô nhòa đi và cô xoa thái dương. Cô bị đau đầu, và cô đã bắt đầu kỳ kinh nguyệt sáng nay và bị đau bụng kinh nữa. Có lẽ đó chính là vấn đề của cô. Bất kể nguyên do là gì, cảm giác được một lần nữa quay lại trong văn phòng vẫn thật lạ lẫm, như thể cuộc sống thực sự của cô là cuộc sống lúc trước trên tàu *Dora Mae*, và cuộc sống ở đây của cô không phải là thực. Trong khi thực sự hoàn toàn ngược hẳn lại. Đây là cuộc sống của cô. Đây mới là thực. Trôi nổi trên một con thuyền hư hại, sống sót qua một cơn bão ở biển, và trốn thoát trên tàu lữ buôn thuốc phiện – đó không phải cuộc sống của cô. Những cảm xúc hỗn loạn khủng khiếp mà cô dành cho Max, cảm giác kinh khủng rằng cô không thể sống sót nếu thiếu anh, vẫn ở đó, ngay đó trong phạm vi ý thức của cô, như một ánh đèn chớp nhoáng mà cô không thể nhìn rõ, hay một mẩu chuyện trò mà cô không thể nghe rõ.

Nhưng cũng vẫn có những lúc cô thức giấc và tự hỏi có phải mình đã mơ thấy quãng thời gian cô ở cùng Max hay không. Không có anh ở cạnh, chẳng có gì cho cô biết rằng quãng thời gian cô ở cùng anh là có thực cả. Chẳng có gì ngoài cành gỗ nhỏ bị xoắn lại vẫn đeo quanh mắt cá chân cô. Những bông hoa tím đã rụng mất, chỉ còn vài chiếc lá ở lại để nhắc cô nhớ về buổi chiều anh buộc nó vào nơi ấy.

Phần lớn thời gian cô cảm thấy bối rối và lúng lờ trong không khí. Chờ đợi. Chờ đợi được nghe tin tức từ anh, và mỗi lần điện thoại reo, mà lại không phải anh, cô còn lại với đau đớn và thất vọng.

Cô liếc quanh văn phòng, nhìn tất cả mọi thứ mà cô đã chọn. Tất cả mọi thứ từ rèm cửa màu oải hương sọc xanh cho tới những bông anh thảo

Anh quốc trông trong những cái âm nhỏ đặt ở góc độ chính xác trên chiếc tủ ly quét vôi trắng và trên góc bàn Louis XIII của cô.

Cô đã chọn chiếc quạt trần đang nhẹ nhàng lưu chuyển không khí quanh phòng và bộ ghế Queen Anne bọc vải hoa màu kem. Màu sắc và họa tiết pha trộn và có tác dụng tạo ra một không gian nữ tính mềm mại. Mọi thứ vẫn y xì như cô đã bỏ lại, vậy mà mọi thứ cũng đều khác hẳn.

Chân cô có màu nâu rám nắng xinh đẹp do quãng thời gian cô tìm kiếm tàu cứu hộ trên tàu *Dora Mae*, và cô đã không thể bắt mình mặc quần tất, một thứ mà trong quá khứ cô vẫn luôn xem là xấu xí. Quần áo của cô cũng mang lại cảm giác xa lạ. Chiếc váy đỏ không tay của cô buông lỏng quanh hông cô hơn, và cô không thể chịu nổi việc đi giày. Nhưng không phải do tình trạng thiếu quần tất hay giày hay chuyện cô đã giảm cân. Mà là một thứ gì đó khác.

Một tiếng cộc nhẹ gõ vào cửa Lola ngay trước khi quản lí hành chính của cô, Rose McGraw, nhòm qua góc cửa.

“Chị có thời gian không?”

Lola buông thông tay xuống. “Tất nhiên rồi.”

“Em cần xin sự đồng ý của chị để mua những thứ này,” cô ta nói, và đặt một tập tài liệu bằng giấy chuối lên bàn.

Lola mở tập tài liệu ra và liếc qua danh sách đồ văn phòng phẩm. Câu hỏi đầu tiên cho chính bản thân cô là, *Sao Rose lại phải làm phiền mình với chuyện này?* Câu trả lời đến gần như ngay trước khi cô hỏi xong câu hỏi. *Bởi vì mày thích kiểm soát mọi mặt công việc, tất cả mọi thứ từ các chiến dịch và mục tiêu cho tới kẹp giấy.* Cô đóng tập tài liệu lại trước cả khi bắt đầu đọc lướt nó. Cô đã thuê những con người tài giỏi tử tế, và doanh nghiệp mà cô đã tự mình thành lập không còn cần cô quá nhiều nữa. Phải bị mắc kẹt trên tàu *Dora Mae* mới thấy được rằng cô không cần kiểm soát tất cả mọi chuyện.

“Trông ổn đấy,” cô nói. Có thời mua đồ văn phòng phẩm phải chặt chẽ, nhưng những ngày đó đã qua lâu rồi. Cô không cần kìm quá chặt nữa. “Em là một phụ nữ tài giỏi. Đó là lý do chị thuê em. Em không cần chị đồng ý mua mực in hay giấy phô tô đâu.”

Một trạng thái khô hài pha trộn giữa bối rối và nhẹ nhõm quét qua mặt Rose. “Chị có chắc chị không muốn đọc qua nó chứ?”

“Chị chắc mà.”

“Chị cảm thấy khỏe chứ?” Rose hỏi.

“Có, cảm ơn em.”

“Chị đã trải qua một thử thách thật gay go.”

Rose còn không biết đến được một nửa trong số đó đâu. Chẳng ai biết hết. Chẳng ai biết được sự thực. Chẳng ai trừ cô và Max. Những ngày đầu tiên cô ở lại nhà cha mẹ, cô đã kể cho họ một ít. Cô kể cho họ rằng Max đã ở cùng cô trên tàu *Dora Mae*, nhưng cô đã không kể hết với họ. Cô không đề cập đến việc anh đã bắt cóc cô. Cô đã bỏ qua rất nhiều chi tiết vì cha mẹ cô không hề biết cô đã suýt chết ba lần trong quãng thời gian ba ngày ấy mà cũng đã đủ lo lắng rồi.

Câu chuyện cô trao cho báo chí chỉ là một phiên bản hời hợt của sự thực. Ngày cô được cho ra khỏi bệnh viện, cô đã đứng trước các phóng viên và bảo họ rằng cô đã bị mắc kẹt trên một con thuyền du lịch ở Đại Tây Dương. Chỉ thế thôi.

“Chị khỏe,” cô trả lời Rose, nhưng cô cũng không chắc điều đó là sự thực, hoặc phải nói điều đó đúng là sự thực, chỉ là một sự thực khác với những gì cô đã quen. Điều này thật vô nghĩa và tức là cô rõ ràng đã mất trí rồi. Lần này Lola xoay xở nở ra được một nụ cười chân thật hơn. “Cảm ơn em.”

Tiếng gót giày của Rose vang vọng khắp sàn nhà gỗ cứng khi cô ấy rời phòng. Cô ấy đóng cửa lại sau lưng, và Lola tì khuỷu tay lên bàn và ôm hai tay lấy mặt.

Thậm chí trước cả khi cô được cho ra viện ở Key West, cô cũng đã được hai quý ông có vẻ ngoài công chức viếng thăm, họ đã nhấn mạnh với cô tầm quan trọng của yêu cầu giữ bí mật. Họ đòi hỏi cô lòng yêu nước và tự bảo vệ mình. Họ hẳn có thể tiết kiệm chuyến viếng thăm và rất nhiều công sức cho bản thân. Cô không phải đồ ngốc. Cô không cần FBI hay CIA hay bất kỳ ai bảo cô rằng cuộc sống của cô có thể phụ thuộc vào khả năng giữ

kín chi tiết nơi cô đã ở, những gì cô đã thấy, và người cô đã cùng nhìn thấy những chuyện đó. Cô biết mình không thể nói chuyện đó cho bất kỳ ai. Không ai trừ Max, nhưng cô không thể nói chuyện với anh bởi vì cô không biết cách liên lạc với anh, và anh thì không hề liên lạc với cô.

Lola thổi phồng một hơi và với lấy quyển lịch bàn. Trước khi cô rời đi đến Bahamas, cô đã viết ra kế hoạch cho bốn tháng tới. Mọi ngày đều kín các buổi hẹn và ăn trưa. Một số quan trọng, một số không đáng kể. Chẳng có gì mang tính sinh tử.

Cô ngược lên. Có lẽ chính là lý do đó. Có lẽ đời cô lúc này chỉ là mang lại cảm giác vô vị. Giờ đây khi mà cô không còn gặp nguy hiểm và không cần một anh chàng to khỏe cứu lấy mình, có lẽ đời cô chỉ là mang lại cảm giác tẻ nhạt.

Lúc ba giờ mười, Lola túm lấy giày và cái ví đỏ đồng bộ và hướng đến cuộc hẹn lúc ba giờ ba mươi ở spa, tiệm làm đẹp yêu thích nhất của cô. Khi đã ở đó, cô được massage cơ bắp sâu và đắp thảo mộc, tía tốt lông mày, tía móng tay và được tô bóng, và cô có mấy bông hoa cúc màu vàng màu trắng vẽ trên các móng chân màu hồng bóng loáng.

Khi móng tay móng chân cô đã hoàn thiện, cô nhìn bản thân mình trong gương và yêu cầu cắt tóc – ngắn. Cô chọn thuốc nhuộm màu bơ được nhuộm xuyên suốt, và khi đã xong, những lọn tóc vàng óng chạm đến sau gáy cô và hai đầu tai cô. Kiểu đầu mới làm mắt cô trông to và rục rỡ. Cô cào tay qua các lọn quăn mềm mại và mỉm cười. Vì vài lý do, cô thấy thích bản thân mình, bất kể đó là ai đi nữa.

Giây phút cô lái chiếc BMW vào gara, Bé Cưng phát ra một loạt tiếng sửa từ trong căn hộ. Nó nhảy tung tung khi cô đi vào và bám theo gót chân cô khi cô đặt vài túi hàng hóa và một bó hoa tuy-lip màu đào và hoa hồng trắng lên quầy bếp. Hôm nay, Bé Cưng mặc chiếc áo ba lỗ in chữ HU HỒNG TỐI TẬN XƯƠNG CHẬU, và cô bế nó lên tay và gãi gãi giữa hai tai nó. “Mày nghĩ kiểu đầu này thế nào?” cô hỏi. Nó liếm má cô và ngo nguậy đầy thích thú. “Mày đúng là một chú chó sành điệu, tao biết mày sẽ thích mà.”

Điện thoại reo, và phải đến lúc cô nhận ra giọng mẹ cô một lần nữa nhắc nhở cô về cuộc sum họp của gia đình Carlyle cô mới nhận ra rằng cô lại

đang hy vọng đó là Max – lại thế. Nhưng không phải, và cảm giác thất vọng của cô chuyển thành tức giận.

Con tức giận đi theo cô suốt năm phút trò chuyện, và khi cuối cùng cô gác máy, cô bước ra khỏi đôi giày đỏ và cẩn thận tháo cành cây ra khỏi gót chân. Cô không muốn gì hơn là quên quách Max Zamora đi, và cô đặt cành cây xoắn lại lên trên nóc tủ lạnh.

Cô cho Bé Cung ăn thức ăn ít chất béo đặc biệt của nó và đặt khay Wedgwood đặc biệt của nó lên sàn gỗ mà cô đã lắp đặt không lâu sau khi cô ký văn tự thể chấp.

Cô đã mua căn hộ này một năm trước, trả hơn nửa triệu đô la cho nó, và tất cả chỉ vì cô và Bé Cung đã trót yêu khoảng sân sau. Nó mô phỏng một khu vườn Anh nhỏ, với đài phun với bức tượng nữ thần trên vỏ trai, và có vô số không gian dành cho lâu đài chó mà cô đã xây cho Bé Cung.

Cô ít thấy ấn tượng hơn với khu vực bên trong và đã bỏ hết toàn bộ rồi trang trí lại bằng cùng các tông màu oải hương, hồng, và xanh lá cây rực rỡ thấy được ở bên ngoài. Giống văn phòng ở trung tâm thành phố của cô, nó rất nữ tính, hơi kiêu cách, nhưng ấm cúng.

Trên đường lên gác để thay bộ váy đỏ ra, chuông cửa trước reo lên và cô quay chân lại. Cô mong sẽ thấy bố cô đang đứng ngoài đó, cảm giác nhẹ nhõm làm dịu đi đôi mắt nâu lo lắng của ông khi tự mình nhìn thấy cô con gái bé bỏng ba mươi tuổi đầu thực sự vẫn ổn.

Cô giật cánh cửa ra và đông cứng lại, một lời chào mừng người cha quá mức bao bọc của cô vừa hình thành đọng lại trên môi. Đó không phải người cô chờ đợi, hay phải nói đó là người cô đã chờ đợi nhiều ngày trước. Nhìn thấy hình ảnh Max đang đứng trên tấm thảm chùi chân chào mừng của nhà cô, cảm giác nhộn nhạo run rẩy khắp dạ dày cô và cả nơi ngay dưới tim cô nữa.

Khuôn mặt quen thuộc của anh nhìn đáp lại cô, chỉ là đã cạo râu sạch sẽ và vết cắt trên trán anh giờ chỉ còn là một vết đỏ mảnh. Những đường nét quai hàm và xương má nam tính của anh hoàn hảo hơn cô nhớ, có lẽ vì các

vết thâm tím đã biến mất và những chỗ sưng đã xẹp lại. Nhưng miệng anh vẫn y như thế. Rộng và hoàn hảo.

Một cặp kính Ray Bans đen che mắt anh, nhưng cô không cần nhìn chúng cũng biết chúng có màu biển Caribe. Và cô không cần nhìn chúng cũng biết anh vừa lướt ánh mắt dọc cơ thể cô. Cô cảm nhận được nó rõ ràng đến tận gan bàn chân. Nó chạm vào cô nơi này, nấn ná nơi kia, hơi ẩm của nó đọng ở khắp mọi nơi. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng giắt vào một chiếc quần bằng vải bông thô. Ông tay áo anh xắn lên tận bắp tay, và anh đã đeo vào tay một chiếc đồng hồ bạc.

Một tay anh cầm một cái hộp mỏng dài cỡ một chiếc bút chì bọc giấy và nơ hồng. Lần cuối cùng cô thấy anh, anh đã vẫy tay chào cô ngẩn ngui rồi vào một chiếc xe và phóng đi.

Một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Anh thích các ngón chân em,” anh nói.

Lola không biết nên cười hay nên khóc nữa. Ôm chầm lấy anh và hôn khắp khuôn mặt điển trai của anh hay đắm thẳng vào quai hàm anh. Từ lúc họ quay lại anh thậm chí còn không thèm gọi điện. Cô đã mong chờ những điều tốt đẹp hơn, đặc biệt khi họ đã làm tình. Nhưng rồi, cô đã phải phỉnh phờ anh làm chuyện đó, và như thế thế còn chưa đủ khó chịu, cô còn không chắc mình sẽ không làm lại chuyện đó nữa kìa.

Hàng năm trời kiềm chế nhẫn nhịn và hàng loạt tư thế chụp ảnh lẫn phép lịch sự miền nam đến giải cứu cô. Cô dựa một vai vào khung cửa, khoanh tay dưới ngực, và nhướn một lông mày lên. “Anh lạc đường à?” cô hỏi, lạnh như một cốc Coca-Cola phủ đầy giá.

Bên miệng kia của anh cũng kéo lên. “Không, thưa quý bà. Tôi không bị lạc, chỉ thi thoảng bị thôi khỏi hành trình thôi.”

Chương 12

Từ sau nhà, Bé Cung phóng qua phòng khách và hành lang, sữa âm ỹ như đang theo dấu một con mèo. Nó chạy đến giữa hai chân Lola, và đứng hai chân quay vòng vòng trước mặt Max.

Lola thẳng người dậy khi Max cúi xuống và dùng bên tay còn rảnh bế chú cún của cô lên.

“Này, B.C.,” anh nói, và giơ nó ra để xem xét. “Mày đang mặc cái quái gì thế?”

“Áo ba lỗ lụa của nó.”

“Ừ phải rồi.” Anh quay nghiêng nó đi. “Ngoài cái áo ẻo lả này, trông nó khá ổn đấy. Có vấn đề gì từ khi nó quay về không?”

Lola chọn cách lờ đi lời bình luận thời trang đầy miệt thị đó. “Bác sĩ thú y của nó nói nó bị nhiễm trùng bàng quang nhẹ và hệ thống miễn dịch của nó hơi yếu, nhưng nó sẽ ổn lại ngay khi uống hết thuốc.”

Max ngược mắt lên rời khỏi người Bé Cung. “Thế còn em thì sao? Em thế nào, Lola?”

Giờ thì phải xem xét. Tim cô đập hơi quá mạnh trong lồng ngực, và đột nhiên cô cảm thấy hơi hụt hơi. Cô dang rộng cánh tay như thể cô cực kỳ khỏe mạnh. “Hôm nay em đã đi làm đấy.”

“Anh thích tóc em.”

“Cảm ơn anh.” Cô vuốt vài lọn loăn xoăn ra sau tai và nhòm qua anh nhìn chiếc Jeep đen đỗ cạnh lề đường nhà cô. “Cái xe đó là của anh à?”

Anh liếc qua vai. “Ừ.”

“Em cứ cho anh thuộc dạng đàn ông lái Hummer cơ.”

Tràng cười nhẹ nhàng của anh lấp đầy không gian giữa hai người khi Bé Cung sữa ăng lên và liếm cằm Max. “Nào nào, chó con,” anh nói, và lại

một lần nữa bé Bé Cung lên cách xa khỏi mặt anh. “Bình tĩnh lại đi trước khi mày lại gặp tai nạn.”

“Nó chỉ quá phấn khích khi thấy anh ấy mà.”

Max đặt chú chó xuống hiên, rồi từ từ đứng thẳng dậy. Anh nhìn xuống cô qua hai mắt kính râm đen xì. “Và em thì sao, Lolita? Em có phấn khích khi thấy anh không?”

Tiếng tên cô trên môi anh cắt xuyên qua cô như ánh mặt trời trong một ngày sương mù, nhưng cô không biết mình có đi xa đến mức nói rằng mình phấn khích hay không. Cô còn quá bực mình với anh để thấy phấn khích. Cô nghiêng đầu và kéo dài giọng, “Em gần như phát điên và tự cắn mình ấy chứ.”

“Không thể được thế,” anh nói cùng một nụ cười. “Có lẽ em nên mời anh vào trong, chỉ để anh có thể chắc chắn rằng em không tự làm đau mình.”

Chắc, vì đằng nào anh cũng ở đây rồi thôi đấy. Cô bước lùi lại một bước. “Mời vào.” Khi cô đi vào bếp, cô nghe tiếng anh đóng cửa trước lại và theo sau. Bé Cung lao trước tới chỗ đồ ăn của nó, và Lola lấy một chai rượu vang khỏi đồng tủi mua sắm mà cô đã đặt trên mặt bếp.

“Hôm thứ Tư anh đã thấy em trên ti vi,” Max kể với cô khi anh bước vào bếp.

Cô lắc đầu và vờ tay lấy hai chiếc ly. “Em trông thật khủng khiếp.”

“Em chẳng bao giờ có thể trông khủng khiếp được.”

Anh đang tỏ ra tử tế và cả hai người họ đều biết điều đó, nhưng khi cô ngược lên nhìn anh, trông anh rất nghiêm túc. Anh đã bỏ kính râm ra và đôi mắt màu xanh dương lộng lẫy kia của anh đang nhìn lại cô như thể mỗi từ anh thốt ra đều là thật tâm. “Rượu vang nhé?”

“Không, cảm ơn em.”

“Đúng rồi nhỉ. Anh thích uống bia.”

“Ừ, giống các anh em họ của cha em.” Anh đưa cô cái hộp mỏng mà anh cầm trong tay. “Anh không biết em có muốn gặp anh hay không, nên anh nghĩ mình có thể phải mua chuộc em bằng thứ này.”

Cô cầm gói quà và lắc nó. “Sao anh lại phải mua chuộc em cơ chứ?”

“Sau tất cả mọi chuyện, anh cũng biết em có muốn hút cạn máu anh nữa hay không cơ.”

Cô xé giấy bọc và ruy băng và không thể không cười. Một quầng sáng bé nhỏ lộ bích rọi sáng lồng ngực cô và giảm cơn giận của cô đi một cách đáng kể. Không giống các món quà từ những người đàn ông khác trong quá khứ, nó không đắt đỏ cũng không lớn. “Cảm ơn anh,” cô nói. “Trước đây chưa có người đàn ông nào từng tặng em bàn chải đánh răng hết.”

“Nó là một chiếc Oral-B, giống như chiếc cũ của em đấy.”

“Vâng, em thấy rồi.”

“Anh cho là mình nợ em.”

“Có đấy. Em sẽ luôn yêu thương nó.” Cô đặt bàn chải cạnh các túi hàng, rồi kéo một lọ pha lê Waterford từ tủ ly. “Anh biết đấy, em chắc là không nên muốn gặp anh,” cô nói khi đổ đầy nước vào lọ. “Nhưng Bé Cung và em vẫn phải chịu di chứng của hội chứng Stockholm.”

“Hội chứng Stockholm? Không phải em phải bị bắt cóc mới bị hội chứng Stockholm được sao?”

Cô tắt nước và nhìn sang anh, nhìn ánh sáng từ trần nhà đang rọi sáng tóc anh. Nhìn anh đứng trong bếp nhà cô lấp đầy các giác quan của cô bằng hình ảnh anh và mùi hương nước hoa thoang thoảng của anh. Cô đã nhầm về những vết thâm tím. Màu xanh vẫn đang bôi bầm một khóe mắt anh. “Chúng ta lại tranh cãi về chuyện đó nữa sao?”

Max lắc đầu và tựa một vai vào tủ lạnh. “Vâng, em nghĩ em và chú chó của em sẽ bị bệnh bao lâu nữa?”

Cô đặt lọ hoa lên quây bếp, rồi bắt đầu cắm hoa mà cô đã mua ở chợ. Thật lạ lẫm khi có anh nơi đây, trong căn hộ của cô, trò chuyện với cô trong căn bếp của chính cô chứ không phải phòng ăn của tàu *Dora Mae*. Vậy mà cùng lúc ấy, cũng chẳng hề có cảm giác lạ lẫm chút nào. Như thể cô đã biết anh cả đời vậy. Thêm bằng chứng cho thấy chắc cô điên thật rồi. “Em không thể nói hộ Bé Cung, và em cũng không chắc về chính mình.”

“Qua bữa ăn chứ?”

Cô ngược lên khỏi một bông hoa tuy-lip màu đào. “Anh sẽ mời à?”

“Tất nhiên. Anh nghĩ chúng ta nên ăn thịt nướng và trò chuyện về kế hoạch lấy các bức ảnh khóa thân của em xuống khỏi Internet.”

Cô đã đưa kế hoạch mới của mình vào hoạt động rồi. “Em đã gọi một thám tử tư rồi, và thứ Hai tới em sẽ gặp anh ta.”

“Thuê anh thay vào đó đi.”

Nếu anh có bảo cô rằng cô nên thuê anh để đưa cô bay lên mặt trăng thì anh cũng không thể làm cô ngạc nhiên hơn. “Anh đang đề nghị giúp em đây à?”

“Ừ.”

“Anh sẽ làm việc đó cho em à?”

“Chắc rồi.”

Nếu có ai đó có thể đóng cửa trang web của Sam và lấy lại các bức hình đó, cô chắc chắn đó là Max. Max Điền. Người đàn ông ăn thịt rắn mang bánh và giải cứu những chú chó đang chìm. Cứu cô khỏi lũ buôn thuốc phiện và nổ tung chiếc du thuyền. Max người hùng. Cô cảm thấy gánh nặng của mình nhẹ hẳn đi và thêm chút giòn giã nơi trái tim cô. “Bao nhiêu?”

“Với em, anh sẽ làm việc rẻ cực kỳ.”

“Rẻ thế nào?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện đó trong bữa tối nhé.” Anh lấy bó tuy líp khỏi tay cô, chạm vào mũi cô bằng những cánh hoa mềm mại, rồi cắm nó vào bình. “Anh đang đói ngấu đây và anh sáng suốt hơn sau khi được ăn.”

Một trong những điều chót bẻng mà Lola thấy muốn làm là mang lại giày. “Em thực sự không thấy thích đi ra ngoài lắm, nhưng em sẽ để anh nấu bữa tối cho em ở đây.”

Anh móc ngón tay vào quai túi và nhìn vào trong. “Em có gì trong này thế?”

“Vài loại rau. Sữa, thịt gà, hamburger, và ít đồ khác.”

“Một chiếc Snicker cỡ lớn,” anh nói khi rút thanh kẹo ra.

“Tất nhiên.”

Anh thả nó lại vào trong túi. “Em có gạo đi kèm món thịt gà đó không?”

Cô chỉ vào một cái tủ bếp phía trên cô. Ngăn đáy được chất đầy đồ ăn, hai giá trên cùng thì có vài quyển sách nấu ăn của nước ngoài mà cô chưa bao giờ dùng đến. “Trên đó.”

Max di chuyển ra sau cô và vớ tay qua đầu cô, ngực anh chạm nhẹ lưng cô khi anh mở tủ bát và rút ra một cái hộp đồ sáng màu. Sự động chạm đó chẳng là gì, chỉ là vải chạm nhau nhẹ nhàng, nhưng làm lưng cô nổi hết gai ốc.

“Gạo nấu nhanh ư?” anh nói ngay trên đầu cô. “Anh không thể làm món arroz con polio ^[23] với gạo nấu nhanh được.”

Lola ép hai tay lên mặt quỳ. Dựa vào lồng ngực rắn chắc dễ chịu của anh là việc làm dễ dàng nhất trên thế gian này. Để được anh vòng tay quanh người cô rồi tan chảy vào anh. Để được nhắm mắt lại và để anh quán sạch mọi thứ khỏi tâm trí cô. Để lại một lần nữa được cảm nhận hơi ấm và sức mạnh của việc được ở cùng anh.

“Arroz con polio là món gì?” cô hỏi.

“Thịt gà, gạo, gia vị, ít sốt cà chua, ít bia và hạt tiêu.”

Trước khi cô có thể đầu hàng ham muốn thôi thúc, anh đặt hộp gạo vào lại tủ bát và đi tới cuối mặt quỳ, đặt ra khoảng cách giữa họ. Lola có cảm giác rằng anh đang cố đặt ra không chỉ khoảng cách cơ thể giữa hai người. Như thể anh đang cố tình giữ khoảng cách chuyên nghiệp một cánh tay, và cô lại có cái cảm giác lạ lẫm ấy nữa. Cảm giác lâng lâng giữa không trung và đầy chờ mong. “Anh có nướng được không?”

“Có, anh nướng được.” Anh lấy một bao thịt gà ra khỏi túi. “Lola này?”

Cô cau mày và nhét hoa hồng vào bình. “Vâng?”

“Em chưa hề thực sự trả lời câu hỏi của anh.”

Cô tưởng mình đã trả lời tất cả rồi chứ và ngược lên. “Câu nào cơ?”

“Em thế nào?” Ánh mắt anh rớt xuống trên mặt và tóc cô. “Thật sự ấy?”

“Em ổn.” Cô chuyển sự chú ý về với các bông hoa và chọn ra một nụ hoa tulip xinh đẹp. “Mọi thứ đều hơi kỳ cục đôi chút, nhưng em sẽ hòa nhập lại vào nhịp chuyển động của mọi thứ. Đây mới chỉ là ngày đầu tiên em quay lại làm việc, nên em không...”

“Anh không hỏi về công việc của em đâu.” Anh đặt ngón tay dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô quay về với anh. “Anh đang hỏi về em cơ.”

Chút động chạm nhẹ nhàng của anh làm tóc sau sọ cô dựng đứng và họng cô hơi râm ran. Cô đặt bông tulip xuống mặt quày và nhìn vào đôi mắt xanh quen thuộc của anh. Nhìn vào khuôn mặt của người duy nhất có thể hiểu thấu – thậm chí cả những thứ mà chính bản thân cô cũng không hiểu.

“Em không biết cảm giác thế nào nữa. Em biết mình đáng lẽ phải vui mừng khi ở nhà, và em có *vui mừng*. Nhưng cùng lúc, em cảm thấy như có thứ gì đó đã thay đổi và em lại không biết đó là gì. Ngôi nhà, công việc, *cuộc sống* của em, tất cả đều trông giống cũ, nhưng chúng... em không biết nữa. Tất cả đều *mang lại cảm giác* lạ lẫm. Lạc lối. Kỳ cục.”

Lông mày anh nhíu xuống, anh hơi cúi đầu xuống, và nhìn thẳng vào mắt cô. “Em có hồi tưởng hay khó ngủ tí nào không?”

“Không.”

“Ác mộng?”

“Em đã mơ rằng em không thể Bé Cung ra khỏi trại nhốt động vật.”

“Hmm. Thế còn mơ về cái chết hoặc sắp chết thì sao?”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Hoảng hốt?”

“Không.”

“Sợ hãi?”

“Từ lúc em quay về thì không.” Cô nhún vai. “Em chỉ gặp rắc rối trong việc tập trung thôi.”

Anh đặt cả hai tay lên khớp vai cô. “Nghe giống như là em có thể bị mắc chứng mệt mỏi. Bệnh đó không hề bất thường với những người đã trải qua nhiều thảm cảnh. Có lẽ em nên gặp gỡ ai đó.”

“Bác sĩ tâm lý ư?”

“Ừ.”

Không, cô không muốn nói chuyện với bác sĩ. Trước đây cô đã từng điều trị tâm lý rồi. Vài năm lận, và lúc nó có giúp ích được cô, nhưng chuyện này không mang cảm giác cô phải cần đến một chuyên gia mới giúp cô qua được. Cô chỉ muốn nói chuyện với Max. Chỉ lòng bàn tay ấm áp của anh chạm vào cánh tay cô cũng khiến cô cảm thấy khá lên rồi. Cũng như nó đã giúp cô cái đêm bão tố và buổi tối họ làm tình.

“Anh từng gặp bác sĩ tâm lý rồi à?”

Anh bật cười. “Không, anh sợ những gì họ sẽ tìm ra lắm.”

“Kiểu như có thể anh điên hết như một con cú muối sao?”

“Chắc chắn rồi.” Anh lướt tay dọc cánh tay cô xuống tới khuỷu tay cô, và lại một lần nữa cô phải chống lại thôi thúc dựa vào người anh. “Em vẫn ăn chứ?”

Cô chỉ gặp ít rắc rối với việc đó. Cô vẫn đang phải nhắc nhở bản thân hãy ăn đi, nhưng cô đã từng gặp cảnh này trước đây và biết rõ lẽ thói của nó. Chẳng có gì mà cô không thể xử lí. Chẳng có gì mà cô không thể chinh phục, và cũng chẳng có gì mà cô muốn chuyện trò đến. “Tất cả những câu hỏi này là sao?”

“Anh cần biết rằng em vẫn ổn.” Anh buông tay xuống hai bên người, mang theo hơi ấm từ sự động chạm của anh theo cùng. “Trong đời anh, anh từng làm vài việc mà anh không tự hào cho lắm, nhưng anh chưa bao giờ làm đảo lộn cuộc sống của một phụ nữ vô tội. Anh đã làm thế với em, và anh xin lỗi.” Anh nhìn vào mắt cô như thể anh có thể đọc được ý nghĩ của cô.

“Anh muốn đảm bảo rằng em sẽ ổn, và anh muốn giúp em gỡ những bức hình đó khỏi mạng. Anh nợ em từng đó.”

Anh nói ra nghe như thể lý do duy nhất anh đến là vì anh cảm thấy có trách nhiệm với cô. Như thể anh ở đây vì anh cảm thấy mình có một món nợ chưa trả. Như thể cô chỉ là một công việc khác anh cần hoàn thành trước khi gạch cô khỏi danh sách và làm lương tâm anh dịu đi. “Anh chẳng nợ nần gì em cả. Em có thuê ai đó để giúp em xử lí Sam. Và anh cũng không phải lái cả quãng đường dài xuống đây từ tận Alexandria chỉ để chắc chắn rằng em ổn. Anh đáng lẽ có thể gọi cho em để biết mà.”

“Anh đang trên đường tới Charlotte.”

“À.” Cô chỉ là một chặng dừng trên đường anh tới một chỗ khác, và cô xấu hổ vì thấy đau đớn khủng khiếp.

“Dẫu sao anh cũng sẽ đến.”

“Vì sao chứ?”

“Em và anh đã... ờ... chúng ta...” Anh ngắc ngư tìm đúng từ, y hệt như buổi chiều trên tàu *Dora Mae* lúc anh cố tẩy sạch ngôn ngữ của mình vì cô. “Anh nghĩ chúng ta đang hòa thuận hơn. Dẫu sao cũng là thân thiện hơn.”

Phải rồi, cô sẽ nói làm tình là thân thiện hơn đây. Cô tự hỏi anh đang cố đạt được điều gì. Có phải anh đang cố đạt được một điều gì đó hay không nữa. Với Max, thật khó mà nói được. “Anh đang cố nói anh muốn là bạn đấy à?”

Anh khoanh tay ngang ngực và dồn trọng lượng lên một chân. “Bạn bè là tốt,” anh nói, dù anh trông không vui lắm trước viễn cảnh đó. “Chúng ta có thể làm thế.”

Người đàn ông đã đứng trên thảm chùi chân của nhà cô, nhìn cô như thể anh đang đánh giá cô để làm bữa ăn kế tiếp của anh, không hề đến vì tình bạn. Nhưng người đàn ông trước mặt cô lúc này đây cũng gọi cho cô nhớ tới anh chàng Max đã bảo cô rằng cô có thể lớn vồn xung quanh trần truồng và anh ta cũng sẽ chẳng cảm thấy gì hết. “Anh từng có bạn nữ chưa?”

“Chưa.”

“Anh chắc mình có thể xử lý chuyện chỉ là bạn với em thôi chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Cô nhét một bông hoa vào lọ và nhìn anh qua khóe mắt. “Bởi vì em nhớ có vài lần khi mà anh hôn em và, trước cả khi em biết, đôi bàn tay vụng trộm của anh đã cởi hết quần áo em ra.”

“Anh có thể giữ chặt tay bên người,” anh đảm bảo với cô. “Em có thể không?”

“Không vấn đề.”

Anh nghiêng đầu sang một bên và nghiên cứu cô dưới hàng lông mày trĩu xuống. “Em chắc chứ?”

“Quả quyết đấy.”

“Bởi vì anh nhớ em đã thò tay xuống quần anh và nắm lấy hai viên bi của anh.”

Miệng Lola há hốc và Max mỉm cười. Cô đã quên bém mắt anh có thể thô lỗ đến mức nào. “Chà chà, đó chỉ là vì em tưởng chúng ta sắp chết. Vì em không định rơi vào tình thế đó một lần nào nữa, cơ... cơ thể của anh an toàn.” Cô héch cằm lên. “Phải, em nghĩ chúng ta có thể là bạn bè đơn thuần thôi,” cô kết thúc. Nhưng họ có thể không? Cô thực sự cảm thấy thế nào về Max? Chủ yếu là bối rối. Và anh cảm thấy gì về cô? Cô chẳng biết mảy may.

“Em chưa từng có bạn nam trước đây. Chắc, dẫu sao cũng là bạn mà không phải gay ấy, nên chuyện này có thể rất thú vị đây.” Cô cắm nốt chỗ hoa còn lại vào bình và tự hỏi liệu cô và Max có thể là bạn sau tất cả những gì họ đã trải qua hay không. Chỉ là bạn thôi sao? Có lẽ, nhưng cô rất nghi ngờ. Cô không biết liệu mình có thể thực sự làm bạn với một người đàn ông đã từng làm cô choáng váng về mặt tình dục nữa hay không.

“Được rồi,” cô nói, “sao anh không đặt gà lên vỉ nướng ở sân sau, và em sẽ đi thay đồ nhỉ?” Cô đi qua chỗ anh nhưng dừng lại ở ngưỡng cửa. “Giờ chúng ta sẽ gọi nhau là ấy tớ sao?”

“Không, em sẽ gọi anh là Max, và anh sẽ gọi em là Lola.”

Khói phun lên từ lò nướng điện khi Max nhắc nắp và lật con gà lại.

Anh quét sốt nường lên cả ức lẫn đùi gà và nhìn chuồng chó của Bé Cung, hay phải nói là lâu đài của nó. Nó nằm trong phần vườn có mái che, bao quanh bởi những khóm cây màu hồng màu tím trĩu chịt những bông hoa đang nở rộ, và trông như thể có một cô tiên nào đó sống trong ấy. Nó có màu xanh nhạt, oải hương, và có vài lá cờ trong các ngọn tháp trong góc. Nó rộng khoảng một nhân một mét rưỡi và có một cây cầu rút làm cửa. Ngoài khu vực trong nhà, nó là thứ yêu điệu nhất anh từng thấy.

Trên đường lái xe xuống phía nam, Max đã tự hỏi nhà của Lola trông sẽ thế nào, và anh đoán không sai lắm. Tường sấp mịn màu kẹo bông, gổi bọc vỏ họa tiết móc trên sô pha da màu tím sẫm, và rèm đăng ten. Thảm trải nhà trắng tinh và hoa hoét trên giấy dán tường. Đó là loại vật liệu có thể hút cạn hooc môn nam tính và làm hạch của một thằng đàn ông teo lại nếu hấn ta không cẩn thận.

Max nhìn xuống chú chó cạnh chân anh và dùng một cái kẹp thịt chỉ vào tòa lâu đài. “Thứ đó không khiến mày cảm thấy giống một nàng tiên bé nhỏ sao?”

Bé Cung sủa và lông mày anh nhíu lại.

“Nếu mày không cẩn thận, mày sẽ bị sơn móng chân bóng hồng và đeo nơ hồng lên tai đấy.”

“Bé Cung không gặp nguy hiểm gì với tính đực của nó hết,” Lola nói khi bước qua cánh cửa Pháp ra sân trong lát gạch.

Max lắc đầu và lật một chân gà. “Cung à, chú chó của em đã bị hút kiệt mọi tinh hoa ra khỏi người rồi. Chắc đó là lý do nó có cái tôi to tướng đến thế.” Anh liếc qua chỗ Lola, nhưng những bình luận xa hơn chết cứng trên lưỡi anh. Cô di chuyển về phía anh với một ly rượu vang trong một tay, một chai bia Samuel Adams trong tay còn lại. Cô mặc một chiếc quần sooc jean rộng cạp trễ, và một chiếc áo phong trắng. Nhưng không phải một chiếc áo phong bình thường. Nó chặt đến mức bó sát vào cô như lớp da thứ hai, và ngang bộ ngực đầy đặn của cô là dòng chữ HÃY ĂN TÔI Ở ST.LOUIS màu chanh.

“Áo đẹp đấy.”

Cô nhìn xuống người và mỉm cười. “Một người bạn của em đã mở một nhà hàng ở St.Louise cách đây vài năm, và đây là tên anh ấy đặt cho nó,” cô

nói, và đưa Max chai bia. “Thú vị mà nhỉ?”

“Một anh bạn trai à?”

“Không, Chuck là gay. Lúc đó em đã quảng cáo miễn phí đôi chút cho anh ấy, và anh ấy đã tổ chức một bữa tiệc cho em. Nhà hàng đã sập, nhưng em vẫn còn chiếc áo phong Ăn Tôi Đi này. Nó là một trong những chiếc áo ưa thích nhất của em, nhưng tất nhiên là, em không dám mặc nó đi đâu hết.”

Tất nhiên là không rồi. Chỉ trước mặt anh thôi. Chỉ để làm mắt anh nhức mủi và não anh đặc lại. Chỉ để khiến anh băn khoăn xem cô sẽ làm gì nếu anh ném cô xuống đất và chấp nhận lời mời mọc đó.

“Thịt gà thế nào rồi?” cô hỏi.

Max rời mắt khỏi áo cô và nhìn vào vỉ nướng. Cái trò bạn bè này sẽ chẳng đến đâu hết. Anh hớp một ngụm bia lớn trước khi trả lời. “Khoảng thêm mười phút nữa.”

“Em đã gần xong món salad rồi. Anh muốn ăn bên trong hay ngoài này?”

Nắm tay anh siết chặt quanh chai bia và anh tự hỏi có phải cô đang cố tình tra tấn anh hay không. “Ngoài.”

Cô mỉm cười với anh, hoàn toàn ngây thơ, như thể cô không hề biết cơn hỗn loạn mà mình tạo ra chỉ mỗi bằng việc hít thở. “Vậy thì em sẽ xếp bàn ngoài này vậy.”

Max quan sát cô đi vào nhà, mắt anh di chuyển dọc lưng cô, qua hông, và xuống cặp chân dài của cô. Đến đây đúng là một sai lầm. Anh đã biết điều đó ngay từ khi chất đồ lên xe Jeep chiều nay.

Quay sự chú ý về vỉ nướng, anh lật một đùi gà. Anh đã lấy chuyến đi tới Charlotte ra làm cớ để gặp cô, đơn giản và rõ ràng là thế. Anh không phải đi đâu cho tới sáng thứ Hai, và thực ra thì, anh có một cặp vé khứ hồi nhét trong vali. Anh đã đặt chuyến bay này vài tuần trước để chuẩn bị cho việc kinh doanh ở Charlotte. Anh không cần thiết phải lái xe cả một quãng đường dài – ngoại trừ để gặp Lola. Anh phải tự mình thấy rằng cô vẫn ổn. Việc không biết gì đã làm anh phát điên và thức chong chong suốt đêm.

Bé Cung thả một món đồ chơi kêu chít chít dưới chân Max, và anh nhặt nó lên rồi ném cho chú chó. Nó đập vào một bụi cây trúc đào, và Bé Cung nhảy bổ vào bụi cây rồi biến mất. Anh liếc khắp sân sau, nhìn chòm thường xuân vươn lên khắp hàng rào cao và vô số những bông hồng. Nhìn cái ghế băng nhỏ dưới một cây mộc lan, và tự hỏi mình đang làm gì ở đây.

Cô nói đúng. Anh đáng lẽ có thể gọi điện và xác định rằng cô rất ổn. Cũng như anh có thể gọi một tá người khác mà anh biết có thể giải quyết rắc rối của cô với tên hôn phu cũ. Anh không cần phải tự lòi mình vào. Đây là cuộc sống, nhà, thế giới của cô, và anh không phù hợp. Anh sẽ chẳng bao giờ phù hợp. Anh là Max Zamora. Hoạt động mờ ám, tồn tại trong một thế giới mà anh hiểu rõ. Sống cuộc đời duy nhất mà anh biết. Cuộc đời duy nhất mà anh từng mong muốn.

Nhưng thậm chí nếu anh có từng mong muốn nhiều hơn trong đời, anh biết nó cũng không có khả năng dành cho anh. Lola không dành cho anh. Cô là một giấc mộng, và một giấc mộng thì sẽ kéo dài bao lâu? Cho tới khi chuông tin nhắn của anh réo lên và anh sẽ phải ra đi vào giữa đêm? Cô có thỏa mãn với một nụ hôn tạm biệt mà không lời giải thích hay không?

Không. Cô sẽ không thấy thế. Chẳng một người phụ nữ nào thấy thế được cả. Và sao anh lại có thể bắt đầu hình dung ra một cuộc sống cùng cô, khi có khả năng vô cùng lớn là anh sẽ biến cô thành góa phụ trước khi cô bước sang tuổi bốn mươi cơ chứ? Max không phải đồ ngốc, anh đã rất may mắn, nhưng trong nghề nghiệp của anh, thời gian của một người chỉ có chừng mực. Làm sao anh có thể mong chờ một người phụ nữ lại muốn ổn định với loại cuộc sống đó? Đặc biệt là một phụ nữ như Lola người có thể làm được tốt hơn thế rất nhiều.

Lola đi qua cánh cửa kiểu Pháp và đặt một khay trắng cạnh vỉ nướng. “Max, có một chuyện em đã muốn nói với anh từ cái đêm chúng ta trốn khỏi hòn đảo ấy,” cô khi đi tới cái bàn đặt trong góc sân. “Nhưng có quá nhiều chuyện diễn ra nên em không có cơ hội.”

“Gì thế?” Anh hớp một ngụm bia và quan sát quần sooc của cô trượt lên sau chân cô khi cô trải khăn trải bàn kẻ caro đỏ.

“Anh đã cho nổ tung tàu *Dora Mae* à?”

“Ừ.”

“Bằng cách nào thế?” Cô đi tới bên kia bàn và ngược lên nhìn anh. “Trời thì tối và em biết anh có một khẩu súng trường. Anh đã bắn vào thùng dầu à?”

“Không. Anh đã mang ít bom cùng dây dẫn nổ và nhét chúng vào một trong mấy cái bao cao su trên thuyền, rồi anh buộc nó vào chữ O trong chữ *Dora*. Khi chúng ta đã đi đủ xa, anh bắn nó bằng một khẩu nòng .50. Vụ nổ thứ hai là do thùng dầu bắt lửa.”

Cô mỉm cười và những rãnh nhỏ xuất hiện trên hai khóe mắt của cô. “Tay em lúc ấy run lẩy bẩy, em hầu như không thể nắm lấy bánh lái nữa. Và trời thì tối mịt, sao anh lại xoay sở làm được một việc như thế?”

“Luyện tập,” anh nói. “Hàng năm trời luyện tập.”

Cô lắc đầu và luôn khăn ăn đồng bộ qua mấy cái nhẫn nhỏ hình dưa hấu. “Chắc, anh đúng là một người bình tĩnh. Khi những động cơ đó không khởi động và chum đạn bắt đầu bắn vào mặt nước, máu đã rút hết khỏi đầu em và em gần như đã ngất xỉu.”

“Lúc đó em trông cũng như thể sắp bất tỉnh.” Anh đặt thịt gà lên khay và đóng nắp lò nướng lại. “Dù vậy em đã rất giỏi.”

“Không.” Cô lắc đầu và đặt dao nĩa cạnh hai cái khay đồ. “Em đã sợ đến mức tê liệt, nhưng anh... anh chẳng hề sợ hãi chút nào.”

Cô sai rồi. Anh cũng đã sợ. Anh đã sợ hãi hơn bất kỳ lúc nào trong đời. Không phải cho bản thân anh, mà cho cô. Anh đi tới bàn và đặt cái khay vào chính giữa cạnh hai ngọn nến đang cháy trông y như hai quả lê. “Anh đã học được cách đối phó với sợ hãi,” anh bảo cô. “Anh không để nó xía vào những mong muốn anh cần làm.”

“Chắc, em sẽ không muốn học cách đối phó với sợ hãi nữa, bởi vì em không muốn lại bị đắm tàu và bị bắn một lần nào nữa.” Lola đi vào nhà và quay lại chưa đầy một phút sau cùng đĩa salad và một giỏ bánh mì Pháp cắt lát. “Khi chúng ta đến được trung tâm tối hôm đó, anh đã đi đâu thế?”

Max kéo ghế cho cô khi cô ngồi xuống. “Đài phát thanh hải quân ngay cạnh trung tâm bảo vệ bờ biển. Chưa đầy một giờ sau anh đang trên đường về Washington D.C.”

“À.” Trán cô hơi cau lại khi cô đặt một đùi gà nướng lên khay. “Em đã cố thức đợi anh.”

Anh ngồi cạnh cô và múc salad vào mấy cái bát trông như cây rau diếp khoét lỗ. Anh đưa một bát cho cô, rồi trải khăn ăn lên lòng. “Anh xin lỗi,” anh nói, y như anh vẫn làm tất cả những lần khác, với tất những phụ nữ khác mà anh đã làm thất vọng qua các năm.

“Không, em không muốn anh xin lỗi.” Cô chọn một mẫu bánh mì, rồi đưa anh cả giỏ. “Anh chưa bao giờ nói sẽ đến gặp em, nên chẳng có gì để anh cảm thấy xin lỗi cả,” cô nói, nhưng anh không tin cô, không tin lắm. Cô cắn một miếng salad và nuốt nó xuống bằng rượu vang. “Anh có công việc gì ở Charlotte vậy? Có một vụ bắt cóc nào đó mà những người như bọn em không biết đến à? Hay một hội nghị điệp viên?”

“Anh sợ là chẳng có gì thú vị đến thế đâu. Duke Power đã thuê anh đến kiểm tra tình hình an ninh của họ.”

“Sao thế? Có đe dọa khủng bố à?”

“Không. Họ thuê anh vì đó là việc anh làm. Anh là một chuyên gia tư vấn an ninh.”

Cô nhìn anh. “Ý anh là anh có một công việc *thực sự*.”

“Anh có một công việc thực sự và một công ty thực sự.” Anh vờ tay vào túi quần sau và rút ví ra. “Đây,” anh nói, và đưa cô danh thiếp của anh.

Khi cô ăn một mẫu bánh mì, cô xem xét tấm thiếp. “Công ty an ninh Z. Anh là Z này đây hả?”

“Vâng, thưa bà.” Anh xiên miếng thịt gà. “Đó là anh.”

“Anh có một công việc thực sự, vậy mà anh vẫn làm tất cả những việc điệp viên bí mật bên cạnh đó ư? Là do tiền sao?”

“Không, nhưng số tiền rất lớn.”

“Vậy là do anh bị điên phải không?”

Anh lau miệng bằng khăn ăn. “Chắc thế.”

“Bởi vì em không nghĩ người bình thường thích bị bắn đâu, Max.”

“Anh cũng không thích bị bắn mà Lola,” anh nói, và vói lấy chai bia của mình. “Nhưng nó đi kèm với công việc.”

“Nhưng chỉ là thế này, anh có một công việc thực sự. Anh không phải dính líu tới lũ buôn thuốc phiện hay làm nổ thuyền.”

“Anh biết anh không phải làm thế.” Anh cắt thêm một miếng thịt gà nữa và đặt nó lên đĩa của mình. Anh đã từng có nhiều phiên bản khác nhau trò chuyện về việc này. Với những phụ nữ khác. Mặc dù Lola là người phụ nữ duy nhất biết việc anh làm cho chính phủ, người duy nhất biết mặt tối của những việc anh làm, dẫu sao nó vẫn luôn quay về cùng một thứ cơ bản. Sao anh lại không thể ổn định và sống một cuộc đời bình thường ở ngoại ô và nuôi dưỡng hai đứa trẻ và lái một chiếc xe chở khách nhỏ? Anh không có câu trả lời nào ngoài sự thật. Anh chỉ là không thuộc loại đàn ông đó.

Anh ngược lên và bắt gặp cô đang chăm chăm nhìn anh. Mặt trời đã bắt đầu lặn, và ánh sáng từ hai cây nến đu đưa khắp cả bàn và chiếu lên khay đồ ăn của cô lẫn tay cô. Một cơn gió nhẹ thổi xù mái tóc vàng xoăn mới của cô, và lông mày cô trĩu xuống. “Sao nào?”

“VẬY thì anh thích nó hả. Anh thích nỗi sợ hãi gặm cắn gáy anh và cướp bóc hơi thở của anh. Và cả việc không biết liệu anh có sống sót qua ngày hôm sau không nữa.”

“Anh thích những gì mình làm, phải,” anh trả lời.

“Không ngạc nhiên là anh không dính đến chuyện tình cảm với bất kỳ ai. Em hình dung là sẽ cực kỳ khó khăn để có một mối quan hệ nghiêm túc với một phụ nữ khi mà anh phải rời đi giữa đêm để cứu thế giới nhỉ. Đặc biệt là khi anh không biết khi nào hoặc là liệu mình có quay về nhà nữa hay không.” Cô lắc đầu và cắn một miếng thịt gà lớn.

Anh vói lấy chai bia của mình và quan sát cô qua chai khi uống. Anh tự hỏi có phải cô đang mĩa mai hay không, nhưng trông cô không có vẻ thế. “Các mối quan hệ rất khắc nghiệt trong ngành nghề của anh, phải,” anh nói, mà còn là nói giảm. Các mối quan hệ là bất khả thi.

Cô gật đầu. “Cả của em cũng vậy. Thật khó khi mà em không biết một anh chàng muốn ở cùng *em* vì em, hay chỉ muốn được *nhìn thấy* đi cùng

em.” Cô ngồi tựa ra sau, mắt mở to. “Ái chà, nghe rất tự phụ đấy nhỉ?”

Anh bật cười khi ánh nến bập bùng chiếu qua môi cô. “Phải, đúng thế, nhưng anh hình dung đó cũng là sự thật.”

“Chỉ là nếu có ai đó nhận tiếng xấu, vì bất kỳ lý do gì, cũng có những người muốn lợi dụng anh để chường mặt lên các phương tiện truyền thông. Để thu hút sự chú ý. Họ không thích anh, họ chỉ muốn được nhìn thấy đi cùng anh.” Cô luồn tay qua phần tóc trên đầu và cào nó khỏi trán. “Nhớ John Wayne Bobbitt không? Vợ hắn cắt bỏ của quý của hắn ta đi, và đột nhiên hắn ta trở nên nổi tiếng, hay phải nói là tai tiếng, và được đầy những vũ nữ thoát y và nữ hoàng khiêu dâm bao quanh. Và anh biết đấy mấy cô nàng đó sẽ không mấy may chú ý đến hắn nếu hắn ta không lên ti vi trò chuyện nhận lấy mười lăm phút vang danh.”

Cô khoanh tay dưới ngực và tràn đầy phần nộ đến mức anh phải bật cười. “Có lẽ John Wayne có nhân phẩm tốt. Có lẽ hắn là một anh chàng rất tuyệt.”

Khóe miệng cô trĩu xuống. “Max,” cô nói như thể đang trò chuyện với người thiếu năng, “hắn đã khiến vợ hắn phát rồ đến nỗi cô ấy lấy một con dao và...” Cô dừng lại dùng tay làm động tác xoẹt. “Xén phăng của quý của hắn.”

“Chết tiệt.” Anh rít mạnh không khí giữa hai hàm răng. “Chúng ta có thể nói về chuyện gì khác không?”

“À, xin lỗi,” nhưng trông cô không có vẻ xin lỗi gì hết. Khóe miệng cô cong lên và cô cười toét trắng bóng với anh. “Em nghĩ mình bị phản kích quá. Những người bạn khác của em và em hay nói về những chuyện như thế.” Cô ngồi thẳng dậy và cắn một miếng salad. “Anh và bạn bè anh hay nói về chuyện gì?”

Chẳng có gì anh sẽ chia sẻ với cô hết. “Thể thao.”

“Cái đó chán ngắt. Em cá các anh nói chuyện về phụ nữ.”

Anh nghĩ không nên bình luận gì là khôn ngoan, và thay vào đó tập trung vào bữa ăn của mình.

“Đi nào. Anh có thể kể cho em mà. Chúng ta là bạn bè, nhớ chưa?”

Anh lắc đầu và nuốt xuống. “Quên đi. Nếu anh kể cho em, chúng ta sẽ không làm bạn được đâu.”

“Tệ đến thế hử?” Thay vì bỏ qua, cô bám dính như một con rệp. “Em sẽ kể cho anh phụ nữ nói về chuyện gì nếu anh kể cho em đàn ông hay nói gì.”

Khi trưởng thành, chẳng bao giờ có bàn tay phụ nữ trong nhà Max. Bố anh đã có vài mối quan hệ thất thường, nhưng chưa có gì lâu dài đủ để có tác động lên anh. Những phụ nữ độc thân mà Max biết dường như chủ yếu nói về công việc và các mối quan hệ trong quá khứ của họ, trong khi vợ các bạn anh thì lại trò chuyện về đau đớn khi sinh đẻ. Và trong khi Max chỉ hơi tò mò muốn biết phụ nữ nói gì khi đàn ông không ở xung quanh, anh cũng cho là cuộc trò chuyện này sẽ có khả năng làm mất anh nồ tung vì xấu hổ. “Lần cuối cùng em nói chuyện với hôn phu cũ của mình là khi nào?” anh hỏi, đổi chủ đề.

Cô vắt tay dưới ngực. “Để xem nào. Lần cuối cùng em nói chuyện với hắn ta là khi em đề nghị cho hắn tiền đổi lại các bức ảnh kia. Lần cuối cùng em thấy hắn ta là trong tòa án vài tháng trước. Hắn xuất hiện diện bộ vét Armani và giày Gucci. Em chắc chắn hắn trả tiền bộ vét và giày từ tiền hắn kiếm được nhờ em, và em chỉ muốn đặt tay quanh cổ hắn và bóp ngạt hắn mà thôi.”

Max cũng muốn bóp cổ hắn ta. Cầm cổ hắn lôi lên cho tới khi chân hắn đung đưa trên mặt đất, nhưng chủ yếu không phải vì bộ vét, giày, hay trang web trên mạng. Không, mà vì Lola đã yêu hắn. Ghen tuông, nồng đậm và gay gắt, sôi sục trong ruột anh. Max chưa bao giờ ghen tị vì một phụ nữ, và anh không thích điều đó. “Hắn không có tiền trước vụ trang websao?”

“Khi em ở cùng hắn ta thì hắn có. Nhưng hắn đã đầu tư mạnh bạo vào cỗ phiếu công nghệ, và khi thị trường đi xuống, thì tiền của hắn cũng thế. Đó cũng là lý do chính cho vụ trang web. Sam yêu tiền.” Cô nhún vai. “Và hắn ghét em.”

“Sao hắn lại ghét em?”

“Bởi vì em đã hủy hôn ba tháng trước đám cưới. Hắn không thể chịu nổi. Em nghĩ chủ yếu vì em là phụ kiện cho hắn.”

Anh đẩy cái đĩa không sang một bên. “Đó là lý do em hủy hôn à?”

“Không, em đã không thấy được phần đó trong quan hệ của bọn em cho tới khi đã thoát ra. Em hủy hôn vì khi em quyết định ra khỏi ngành người mẫu, hắn không hề ủng hộ quyết định của em. Thực ra thì, hắn còn cố phá hoại việc chữa bệnh của em. Hắn muốn Lola mảnh mai cuồn ản cuồn ản nôn cơ.” Cô dang rộng hai tay. “Đó không còn là em nữa.”

Có lẽ không, nhưng cô trông rất tuyệt đối với anh. Tuyệt vời đến mức anh phải tập trung vào câu hỏi kế tiếp của mình. “Sam sống ở đâu?”

“Hắn hồi trước sống ở Manhattan, nhưng khi hắn sạt nghiệp, hắn đã bị buộc phải chuyển đi. Lần cuối cùng em biết, hắn đang sống ở Baltimore và tự làm ông chủ. Giờ thì hắn kiếm sống qua ngày và điều hành trang *lolarevealed.com*.” Cô ản nốt thịt gà và đẩy đĩa thức ản sang một bên. ản nển lung linh trên mặt và ngực áo của cô. “Vậ, kế hoạch là gì?”

“Anh chưa biết,” anh trả lời. Hoa hồng và mộc lan ngát hương theo làn gió nhẹ, và Max lại tự hỏi anh đang làm gì mà ngồi ở sân sau nhà Lola Carlyle, nghe ản thanh giọng cô, trong lúc chú chó của cô nhảy nhót và tốp đom đóm. Thường thì, tối thứ Sáu và thứ Bảy anh chơi bi-da hoặc phi tiêu với các bạn trong quán bar tối om nơi mà bia mát lạnh và rì rào những câu chuyện phiếm. Nơi bạn có thể ném vỏ đậu phụng xuống sàn và các trận đả đá nổ ra thành chu kỳ. “Anh sẽ phải tiến hành điều tra đôi chút. Tìm ra chính xác nơi hắn sống và liệu hắn còn làm việc ngoài nhà hay không. Lịch trình của hắn. Nơi hắn đi và việc hắn làm.”

“Hắn hằm mộ cuồn ản tín môn bóng chày. Nếu hắn còn ở Baltimore, thì em chắc chắn rằng hắn có vé trọn gói xem đội Orioles.”

“Anh sẽ xem xét chắc chắn.”

“Chúng ta sẽ theo dõi hắn à?”

“Chúng ta ấy à?”

“Phải, em là một phần kế hoạch mà.”

“Không đâu.”

Cô rướn người tới trước và nắm lấy tay anh. “Max, em muốn giúp tóm được hắn.”

Anh rút tay ra khỏi tay cô và khép chặt tay lại trên hơi ảm còn nần ná

từ sự động chạm của cô. Có gì ở cô mà lại khiến anh nói có ngay cả khi anh định nói không với cô? Không chỉ là khuôn mặt và cơ thể xinh đẹp của cô, mặc dù đúng là rất khó bỏ qua vỏ bọc để nhìn thấy những gì nằm bên dưới. Nhưng anh đã thấy nó nhiều lần rồi.

Đêm cuối cùng họ ở cùng nhau, anh đã nhận ra nó như thế nào. Lola là một chiến binh. Cô là một chiến binh với bộ ngực đầy đặn, cái mông xinh đẹp, và đôi môi mềm mại van nài được hôn, nhưng cô là một chiến binh từ trong tim. Cô không giỏi lắm, nhưng sâu tận cốt lõi đáng tính, cô cũng là một võ sĩ như Max. “Em phải làm chính xác như anh bảo em, Lola. Không để cảm xúc của em dính vào. Ngay phút em làm thế, chúng ta sẽ bị tóm.”

“Em sẽ không thể đâu.” Qua bóng tối và ánh nền bập bùng, cô mỉm cười.

“Tất cả những gì anh muốn nghe từ em là, ‘Vâng Max.’”

Cô cau mày nhưng đồng ý. “Được rồi. Khi nào thì chúng ta bắt đầu?”

“Khi anh quay về từ Charlotte.”

“Khi nào thì anh phải rời đi tối nay?”

“Anh không phải gặp người của Duke cho tới sáng thứ Hai. Anh sẽ lấy một phòng ở đâu đó quanh đây và khởi hành sáng mai.”

“Nó chỉ cần lái xe hai tiếng rưỡi. Anh sẽ làm gì cho tới sáng thứ Hai?”

“Nghiên cứu khu vực,” anh nói dối. Khi anh ném va li của mình vào xe Jeep, anh chẳng có một kế hoạch nào, chỉ có vài ý nghĩ mơ hồ phải gặp Lola, có lẽ dành chút thời gian với cô, đảm bảo rằng cô sẽ ổn. Và phải, anh hy vọng được kết thúc trần truồng, cúi mặt vào khe ngực cô.

“Anh có thể ở đây. Em có một phòng ngủ dành cho khách.”

Được rồi, vậy là chắc không có hy vọng lăn lộn trần truồng trong giường cô rồi, nhưng đó cũng không phải lý do duy nhất cho chuyến đi của anh. Anh có thể giữ chặt tay và tất cả những bộ phận khác dính vào người. Anh sẽ cư xử đàng hoàng, nhưng anh biết không đời nào có chuyện sẽ ngủ say được cả. “Nghe tuyệt đấy.”

“Tốt. Vài năm rồi em không có người bạn nào ngủ lại cả. Sẽ vui lắm

đấy.”

Anh vớ lấy chai bia của mình và gầm gừ, “Còn tùy xem định nghĩa vui vẻ của em là gì.”

“Sao cơ?”

“Không có gì đâu.”

Lola nhồm dậy và thu gom đĩa. Cô di chuyển ra sau ghế của Max, và khi mà đáng lẽ anh định đứng dậy, cô đặt tay lên vai anh ngăn anh lại. “Em sẽ lấy nó,” cô nói, và cúi qua người anh. Bụng cô chạm nhẹ vào lưng anh, và nếu anh quay đầu, mũi anh sẽ vùi vào thành ngực cô.

“Tôi nay hãy làm chuyện gì đó thật vui nhé.”

Ồ tuyệt. Anh có thể nghĩ ra vài thứ rất vui để làm. Đầu tiên là ăn sạch cái áo Ăn Tôi Đi của cô. “Như là?”

“Hãy rang bỏng ngô và xem phim *Kiên Hãn và Định Kiến* nhé. Em có bản truyền hình cáp đấy. Nó dài sáu tiếng, nhưng em sẽ tua nhanh tới những phần hay.” Cô vỗ vai anh. “Và sáng mai là buổi hội họp gia đình bên cha em. Em định sẽ không đi đâu, nhưng giờ anh đã ở đây, thì chúng ta có thể đi cùng nhau.” Cô hơi siết vai anh. “Anh sẽ thích nó lắm đấy.”

Anh nhắm mắt lại. Chúa ơi, cô đang cố tình tra tấn anh đây mà. Cô đang trả đũa anh vì trói cô lại hôm tuần trước và đe dọa đá con chó của cô ra khỏi tàu *Dora Mae*.

Chương 13

Cuộc hội họp của gia đình Carlyle luôn được tổ chức vào thứ Bảy đầu tiên của tháng Chín, vì thứ Bảy đầu tiên cũng là kỷ niệm ngày liên quân miền bắc hành quân qua Bắc Carolina và thiêu rụi “chỗ ở” ban đầu của nhà Carlyle.

Dù rằng cái “chỗ ở” đó chẳng hơn một cái lán, nơi mà các thành viên Carlyle xưa ngủ với bầy gà của họ, và rằng chiến tranh đã kết thúc từ năm 1865. Những người đàn ông nhà Carlyle đã chiến đấu và tử trận trong cuộc nội chiến, và những ký ức di truyền của họ vẫn sống mãi trong linh hồn của thế hệ hiện tại.

Năm nay cuộc hội họp được tổ chức ở nhà cha mẹ Lola, trước sự lo lắng của mẹ cô. Đến cả củi gỗ nhà Carlyle cũng có đủ phần hư hỏng, và mẹ của Lola cũng không đặc biệt yêu quý lắm những tên đồ đốn và nghiện bia rượu trong sân sau nhà bà. Bà còn hơi sợ loại nòi giống đó. Những kẻ hết lòng với việc săn bắn và giải đua xe NASCAR^[24], lái xe khắp nơi với Lynyrd Skynyrd la hét trong đài radio rẻ tiền cùng lúc vút vỏ chai rượu vào sau cổ xe bán tải của họ.

Và bà cũng không bao giờ hiểu được những người phụ nữ mê muội tay hư hỏng, chuẩn bị bánh nướng phòng và bắt lũ trẻ im lặng để hẳn có thể tận hưởng *Trận bóng bầu dục tối thứ Hai*. Những phụ nữ có mái tóc có thể chống chọi qua cơn gió quất qua cửa sổ xe tải của lũ hư hỏng ấy. Mặc dù, nếu mẹ cô thành thật, bà sẽ phải thú nhận rằng mái tóc của chính bà cũng có thể đi qua cả một cơn lốc xoáy Oklahoma ấy chứ.

Khoảng sân rộng nửa mẫu của nhà Carlyle phủ đầy bóng râm gỗ thích và những cây sồi cao sừng sững. Những chiếc bàn dài trĩu nặng dưới trọng lượng của gà rán và bánh mì ngô, thịt hun khói và nước sốt đậm đặc, món hầm Brunswick^[25] – không có thịt sóc – và nhiều loại dưa chua và tương ớt nhà làm. Vô số salad và thịt hầm choán hết một cái bàn, trong khi ba bàn đầy ụ khác dành hết cho bánh ngọt và bánh nướng.

Như với tất cả các gia đình khác, vài người họ hàng không hề đi xa hơn quê nhà thân thương của họ, trong khi những người khác quản lý doanh nghiệp và sống trong những vùng dân cư khó với nhất trên đồi Chapel. Những cỗ xe Charger và bán tải hen ri dán cờ phe liên minh ở cửa sổ đỗ cạnh những chiếc Cadillac mới sáng loáng và những chiếc SUV rực rỡ.

Tất cả bọn họ đều mặc những món đồ xa hoa nhất của mình. Phụ nữ trong những chiếc váy vài in hoa, Lola mặc một bộ váy voan lụa đơn giản với cổ vuông và tay áo ngắn. Đàn ông mặc quần dài và áo sơ mi đẹp đẽ, nhưng chẳng ai trông tuyệt như người đàn ông với bàn tay đang đặt thong dong ở hõm lưng Lola. Chiếc áo là lượt của Max có cùng màu xanh dương như mắt anh và được dặt vào một chiếc quần màu than chì. Cắt kiểu châu Âu, chúng dày hơn quanh cặp đùi dày cùng lúc cặp chân dài của anh vừa vặn trên đôi giày thủ công. Cao lớn, ngăm ngăm, và lộng lẫy, anh trông tuyệt đến mức đáng để ăn tươi nuốt sống, và Lola nghĩ cô có thể cũng thích được cắn phập răng vào người anh lắm.

Không lâu sau khi họ đến, cô giới thiệu Max với cha mẹ cô, và ánh mắt anh trở nên hơi hoang mang khi cha cô bắt tay anh, vỗ vai anh, và cảm ơn anh vì chăm sóc “cô con gái nhỏ” của ông. Mẹ anh hết lời cảm ơn anh vì Lola được an toàn trở về, và trong vòng vài giây, tất cả mọi người ở buổi sum họp đều biết Max Zamora là người hùng đã cứu cô khỏi cái chết báo trước trên con thuyền hư hỏng.

“Em đã quên vài chi tiết nhỏ về cái đêm chúng ta gặp nhau hả,” anh thì thầm bên tai cô khi họ hướng qua bãi cỏ về chỗ các người cô vĩ đại của Lola, những người đang vẫy tay như bị điên.

“Ý anh là phần anh trói em lại bằng váy của em ấy à?”

Cô cảm nhận được nụ cười của anh bên thái dương mình khi anh nói, “Phần đó và cả phần em bắn một khẩu súng pháo hiệu vào anh nữa.”

Cô không thèm nói cho anh biết rằng khẩu pháo hiệu đó chỉ vô tình nổ súng. Cô cho tốt nhất là phải để anh luôn cảnh giác.

Lola giới thiệu Max với hai người cô vĩ đại Bunny và Boo của cô, họ ngồi ở bàn phá hệ, phì phèo thuốc lá Viceroy's, uống rượu bước-bông pha loãng, và đưa ra mấy bản phô-tô cây gia phả nhà Carlyle.

Họ ghim nó vào cùng một danh sách những người thân thuộc vừa mất năm ngoái, cùng với những câu chuyện hai người họ viết ra từ những hồi ức thơ ấu. Trong trường hợp của Boo, cũng chẳng có gì nhiều được viết ra vì chúng “tiểu đường”. Chúng thiếu hụt insulin đã làm gì với trí nhớ của bà thì không ai dám chắc chắn, ngoài trừ rằng nó luôn khiến bà làm những việc bà không muốn làm.

“Cô Bunny và cô Boo, cháu muốn hai người gặp bạn cháu, Max Zamora,” cô giới thiệu anh với hai người phụ nữ đều ở độ tuổi tám mươi. “Max, hai quý bà đây là cô em.”

“Ồ, một người tình Latinh,” Boo loan báo, bởi vì tất nhiên là, vì Lola từng làm mẫu đồ lót, chuyện cô dễ dãi như một cái nút thắt lỏng cũng rất hợp tình hợp lý thôi và nghiêm nhiên Max là người tình của cô. “Cháu có nói tiếng Tây Ban Nha không?”

“*Si. Buenos tardes, senoras Bunny and Boo. Como esta usted?* [26],” câu đó uôn ra một cách hoàn hảo từ lưỡi Max, và hai bà cô ngược nhìn anh như thể anh vừa đột nhiên biến thành Julio Iglesias.

Bunny quay lại với cốc buốc-bông của bà. “Cháu đẹp trai như một đồng bạc vậy,” bà bảo anh, giọng bà khàn khàn do thói nốc ba hũ bia một ngày. Bà búng nhẹ bật lửa Bic của mình lên, châm một điếu thuốc, và vào việc. “Cháu đến từ đâu?”

“Texas, có thể nói thế, thưa bà,” anh trả lời khi tay anh trượt từ hõm lưng Lola xuống đặt trên hông cô.

Tất cả mọi người đều biết Texas là miền nam, nhưng nó không được tốt như là một người bắc Carolina. Rõ ràng là nó đủ tốt cho cô Boo. “Cô từng một lần hẹn hò một anh chàng từ Texas,” bà nói. “W.J.Poteet. Cô không cho rằng cháu biết nhà Poteet đâu nhỉ?”

“Không, thưa bà.”

“Tôi vẫn nhớ W.J.,” Bunny hòa vào. “Anh ta có phải người thích đồ lụa không nhỉ?”

“Phải. Không thể chịu được đồ lót không phải cotton. Từ khi gặp W.J., tôi chỉ mặc mỗi đồ lụa, hoặc không mặc gì cả.”

Lola cảm thấy mắt mình trợn tròn và hy vọng cảm giác khiếp hãi mà cô cảm thấy không hiện ra trên mặt. Max chỉ đơn giản cười và siết nhẹ hông cô một cái.

“Cháu có thích đồ lụa không?” Boo hỏi anh.

“Chà, giờ...”

“Chúng cháu phải đi đây,” Lola ngắt ngang. “Max chưa gặp Natalie,” cô thêm vào, ám chỉ chị gái của cô.

“Thật tuyệt khi được gặp hai cô,” anh xoay xở nói ra trước khi Lola kéo anh đi.

“Em nghĩ rằng hai cô của em đang tán tỉnh anh,” cô nói khi họ đi qua một nhóm trẻ con đang đánh nhau bằng vợt cầu lông.

“Họ là những quý bà tử tế.”

“Họ bị điên. Cả hai người họ, họ đã kết hôn mười một lần. Họ đặc biệt ưa thích thuốc lá, rượu buốc-bông, và chồng. Và không nhất thiết phải là chồng họ. Ngạc nhiên lớn là họ chưa chết vì ung thư phổi, viêm gan, hoặc bị những bà vợ ghen tuông bắn,” cô nói khi tìm thấy Natalie và chồng chị cô đang đứng cạnh một cái bàn ăn ngoài trời. Natalie ôm đứa bé nhỏ nhất, hai tuổi của chị, Ashlee, và Lola ngay lập tức bế cô bé vào tay.

“Này, cháu gái,” cô thủ thỉ, và vùi mũi vào cổ đứa bé mới chập chững biết đi nơi cô bé có mùi sữa tắm trẻ em và mùi chiếc váy cotton nhỏ. Cô liếc quanh sân và bắt đầu tự hỏi có phải mình là người duy nhất hơn mười hai năm tuổi chưa bao giờ kết hôn hay không. Cô cá là thế, và cô tự hỏi vì sao. Cô quỵên rũ, thành công, và có đủ răng. Vậy mà cô vẫn một mình. Đến năm ngoái việc này vẫn không hề làm cô bận tâm, thậm chí là mới tháng trước cũng không. Giờ thì có.

Cô muốn nhiều hơn. Không chỉ công việc và tình yêu trung thành từ chú cún của cô. Cô muốn một người đàn ông yêu cô và một gia đình của riêng cô. Cô đã ba mươi tuổi, nhưng đây không phải là do đồng hồ sinh học của cô rung hồi chuông báo hiệu. Mà là chuyện khác. Sau tuần vừa rồi, cô biết trực tiếp biết rằng cuộc sống của cô có thể bị cướp đi khỏi cô và cô đã không hề sống cuộc đời của mình một cách trọn vẹn.

Cô liếc lên nhìn Max. Nhìn nét nhìn nghiêng và những đường nét đẹp đẽ trên khoé mắt đôi mắt màu xanh dương của anh. Dạ dày cô trở nên trống trải như thể cô đang ở trên một chiếc đu quay siêu tốc, và tim cô ngưng lại chờ đón một nụ cười của anh. Cô biết những cảm xúc đó là gì. Cô đang phải lòng Max. Cô quan sát miệng anh khi anh trò chuyện với chị gái cô và Jerry, chồng của Natalie. Anh rõ ràng là thấy thoải mái và dễ chịu với gia đình cô. Anh kể cho họ về công ty an ninh của anh, nhưng anh vẫn chỉ nói rất ít về bản thân. Cô đang phải lòng một người đàn ông khóa kín các bí mật của mình.

“Anh có muốn ôm em bé không?” cô hỏi anh.

Anh nhìn cô như thể cô vừa nói một thứ ngôn ngữ mà anh không hiểu. Rồi anh lắc đầu. “Không.”

Cô đang phải lòng một người đàn ông có thể không có khả năng đáp trả tình cảm của cô. Một người đàn ông thích sống trên bờ vực, không bao giờ biết được ngày hôm sau có phải ngày cuối cùng của mình hay không.

Điện thoại di động gắn vào thắt lưng anh reo vang và anh vội lấy nó. “Thứ lỗi cho tôi,” anh nói, và di chuyển ra xa vài bước để nhận điện thoại.

Cô đang rơi vào tình yêu với một người đàn ông nhận các cuộc gọi từ các văn phòng bí mật của chính phủ. Người sẽ biến mất, có lẽ không bao giờ trở lại. Một người đàn ông thích sống cuộc đời tối tăm.

“Em đã ăn đủ chưa?” Natalie hỏi, và Lola ép buộc mình chú ý tới chị gái. Đây chính là vấn đề khi bị chứng rối loạn ăn uống: Những người yêu bạn theo dõi để đảm bảo rằng bạn không bỏ bữa hoặc lao đến phòng tắm sau khi đã ăn ngon ngấu. Bất kể là bạn đã khỏi lâu rồi. Và cô đã khỏi. Cô đã có một tuần lễ sóng gió, nhưng cô không hề để nó lôi cô vào chu trình bệnh tật đó một lần nữa. Phần cuộc sống đó của cô đã qua rồi. “Chúng em vẫn chưa ăn,” cô nói.

“Năm nay cô Wynonna lại mang món thịt hàm đậu của cô ấy đến đây.”

“Chị đã ăn nó chưa?”

“Em biết cô ấy thế nào rồi đây. Chị phải ăn, nhưng nếu em không nhìn nó thì nó cũng không tệ lắm đâu.”

Ashlee giơ tay ra với Natalie và Lola trao cô bé lại. “Em sẽ tin lời chị chuyện đó xem sao.”

Cô liếc qua vai khi Max di chuyển sau lưng cô và vòng tay quanh eo cô. Anh kéo cô áp vào lồng ngực anh và cô hẳn đã tan chảy vào anh nếu anh không nói sát tai cô rằng, “Anh cần nói chuyện riêng với em một lát.”

Phôi cô thít chặt, và cô nhắm mắt lại. Nó đây. Anh sắp rời đi, và cô có thể sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Nếu anh bị giết cô có được biết hay không? Liệu có ai đó nghĩ đến việc liên lạc với cô không?

Max cầm tay cô và họ tách khỏi những người khác đến đứng sau một thân cây sồi. Những bóng râm hình lá cắt ngang trán và mũi anh trong khi mặt trời vỗ về miệng và cằm anh.

“Anh phải đi đúng không?” Lola bắt đầu trước khi anh kịp nói. “Anh phải đi thực hiện một điệp vụ điên rồ nào đó rồi bị đánh nhừ tử và bắn súng vào người đúng không?”

Anh bước lại gần hơn. “Anh không bị đánh nhừ tử.”

Chỉ bị bắn súng vào người thôi. “Anh quên là anh trông thế nào khi em mới gặp anh rồi à.”

“Đó là một ngoại lệ hiếm hoi.” Anh đặt tay lên hai bờ vai trần của cô. “Anh không thường bị bắt và tra tấn đâu. Đó thực sự là lần duy nhất đây.”

“Tra tấn?” Cô nâng một tay lên ngực và giọng cô nghẹn ngào trong họng. “Anh đã bị tra tấn sao?”

Miệng anh mím chặt rồi anh nói, “Đánh đập thôi. Anh chỉ bị đánh đập chút ít.”

Lúc trước, khi cô mới nghĩ anh bắn và ăn đòn thôi, cũng đã đủ tệ rồi. Vậy mà giờ anh còn đang bảo cô anh cũng bị tra tấn nữa sao? Mông mắt cô cay xè, nhưng cô từ chối đầu hàng những giọt nước mắt của mình. Cô sẽ không khóc vì anh. Sẽ không khóc vì một người đàn ông dùng mạng mình nhận lấy những nguy hiểm ngu ngốc như vậy. “Sao anh lại phải chịu bị đánh đập chứ? Người khác đi không được sao?”

“Em không hiểu đâu.”

“Vậy thì hãy làm em hiểu đi,” cô nài xin, bởi vì anh nói đúng. Cô không hiểu.

“Đó là việc anh làm, Lola à. Đó là anh.” Anh hít một hơi sâu, rồi tiếp tục. “Nếu anh không làm, anh không biết mình sẽ ai nữa.”

“Anh sẽ là một người sống để thấy ngày mai.”

“Đó không phải là sống.”

Cô ngoảnh đi khỏi sức hút mãnh liệt từ đôi mắt xanh của anh. Cô có thể nói gì với điều đó đây? Vì vài lý do, anh cảm thấy mình cần cứu thế giới, hoặc ít nhất cũng một phần thế giới. Có thể sẽ không tệ lắm nếu anh là siêu nhân và đạ chỉ nạy vào lồng ngực anh mà thôi. Anh có vẻ quyết tâm thấy mình bị giết, và rắc rối của cô chính là điều đó dường như cũng không gây ra khác biệt gì với trái tim cô. Giờ thì ai mới điên đây?

“Ngay lúc này những chuyện đó cũng không thành vấn đề. Đó chỉ là điện thoại di động, không phải máy nhắn tin của anh.” Dùng ngón tay chạm đến dưới cằm cô, anh đưa ánh mắt cô quay trở lại với anh. “Anh đã cho một người mà anh biết lần theo tên hôn phu cũ của em. Em nói đúng. Hắn sống ở Baltimore. Anh vừa lấy được địa chỉ của hắn. Vào thứ Tư khi anh trở lại từ Charlotte, anh sẽ xem xét vùng đó.”

Một cơn gió nhẹ quẩn theo mùi hương từ chiếc áo là lướt và chút dấu vết nước hoa của anh. Anh sẽ không rời đi để cứu thế giới. Và cùng lúc việc biết được điều đó mang đến chút nhẹ nhõm, cô cũng biết rằng có một ngày điện thoại của anh sẽ reo và máy nhắn tin của anh sẽ rung lên, và anh sẽ bỏ đi. Nếu anh bị giết ở một đất nước xa lạ nào đó, trong một chiến dịch vụng trộm, cô liệu có bao giờ biết được hay không? Hay cô sẽ chỉ đơn giản không bao giờ gặp hay nghe tin gì từ anh nữa?

“Tối nay, chúng ta sẽ động não vạch ra một kế hoạch để lấy những bức ảnh đó lại cho em,” anh nói, và đột nhiên cô cảm thấy thật nhỏ mọn và hẹp hòi. Anh đang đề nghị giúp cô. Đặt bản thân vào nguy hiểm để giải quyết các rắc rối của cô với Sam. Cho cô tham gia khi cô biết anh đã được làm việc một mình, và cô nợ anh nhiều hơn cơn tức giận này. Max là anh. Cô không thể xin anh thay đổi để làm cô hài lòng, tất cả những gì cô có thể làm là bảo hộ trái tim mình.

Cách xa vài chiếc ô tô, Max theo dõi cựu hôn phu của Lola tới Sân Camden ở trung tâm Baltimore. Đội Orioles sắp đấu với Toronto lúc bảy giờ trong trận đầu tiên của chuỗi ba trận trước khi họ tiếp tục lên đường. Max quan sát xe ô tô của hắn ta quành vào công viên Oriole, rồi anh quay lại ngôi nhà trắng đơn giản ở ngoại ô. Anh đỗ xe cạnh lề đường dưới bóng một cây sồi, rồi lấy điện thoại và quay số di động của Lola.

Cô nhắc máy ở hồi chuông thứ ba, và chỉ giọng xin chào của cô thôi cũng xoắn chặt dạ dày anh lại. “Em ở đâu thế?” anh hỏi.

“Ở chỗ làm,” cô thờ dài. “Anh ở đâu?”

“Cách nhà hôn phu cũ của em khoảng một trăm ba mươi mét. Hắn đang ở trận đấu của đội Orioles như em đã đoán.” Max liếc đồng hồ. “Anh sẽ đợi cho đến khi tôi hắn rồi thử mạo hiểm qua đó và nhìn hệ thống an ninh của hắn xem sao. Xem xem anh cần mang theo đồ chơi gì vào ngày kia.”

“Một khẩu súng chằng?”

“Anh ngờ là mình không cần súng đâu.”

“Ồ,” cô nói, nghe thất vọng cực kỳ.

“Có thể mang theo một khẩu súng điện,” anh thêm vào để làm cô vui lên.

“Em có thể hạ gục hắn bằng nó không?”

“Hy vọng là chúng ta sẽ vào rồi ra trước khi hắn về nhà.”

“Xì. Em khá là muốn hạ gục hắn.”

Max bật cười. “Em khát máu quá. Nhưng anh sẽ nói với em chuyện này nhé. Nếu em tử tế, anh sẽ để em nhìn món vũ khí đó.” Anh hạ giọng và thêm vào, “Có khi chạm cả vào nó nữa.”

Vài giây im lặng trôi qua trước khi cô lên tiếng trở lại. “Chúng ta đang nói về khẩu súng điện của anh à, Max?”

“Ừ.”

“Được rồi,” cô nói, nhưng giọng không tin tưởng. “Vậy chúng ta vẫn làm vào thứ Sáu?”

“Ừ, anh sẽ đón em ở sân bay Ronald Reagan lúc sáu giờ.” Anh nhanh chóng xem xét lại kế hoạch mà họ đã nói đến suốt cuối tuần, nhưng thay vì cố giấu giếm hành tung của cô để đưa cô đến và ra khỏi sân bay trước khi có bất kỳ ai nhận ra được cô như họ đã thảo luận, sáng nay Max đã sửa lại kế hoạch. Bất kỳ một hành động giấu giếm nào cũng sẽ tự động làm cô có vẻ có tội, và khi Sam chú ý thấy ổ cứng của hắn đã bị xóa sạch và các bức ảnh biến mất, người đầu tiên hắn nghi ngờ sẽ là Lola. Vì Max sẽ là chứng cứ ngoại phạm cho Lola, điều cuối cùng anh muốn là để một trong hai người họ mang về đang che đậy.

Anh đoán là cảnh sát sẽ thẩm vấn Lola – cả anh nữa – nhưng họ sẽ không có bằng chứng để gán tội cho cả hai người. Không bằng chứng, vụ án sẽ bị cho vào một tập hồ sơ và cũng chỉ là một trong một nghìn vụ án không giải quyết được khác ở một khu vực trong cả nước mà vốn cũng đầy rẫy tội phạm.

“Anh có chắc làm thế là khôn ngoan nhất không?” Lola hỏi sau khi anh đã thuật lại kế hoạch mới.

“Ừ. Chúng ta sẽ ẩn núp ở chỗ sáng. Hãy để tất cả mọi người biết em ở trong thị trấn.” Anh nghĩ đến bộ váy đỏ cô đã mặc đêm hôm nọ khi anh lái xe tới nhà cô. Anh thích bộ váy đó. Nó vừa cổ điển vừa quyến rũ. Rồi cô thay sang chiếc quần sooc và chiếc áo phông ấy và anh suýt thì mất trí. “Có lẽ cư xử như là chúng ta không thể rời tay khỏi nhau. Rằng chúng ta mê đắm nhau đến nỗi khi chúng ta rời khỏi một quán bar nho nhỏ mà anh biết ấy, mọi người sẽ nghiễm nhiên cho rằng chúng ta hướng thẳng tới giường thay vì đột nhập vào nhà hôn phu cũ của em.”

“Hmm, anh chắc nó sẽ hiệu quả chứ?”

“Ừ, anh chắc. Nên hãy mặc thứ gì đó đáng nhớ vào nhé,” anh thêm vào trước khi ấn nút tắt. Anh ném điện thoại lên ghế hành khách và chuẩn bị chờ đợi cho bóng hoàng hôn nhá nhem đầu tiên. Anh tựa đầu ra sau, nhắm mắt lại, và cố chợp mắt, nhưng ý nghĩ về Lola khiến việc ngủ bất khả thi.

Anh cuối cùng đã dành trọn cả cuối tuần ở cùng cô, và dường như anh đã dành vô số thời gian ở ngay trên chiếc ghế sofa tím của cô, bao quanh

toàn những chiếc gối móc ren trong lúc Bé Cung nằm ở thành ghế cạnh đầu Max và liếm tai Max.

Lola đã không bắt anh ngồi hết sáu tiếng của phim *Kiêu Hãnh và Định Kiến* như đã dọa, nhưng cô đã bật một bộ phim chiếu rạp chán ngấy của Kevin Costner kể chuyện một gã nào đó xây thuyền. Max đã ngủ gục, nhưng Lola đã đánh thức anh dậy đúng lúc để xem được một phần của một bộ phim khác. Một bộ phim kể về việc Mel Gibson đọc được ý nghĩ phụ nữ và biết rõ họ thực sự muốn gì. Anh khá là thích phim đó, mặc dù phim của Mel mà anh ưa thích nhất luôn là *Vũ Khí Chết Người*.

Cuộc hội họp nhà Carlyle không phải là một màn tra tấn như anh đã mừng tượng. Thực ra thì, tất cả họ dường như đều là những con người thực tế, và vì vài lý do họ thích anh. Anh cho là điều đó liên quan rất nhiều tới chính bản thân Lola, và việc cô đã kéo dẫn sự thực xa đến mức anh trở thành người hùng đã cứu cô khỏi mọi hiểm nguy nhất là cái chết báo trước.

Sau khi họ ăn uống ở buổi họp mặt, anh và Lola đã quay về căn hộ của cô và phác thảo một kế hoạch hoạt động. Rồi anh vào giường. Một mình. Và đêm thứ hai, anh chỉ ngủ được rất ít. Sáng hôm sau anh đã rời đi đến Charlotte từ sớm và đặt một phòng khách sạn chỉ để khò khò được chút ít trước buổi gặp gỡ với người của Duke ngày hôm sau.

Anh bị ám ảnh với cô. Khi anh không ở cùng Lola, thì cô cũng chẳng đi đâu xa ý nghĩ của anh. Anh đã ở Charlotte hai ngày, nhưng dường như dài hơn nhiều. Khi anh gặp lãnh đạo của Công ty Duke Power, cô đã đùa nghịch với sức tập trung của anh. Điều đó chưa từng xảy ra với anh trước kia. Anh đã luôn có khả năng tập trung vào công việc trước mắt.

Nhưng khi anh tham quan nhà máy của Dukie, chỉ ra những khâu yếu trong an ninh của họ, những hình ảnh của cô cứ nảy vào đầu anh. Cách cô xuất hiện ở sân sau nhà cô, ánh trắng nhảy múa trong mái tóc ngắn của cô. Hay là những thứ thật đơn giản: cách cô mỉm cười khi cô đi về phía anh và giờ tay ra.

Sau khi anh hoàn thành công việc ở Charlotte, anh đã lên kế hoạch nghỉ ngơi chút ít ở Durham. Nó nằm trên đường anh về nhà, và anh vẫn luôn có cái cố là xem xét qua những chi tiết cuối cùng trong kế hoạch với Lola.

Nhưng đến cuối anh lại lái xe qua chỗ rẽ. Anh đã không đầu hàng ham muốn được gặp cô.

Ồ phải, anh rõ ràng là bị ám ảnh. Và chỉ có một chuyện để làm. Ngay khi anh giải quyết xong rắc rối hộ cô, ngay khi anh đưa cô những bức ảnh đó, anh phải tránh xa khỏi cô. Không có này có nọ nữa. Không đóng vai người hùng chỉ để ngằm đưa bản thân mình vào đời sống của cô nữa. Anh phải thoát ra trước khi các ý nghĩ của anh trở nên điên khùng thêm, trước khi anh lún vào quá sâu đến mức chẳng còn đường cho anh thoát ra nữa. Trước khi anh làm gì đó quá mức tuyệt vọng và từ bỏ cuộc đời của mình để ở cùng cô. Trước khi anh thay đổi bản thân để thích nghi với thế giới của cô. Trước khi anh biến đổi hoàn toàn đến mức anh không còn biết mình là ai nữa. Trước khi anh chẳng còn là gì cả.

Phải, một khi anh đã đưa cô lên máy bay quay về Durham, anh sẽ quay lại với cuộc đời của chính mình.

Chương 14

Nhịp điệu mạnh mẽ của nhạc Rock and Roll rót khắp quán Foggy Bottom, đập thùm thụp vào tường, và nện như nhịp tim khắp đế đôi dép sandal da rắn màu oải hương của Lola. Không khí bên trong quầy bar kiểu Alexandria dày đặc khói thuốc và mùi bia. Trong phòng sau, ánh đèn phía trên bàn bi-da rơi xuống mặt bàn xanh như một lều ánh sáng khi Lola từ từ cúi người xuống và móc một ngón tay qua đầu gậy đánh bi-da. Cô liếc nhìn người đàn ông ở đầu đối diện, đang ngấp trong khói thuốc và bóng tối, ánh sáng tắm cả nửa người dưới của anh. Tay anh khoanh lại ngang ngực chiếc áo polo màu xanh biển, cơ bắp căng lên. Anh cầm gậy bi-da trong một tay. Ánh đèn chỉ mang đến vừa đủ ánh sáng để thấy được hàng lông mày của anh trĩu xuống cau có trên đôi mắt xanh.

Lola cắn khước miệng khi cảm giác nhọn nhọn xốn xang khắp da dày cô. Cô ngấm đường đánh của mình và cố không nghĩ đến những gì cô và Max đã lên kế hoạch cho lát nữa. Mặc dù cô sẽ rất thích được hạ gục Sam với một khẩu súng điện, điều cuối cùng cô muốn hoặc cần là bị tóm đang đột nhập vào nhà hắn. Các dây thần kinh của cô căng thẳng, và tâm trạng u ám của Max làm mọi thứ càng tệ hơn.

“Bóng sáu vào lỗ trong góc,” cô nói, mặc dù cô ngờ rằng cũng chẳng ai nghe được hết. Các quả bóng đập vào nhau, và quả sáu lăn gọn gẽ vào lỗ cạnh đùi phải của Max. Lola nhồm dậy, bĩu môi như thể cô đang làm dáng cho một quảng cáo son môi, và thổi đầu gậy đánh bi-da của mình. Đúng như dự đoán của cô, nét cau có của Max trở nên dữ dằn hơn chút ít. Cô nhặt phần của mình lên và di chuyển về phía anh, vỗ đầu phụng kê răng rắc dưới gót giày mười phân của cô. “Em đã bảo anh rằng em là cá mập mà,” cô nói khi đến đứng cạnh anh. “Nên trả hết nợ luôn đi.”

“Em cần phải dừng ngay việc cúi người trên bàn như thế lại,” anh nói vừa đủ to để cô nghe được. “Tất cả mọi người đang chăm chăm nhìn em kìa.”

“Em tưởng đó là kế hoạch hoạt động của chúng ta,” cô nhắc anh nhớ. “Thu hút sự chú ý. Giấu mình trong ánh sáng. Nhớ chưa?”

“Chúng ta chưa bao giờ thảo luận chuyện em phô trương ngực và

mông của mình hết.”

Lola liếc xuống người mình. Nhìn chiếc áo quây màu tím sậm chỉ lộ ra một ít khe ngực và thấp thoáng trên rốn và cặp váy ngắn họa tiết da rắn của cô. Dưới váy cô mặc một chiếc quần lợt khe màu tím để không lộ viền quần, và dưới áo quây, áo coóc-xê màu tím giữ cho ngực cô đúng tư thế, nhưng đường viền vẫn chọc vào xương sườn cô. Cô vẫn chưa tạo ra được một chiếc áo coóc-xê hoàn toàn dễ chịu. “Anh đã nói em phải đảm bảo cho người ta chú ý đến em. Em nghĩ họ có chú ý đấy.”

“Em đáng lẽ phải đến và hất tóc như những người mẫu thời trang khác.” Anh quay sang cô và thở ra một hơi cáu tiết. “Và còn nữa đấy. Mái tóc kia là sao? Trông như thể em vừa làm tình vậy?”

Cô mỉm cười và cào tay qua những lọn tóc lộn xoăn mà cô đã chia lộn bằng sáp. “Em tưởng đây chính là điểm quan trọng. Làm mọi người tin rằng chúng ta ở cùng nhau. Em là người duy nhất ở đây còn nhớ kế hoạch sao?”

“Không, anh nhớ. Anh chỉ không có ý niệm rằng em lại xuống khỏi máy bay chẳng mặc gì ngoài một lớp da rắn nhỏ xíu.”

“Nó là hàng Dolce & Gabbana đấy.”

“Trông như một con rắn tím quấn quanh mông em ấy.” Anh lắc đầu. “Anh đáng lẽ không bao giờ nên cho em ra khỏi xe khi ăn mặc như thế.”

“Max,” cô thở dài, giờ cũng tức điên như anh, “anh không thể bảo em phải mặc gì. Nên đừng bao giờ cố thử.”

Anh liếc qua người cô về hướng quầy bar. “Anh sẽ phải đập bẻ vài cái đầu trước khi chúng ta ra khỏi đây tối nay mất, và anh thực sự không trông mong điều đó lắm đâu.”

Lola nhòm qua vai nhìn khoảng không gian tối đen. Nhìn biển hiệu Miller sáng rực và dải đèn hình quả ớt nhấp nháy treo dọc khung gương lớn sau quầy bar. Phải, mọi người đang nhìn, nhưng không một ai trông có vẻ sẽ tới gần hai bọn họ hết. Không khi mà Max đang trừng mắt như chỉ chực đánh nhau vậy.

Khi cô và Max mới bước vào quầy bar, có vài người đàn ông đã hét lên chào mừng, nhưng anh lờ tịt họ đi. “Anh bảo em những người đó là bạn anh mà.”

“Phải. Anh đã lấy bằng BUD/S của mình với vài người trong số đó. Cái người đang ngồi trên ghế mặc một cái áo phông có chữ CHÓ HU là Scooter McLafferty. Cậu ta là bạn bơi của anh, và là một người hâm mộ cuồng nhiệt đối với những ngày tháng làm cho tờ *Sports Illustrated* của em. Anh chắc chắn cậu ta sẽ rất thích được gặp em.”

“Chắc, vậy anh sẽ giới thiệu em với anh ấy chứ?”

“Khỉ thật, không. Nhạc to quá.”

Lola đảo mắt lên trần nhà và quay sự chú ý về với bàn bi-da. Nhạc không hề quá to. Max chỉ đang tỏ ra ngang ngược mà thôi. “Bóng năm vào lỗ bên,” cô nói, và ngắm đường đánh. Cô hít một hơi thật sâu, nhưng nó chỉ làm dịu các dây thần kinh của cô đi được chút ít. Ở quá gần Max, nghe tiếng gầm gừ u ám của anh, nhìn khuôn mặt điển trai và đôi mắt xanh dương của anh cau có với cô, cộng thêm suy tư về những gì họ đã lên kế hoạch làm tối nay, làm cô đỏ bừng, bồn chồn, và bất ổn cùng một lúc.

“Vì tình yêu với Chúa,” anh chửi thề.

Lola nhảy dựng lên và đánh trượt. “Anh đáng lẽ không được nói khi có người đang nhắm đánh chứ,” cô nói khi nhòe dậu. “Kế hoạch này sẽ không có hiệu quả đâu. Mọi người sẽ nghĩ chúng ta ghét nhau, và khi đến lúc phải đi, họ sẽ không bao giờ tin được rằng chúng ta sắp rời đi vì không thể rời tay khỏi người nhau.” Cô chĩa một ngón tay vào ngực anh. “Và tất cả là lỗi của anh. Đồ khốn!”

Max nắm lấy cổ tay cô và đưa gan bàn tay cô lên miệng anh. “Em đẹp đến mức làm anh phát điên.”

Được rồi, vậy thì có lẽ anh không phải một tên khốn. “Giờ thì tất cả mọi người sẽ nghĩ anh bị tâm thần phân liệt.”

Anh lắc đầu và môi anh lướt nhẹ qua mạch của cô. “Màn cãi vặt của những cặp đôi ấy mà.”

Những cơn râm ran ấm áp nhảy nhót khắp cánh tay cô. “Chúng ta không phải cặp đôi.”

Anh kéo cô về phía trước và quấn tay cô quanh cổ anh. “Chưa thôi,” anh nói với một nụ cười bất chợt đầy nhục cảm, xác thịt, và nam tính đến

mức nó vặn chặt tim cô và đẩy nhanh mạch đập. “Nhưng chúng ta có thể nếu em thực sự tử tế và nói ngôn ngữ cực kỳ hư hỏng với anh.”

Điều đó sẽ không xảy ra. Cô không nói ngôn ngữ hư hỏng, ít nhất cô cũng không nghĩ thế, và nếu họ có bao giờ làm tình thêm lần nữa, điều mà cô cũng không chắc là một ý kiến hay, thì anh sẽ phải có động thái trước. Một việc mà anh thậm chí còn không thèm làm từ khi họ rời khỏi đảo. “Max, em không nói ngôn ngữ hư hỏng đâu,” cô bảo anh.

“Có mà.”

“Không, em được dạy dỗ để tin rằng một quý cô không bao giờ dùng từ thô tục.”

Anh bật cười và tóm lấy gậy bi-da của mình. “Chắc, cung à, anh nhớ rất rõ một lần em đã quên.”

Tay cô rơi thõng xuống, và cô quan sát anh di chuyển tới mép bàn và ngắm đường đánh của mình. Anh hẳn đang nói về lần họ làm tình. Cô không nhớ đã dùng từ tục tĩu, nhưng cô cho là điều đó hoàn toàn có thể, khi mà cô đã quá sợ hãi và không còn là chính mình nữa. Và nếu cô hoàn toàn trung thực, đêm đó Max đã nướng cô trên lửa. Giờ đây chỉ nghĩ về nó thôi cũng khiến cô cảm thấy sẵn sàng cháy rục.

Max chỉ về cái lỗ cạnh móng trái của Lola, rồi ngắm bắn. Bóng mười một lần gọn ghẽ vào lỗ và anh ngược lên nhìn cô. Khi anh ngắm cú tiếp theo, một nụ cười uốn cong miệng anh và đôi mắt màu xanh dương của anh rực sáng mong mỏi đánh bại cô.

Lola không thể để chuyện đó xảy ra. Nếu có một người có tính ganh đua hơn Max, thì đó là Lola. Cô ép hai lòng bàn tay trên mép bàn và nhìn qua chỗ anh. Quay lại những ngày làm người mẫu, khi cô cần phải quyến rũ từ những trang báo phẳng, cô đã dùng đến những mảnh khóc nhất định. Một trong số chúng là nghĩ đến người tình tuyệt vời nhất mà cô từng có. Giờ đây, nhiều năm sau, mảnh khóc cũ của cô lại quay lại với cô. Cũng giống như lái xe đạp vậy, nhưng cô không phải ngắm nghĩ nhiều để tìm ra một ứng cử viên. Anh đang nhìn thẳng lại cô. Cô nghĩ về tay mình trên cơ thể trần trụi của anh, chạm khắp người anh, các ngón tay cô cảm nhận những chất liệu da thịt khác nhau của anh. Cô liếm môi và miệng cô hé ra hít vào một hơi nhẹ nhàng. Mi mắt cô khép hờ và Max đánh trượt.

Anh đi về phía cô và cô thẳng người dậy. “Đánh đẹp đấy, anh chàng Texas,” cô nói.

“Anh hơi phân tâm chút xíu bởi khe ngực của em và cái vẽ hầy chiếm em ngay trên cái bàn này đi mà em trao cho anh.”

Cô bật cười và không thềm phủ nhận. “Nó đã có tác dụng.”

“Ừ, quá tệ là anh không có bất kỳ cái gì có hiệu quả tốt như thế lên em hết.”

Anh chẳng biết được đâu. Chỉ nghĩ đến anh thôi cũng làm cô đỏ bừng rồi. “Max, em xin lỗi đã gọi anh là đồ khốn.”

“Đừng lo đến nó.” Anh lướt lòng bàn tay ngang vai cô tới gáy cô. “Anh đúng là một thằng khốn mà.”

“Đúng rồi, nhưng em đáng lẽ không nên nói từ đó. Em chỉ quá hồi hộp mà thôi.”

“Về chuyện lát nữa à?”

“Vâng.”

“Vẫn chưa quá muộn để hủy đâu.”

“Không. Em muốn làm việc đó. Em cần phải làm.”

“Anh sẽ chăm sóc em mà.” Anh tựa gậy bi-da của mình vào bàn và kéo cô lại gần hơn. “Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết.”

Cô tin anh. Anh có một cách khiến cô cảm thấy như là anh có thể bảo vệ cô khỏi bất kỳ chuyện gì. Như thể bởi kích cỡ áp đảo và sức mạnh ý chí của anh, anh có thể đảm bảo rằng sẽ chẳng có gì tồi tệ xảy ra với cô hết. Trong quá khứ, những người đàn ông từng muốn bảo vệ cô đều phạm phải cùng một sai lầm là nghĩ cô quá ngu ngốc để tự chăm sóc bản thân. Không phải Max. Anh thực lòng lắng nghe những gì cô nói ra. Trong quá trình lập kế hoạch hoạt động tối nay, anh đã lắng nghe các ý kiến và đề xuất của cô, thậm chí khi anh quyết định làm ngược hẳn lại. Anh có *lắng nghe* cô, và cô sợ rằng mình đang tuyệt vọng rơi vào tình yêu với anh mất rồi, và tuyệt đối chẳng có gì cô có thể làm để ngăn nó lại. Cũng giống như đi xuống một đường trượt tối om vậy. Chẳng có gì mà bấu vào để dừng mình lại, và cô

cũng không biết cái gì đang đợi cô dưới đáy.

Không, sai rồi. Cô có biết. Là nỗi đau, bởi vì cô không thể sống giống anh hoặc đề nghị anh thay đổi vì cô. Cô nhìn vào mắt anh, giờ đã quá thân quen với cô. “Em ghét bị sợ hãi, Max,” cô thú nhận, mặc dù vào lúc này cô không biết mình sợ gì hơn: bị bắt khi đang đột nhập vào nhà Sam hay rơi vào tình yêu với Max.

Một bên khóe miệng anh kéo lên thành vẻ nhăn nhó chế giễu. “Cung tội nghiệp, để anh cho em một thứ khác để chiếm cứ lấy cái đầu lộng lẫy kia nhé,” anh nói, và hạ miệng xuống miệng cô. Một bàn tay anh trượt tới sau lưng cô, tay kia tới sau đầu cô. Các ngón tay anh lồng vào trong tóc cô, và ôm cô ép vào cơ thể rắn chắc của mình.

Rồi, ngay đó trong phòng chơi bi-da phía sau quán Foggy Bottom, ánh đèn rơi lên nửa dưới bọn họ, Max Zamora làm tình với miệng cô. Anh hôn cô như là anh không thể có đủ. Như thể anh sẽ ăn tươi cô nếu cô cho phép anh. Và cô cho phép anh thật. Cô để anh ôm lấy hông cô trong bàn tay to của anh, và cô nghiêng đầu sang một bên và mút lưỡi anh vào miệng cô. Một tiếng rên thấp vang lên sâu trong họng anh và gậy bi-da của cô rơi xuống sàn. Cô rê tay khắp người anh đến hết những nơi cô có thể với tới, khắp cơ bắp ở tay, vai, và lưng anh. Anh là sự mạnh mẽ rắn chắc và đam mê sắc cạnh bọc quanh một trái tim ngọt ngào được giấu kỹ, thứ đã làm anh cứu những chú chó mà anh không hề thích và quẩn những bông hoa tím tím quanh mắt cá chân cô. Sự kết hợp ấy vừa say đắm vừa không thể cưỡng lại, cô cảm thấy mình đã trượt xuống sâu hơn trong đường hầm cho tới tận sát bờ miệng rồi.

Tiếng chuông trên đồng hồ của Max kêu lên cạnh tai cô và anh lùi ra, môi anh ẩm ướt, mắt anh nặng trĩu. “Đến lúc đi làm việc rồi.”

Miệng cô có cảm giác sưng phồng. Dục vọng đập nặng nề giữa hai đùi cô và đầu gối cô thật yếu ớt.

“Em sẵn sàng chưa?”

Cô đã sẵn sàng đột nhập vào nhà Sam chưa ư? Chưa đâu, nhưng chỉ có một câu trả lời được đưa ra. “Rồi, Max ạ.”

Trong chuyến lái xe dài bốn mươi phút tới Baltimore, Lola trườn vào trong ghế sau xe Jeep của Max và mở vali của cô ra. Cô thay sang quần jean

đen, áo cô lọ, và đôi giày ống cao đến mắt cá chân hiệu Jimmy Choo màu đen mà cô đã mua chỉ cho dịp này. Max đổi đài radio sang một kênh hoài niệm, và bài “Sympathy for the Devil” tràn ngập trong xe. Khi họ phóng lên phía bắc trên đường Cao tốc 95, Mick Jagger hát vang, “Rất vui được gặp em... hy vọng em sẽ nắm được tên tôi,” và Lola đẩy một cái mũ đi trượt tuyết đen xì lên đầu và che lấy tóc cô.

Cô liếc ra phía trước, nhìn vào gương chiếu hậu và bóng đen tối om phủ lên mặt Max. Ngay giây phút họ rời khỏi quán Foggy Bottom, có vẻ như anh đã tắt đi thứ gì đó bên trong bản thân anh. Động chạm của anh trở nên lạnh lùng. Tông giọng anh, hoàn toàn lãnh đạm. Lola thì không may mắn đến thế. Anh vẫn oanh tạc các giác quan của cô. Mùi hương của anh lấp đầy xe, trượt vào phổi cô và sượt ầm ngực cô. Cố hết mức có thể, cô gạt bỏ sang bên những cảm xúc và dục vọng, nỗi sợ về buổi tối nay và tương lai với Max, rồi tập trung vào kế hoạch của họ.

Cô trèo lên ghế trước và đóng dây an toàn qua bụng. Cô có thể trở nên chuyên nghiệp. Như Max đã bảo cô cái đêm anh đồng ý giúp cô, không được phép thất bại. Cô sẽ không đẩy anh xuống.

“Kia có phải là gót giày của em không?” anh hỏi khi họ rẽ vào đường nhánh và hướng ra ngoại ô.

“Vâng, nhưng chỉ có chín phân thôi.”

Ánh sáng vàng từ bảng đồng hồ rọi lên ngực và họng anh. Anh nói gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha, và cô cho tốt nhất là không nên bảo anh dịch ra.

“Anh đã bảo em đi giày mà không để lại dấu chân rõ ràng mà,” cô nhắc nhở anh.

“Anh cũng đã bảo em đi giày mà em chạy được.”

“Em có thể chạy trong đôi giày này mà.”

Anh thốt ra một tiếng chế giễu thô lỗ và không ai trong hai người nói gì cho tới khi anh tấp chiếc Jeep vào lề đường và đỗ lại.

“Nhà của Sam cách đây một dãy dưới kia. Tất cả khu nhà dọc con phố này đều giáp với rừng cây,” Max nói, và nhìn sang Lola. Trong không gian

tôi om bên trong, anh chỉ có thể phác ra hình dạng mắt và mặt cô. “Chúng ta sẽ vào trong từ phía sau.” Anh vớ ra sau ghế thò tay xuống sàn và tóm lấy ba lô của anh. “Ồ ngay sau anh, y như em đã làm trên đảo nhé. Không trò chuyện cho tới khi chúng ta đã vào trong.” Anh rút chìa khóa ra khỏi ổ và tắt đèn bên trong đi. “Khi chúng ta đã đến ngôi nhà ấy, anh sẽ cắt điện của hệ thống báo động. Nó cũng sẽ cắt hết điện cho toàn ngôi nhà.”

“Không có điện sao anh xóa được ổ cứng trên máy của Sam?”

“Hắn ta có pin dự trữ chắc sẽ chạy tiếp được khoảng nửa giờ. Chúng ta sẽ vào và ra trong phân nửa thời lượng ấy thôi.”

“Sao anh biết được tất cả chuyện này? Anh đã vào trong ngôi nhà của hắn rồi à?”

“Tất nhiên rồi. Anh không làm việc một cách mù mờ đâu.” Anh mở cửa ra và đóng nó lại sau lưng không một tiếng động. Lola chạm mặt anh ngay bánh xe trước, và họ cùng nhau di chuyển khỏi lề đường. Trong vài giây, họ đã khuất hẳn trong những cây gỗ xum xuê của rừng Maryland.

Mắt của Max mất vài giây để hoàn toàn điều chỉnh với bóng tối dày đặc quanh anh. Lola vấp hai lần, rồi cô luồn tay vào túi quần sau của chiếc Levi's của anh. Hơi ấm từ sự động chạm của cô quét khắp lưng anh và lan lửa tới tận háng anh. Anh tự hỏi cô có biết mình đang làm gì với anh không. Cô có biết được sự tra tấn mà cô đẩy anh qua hay không. Nếu cô biết rằng hình ảnh cô ở sân bay lúc trước, đang đi xuống thang về phía anh, gần như đã làm anh khuyu gối, nài nỉ cô hãy để anh yêu cô.

Anh vớ tay ra sau và cầm tay cô ra khỏi túi quần anh. Anh ôm tay cô trong tay anh và hơi siết nhẹ. Bỏ tay cô khỏi quần anh chỉ là thêm một bước anh sẽ làm đêm nay để bỏ cô ra khỏi đời anh. Không tra tấn thêm nữa. Không ghen tuông thêm nữa, vậy mà viễn cảnh một cuộc sống không tra tấn và ghen tuông chẳng mang lại cho anh chút thoải mái nào.

Chưa đầy năm phút rời khỏi xe, Max và Lola đã ở trong sân sau nhà Sam. Họ cùng đeo găng tay da vào, rồi kiểm tra gara để bảo đảm xe hắn đã đi. Gara trống không và họ đi tới phần tối nhất của ngôi nhà và núp mình cạnh một cửa sổ tầng hầm. Max lấy một chiếc kim cắt dây điện ra khỏi ba lô của anh và cắt phụt điện. Ánh sáng từ nơi anh biết là nhà bếp tắt ngóm, và

anh nhét lưỡi dao K-Bar của mình giữa khung cửa sổ và rạch mở ổ khóa.

Cửa sổ mở ra không một tiếng động, và Max vào trước. Anh giúp Lola đi qua, rồi anh cầm bàn tay đeo găng của cô trong tay anh. Hai người họ đi chuyển qua căn hầm tối mịt rồi lên cầu thang tới phòng bếp. Ánh trắng tràn qua cửa sau khi anh dẫn cô tới căn phòng dưới hành lang.

“Đóng rèm vào,” anh thì thầm, và đi tới cái bàn kê cạnh một bức tường. Tiếng máy tính rì rầm tràn ngập không gian dày đặc và nguồn điện dự phòng nhấp nháy dưới bàn. Khi Lola đã làm như anh bảo, anh kéo đèn pin ra từ ba lô và ngồi xuống. Anh nhét đuôi đèn vào giữa hai răng, chiếu ánh sáng lên bàn phím, và nhét một cái đĩa vào ổ A.

“Max,” Lola thì thầm khi cô quỳ xuống cạnh anh. Cô đặt tay lên đùi anh và gần gũi đến nỗi, hơi thở của cô chạm vào má anh. “Cái gì thế?”

Trước lệnh DOS, anh gõ *xóa sạch đ:*, ấn nút nhập, rồi lấy đèn pin ra khỏi mồm. “Đây là cơn ác mộng tồi tệ nhất của hôn phu cũ của em. Một quả bom nguyên tử. Đây là phần mềm mà Cục phòng vệ quốc gia dùng để xóa dữ liệu khỏi ổ cứng của họ. Hoặc, không thì, ổ cứng của bất kỳ chính phủ, tổ chức khủng bố, hoặc một tên độc tài dè tiện nào đó.” Anh lục tìm trong ba lô và rút ra một cái đèn pin nhỏ. “Nhìn xung quanh tìm mấy bức hình gốc và âm bản đi. Lúc anh ở đây đêm hôm nọ anh không thấy mấy bức hình đó. Có lẽ em sẽ may mắn hơn,” anh nói khi đưa cô cây đèn. Anh khá tin chắc rằng Lola cũng sẽ không tìm thấy chúng, bởi vì Max chắc chắn rằng chúng đang an toàn trong tủ sắt. “Và đưa anh bất kỳ một chiếc đĩa sao lưu dữ liệu nào mà em có thể tìm thấy.”

Trong lúc Lola kiểm tra ngăn kéo đựng đồ, Max xóa tất cả mọi thứ trong những ổ đĩa còn lại. Khi anh kiểm tra lại mỗi đợt quét, và viết đề lên chúng hoàn toàn để không có gì còn sót có thể hồi phục lại được, anh quan sát đường nét của cô và không thể quyết định được thứ gì gọi cảm hơn, bộ da rắn mà cô mặc lúc trước hay cái áo cổ lọ và quần jean đen của cô.

“Em chẳng tìm thấy gì ngoài hộp đĩa này,” Lola nói khi cô đến đứng cạnh ghế anh.

“Cho chúng vào ba lô, rồi ra ngoài hành lang đi,” anh bảo cô khi anh bỏ đĩa xóa dữ liệu ra khỏi ổ A.

“Để làm gì?”

“Bởi vì anh sắp cho nổ tung ổ khóa két an toàn.” Anh nhòm dậy và cô nắm lấy tay anh.

“Em muốn ở đây cùng anh.”

“Lola, làm ơn đi ra hành lang đi. Anh sẽ ra cùng em ngay thôi.” Anh nghĩ cô có thể sẽ tranh luận, nhưng cuối cùng cô quay người và tiếng đôi giày ống của cô gõ cộc cộc vang vọng khắp các bức tường khi cô rời phòng. Max nắm lấy ba lô và di chuyển tới chỗ tủ an toàn. Anh giật mở cánh cửa và chiếu đèn lên két an toàn cao sáu mươi centimet đúng tiêu chuẩn. Thử này nặng khoảng một trăm hai lăm cân và có một ổ khóa két nối xoàng xĩnh.

Nếu Max có nhiều thời gian, anh sẽ dò bằng một thiết bị nghe điện tử khi ổ khóa từng nút từng nút rơi vào vị trí. Nhưng anh không có nhiều thời gian, và anh cẩn thận rải một đường bột nổ khắp chu vi ổ khóa. Chất bột dính rỉ ra sau mặt khóa và anh nhét một nắm thuốc nổ Semtex cỡ nửa viên kẹo cao su vào dưới số sáu. Rồi anh gài một thiết bị nổ mười giây vào quả bom nhựa dẻo và quăng mạnh mình ra hành lang. Vụ nổ lớn hơn anh thích, nhưng anh ngờ rằng hàng xóm cũng chẳng nghe thấy gì.

“Đến đây,” anh nói với Lola, và không đợi cho khói tan hết đã đi vào phòng. Ổ khóa đã bị thổi tung, và cửa dễ dàng mở ra. Max chiếu đèn vào hàng chông tiền mặt, hàng hộp đĩa, và vài tài liệu bừa bộn. Một lần nữa anh lại cắm đèn pin vào giữa hai răng, rồi xào qua tập tài liệu. “Trúng rồi,” anh nói quanh cái đèn pin, và đưa Lola một tập ảnh, đi kèm âm bản.

“Cảm ơn Chúa,” cô thì thầm.

“Max,” anh nhắc nhở cô khi anh nhét tất cả mọi thứ từ két an toàn vào ba lô.

“Gì cơ?”

Anh bỏ đèn pin ra khỏi mồm và nhòm dậy. “Cảm ơn Max.”

“Phải, cảm ơn anh, Max.”

Anh nhét những bức hình tai tiếng vào ba lô, rồi kéo khóa lại. “Rất sẵn

lòng,” anh nói, và thả một nụ hôn lên môi cô. “Sẵn sàng đi chưa?”

“À, rồi.”

Một lần nữa anh lại cầm tay cô, và họ cùng nhau ra về cùng còn đường họ đã vào. Anh thậm chí còn đóng cửa hầm lại sau lưng, và khi họ đã ở trong cánh rừng gỗ sau nhà Sam, anh kiểm tra đồng hồ của mình.

Mười ba phút.

Họ đã hoàn thành công việc với hai phút dôi ra.

Đã hết. Xong. Giờ thì không còn có gì nữa.

Lola không còn cần anh nữa. Trong mười hai tiếng và bốn mươi bảy phút nữa, anh sẽ đưa cô lên một chiếc máy bay quay về Bắc Carolina. Anh sẽ nói tạm biệt lần cuối cùng. Anh đáng lẽ phải cảm thấy thanh thản. Một phần của anh có cảm thấy thế thật.

Nhưng chủ yếu anh chỉ cảm thấy gánh nặng điều tất yếu không thể tránh khỏi, và đối với một người đàn ông thích đặt ra luật lệ của riêng mình, việc không thể tránh khỏi luôn khiến anh phát điên.

Chương 15

Max, chúng ta sẽ làm gì với tiền của Sam đây?” Lola hỏi từ ghế hành khách của xe Jeep. Để an toàn trong trường hợp họ bị chặn lại, anh đã bảo cô thay sang cái váy và áo quây mà cô mặc lúc trước.

“Em muốn làm gì với nó?”

Cô nhìn qua chỗ anh khi kéo đôi giày ống cổ ngắn của mình ra. “Quyên góp từ thiện,” cô nói, và ném đôi giày ra phía sau. “Có lẽ chúng ta nên nhét nó vào hòm thư ở một nhà thờ nào đó.” Cô cởi quần jean và chúng sớm nhập hội cùng đôi giày của cô. Cô liếc nhanh nhìn nét quay nghiêng của Max khi cô cọ quây trong chiếc váy da rắn. Vẫn lãnh đạm, anh dán chặt mắt trên đường.

Lông trên lưng cánh tay cô râm ran và tim cô tiếp tục nhen thành thịch trong ngực. Đánh cắp lại những bức ảnh đó thật sự là một cảm giác kích thích mạnh mẽ, và cũng là một việc mà cô không bao giờ muốn trải nghiệm lại. Không như Max, cô không được định sẵn cho những nhiệm vụ mờ ám và hoạt động ngầm. Cho việc đi trong bóng tối và làm nổ kết sắt. Cô chỉ muốn được hít thở bình thường trở lại.

Một giọt mồ hôi lăn giữa khe ngực cô khi cô kéo áo cổ lọ qua đầu. “Trong két có bao nhiêu?” cô hỏi, rồi luồn tay qua áo quây và chỉnh nó trên ngực. Khi anh không trả lời, cô ngược lên nhìn anh, và qua khoảng không gian tối om trong xe Jeep, anh cuối cùng cũng nhìn lại.

Anh nhìn nhanh khắp người cô, bắt đầu từ đỉnh đầu cô và trượt xuống ngực cô. Nhưng ánh mắt anh kẹt lại trên cái váy đang vén lên trên đùi cô sát xít đầy nguy hiểm với đũng quần lót lọt khe.

“Không chắc,” anh trả lời như thể anh bị phân tâm và đang cố đoán ra chính xác màu quần lót của cô. “Có lẽ một nghìn.”

“Hẳn chắc đã kiếm ra số tiền đầy từ các bức ảnh khỏa thân của em,” cô nói khi thu gom áo. Cô nhóm dây quỳ đầu gối trên ghế và quay người. Với đôi móng phủ da rắn hếch lên trời, cô vớ ra đàng sau và làm hết sức để nhét

tất cả mọi thứ vào vali của cô. Sau khi cô đã kéo khóa lại, cô quay lại và kéo váy xuống. Dù là cũng chẳng có gì nhiều nhận để kéo. Cô thò chân vào đôi sandal và hạ nắp điện thoại xuống để nhìn bản thân trong chiếc gương trang điểm bằng điện thoại. “Em nghĩ nên có vài việc tốt sinh ra từ khoản lợi nhuận đó.” Cô cào tóc và chuốt lại lông mày.

“Em đang mặc quần lót lọt khe đấy à?”

“Vâng, anh đã nhìn lên đấy à?”

“Nhìn lên à? Nghe em nói như thể lúc này em không cố hết sức để trung ra cho anh ấy.”

Cô đóng nắp điện thoại lại và ngược lên nhìn anh. “Em không hề cố trung ra cho anh.” Tất nhiên, cô cũng không phải *không* cố trung ra cho anh.

“Em gần như đã vẩy chúng vào mặt anh.”

“Anh thật bệnh hoạn.”

“Và em đúng là một ả đàn bà thích trêu ngươi.”

Không ai trong hai người nói gì cho tới sau khi Max đã đỗ chiếc Jeep lại trước tòa nhà đá cũ kỹ với dây tường vi leo lên một bên. Lola quan sát anh đeo lại đôi găng tay da, cầm tiền ra khỏi ba lô, và chạy lên chỗ cửa. Anh nhét tiền vào hòm thư, và phải đợi đến sau khi họ đã quay lại trên đường cô mới hỏi anh về nó.

“Chỗ đó là đâu vậy?” cuối cùng cô phá vỡ sự im lặng.

“Đoàn mục sư từ thiện của thành phố,” anh trả lời, và ném đôi găng của anh lên sàn cạnh chân cô. “Họ cung cấp dụng cụ học tập và giảng bài cho lũ trẻ ở khu dân cư nghèo. Họ có một chương trình phụ đạo rất tuyệt vời.”

Dù anh có bảo cô anh là một linh mục thì cũng không thể làm cô ngạc nhiên hơn được. “Anh là một giảng viên à? Anh dạy lũ trẻ làm gì, cho nỗ lực trường của chúng à?”

“Hài hước lắm, Lola ạ.” Anh lắc đầu. “Anh chỉ thi thoảng gửi đến ít tiền mà thôi.”

Chắc không chỉ một ít, cô nghĩ thầm. Tiếp sau suy nghĩ đó một câu hỏi nảy đến. “Sao anh lại không muốn có con, hả Max?”

“Ai nói anh không muốn?”

“Anh nói, khi chúng ta ở trên tàu *Dora Mae*.”

Đèn đường lướt ngang qua nửa mặt dưới của anh khi họ đi qua thành phố. “Anh sẽ là một ông bố tệ hại.”

“Sao anh lại nói thế?”

Anh nhún vai. “Anh không ở nhà đủ.”

Rất nhiều ông bố cũng không ở nhà đủ. “Biện minh. Lý do thực sự là gì?”

“Lý do thực sự à?” Anh liếc nhanh nhìn cô, rồi quay mắt về nhìn đường. “Anh không muốn làm một đứa trẻ thất vọng, mà anh sẽ làm thế thật. Anh lớn lên theo cách đó, chờ đợi những lời hứa thường không biến thành sự thật. Anh thường chờ cha anh về nhà và đưa anh đi câu cá, hoặc xem phim, hoặc chỉ ngồi yên và xem tàu trôi, nhưng nó chẳng bao giờ xảy ra. Cha anh luôn đưa ra những lời hứa lớn lao về những việc mà một ngày nào đó ông cùng anh sẽ làm, và kỳ cục nhất là, anh luôn tin ông. Bất kể bao nhiêu lần lời hứa của ông trôi tuột đi, và chín mươi chín phần trăm là như thế, anh vẫn tin ông.”

Giờ thì cô cảm thấy tội lỗi vì đã gọi anh là bệnh hoạn và cô với tay ra rồi đặt tay lên vai anh. “Em xin lỗi, Max.”

“Đừng xin lỗi. Em đã hỏi và anh đã trả lời em. Anh có đến hàng trăm câu chuyện y như thế. Mỗi cái lại lâm ly hơn cái trước.”

“Em nghĩ anh sẽ là một ông bố tuyệt vời. Mẫu người tuyệt vời nhất. Mẫu người sẽ khiến cho một đứa trẻ cảm thấy an toàn và được nương tựa.”

Anh nhìn bàn tay cô, rồi chạy ánh mắt dọc cánh tay cô lên mặt cô. “Em đang cố nói chuyện gì với anh à?”

Cô mắt một lúc để hiểu điều anh muốn biết. “Không. Không! Em đã bảo anh là em có vòng xoắn tránh thai mà.”

“Em đã có kỳ kinh chưa?”

Chặc, anh chắc chắn không hề e thẹn, và cô rút tay khỏi vai anh. “Rồi, vài ngày sau khi em trở lại.”

“Tạ ơn Chúa!”

Cảm giác nhẹ nhõm của anh quá rõ ràng, quá hữu hình đến mức có cảm giác như anh vừa tát vào mặt cô. Ngay lúc này đây một đứa bé không phải một ý hay, nhưng anh cũng không cần hành xử như thể anh vừa được ban lệnh ân xá chứ. “Anh không cần phải hành động như thể nó sẽ là một số mệnh còn tệ hơn cả cái chết thể chứ.” Cô khoanh tay dưới ngực và nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn những cây gỗ xum xuê và những chiếc ô tô khác trên đường. Cô đang cố làm *anh* cảm thấy khá lên vậy mà anh lại làm cô có cảm giác như một đứa thảm hại. “Em có tệ đến thế đâu.”

“Em không hề tệ tí nào.”

“Gừ, cảm ơn.”

Chiếc Jeep quành vào lối đi của một ngôi nhà gạch, và Max vớ tay lên trên đầu và ấn nút để mở cửa gara. Phần trước ngôi nhà rục rờ ánh đèn từ tầng một và tầng hai như thể có ai đó đang ở nhà.

“Em vẫn có kế hoạch bay về vào trưa mai à?” Max hỏi khi cửa gara đóng lại sau lưng họ.

“Ừ.”

Anh nắm lấy vali của cô và ba lô của anh ra khỏi băng ghế sau, và cô theo anh đi lên cầu thang và xuyên qua căn bếp tối om. Đèn hiên rọi qua ô cửa sổ trên bồn rửa, và cô có chút ấn tượng thoáng qua về giấy dán tường cũ kỹ và vải lót bạc phếch trước khi Max dẫn cô đi dọc một hành lang hẹp tới phòng khách phía trước. Vải màn nhung màu nâu sẫm được khép kín và một bóng đèn đơn lẻ đốt nóng từ giá treo đèn cố định trên trần nhà làm từ thủy tinh màu hồng sẫm. Sàn nhà gỗ trông có vẻ mới được tu sửa, nhưng mới chỉ nửa bức tường đã bóc lớp giấy dán màu đỏ và vàng kim tuyến. Các món đồ mới hơn có màu xanh sọc be và bàn gỗ sồi trông hoàn toàn lạc điệu trong nửa căn phòng đã hoàn thiện.

“Cứ tự nhiên nhé,” Max nói khi anh quỳ trước một lò đốt được lắp đặt

ở chỗ lò sưởi ban đầu. Lola quyết định quỳ xuống cạnh anh khi anh thấp lửa. Trong vài phút ngắn ngủi, anh đốt được một ngọn lửa lớn, và họ cùng nhau cho lửa nuốt hết tất cả mọi thứ họ đã lấy từ nhà Sam.

Max đưa cho Lola những bức ảnh đã gây ra cho cô đủ loại nhục nhã và phiền muộn, và lần lượt, cô ném chúng vào lò. Mỗi cuộn khói thoát ra từ các bức hình và âm bản dường như mang đi mười cân nặng khỏi vai cô, đốt rụi gánh nặng của cô thành tro. Cô đã được tự do. Cuối cùng cũng được. Nhờ ơn Max.

Max đóng cửa cửa nhốt ngọn lửa đang bập bùng cháy trong lò. Chưa có người đàn ông nào từng mạo hiểm nhiều đến thế vì cô, và cô tự hỏi làm sao cô có thể bù đắp đủ cho anh được. “Anh chưa bao giờ nói với em làm sao em có thể hoàn trả cho anh những gì anh đã làm cho em tối nay.”

“Đừng lo đến điều đó.” Anh đứng dậy và giúp cô đứng lên. “Em chẳng nợ anh gì hết. Sau tối nay, cuối cùng em cũng có thể thoát khỏi anh rồi.”

Thoát khỏi anh ư? Ý nghĩ không bao giờ gặp lại Max đè nặng vào ngực cô, và chỉ đến sau khi lời nói của anh xé toạc tim cô cô mới nhận ra rằng đâu đó từ quãng thời gian anh hôn cô ở quán Foggy Bottom cho đến giờ này, Lola đã hoàn toàn yêu anh. Hoặc có lẽ nó vốn không hề xảy ra tối nay. Có lẽ cô đã yêu anh từ cái ngày cô mở cửa trước nhà mình ra và anh đang đứng đó trên hiên nhà cô với một chiếc bàn chải đánh răng trong tay.

Hay có lẽ nó đã diễn ra thậm chí trước cả khi ấy. Trên tàu *Dora Mae* khi anh ôm cô suốt cơn bão, hoặc cái đêm họ phóng về Florida trong một con thuyền của bọn buôn lậu và anh đã đảm bảo cô được bọc kín trong chiếc chăn duy nhất. Hay có lẽ mỗi lần đó cô đã yêu anh thêm một chút cho tới khi tình yêu ấy sâu sắc tới nỗi nó hằn rõ trong tâm hồn cô.

Anh muốn họ đi hai con đường tách biệt, nhưng cô không thể tưởng tượng cảnh không có anh trong đời. Cô mở miệng để nói cho anh nghe những gì có trong tim cô, nhưng họng cô tắc lại.

Nhìn thấy sự gắng sức của cô, anh hỏi, “Gì thế, Lola?”

Cô lắc đầu như thể cô không biết. Nhưng cô biết. Đứng dưới ánh sáng rực rỡ của chùm đèn hồng quái gở, cô biết yêu đương đáng lẽ không nên đau đớn hay đáng sợ đến thế này. “Max,” cô bắt đầu nói, và đặt tay lên ngực anh, “Em không muốn thoát khỏi anh. Làm ơn, em nghĩ chúng ta là bạn.”

Không khí rít khỏi phổi anh như thể anh vừa bị đập vào bụng. Anh nhìn xuống bàn tay cô đang đặt trên ngực anh và thì thầm trong một hơi thở nặng nhọc, “Bạn bè ư? Chúa ơi, em đang cố tình tra tấn anh đấy à?”

Lola ngược lên nhìn vào mặt anh, nhìn mái tóc và hàng lông mày đen của anh. Nhìn cánh cung sâu hõm nơi bờ môi trên và khuôn miệng xinh đẹp của anh. “Ồ cùng em là tra tấn sao?”

“Phải,” anh trả lời trong một tiếng rên rỉ đầy kìm hãm. Cô bước lùi lại một bước nhưng anh kéo cô ép vào lồng ngực anh và nói kế bên tai cô, “Ồ gần em là loại tra tấn đau đớn nhất. Anh bị ám ảnh với em. Với hương tóc em và sự ve vuốt của làn da em. Khi em ở gần, anh sợ bị mất kiểm soát.”

Đó không phải một tuyên bố tình yêu, nhưng cũng rất gần đến mức nó nuôi cho cô hy vọng và sưởi ấm tim cô. “Em muốn anh mất kiểm soát.”

Các ngón tay anh vuốt ve khoảng lưng trần trên chiếc áo quây của cô. “Cung à, đó là một thứ mà em không muốn đâu.”

“Anh sai rồi.” Cô hôn thành cổ anh. “Em muốn anh mất kiểm soát và đưa em đi cùng anh.”

“Anh không muốn làm đau em.” Anh đặt tay lên má cô và rời mình ra xa đủ để nhìn vào mặt cô. “Anh sợ rằng một lần sẽ không đủ. Rằng anh sẽ không thể ngừng yêu em cho tới khi một trong hai ta chết.”

Cô nắm lấy cổ tay anh và hôn gan bàn tay anh. Rồi cô cắn anh. “Điều đó nghe thật tuyệt đối với em, Max,” cô thì thầm.

Anh ôm cầm cô giữa các ngón tay anh, nâng mặt cô lên, và hạ miệng mình xuống miệng cô. Anh ấn hết nụ hôn này tới nụ hôn khác nóng bỏng trên môi cô, rồi chiếc lưỡi ẩm ướt của anh xâm chiếm lấy miệng cô và trải lửa khắp máu cô rồi sưởi ấm tận dạ dày cô. Cô cào tay qua hai bên tóc anh và ôm sau đầu anh. Đứng trong căn phòng khách mới tân trang một phần của nhà anh, Lola cảm nhận được khoảnh khắc khắc anh mất kiểm soát. Nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn, ướt át hơn, nồng nhiệt hơn. Anh hôn cô như thể chỉ mình cô có trách nhiệm cấp hơi thở trong phổi anh. Anh thả cầm cô ra và tay anh di chuyển khắp người cô, lên rồi xuống cơ thể cô, chạm vào hết những chỗ trên người cô mà anh có thể. Tay, eo, và lưng cô, trên và dưới áo quây của cô. Mông và hông cô. Ôm chặt lấy cô qua chiếc váy của cô và cuối cùng cởi khóa bên cho tới khi chiếc váy trượt dọc cẳng chân nằm ở bàn chân cô.

Một tiếng rên trầm vang lên trong ngực anh và anh dứt miệng mình khỏi cô. Ánh mắt nóng rực của họ khóa lại, tiếng thở khàn đục hòa quyện của họ là âm thanh duy nhất trong sự tĩnh lặng.

Nắm tay anh ôm lấy mép áo cô và anh kéo nó qua đầu cô. “Đây là thứ em muốn sao?” anh hỏi, và thả nó xuống chân cô.

“Vâng.” Cô kéo vạt áo anh ra khỏi quần và kéo áo qua đầu anh. Áo anh nhập hội cùng áo cô trên sàn và cô lướt tay lên lồng ngực trần của anh, luồn tay qua lớp lông đẹp đẽ. Cô đẩy dây xích vàng lạnh lẽo quanh cổ anh sang một bên, và cô ép khuôn miệng mở rộng của mình vào thành cổ anh và mút. Thật mạnh.

“Vậy thì em tốt nhất là bám chặt vào,” anh nói khi hạ đầu gối xuống và đẩy vai anh vào bụng cô. Anh nhòe dầy và vác cô lên như thể cô chẳng nặng chút nào. “Chuyện này có thể trở nên hung tợn lắm đấy.”

“Max, anh đang làm gì thế?”

“Đưa em tới giường trước khi anh hoàn toàn mất lí trí và ném em xuống sàn nhà cứng ngắt.”

“Em có thể đi được,” cô phản kháng khi anh mang cô ra khỏi phòng. Một chiếc sandal đầu tiên, rồi chiếc thứ hai rơi khỏi chân cô.

“Trong không lâu nữa đâu.” Rồi anh nói tiếp lời khoác lác táo bạo đó bằng một nụ hôn vào một bên mông cô.

Cô đặt tay vào hõm lưng trần của anh khi anh mang cô lên một chiếc cầu thang hẹp, qua vài cánh cửa đóng, tới một căn phòng ở cuối ngôi nhà. Anh đóng sầm cánh cửa lại sau lưng họ và ánh trăng rót xuống từ cửa sổ vòm lớn rải khắp chiếc giường thép uốn phủ chăn bông kẻ sọc. Anh đặt cô đứng xuống, và cô đứng trước mặt anh chẳng mặc gì ngoài chiếc áo coóc-xê và quần lợt khe màu tím.

Trong một khoảnh khắc dài vô tận anh chẳng nói gì. Anh chỉ nhìn cô, ánh mắt anh trĩu nặng với dự vọng khi anh ném ví và một cái máy nhắn tin đen sì lên chiếc bàn cạnh giường. Rồi anh cởi dây đôi bột và thả chúng

xuống sàn. “May là lúc ở quầy bar anh không biết em mặc gì dưới bộ quần áo của em.” Anh đẩy quần xuống, rồi đá chúng sang bên cùng đôi tất của anh. “Anh đã có một quãng thời gian đầy khó khăn để giữ tay anh không thọc vào cái áo đó và trao cho Scooter một ký ức dễ chịu.”

Cô nhìn xuống chiếc nơ sa tanh trên ngực coóc-xê. “Anh thích nó chứ?”

“Có.” Khi cô liếc ngược lên khi anh đi về phía cô. “Anh thích nó, và anh thích em,” anh nói, và cô rùng mình khi anh kéo cô áp vào cơ thể ấm áp, nóng rực của anh.

Các ngón tay anh chìm vào tóc cô, chỉnh đầu cô ngửa ra sau, và anh hôn miệng, cổ, rồi lại miệng cô. Giữa những nụ hôn nồng nhiệt, anh thì thầm những điều anh muốn làm với cô. Những chuyện mà, nếu cô không khao khát anh dữ dội đến vậy, hẳn đã làm má cô bóng rẫy. Những từ ngữ dục tình thẳng thừng khiến Lola uốn cong người áp vào anh. Anh chen một chân vào giữa cô và đem cô tiếp xúc mạnh mẽ với vật đàn ông đã sẵn sàng của anh.

“Max,” cô thì thầm khi anh ép vào cô, cảm giác mạnh mẽ tập hợp và đông đầy ngay đó nơi hàng rào chắn bé nhỏ bằng lụa là thứ duy nhất tách da thịt nóng bỏng của anh xa da thịt cô. Các ngón tay khéo léo của anh mở các móc ở ngực áo coóc-xê của cô. Từng cái một anh mở chúng ra cho tới khi ngực cô bật ra tự do. Trước khi áo coóc-xê của cô đập xuống sàn nhà, tay anh đã ở trên người cô. Chạm, sờ hữu, cô dưới lòng bàn tay anh. Miệng anh trao cho cô những nụ hôn đam mê khao khát, và anh ghì chặt chân cô và hồi thúc cô quấn nó quanh người anh. Anh trượt cả hai tay dọc sườn tới hông cô và ôm lấy chúng, kéo cô áp chặt vào cơ thể anh và ép ngực cô vào ngực anh.

Với hai tay ôm sau hông cô, anh mang cô về giường và cùng cô ngã xuống. Max đáp lên trên cô, ghì cô xuống bằng trọng lượng và ham muốn của anh. Anh chống hai tay cạnh vai cô và nhìn xuống, ánh mắt còn cào khao khát hoàn toàn thiếu kiểm soát. Mề đay vàng mỏng của anh lắc qua lắc lại giữa hai người và đập vào cằm cô. Cô cào các móng tay cắt ngắn lên cơ bắp gọn sóng ở bụng và ức, qua lớp lông ngắn trên ngực, tới đầu ngực phẳng sẫm màu của anh. Hơi thở của anh rời phôi trong một tiếng rít nặng nề khi cô vuốt nhẹ ngón tay qua chúng. “Anh có một cơ thể thật đẹp, Max.” Cô đẩy ngực anh cho tới cô đã đặt anh nằm ngửa ra, nhìn thẳng xuống mặt anh. Nhìn vào đôi mắt xanh dương của anh, nheo lại đầy đam mê. Quai hàm mạnh mẽ của anh siết lại, và miệng anh ẩm ướt vì nụ hôn của cô. “Nhìn anh khiến em

nóng rực và đói cồn cào.” Cô rướn xuống và ngực cô chạm nhẹ qua ngực anh khi cô hôn lên tai anh. “Nó làm em muốn nhấm nháp tất cả các phần cơ thể anh.”

Nhanh như chớp, anh đảo ngược vị trí của họ cho đến khi lại một lần nữa cô nằm ngửa ngược lên nhìn anh. “Tối nay là anh nhấm nháp cơ thể em.” Anh hôn mi mắt, mũi, và cằm cô. “Bắt đầu ngay từ đây.” Anh hôn làn da nhạy cảm ở cổ và tiến dần xuống xuống. Anh trải dài và dành những nụ hôn âu yếm lên phần ngực cô. Từ sâu trong lồng ngực anh, cô nghe thấy tiếng rên rỉ đầy khao khát và ham muốn của anh. Rồi anh tiếp tục di chuyển và rải những nụ hôn lên khắp bụng, rốn, và phần bên dưới. Anh giải thoát cô khỏi chiếc quần nhỏ, và ném nó trên sàn.

Anh chinh mình thoải mái giữa hai chân cô, rồi trao cho cô một nụ hôn ướt át ngay vùng bụng dưới của cô. Những cơn râm ran nóng rực trải rộng khắp da thịt cô như thể cô bị một dòng nước nóng rực trắng xóa hạ gục. Sự tiếp xúc của anh dường như khác hẳn với lần cuối cùng họ làm tình. Nhiều tình cảm hơn. Nhiều tính sở hữu hơn. Cô cảm nhận được nó sâu trong tim và tâm hồn cô. Nó phồng lên trong ngực cô như một quả bóng, và cô cảm thấy như mình sắp bị quán đimát.

“Max,” cô thở dốc, “anh đang giết em đây.”

“Chưa đâu.” Anh di môi tới mặt trong chân cô và đẩy tay xuống bên dưới. Anh nâng cô lên trước mắt anh và chỉ đơn giản nhìn cô. Cô không nghĩ là còn có một người nào khác không có bằng bác sĩ lại từng nhìn thấy nhiều đến thế, và đúng lúc sự khảo sát thật gần gũi riêng tư của anh bắt đầu làm Lola xấu hổ, anh ngược nhìn lên mắt cô và kéo cô tới miệng anh. Hành động ngay lập tức từ khuôn miệng nóng hổi của anh cướp sạch hơi thở của cô và cô nắm chặt lấy drap trải giường trong hai tay.

Anh hôn giữa hai đùi cô như anh đã hôn những phần khác của cơ thể cô, đầy đam mê và nóng bỏng, kéo ra những âm thanh khoái lạc đờ đẫn từ cả họng cô lẫn họng anh. Cô nhắm mắt lại khi ham muốn nóng rực đập và gõ đòn đập ngay dưới da cô, vượt ngoài tầm kiểm soát và làm các ngón chân cô cong lại. Max có thể không biết nhiều về lãng mạn hay các mối quan hệ tình cảm. Anh có thể không quyến rũ được như anh nghĩ về bản thân, nhưng anh biết kha khá về cách làm hài lòng một người phụ nữ.

Anh âu yếm cô, ấn vào da thịt trơn mượt của cô và kéo cô vào miệng anh để nhận lấy một nụ hôn ngọt ngào gần như khiến cô vượt quá ngưỡng. Lặp đi lặp lại, anh dẫn dụ cô tới điểm cực khoái, chỉ để lùi lại và áp miệng của mình vào đùi trong của cô. Mỗi lần anh lại đưa cô cao hơn, xa hơn, và vừa đúng lúc cô sắp tan ra, anh dừng lại.

Khi cô mở mắt, anh đang ở trên cô, với lấy ví của anh trên cái bàn cạnh giường. Như thể anh đã có vô số lần luyện tập, anh xé bao cao su ra và đặt nó trên đầu giường bé của mình. Anh lăn nó tới tận gốc, rồi anh nhìn cô, lửa và nhu cầu và vẻ tham lam hiện trong mắt anh, và cô giờ hai tay ra mời anh. Đặt một khuỷu tay cạnh vai cô, anh hôn miệng cô khi đi vào trong cô, trọn vẹn đến mức anh đẩy cô lên cao trên giường. Hết lần này đến lần khác, sâu và mạnh, và cô cong lên để đáp lại từng chuyển động của anh. Hơi thở đứt đoạn của cô tương ứng với anh, lặp đi lặp lại, cho tới khi cực khoái túm chặt lấy cô trong bàn tay nóng rực của nó, và cô không thể thở nổi nữa. Những cơn sóng tiếp nối những cơn sóng dữ dội xô khắp da thịt cô khi các bức tường của cơ thể cô túm chặt, đập mạnh, và xé toạc một tiếng rên rỉ thô sơ từ sâu trong ngực anh.

Anh chửi thề bằng cả tiếng Tây Ban Nha lẫn tiếng Anh và ca tụng cô trong cùng một hơi thở nặng nề. Cô dính chặt lấy anh, ôm anh thật gần khi anh vào trong cô lần cuối. Anh đổ sập xuống trên cô, và cô ôm anh vào người. Ôm anh vào trái tim cô, một thứ dường như đập chỉ để yêu anh.

Phải sau khi nhịp thở của họ đã trở lại bình thường Max mới rời khỏi cô và rời đi để dùng phòng tắm sát vách. Khi anh quay lại, một luồng sáng hình chữ nhật tràn qua cánh cửa phòng tắm để mở và rọi sáng phía cuối giường. Max kéo cái chăn lại và cô gặp lại anh dưới tấm chăn. Họ nằm mặt kề mặt và cô rê tay khắp bờ vai lẫn lồng ngực rộng của anh. Cô chưa từng yêu một người đàn ông nào theo cách cô yêu Max. Có cảm giác như tất cả tình yêu và hạnh phúc từng diễn ra trong đời cô cho tới khoảnh khắc ấy chỉ là một khúc dạo đầu cho tình cảm này. Cô sẽ không nghĩ về ngày mai. Cô sẽ không hủy hoại những gì họ đã cùng nhau chia sẻ tối nay bằng việc lo lắng đến một tương lai bấp bênh.

“Max? Anh có nói thật không khi bảo anh bị ám ảnh với em?”

Anh lăn ngửa ra và kéo cô theo cùng. “Đây có phải một câu hỏi bậy không? Khi mà anh nói có, em buộc tội anh là kẻ hư hỏng bệnh hoạn, nhưng nếu anh nói không, em lại thấy tổn thương và sỉ nhục?”

Cô bật cười. “Không. Em chỉ muốn chúng ta luôn trung thực với nhau thôi.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Trung thực thế nào cơ?”

“Hoàn toàn.”

Anh vuốt một lọn tóc của cô ra sau tai. “Anh đã trở nên ám ảnh với những âm thanh khàn khàn nho nhỏ em tạo ra khi anh yêu em.”

“Em tạo ra những âm thanh khàn khàn ư?”

“Ừ, và anh thực lòng yêu thích trọng lượng bầu ngực em trong tay anh.”

“Max?”

“Hmm?”

Cô muốn hỏi anh *anh cảm thấy* gì với cô, chứ không phải âm thanh khàn khàn và trọng lượng ngực cô, nhưng cô không có dũng khí. Cô chạm nhẹ các ngón tay qua hình tròn vàng mỏng nằm rúc trong lông ngực đen của anh. Nó đã xỉn và cô không thể thấy rõ lắm các chi tiết. “Cái gì đây?”

“Một huy hiệu thánh Christopher. Nó là của cha anh. Ông trao nó cho anh khi anh mười tám tuổi.”

“Sao lại là mười tám tuổi?”

Anh toe toét. “Ông nghĩ anh cần được bảo vệ từ những phụ nữ hoang dã.”

“Em có thể không theo Công giáo, nhưng em vẫn biết rằng thánh Christopher là vị thánh bảo trợ cho các chuyến du hành.” Cô giạt nhẹ trên lông ngực anh. “Không phải bảo trợ cho các cậu bé cần được bảo vệ khỏi những phụ nữ hoang dã.”

“Oái. Chúa ơi, anh nghĩ em đã rút ra vài sợi rồi.” Anh giơ tay cô lên trước mặt anh.

“Đừng đòi chủ đề. Sao cha anh lại đưa nó cho anh khi anh mười tám tuổi?”

Anh hôn các khớp tay cô. “Ngoài bộ quần áo trên người, khi cha anh rời Cuba, nó là tất cả những gì ông mang theo. Ông rõ ràng là đã đến nơi một cách an toàn, nên ông xem nó là vật may mắn. Khi anh gia nhập Hải quân, ông đã đưa nó cho anh.”

“Và anh rõ ràng là có may mắn.”

Anh bật cười sát mu bàn tay cô và những nếp nhăn nhỏ xuất hiện ở khóe mắt anh. “May quá ấy chứ.”

“Em không nói về loại may mắn đó đâu.”

“Anh cũng thế. Em có biết một người đàn ông như anh được ở đây tuyệt đến thế nào không? Với em?”

“Không, nhưng em biết một cô gái như em được ở cùng anh thì tuyệt đến thế nào.”

“Không giống nhau. Em cực kỳ xinh đẹp, và em có thể...”

Cô đặt ngón tay lên môi Max. “Em muốn anh.” Cô đặt tay lên đầu anh và nhìn vào mắt anh. Cô yêu anh đến mức đau đớn. Nó cứ phình lên trong ngực cô, ngày càng to hơn, cho đến khi cô không thể kìm nén nó được nữa. “Em yêu anh, Max,” cô nói trong một hơi thở gấp.

Anh cứng đờ và nhìn cô một lúc thật lâu trước khi cực kỳ rõ ràng nói, “Không, em không yêu anh đâu.”

Mặc dù cô không biết mình mong chờ anh nói gì, thì cũng không phải câu này. “Em không ư?”

“Không. Em chỉ bị mê muội vì dư âm cực khoái thôi.”

Hoài nghi câu trả lời của anh, cô chống mình dậy trên một khuỷu tay và trừng trừng nhìn xuống anh. “Sao cơ?”

“Nó xảy ra sau khi quan hệ dữ dội. Khi em đờ đẫn và không suy nghĩ rõ ràng được.”

“Nó đã xảy ra với anh sau?”

“Không.”

Cô ngồi bật dậy và giữ rịt chân vào ngực. “Hãy để em xem xem mình có hiểu đúng không nhé.” Cô dừng lại một lát để thu thập lại suy nghĩ bởi vì cô không muốn hiểu lầm anh. Đề phòng trường hợp anh không hề nói những gì nghe giống thứ anh đang nói. “Anh nghĩ em nói em yêu anh vì em đang chịu di chứng của *dur âm cực khoái* mạnh mẽ đến từ khả năng làm tình siêu đẳng của anh?”

Anh cũng ngồi dậy và nhìn cô hơi cảnh giác, như thể anh sợ cô sẽ bất chợt nổi khùng lên với anh. “Anh nghĩ có thể có chút liên quan tới việc đó,” anh nói như thể trước kia anh đã từng gặp cảnh này.

“Chuyện này có hay xảy ra với anh không?”

“Gì cơ?”

“Phụ nữ yêu anh vì... vì...” Cô dừng lại và chỉ vào giữa người anh. “Bởi vì anh làm họ đờ đẫn bằng của quý phi thường của anh?” Anh thật ảo tưởng, và cô đúng là bị nguyên rủa khi vẫn yêu anh hơn ai hết. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô không bị thế.

Anh không hề nói với cô là anh yêu cô. Âm ảnh với cô thì có. Yêu cô ư, không. Biết được anh thực sự cảm thấy gì cũng làm cô tức giận gần bằng đau đớn. “Anh biết đấy,” cô nói, và ném cái chăn sang bên, “Anh đang sỉ nhục em hết sức. Em bảo anh rằng em yêu anh, và anh nói em bị loạn. Như thể em ngớ ngẩn và không biết sự khác biệt giữa tình yêu và tình dục ấy. Em đã ba mươi tuổi rồi, và em biết rõ sự khác biệt, Max à.” Cô đi tới tủ quần áo của anh và giật cửa ra. Cô bật đèn lên và tự dặn mình cô sẽ không khóc. Cô cảm thấy đau buốt và ngực cô nhức nhối, nhưng nhẹ nhõm biết bao, cô khám phá ra rằng mình quá tức giận để khóc được. Và cảm thấy ngu xuẩn cực đại vì đã trút bầu cảm xúc.

“Việc tối thiểu anh có thể làm là nói cảm ơn,” cô tiếp tục khi lục đồ đạc của anh. “Đó là việc em luôn làm khi ở trong địa vị của anh. Khi có người tự biến mình thành kẻ ngốc và bảo em rằng anh ta yêu em mà em lại không yêu lại anh ta.” Cô kéo một cái áo choàng lụa màu đen ra khỏi giá và xỏ tay qua nó. Trước đây Lola đã từng chịu cảnh tan nát trái tim, nhưng chưa bao giờ thế này.

“Và cho anh biết,” cô nói khi quay người lại và thắt đai lưng quanh eo, “Em đã yêu anh trước cả màn trình diễn của anh tối nay. Em yêu anh vì vô

và lý do chẳng có liên quan gì tới tình dục hết.”

Anh đang ngồi thẳng trên giường với hai khuỷu tay đặt trên đầu gối nâng cao, ôm đầu trong hai tay. “Lola à, anh không nghĩ em ngớ ngẩn hay ngu si,” anh nói bằng giọng thốt ra thấp đến nỗi cô gần như không nghe thấy.

“Quên đi.” Cô quay lại với cánh cửa phòng tắm đóng chặt. “Quên rằng em đã nói gì đi. Em rút lời đó lại.” Vừa lúc cô kéo cửa mở ra, anh ở sau cô, đóng sập nó lại.

Với một tay chống trước mặt cô, Max nói sát tai cô, “Giờ thì em không thể rút nó lại nữa.”

“Có, em có thể.”

“Không.” Anh dựa cơ thể to cao của mình vào người cô và đẩy cô sát vào cánh cửa. “Anh đã nghe em nói rồi.” Hơi thở nóng rực của anh chạm nhẹ thái dương cô. “Em yêu anh, Lola. Anh sẽ không để em rút câu đó lại đâu. Em không bao giờ có thể rút nó lại hết.”

Có thứ gì đó trong giọng anh làm nguội cơn tức giận của cô. Một khao khát sâu thẳm. Một van vi không thành lời. Nó nằm trong độ sâu của từ ngữ, hay phải nói chính là trong câu nói của anh. Nằm trong cách tay anh vuốt ve hông cô và trượt vòng ra bụng cô.

“Đừng đi.” Anh dựa trán vào cánh cửa sát cạnh trán cô. “Anh đúng là một tên ích kỷ thực sự, anh biết, nhưng đừng đi, Lola à.”

“Em không định đi đâu hết. Em chỉ định lấy vali của em thôi.”

“À.” Anh rời khỏi cô và cô quay lại ngược lên nhìn anh.

“Dù vậy cũng vui đấy. Khi anh nghĩ em sắp bỏ đi, anh chắc đã nhảy bật khỏi giường.”

“Do chuột rút đấy.”

“Chắc rồi. Em nghĩ anh quan tâm đến em nhiều hơn những gì anh muốn thú nhận. Em nghĩ nó làm anh sợ chết khiếp. Em cũng biết nó làm em sợ chết khiếp.”

“Điều gì làm em sợ cơ?”

Cô nhìn vào mắt anh và nói, “Rằng em đã yêu anh, và không có tương lai cho chúng ta. Rằng anh đã đột ngột xộc vào đời em mới chỉ cách đây một thời gian. Rằng mọi chuyện quá nhanh, quá sớm, và anh sẽ bỏ đi cùng một cách anh đã bước vào đời em. Sẽ có một ngày em quay lại và anh đã đi rồi.”

Anh lắc đầu và hít vào thật sâu bằng mũi. “Nghe này, anh không biết điều gì sẽ xảy ra ngày mai hoặc ngày kia hay tuần sau. Anh chỉ biết rằng khi anh ở cùng em, anh nghĩ đến em. Anh chưa bao giờ muốn một phụ nữ nào theo cách anh muốn em. Và nó không chỉ là cuốn hút thể chất.” Anh đặt tay lên hai má cô. “Anh yêu mùi hương làn da và mớ tóc loăn xoăn của em quấn quanh các ngón tay anh. Anh yêu sự dũng cảm và kiên trì của em.” Anh ép trán anh vào trán cô. “Anh yêu việc được ở cùng em, và chúng ta ở cùng nhau thật tốt. Và anh nghĩ chúng ta sẽ chỉ tốt đẹp lên mà thôi.”

Phải, nhưng trong bao lâu? cô muốn hỏi. Ý nghĩ anh ở một mình một nơi nào đó, bị đánh đập và bắn vào người, găm đi một lỗ nhỏ nơi tim cô, nhưng cô có thể làm gì về nó được đây? Cô không thể cản anh cũng như không thể ngừng yêu anh.

“Anh không muốn để em đi,” anh nói chỉ hơn một lời thì thầm. “Anh đã cố và không thể. Ý nghĩ về việc đó khiến anh đau đớn.”

“Vậy đừng để em đi.”

“Chuyện không đơn giản thế.”

“Em biết.” Rồi cô nói thành lời nổi sợ lớn nhất của mình. “Em đã yêu một người đàn ông đặt bản thân anh ấy vào nguy hiểm như thể cuộc đời anh ấy hoàn toàn vô nghĩa. Nhưng cuộc đời anh rất có ý nghĩa với em, Max, và em không biết trái tim mình có thể chịu được điều đó bao lâu nữa.”

Anh nhắm mắt lại và hít thở thật sâu bằng mũi. Khi anh mở mắt ra, mắt anh tràn đầy đam mê, và anh hạ miệng xuống rồi hôn cô bởi chẳng còn gì để nói. Anh là một người đàn ông không bao giờ thốt ra những lời hứa mà anh không có ý định thực hiện. Anh xé toạc cái áo lụa đen ra và dường như chạm vào khắp mọi nơi trên người cô cùng một lúc. Anh thờ phụng cô bằng tay và miệng anh rồi bế cô quay lại giường anh. Anh làm tình với cô thêm lần nữa. Lần này dữ dội hơn lần trước, gần như điên cuồng, như thế, nếu anh giữ rịt cô trên giường, anh có thể làm cho thế giới rời xa.

Và nó có tác dụng. Trong vòng tay anh, và quấn trong đám chăn gối có hương thơm của anh, chẳng gì tồn tại nữa. Bởi sức mạnh ý chí mãnh liệt, anh

làm cho thực tại rời xa.

Nhưng trong bao lâu đây?

Chương 16

Hai ngày sau khi Lola và Max đột nhập vào nhà Sam, họ bị cảnh sát Baltimore thẩm vấn riêng rẽ. Cô về nhà chưa được đầy hai mươi tư tiếng thì phải gọi điện cho luật sư của mình và hẹn gặp ông ta ở sở cảnh sát ở Durham. Max và luật sư của anh cũng đã trả lời những câu hỏi tương tự ở Alexandria. Và vì không có bằng chứng nào liên hệ hai bọn họ với vụ trộm, cả hai đều được xóa án.

Vấn đề của cô với tên Sam cuối cùng cũng qua. Được giải quyết hộ y như Max đã dự đoán. Anh là người hùng của cô, nhưng yêu Max vừa là chuyện tuyệt vời nhất cũng là tồi tệ nhất từng xảy ra với cô. Và mỗi ngày trôi qua, cô lại thêm yêu anh. Họ dành mọi cuối tuần cho nhau, và mỗi giờ cô lại đánh mất thêm bản thân mình trong niềm vui sướng được ở cùng anh. Niềm vui sướng đến từ khuôn miệng nóng bỏng và bàn tay mạnh mẽ của anh. Từ bức tường rắn chắc là lồng ngực anh áp vào bầu ngực cô. Được bao bọc trong hơi ấm của Max, cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ, như thể sẽ không có điều khủng khiếp nào có thể xảy ra chừng nào họ còn ở cùng nhau. Mỗi lần Max hôn tạm biệt cô, cánh tay anh lại ôm cô chặt hơn lần trước đó. Gần gũi hơn, như thể anh đang cố hấp thu cô nhiều hết mức có thể.

Anh không nói với cô rằng anh yêu cô. Vẫn chưa. Chỉ mới ba tuần trôi qua từ hôm cô thốt ra rằng mình yêu anh, nhưng cô khá chắc chắn rằng anh cũng yêu cô. Không người đàn ông nào có thể nhìn vào một người phụ nữ, và chạm vào cô ta theo cách như Max, mà lại không yêu. Tuy vậy, cô vẫn khao khát được nghe những từ ngữ thành lời từ môi anh.

Trong những ngày thường khi họ không thể ở cùng nhau, anh gọi điện cho cô mỗi tối và cả giữa ngày khi cô đang ở chỗ làm. Thi thoảng chỉ để hỏi xem cô có đang thiết kế đồ lót ăn được hay không.

“Anh đói sao, Max?” cô sẽ hỏi thế.

“Ừ,” anh luôn trả lời như vậy. “Anh đói em.”

Trong một lượng thời gian rất ngắn, cô dần dà sống chỉ vì những cuộc gọi của anh và cũng trở nên sợ sệt những cuộc gọi ấy. Tiếng giọng anh mang

một quãng sáng đến trái tim cô, thậm chí cả khi cô nín thở. Với mỗi cuộc gọi, cô vẫn nấp chờ đợi anh gọi để bảo cô rằng anh sẽ tới Bosnia, Afghanistan, hoặc Iraq. Mặc dù cô cho là anh cũng sẽ không nói cho cô biết nơi anh đến, chỉ nói rằng anh phải đi.

Cách Max sống cuộc đời của riêng anh nằm ngoài tầm tay cô. Ngoài khả năng kiểm soát của cô. Cô sẽ không đề nghị anh thay đổi vì cô. Cô chỉ có thể hy vọng và cầu nguyện rằng anh đang vướng vào quá nhiều rắc rối từ vụ thất bại tại Nassau nên chính phủ đã tịch thu nhãn mã hóa của anh và đã gạch tên anh ra khỏi sổ đen bí mật của họ.

Cô biết lúc nào anh cũng mang theo một chiếc máy nhắn tin, và cô hy vọng rằng chính phủ đã làm mất số điện của anh rồi. Nhưng sâu bên trong cô biết việc nó reo lên chỉ là vấn đề thời gian. Trong tâm trí cô chẳng có chút nghi ngờ gì là điều đó sẽ xảy ra.

Chỉ là nó xảy ra trước lúc cô sẵn sàng, trong bữa ăn sáng ngày cuối tuần hôm cô và Bé Cung lái xe đến để gặp anh. Anh đã nướng bánh và pha cà phê cho cô và họ định dành cả ngày lột lớp giấy dán tường khủng khiếp ra khỏi phòng bếp của anh. Cô đã mang đến cho anh một bức ảnh của cô và Bé Cung, và cô đã đặt nó vào một khung ảnh bạc chạm khắc và rập nổi hình bánh quy xương cho chó. Cô đã mang máy ảnh của cô để có thể chụp hình anh. Như vậy anh sẽ có một bức hình tất cả bọn họ ở cùng nhau. Cô, anh, và Bé Cung. Như một gia đình thực sự.

Cô không bao giờ có cơ hội. Máy nhắn tin của anh rung lên giữa lúc anh đang uống cốc cà phê thứ hai và đang đút cho Bé Cung một mẩu bánh nướng. Ngang bàn bếp, mắt họ gặp nhau và cô biết. Nó đây.

Chẳng mặc gì ngoài một chiếc quần đùi lót, anh nhòm dậy khỏi bàn và đi vào văn phòng ở phần sau của ngôi nhà. Ngay giây phút Lola nghe tiếng cửa đóng lại, dạ dày cô đảo lộn và cô cảm thấy buồn nôn. Đầu cô đau như búa bổ và tim cô chạy đôn dập. Ngực cô mang lại cảm giác như đang sập xuống và cô đảo khắp bếp. Nhìn lên máy pha cà phê, máy xay, và cái mở chai bằng nam châm dính vào tủ lạnh. Nhìn lên những tờ giấy dán tường sẽ không được thay.

Khi Max xuất hiện trở lại, anh mang theo túi vải và ba lô trong tay.

Một đường thẳng dữ dằn xoắn chặt một khớp môi anh, xác nhận cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô. Thậm chí trước cả khi anh mở miệng, cô cũng biết anh sắp nói gì.

“Anh phải đi, và anh không biết khi nào thì mình sẽ quay lại.”

Cô bé Bé Cung lên, rồi nhóm dậy ra đứng trước mặt anh. “Khi nào hay có quay lại hay không, ý anh là thế.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện khi anh quay lại.”

Cô lắc đầu. Ngay từ đầu, cô đã tự hỏi mình sẽ làm gì khi khoảnh khắc này tới, và giờ thì cô biết. “Em không thể làm được việc này, Max. Em yêu anh, nhưng em không thể sống như thế này. Em sẽ không đợi anh khi anh quay lại đâu.”

“Đừng làm thế, Lola. Chúng ta có thể xử lý được chuyện này.” Anh đặt túi xuống sàn và đi về phía cô.

Cô giơ bàn tay còn rỗi ra và ngăn anh lại. “Không,” cô nói, thậm chí khi tim cô bảo cô hãy ném tay mình quanh cổ anh và níu chặt lấy. Níu chặt và không bao giờ để anh đi. “Em không hiểu sao anh lại phải đi,” cô nói, giọng cô bình tĩnh đến đáng ngạc nhiên. “Chỉ là anh *sắp* đi. Em sẽ không xin anh ở lại, Max. Em sẽ không xin anh ở lại vì em. Em sẽ không bao giờ hỏi xin anh điều ấy. Bên cạnh đó, em biết đằng nào anh cũng sẽ không làm thế. Và đó là một chuyện em không hiểu nổi. Có lẽ bởi vì em yêu anh. Có lẽ bởi vì anh thực sự không hề yêu em,” cô nói, đối mặt với khả năng rất thực rằng anh không hề yêu cô. Rằng cô mong mỗi nó khủng khiếp đến mức cô đã suy diễn nhiều trong những nụ hôn sâu sắc của anh hơn những gì anh cảm thấy. Hơn những gì anh sẽ có ngày cảm thấy. “Có lẽ nếu em là một người mạnh mẽ hơn, em có thể quan sát anh bỏ đi, không biết gì nếu anh bị đánh đập, tra tấn hay bắn vào người. Nếu anh có chết ở một đất nước ở thế giới thứ ba nào đó, đơn độc. Không có bất kỳ ai nắm lấy tay anh.” Giọng cô nghẹn lại và cô lắc đầu. “Em không mạnh mẽ đến thế, và em sẽ không trải qua chuyện này hết lần này đến lần khác để anh có thể ra đi và thỏa mãn bất kỳ nhu cầu nào của anh mà đã khiến anh mạo hiểm mạng sống vì những người anh không biết và một chính phủ đã tổng giam anh vì một tội mà anh không hề phạm phải chỉ để có thể rũ bỏ anh.”

“Đừng bỏ đi như thế này, Lola.” Anh cào tay hai bên đầu. Vẻ thống khổ trong mắt anh cắt sâu trong tâm hồn cô. “Chúng ta sẽ nói chuyện khi anh

quay lại. Làm ơn ở lại đi.”

“Hãy nói gì đó để làm em ở lại đi.”

Anh hít một hơi thật sâu và từ từ thở ra. Hai tay anh buông xuống bên người. “Anh yêu em.”

Bất công. Đó là ba từ cô vẫn chờ được nghe. Giờ chúng cắt nát tim cô ra và khiến tâm cô chảy máu. Cô khá chắc chắn rằng trước kia anh chưa bao giờ nói ba từ đó với một người phụ nữ nào, nhưng chúng vẫn không đủ. Cô thấy thương anh. Càng thương bản thân cô hơn. Thương cuộc sống mà họ sẽ không có cùng nhau. “Em xứng đáng được nhận nhiều hơn. Em xứng đáng được có một người đàn ông yêu em đủ để muốn già đi cùng em.”

“Chuyện không đơn giản như thế.”

“Có đây, Max.”

“Không!” Hai tay bên người anh siết chặt lại thành nắm đấm. “Em đang bảo anh từ bỏ cuộc đời mình vì em. Em đang bảo anh biến mình thành một người không phải là anh nữa.”

“Em chẳng bảo anh làm điều gì hết. Em đang nói với anh rằng em yêu anh quá nhiều để nhìn anh tự giết mình.”

“Anh sẽ không chết, Lola.”

“Có chứ. Có lẽ không phải lần này, nhưng rồi sẽ. Và em sẽ không sống đời mình tự hỏi hôm nay có phải ngày đó không.” Cô nhìn vào đôi mắt xanh dương đẹp đẽ của anh một lần cuối và ép mình rời khỏi phòng, bỏ lại Max đứng trong bếp nhà anh, bảo cô rằng anh yêu cô, và van xin cô hãy ở lại. Bỏ anh mà đi là việc khó khăn nhất cô từng làm.

Ôm chú cún vào ngực, cô đi lên cầu thang tới phòng ngủ của Max và cầm lấy túi du lịch hiệu Louis Vuitton của cô. Khi trái tim đang tan nát của cô thúc giục cô ở lại, ở lại bởi sống cùng anh dưới bất kỳ hoàn cảnh nào cũng tốt hơn là sống không có anh, cô nhanh chóng mặc đồ. Cô nửa mong chờ được nghe tiếng bước chân Max đi lên lầu để bảo cô rằng anh đã đổi ý hoặc để một lần nữa xin cô ở lại cùng anh. Chúng chẳng bao giờ đến.

Trước khi đi, cô nhìn quanh căn phòng của anh một lần cuối. Nhìn

chiếc giường đôi với drap trắng. Trên tủ của anh đặt một bức ảnh chụp anh và cha anh đứng trên một hàng hiên vỡ nát, một chuỗi tràng hạt cũ treo lơ lửng một bên. Cạnh nó, là bức tranh cô vừa tặng anh chụp cô và Bé Cung. Nó thật buồn bã và lẻ loi, và cô quay người rời khỏi phòng và đi xuống cầu thang. Max đang ở trong phòng khách, nhìn ra đường qua cửa sổ trước.

Với đôi mắt khô khốc, cô nhìn chiếc gáy yêu dấu của anh và chiều rộng hai bờ vai mạnh mẽ của anh một lần cuối. Nếu anh quay lại và nhìn cô, cô cũng không dám chắc mình sẽ có sức để đi ra khỏi cửa. “Tạm biệt, Max,” cô nói.

Nhưng anh không nhìn cô, và với đầu gối lầy bầy và đôi tay run rẩy, cô đi ra khỏi nhà anh. Cô đặt túi và Bé Cung vào ghế hành khách của chiếc BMW của cô, rồi trèo vào và khởi động xe. Không hề ngoái lại, cô lái đi. Cô không khóc cho đến khi đã lái được nửa dặm. Cô không hề vờ vụn cho tới Fredericksburg.

Cô phải quành xe khỏi đường cao tốc vào một bãi đỗ xe của khách sạn Best Western. Khi nước mắt chảy dài dọc má cô, cô đặt tay lên bánh xe và thả mình. Những tiếng nức nở âm ỉ rung chuyển ngực cô và kẹp lấy tim cô.

Cho đến khoảnh khắc ấy, cô chưa bao giờ biết được tình yêu lại có thể mang lại cảm giác khủng khiếp đến vậy. Trước đây cô đã từng yêu, nhưng không phải thế này. Không phải loại tình yêu mang lại cảm giác như thể cô bị xé toạc thành từng mảnh.

Lola không biết mình ngồi trong xe bao lâu mới đến lúc nhận ra rằng cô không thể lái được quãng đường bốn tiếng về nhà. Đầu cô nặng trĩch và mắt cô vừa ngứa ran vừa ướt đẫm. Cô rút chiếc kính râm sẫm màu của mình ra khỏi túi xách và hướng đến hành lang của khách sạn Best Western. Cô và Bé Cung thuê một phòng, gần máy làm đá, và cô bật ti vi lên, hy vọng tìm được thứ làm xao lãng. Nhưng chẳng gì làm cô xao lãng khỏi nỗi đau bị mất Max cho được. Nếu cô mà cho rằng anh vẫn ở nhà, cô hẳn đã gọi điện và bảo anh cô không có ý kia. Rằng cô đã đổi ý, rằng cô sẽ nhận lấy anh dưới bất kỳ hoàn cảnh nào bất kể nó kéo dài bao lâu. Nhưng cô biết anh không ở nhà, cũng như cô biết nếu lúc này mình không thoát ra, cảnh này sẽ lặp đi lặp lại mãi.

Bé Cung rên rỉ và liếm mặt cô như thể cả nó cũng thương tiếc việc mất Max. Như thể nó cũng cảm thấy mát mát và trống rỗng bên trong. Lola nằm trên giường và quàng tay ôm lấy mình. Sự trống rỗng khiến ăn mòn một lỗ nhỏ trong dạ dày cô và cô với lấy sổ điện thoại, lật tới các trang vàng, và quay số.

“Vui lòng giao hàng,” cô nức nở trong ống nghe. “Tôi muốn một pizza thịt cở trung bình, một suất bánh mì, và một suất cánh gà nhỏ. Các anh có Pepsi không béo không?”

Trong vòng ba mươi phút, cô ngồi ở cái bàn nhỏ cạnh rèm cửa khép kín, nhồi nhét những món ăn béo ngậy, dễ chịu đầy dầu mỡ. Cô đã ăn hai miếng pizza, ba khúc bánh mì, và nửa suất cánh gà khi đầy đồng thức ăn sang bên. Nó chẳng giúp ích được gì. Chỉ khiến cô cảm thấy tệ hơn. Một giọng nói xưa cũ quen thuộc thúc giục cô gột sạch tất cả đồng thức ăn béo ngậy đó, nhưng cô im nó lại. Bé Cung nhảy lên bàn và ăn vụng ít xúc xích bò. Lola không có lòng để cau mày với nó. Cô hiểu rõ nỗi đau của nó.

Chẳng có gì làm cô cảm thấy khá lên được hết.

Chẳng có gì cuốn đi được nỗi đau và sự trống rỗng mà cô cảm thấy rõ tận trong sâu thẳm tâm hơn hết.

Chiếc C-130 nghiêng trái và hạ xuống chín nghìn mét. Ánh đèn bên trong tắt phụt đi, đẩy cả máy bay vào bóng tối. Phi công mở cửa, và từ trong bộ đồ lặn, đồ bay, áo phao, và hai mươi hai cân thiết bị, Max cảm nhận được nhiệt độ lao xuống khoảng ba mươi bảy độ trong chưa đầy năm giây. Anh hít những hơi thở đều đặn qua mặt nạ ô-xy và có thể cảm thấy kính chắn sương mờ đi khi đường ra của chiếc C-130 hạ xuống.

Có ba người khác đứng trong máy bay cùng Max. Tất cả bọn họ là cựu SEAL, tất cả đều được buộc vào vách ngăn bằng dây bảo hộ màu vàng. Trước đây Max từng làm việc với hai trong số đó, và họ đều là những chiến binh dày dạn. Người thứ ba, Max chỉ mới nghe tiếng. Tên cậu ta là Pete “Bùm-Bùm” Jozwiak, và cậu ta được xem là chuyên gia chất nổ giỏi nhất ở đây. Cậu ta là bạn cùng bơi của Max trong lần làm việc này, và Max vô cùng hy vọng rằng tên nhóc cũng giỏi như danh tiếng của cậu ta. Năm dặm dưới kia, trên một hòn đảo nam Soledad, một nhóm khủng bố chống Mỹ giấu hai đầu đạn hạt nhân mà chúng lấy trộm được từ Liên Xô cũ. Chính phủ Mỹ

muốn những đầu đạn ấy rời khỏi tay khủng bố, nhưng để giữ quan hệ bình ổn với thế giới, họ không thể làm gì công khai. Họ phải vô can, và họ cho rằng lựa chọn khôn ngoan nhất là gửi nhóm hoạt động ngầm đi. Trong năm ngày, Max và những người còn lại đã gặp gỡ giới cao cấp và đã vạch ra một kế hoạch hoạt động khôn khéo sẽ làm cho các đầu đạn kia biến mất. Ít nhất mục tiêu cũng là thế, và như thường lệ, không được phép thất bại.

Bốn người đàn ông đẩy phao quân sự bằng cao su đến cuối đường ra. Một chiếc dù, hệ thống liên lạc, và vũ khí tấn công của đội được buộc vào phao, cũng như cả động cơ và nhiên liệu sẽ đưa họ tới đảo. Max kiểm tra hệ thống GPS trên ngực anh để bảo đảm nó đang hoạt động và chờ đèn xanh trong khoang nhấp nháy, ra dấu rằng họ đang ở đúng khu vực và đến lúc đi. Anh kiểm tra hai lần khóa dán Velcro trên áo khoác đựng vũ khí của anh và sờ khẩu súng bán tự động Heckler & Koch 9mm gắn vào đùi anh.

Đèn trong khoang nhấp nháy hai lần và bốn người huých con thuyền cao su và đẩy nó ra khỏi chiếc C-130. Max tháo móc các dây an toàn, đi tới cuối đường ra, và lăn vào bầu trời đêm. Trong vài giây, dù của anh bung ra và anh bị lồi ngược lên trên bởi dây bảo hộ của mình. Rồi mọi thứ cân bằng trở lại, và anh bật GPS của mình lên, chỉnh hướng của mình bằng dây lái, và ngồi xuống tận hưởng chuyến đi. Hay ít nhất anh cũng cố làm thế. Lần đầu tiên kể từ khi anh gia nhập Hải quân, anh không cảm thấy rùng mình đầy chờ mong. Hay thấy dòng adrenaline cuộn cuộn cho anh biết rằng mình đang sống. Lần đầu tiên, anh không thấy hồ hởi khi được nhảy ra khỏi máy bay hoặc việc đẩy năng lực thể xác và tinh thần mình vượt quá giới hạn chịu đựng. Lần đầu tiên, ý nghĩ về điệp vụ bất khả thi không làm anh hứng chí. Lần đầu tiên, anh chỉ muốn làm xong việc và quay về nhà.

Anh ngửa đầu ra sau và nhìn lên các vì sao. Thường thì đây là phần anh thích trong các nhiệm vụ. Sự yên tĩnh trước cơn bão. Không phải lần này. Anh quá tức giận để bình tĩnh cho được, và anh đã tức giận kể từ ngày anh bảo Lola rằng anh yêu cô, và cô đi khỏi cửa trước. Không, tức giận còn là từ quá nhẹ. Những gì anh cảm thấy sục sôi trong dạ dày anh như axit và đổ đầy trong anh cảm giác thịnh nộ bất lực. Anh đã luôn biết rằng dính dáng tới cô sẽ gây đau đớn cho anh. Anh đã chống lại việc yêu cô, nhưng cuối cùng cũng giống như tranh đấu chống lại việc hít thở vậy. Sau một khoảng thời gian, nó đã chứng minh là bất khả thi.

Em sẽ không xin anh ở lại, Max. Em sẽ không xin anh ở lại vì em. Em

sẽ không bao giờ hỏi xin anh điều ấy. Em biết đằng nào anh cũng sẽ không làm thế.

Cuối cùng cô đã làm chính xác những gì mà anh luôn biết cô sẽ làm. Cô muốn anh từ bỏ chính phủ của mình vì cô. Vì một cuộc sống ở ngoại ô. Anh đã đứng về cô, nhưng nghĩ đứng cũng chẳng mang lại cho anh chút dễ chịu nào.

Em sẽ không trải qua chuyện này hết lần này đến lần khác để anh có thể ra đi và thỏa mãn bất kỳ nhu cầu nào của anh mà đã khiến anh mạo hiểm mạng sống vì những người anh không biết và một chính phủ đã tống giam anh vì một tội mà anh không hề phạm phải chỉ để có thể rũ bỏ anh.

Vào lúc ấy, nhu cầu của anh muốn mạo hiểm mạng sống cho một chính phủ bạc bẽo thật mờ nhạt khi so sánh với khao khát được bỏ quách nó lao tới Bắc Carolina và xé toạc tim cô ra, cũng như cô đã xé toạc tim anh. Chúa ơi, cô đúng là xấu xa. Cô đã đợi đến khi chẳng còn một ý nghĩ nào trong đầu anh lại không xoay quanh cô, rồi cô bỏ đi. Cô đã đợi anh yêu cô rồi mới đâm con dao vào ngực anh. Rồi cô đợi anh bảo cô rằng anh yêu cô rồi nghiêng thật sâu. Xấu xa và độc ác.

Max kiểm tra thiết bị đo độ cao của anh và bỏ mặt nạ ô-xy ra. Anh hít thật mạnh một làn không khí trong lành, nhưng nó chẳng làm được gì để làm đầu óc rối rắm của anh rõ ràng ra.

Em xứng đáng được nhận nhiều hơn. Em xứng đáng được có một người đàn ông yêu em đủ để muốn già đi cùng em.

Anh vẫn luôn nghĩ cô xứng đáng được nhận nhiều hơn. Luôn luôn nghĩ rằng cô có thể có được người tốt hơn anh nhiều. Một lần nữa anh lại đứng, nhưng một lần nữa nó cũng chẳng mang lại cho anh chút dễ chịu nào. Ý nghĩ cô ở cùng một tên đàn ông khác nhún con dao vào sâu đến nỗi, anh không nghĩ mình lại có ngày rút nó ra được nữa. Xấu xa, độc ác, và hằn học. Nếu cô muốn trả đũa anh vì vụ tàu *Dora Mae*, hoặc bất kỳ chuyện gì sau đó, cô đã làm rất giỏi đấy. Xuất sắc. Lần đầu tiên trong đời anh bảo với một người phụ nữ rằng anh yêu cô ta, và cô ta bảo anh rằng nó không đủ. Chắc, điều đó sẽ dạy anh không nên nghe theo bất kỳ bộ phận nào của cơ thể trừ cái đầu.

Bảy mét rưỡi trên mặt nước, anh cắt dù của mình đi. Anh đeo đủ vũ khí hạng nặng để kéo anh được tới tận đáy, và anh lần tìm dây kéo sẽ bơm

phòng áo đeo vũ khí của anh lên. Rồi anh vắt tay ngang ngực và chuẩn bị lao vào đại dương.

Trong ba mươi sáu năm, anh đã sống mà không có Lola Carlyle. Anh sẽ sống mà không có cô trong ba mươi sáu năm nữa.

Lola giắt bút chì sau tai, rồi xoa bóp gáy. Ngồi quanh bàn phòng hội nghị bên phải cô là bốn thành viên đội sales và marketing, cùng với thiết kế trưởng của cô, Gina. Bên trái cô là giám đốc sáng tạo, và họ đang cùng nhau gắng sức vắt óc ra một tên mới cho dòng dòng đồ lót đúc của Lola Wear, Inc.

Như Không là ý kiến thứ mười ba của họ trong chiều nay. Và ý kiến thứ mười ba này cũng thất bại trong việc làm Lola ấn tượng.

“Dòng sản phẩm mới dễ chịu như một làn da thứ hai,” cô nói. “Mềm, mượt, và cực kỳ quyến rũ. Chúng ta muốn quảng cáo phản ánh được điều đó. Chúng ta cần thứ gì đó ngắn gọn và mạnh mẽ. Một cái tên nói lên rằng tôi dễ chịu nhưng vẫn quyến rũ.”

Các khuôn mặt xung quanh cô trông cũng mệt mỏi như cô. Họ đã bàn về nó hơn ba giờ đồng hồ và chưa ai nảy ra được bất kỳ cái tên nào gần đến được ngưỡng sáng chói hết.

“Thế nếu chúng ta dùng cái tên nào đó có gắn tên chị theo cùng thì sao hả Lola? Một cái tên nào đó thú vị và quyến rũ,” Gina nói, và tất cả mọi người bắn ý tưởng của mình ra tới tấp, bất kể gần dở đến thế nào.

“Lola Mỏng Manh.”

“Lola Mờ Áo.”

“Lola Mỏng Manh, hoặc Lola Mong Manh, không tệ,” cô nói, “nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể đưa ra một cái tên hay hơn. Một từ thôi, như là... à...”

“Chúng ta có thể đơn giản gọi dòng sản phẩm này là Lolita,” có ai đó bật ra.

“Phải rồi.”

“Tôi khá thích nó đấy.”

“Không!” Lola nói mạnh mẽ hơn dự tính. Tất cả mọi người đều nhìn cô và cô lấy bút chì ra khỏi tai. “Xin lỗi, tôi không thích từ Lolita.” Max đã gọi cô là Lolita. Chỉ nghe cái tên đó thôi cũng đâm mạnh vào trái tim vẫn đang ứa máu của cô. Đến giờ đã hơn một tuần trôi qua kể từ hôm cô bước ra khỏi nhà Max, và tim cô thậm chí còn chưa bắt đầu hồi phục. Và nó cũng sẽ không hồi phục lại được, nếu cô cứ phải nghe cái tên Lolita, nhìn thấy cái tên đó trong catalog, hoặc đọc thấy nó trên nhãn mác.

Cánh cửa dẫn vào phòng hội nghị mở ra và trợ lý của Lola, Wanda, đến gần cô.

“Có một quý ông ở đây để gặp chị,” cô ta thì thầm vào tai Lola. “Anh ta nói sẽ không đi cho tới khi chị nói chuyện với anh ta.”

Lola đoán rằng anh chàng đang được nhắc đến có thể là một trong hai người đàn ông. Hôn phu cũ của cô, Sam, kẻ có vô số cú điện thoại mà cô đang tránh, hoặc nhà thiết kế đồ họa mà cô định gặp gần đây.

“Anh ta có nói tên cho em không?”

“Sam.”

Ý nghĩ đầu tiên của cô là hẳn đã phát hiện ra cô có dính líu vào vụ biến mất của các bức ảnh khóa thân đó. Nhưng nếu là trường hợp đó, cảnh sát sẽ ở đây, chứ không phải Sam. Ý nghĩ thứ hai của cô là hẳn đã bới ra một thứ mới để dùng chôn lại cô, và cô cho là mình có hai lựa chọn: đối đầu cho xong hoặc cho bảo vệ tổng hấn ra. Cô mất vài phút để xem xét lại các lựa chọn của mình và quyết định rằng tốt nhất là nghe xem dự định của hấn, để đề phòng hấn có những bất ngờ hoặc thứ gì đó bản thủ hơn để tống tiền cô. Từ lâu trước đây cô đã học được rằng chẳng biết được gì với Sam hết. “Dẫn anh ta tới văn phòng chị đi,” cô nói khi đứng dậy và cáo lỗi rời khỏi cuộc họp.

Hấn không thể làm tổn thương mình thêm nữa, cô tự dặn mình, nhưng cảm giác e sợ vẫn đóng cục trong dạ dày cô khi cô đi dọc hành lang tới văn phòng. Ngay ngoài cửa văn phòng, cô nhìn xuống bộ váy móc màu trắng và dán một nụ cười dễ chịu mà cô đã hoàn thiện suốt nhiều năm trời. Không đời nào có chuyện Sam thấy được cô đổ mồ hôi hết. Khi cô bước vào phòng, hấn

đang đợi cô bên trong.

“Sam,” cô nói, để cánh cửa mở ra đề phòng bất trắc. “Điều gì mang anh đến Bắc Carolina thế?”

Hắn không trả lời trong vài giây dài đằng đặc. Hắn chỉ đơn giản nhìn cô trừng trừng, quần áo hắn hơi nhàu nhĩ hơn cô nhớ. Có lẽ giờ đây khi hắn không còn kiếm được tiền nhờ cô nữa, hắn cũng không còn khả năng chịu được chi phí hồ là áo sơ mi của mình. Có lẽ hắn đã phải giấu các nếp nhăn trong chiếc quần dài vải chéo. Hắn đã để mái tóc vàng của hắn dài quá cổ áo, hơi bồm xồm và cổ tình bù xù. Từng có thời cô nghĩ hắn đẹp trai và đáng say mê. Cô đã nghĩ mình yêu hắn, nhưng những gì cô cảm thấy với hắn thậm chí còn chẳng được gần ngưỡng những gì cô dành cho Max. Những gì cô sẽ luôn luôn dành cho Max.

Khi Sam cất tiếng, hắn hầu như không thêm bận tâm che giấu con thịnh nộ trong giọng nói. “Cô đã đột nhập vào nhà tôi,” hắn nói.

“Dường như cảnh sát không nghĩ thế.” Cô đi qua hắn ta và đến đứng sau bàn. Đến một chỗ mà cô luôn cảm thấy đầy sức mạnh và nắm quyền kiểm soát. Khi cô mới bắt đầu quyết định mở doanh nghiệp của mình, hắn là một trong những người bảo cô rằng cô đang phạm sai lầm. Giờ đây, được bao bọc trong thành công của cô, cô thấy bản thân hơi giãn ra. Cô có thể nhận bất kỳ thứ gì hắn ném vào cô. “Tôi chắc chắn anh biết tôi đã được chứng minh là vô tội.”

“Điều đó không có nghĩa rằng cô không thuê ai đó đột nhập vào nhà, phá hủy tài sản, và cướp đồ của tôi.”

Cô khoanh tay dưới ngực, chờ để biết hắn có còn quả bom nào để ném vào cô hay không. “Nào, việc đó thật đê tiện và vụng trộm. Giống cái kiểu anh đào xới mấy bức hình đó lên và lập nên cái trang web đó vậy. Nhưng tôi đã không đột nhập vào nhà anh,” cô nói, điều mà cô cho cũng là nửa sự thật. Max mới là người đột nhập thực sự, cô chỉ theo sau anh một cách vui vẻ mà thôi. “Tôi có chứng cứ ngoại phạm.”

“Có, tôi nghe rồi. Cô đã ở cùng bạn trai mới của cô.”

Max từng là bạn trai của cô ư? Không, anh có ý nghĩa nhiều hơn thế nhiều. Trong một quãng thời gian ngắn ngủi, anh đã trở thành cuộc đời của cô.

Cô chờ Sam nói thêm nữa. Chờ hẳn làm cô ngã ngựa. Chờ hẳn đi vào trọng tâm cuộc viếng thăm này, và khi không thấy hẳn làm gì, cô hỏi, “Thế thôi hả?” Sự im lặng căng thẳng thêm và từ nét mặt hẳn cô nhận ra rằng hẳn chẳng còn gì khác. Không còn bức ảnh nào nữa. Không còn gì để dùng làm tổn thương cô nữa.

Dẫu sao hẳn vẫn cố và nói một điều cuối cùng vốn thường khiến cô hãi hùng và làm cô cuồng loạn. “Bạn trai cô chắc phải thích đàn bà béo nhỉ?”

Nụ cười của Lola trở nên chân thực và cô bắt đầu cười. Sam luôn muốn cô gầy gò, bệnh tật, và chơi vơi. Cần được thương yêu. Cô không còn là cái người quan tâm đến những gì hẳn nghĩ nữa rồi, và không còn các bức ảnh khỏa thân của cô, hẳn thậm chí cũng không có năng lực làm cô tức giận. Cô lắc đầu. “Anh ấy yêu cơ thể tôi đúng như thế này.” Cô nói với hẳn sự thật. Các rắc rối của cô với Max chưa từng liên quan đến cân nặng hay vẻ ngoài. Chỉ với một cái nhìn, anh cũng luôn khiến cô cảm thấy mình đáng khao khát và thật xinh đẹp. Chẳng có gì liên quan đến việc cô thấy yếu đuối và cần một người đàn ông chăm sóc cô hết. Tất cả là liên quan tới cái nhu cầu muốn thấy mình bị giết của anh.

Khi Sam không nói gì, cô nhún một bên lông mày. “Anh đã lái xe cả quãng đường dài chỉ để buộc tội tôi đột nhập vào nhà anh và chửi bới tôi hả?”

“Tôi chỉ muốn cô biết rằng cô không lừa được tôi đâu. Tôi biết cô có liên quan.”

“Giờ thì anh đã nói với tôi rồi đây.” Cô ấn một nút trên điện thoại. “Wanda, vui lòng gọi bảo vệ. Vị khách không mời của chúng ta cần được dẫn ra cửa.”

“Cô đang đá tôi ra ngoài đấy à?”

“Ừ đấy.” Cô nhả nút. “Và nếu anh đến đây lần nữa, tôi sẽ đệ án quấy rối chống lại anh đấy.”

Khi cô nhìn Sam đi, cô thực sự cảm thấy tự do thoát khỏi hẳn mãi mãi. Giá mà vượt qua được tình cảm cô dành cho Max cũng dễ dàng đến thế, cô nghĩ thầm khi quay lại phòng hội thảo. Nhưng cô ngờ rằng mình sẽ chẳng bao giờ hồi phục hẳn với Max.

Cô vừa ngồi xuống thì Wanda lại ngắt ngang.

“Có một quý ngài nữa muốn gặp chị. Người này sẽ không nói tên,” Wanda tiếp tục, “nhưng anh ta bảo em nói với chị rằng nếu chị không gặp anh ta ngay, anh ta sẽ trưng dụng con chó của chị cho tới khi chị làm thế.”

Nếu có thể, cô có cảm giác như trái tim tan vỡ của mình vừa đồng thời ngừng đập và tăng tốc trong cùng lúc.

“Em có nên gọi bảo vệ không?”

Cứ như bảo vệ có thể ngăn Max Zamora lại ấy.

“Không.” Cô đứng dậy và đóng cặp tài liệu trên bàn lại. “Mọi người cùng nghỉ ngơi mười lăm phút đi nhé,” cô gợi ý. Rồi, khi cô và Wanda đi về hướng cửa thêm lần nữa, cô nhìn trợ lý của mình và nói, “Đ dẫn anh Zamora đến văn phòng chị nhé.”

“Em sợ là anh ta đã ở trong văn phòng chị rồi.”

“Tất nhiên là thế rồi,” cô lầm bầm khi đi dọc hành lang. Một lần nữa cô lại dừng lại trước cửa và hít một hơi thật sâu. Xử lý Max sẽ khó khăn hơn nhiều xử lý Sam. Cô đặt một tay lên dạ dày đang sùng sục của mình và đi vào trong. Và anh đứng đó. Quay lưng lại với cô, cao và oai phong như thường lệ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh vải popolin cắm thùng vào quần kaki, và những cánh quạt trần chẳng lay động được đến một sợi tóc đen của anh. Nghe tiếng cửa, anh quay lại và mắt anh chạm mắt cô bên kia phòng. “Chào em, Lola,” anh nói. Không có vết thâm nào làm xước sát khuôn mặt đẹp trai của anh, và cô thở phào một hơi nhẹ nhõm khi ánh mắt ấm áp của anh trượt dọc cơ thể cô, rồi lại đi ngược lên. “Cái thứ em đang mặc là gì vậy? Vải móc à?”

Như thường lệ, âm thanh giọng anh làm cô ấm lên từ trong ra ngoài. Anh còn sống, nhưng trông anh thật mệt mỏi. Và cũng tuyệt vời đến mức cô phải đấu tranh chống lại thôi thúc chạy băng qua phòng và quăng mình vào vòng tay to khỏe của anh. Cô tựa lưng vào cánh cửa khép kín và nắm lấy tay nắm đồng. “Anh đang làm gì ở đây, Max?”

“Tìm em.”

Cô không muốn nói chuyện với anh, đặc biệt là có một mình. Cô không tin anh, nhưng hơn nữa, cô càng không tin bản thân mình. Cô nhìn xuống mũi đôi sandal quai mảnh của mình bởi vì cô không thể nhìn vào mắt anh, sợ rằng cô sẽ van xin anh hãy yêu cô theo bất kỳ cách nào anh có thể. Nhận lấy bất kỳ thứ gì anh sẵn lòng trao đi, bất kể điều đó có xé nát tâm can cô thế nào đi nữa. “Anh không nên đến mới phải.”

“Anh yêu em.”

Cô nhắm mắt lại và cố đẩy câu nói của anh ra khỏi trái tim mình. “Không quan trọng.”

“Ý em là gì, không quan trọng ư?” Vì cô sẽ không đến với anh, anh đến với cô. “Tuần vừa qua anh đã trải qua quá nhiều chuyện *tệ hại* để phải nghe em nói với anh nó không quan trọng. Anh đã suýt chết, và lần đầu tiên, anh thực sự thèm quan tâm!” Anh túm vai cô và cô ngược lên nhìn anh. Hơi ẩm từ lòng bàn tay anh thấm qua lớp vải cotton móc của váy cô và trải rộng những cơn râm ran nóng rực dọc cánh tay tới khuỷu tay cô. “Anh quan tâm vì anh yêu em.” Cô cố giật ra, nhưng nắm tay anh siết chặt, và anh ép cô nhìn vào mắt anh. Nhìn về thông khổ trong mắt anh và nếp nhăn hằn trên trán anh. “Khi em bỏ anh đi, anh đã tức giận đến mức gần như không nhìn nhận mọi việc rõ ràng được. Anh có một cơn tức giận mạnh mẽ hướng về em, nhưng anh đã nghĩ mình nên kiềm chế bản thân để cho em đi.” Anh lắc đầu. “Nhưng anh không thể. Dù anh đã cố gắng thế nào, dù đó là lúc phải nhảy dù ra khỏi một chiếc C-130, anh cũng không tập trung vào nhiệm vụ trước mặt. Thay vào đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là em và việc em bỏ đi đã mang lại cảm giác như có một con dao cắm vào tim anh. Rồi anh lao xuống đại dương và áo khoác chứa vũ khí của anh không phình lên. Anh đã tranh đấu dữ dội để trời lên bề mặt, nhưng tất cả vũ khí mà anh đang mang nặng đến hai mươi hai cân và anh chẳng đi đâu ngoài trừ chìm xuống thay vì nổi lên.”

“Sao anh lại nói điều này với em?” cô hỏi, cố gắng và thất bại trong việc ngăn nước mắt chảy xuống.

“Bởi vì anh muốn em biết. Khi anh bị kéo xuống, anh đã đấu tranh mạnh mẽ hơn bất kỳ lúc nào để sống. Ý anh là, anh đã đấu tranh và đập *thật mạnh*. Anh đã đấu tranh để quay lại với em. Cái áo kia cuối cùng cũng phồng lên sau khoảng năm giây, nhưng năm giây ấy có cảm giác như năm đời người, và nó làm anh sợ chết khiếp. Anh không muốn đi, Lola. Anh không muốn rời khỏi em. Anh muốn từ cuộc sống nhiều hơn cảnh kết thúc

như môi cá hoặc vật hy sinh. Anh muốn em.” Anh vuốt các hạt nước mắt ra khỏi dưới mắt cô và cô cảm thấy quyết tâm của mình mềm đi. “Nhớ khi cha mẹ em bảo tất cả mọi người ở buổi hội họp gia đình em rằng anh đã cứu em trên tàu *Dora Mae* chứ? Chắc, điều đó không phải sự thật đâu. Em đã cứu anh, Lola à. Em đã cứu anh nhiều hơn những gì em biết đấy.”

“Được rồi,” cô thì thầm, yêu anh và muốn anh nhiều đến mức bất chấp đau đớn. “Em sẽ cố.”

“Cố làm gì?”

“Cố sống cuộc đời của anh,” cô nói và tựa đầu vào cửa. Đây là những gì cô lo lắng. Lo rằng nhìn vào mặt anh và muốn anh bất kể ra sao. Lo rằng biết rõ nỗi đau của việc nhìn anh sống cuộc đời của anh vẫn còn tốt hơn nỗi đau của việc sống mà không có anh.

Max trượt tay tới hai má cô và nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của cô. Anh đã lái xe như điên để đến chỗ cô, và trước đó, chiến đấu với lũ khủng bố như một người bị ám ảnh. Bởi vì anh thực sự bị ám ảnh. Một người đàn ông bị ám ảnh với viễn cảnh một cuộc sống mới. Một cuộc sống tươi đẹp hơn. “Không, Lola à. Em xứng đáng được nhận nhiều hơn thế,” anh nói. “Anh đã trao trả máy nhắn tin của anh sáng nay rồi. Anh không còn làm việc cho chính phủ nữa.”

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào anh. “Sao cơ?”

“Anh đã quyết định rằng anh muốn sống đủ lâu để chăm sóc em cả quãng đời còn lại của em. Mang súp cho em khi em ốm. Chải mái tóc bạc của em khi em già đi và không thể tự mình làm được.”

Diễn hình của Lola, cô nói, “Em có thể tự chăm sóc mình.”

“Anh biết, nhưng anh muốn chăm sóc em. Anh muốn làm em hạnh phúc và nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của em cạnh gối anh mỗi sáng. Anh yêu em, và anh nghĩ chúng ta có thể cùng nhau có một cuộc sống tuyệt vời.”

Ánh mắt cô dò xét mắt anh như thể cô đang tìm kiếm nhiều hơn. Một thứ gì đó mà anh chưa nói ra. “Nhưng Max, nếu chúng ta cãi cọ hoặc anh trở nên chán ngấy em, anh sẽ hối hận đã từ bỏ một thứ anh mà đã thích làm cả một thời gian dài. Anh sẽ nhớ việc bị bắn vào người.”

“Chẳng ai nhớ việc bị bắn vào người hết, bé yêu à.” Anh nắm tay cô và

hôn lung các ngón tay cô. “Anh đã tìm thấy một thứ thú vị hơn nhiều chuyện cho nổ tung mọi thứ, một thứ ngọt ngào hơn cả dòng adrenaline. Một thứ thực sự đáng tranh đấu.”

“Gì thế?”

“Một phụ nữ xinh đẹp làm anh cười và cảm thấy mình đang sống hơn bất kỳ lúc nào anh từng cảm thấy trong đời.” Anh nuốt nước bọt qua cục nghẹn trong họng và cảm giác rục rủa trong ngực. “Anh đã chờ em cả đời, dù là anh thậm chí đã không biết là mình đang đợi. Em và anh là hai mặt khác nhau của một đồng tiền, và em khiến anh cảm thấy mình hoàn thiện.”

“Max,” cô khóc, và vòng tay quanh cổ anh. “Em đã nhớ anh rất nhiều. Em yêu anh, dù cho em đã cố gắng dữ dội để không yêu. Anh ulla vào đời em, đầy nam tính, đáng sợ, và bị đánh như tử. Anh đã trói em, bắt cóc em, vậy mà em vẫn rơi vào tình yêu với anh.”

Anh kéo cô sát vào người anh, tìm anh nện thành thịch trong lồng ngực. Anh không biết anh từng làm gì để đáng được nhận Lola Carlyle. Anh chắc chắn là chẳng làm được gì tốt hết. Móng mắt anh cay xè, và anh vùi mũi vào mái tóc thơm ngát ngọt ngào của cô. “Em yêu à,” anh nói, “Anh không hề bắt cóc em. Em đã bị trung dụng. Cũng như anh sẽ trung dụng em cả quãng đời còn lại của em vậy.”

Cô gật đầu và nức nở.

“Đừng khóc.” Anh lùi ra và nhìn vào mặt cô. “Anh yêu em, và anh muốn làm em hạnh phúc. Anh muốn có em bé với em.”

Đôi mắt đẫm nước của cô mở to. “Anh muốn có con sao?”

“Ừ, với em.” Anh đặt cả hai tay họ lên phần bụng phẳng của cô. “Ba đứa, và anh đang nghĩ chúng ta nên có tất cả là con gái, khi nhìn cách em thích thú quá đáng với màu sáp.” Với bàn tay còn rảnh, anh giạt vai váy cô. “Và đồ móc nữa, nhưng anh nghĩ đầu tiên chúng ta nên cưới đã.”

Cô cắn môi dưới và mỉm cười. “Điều đó rất khôn ngoan đấy. Em không muốn người ta nói em dùng đến mảnh khóc cổ điển nhất trong sách để bẫy anh vào việc cưới em đâu.”

Anh hạ miệng xuống miệng cô và hôn cô thật nhẹ nhàng và từ tốn, ném môi cô khi như anh nghĩ muốn làm kể từ lúc cô vừa phóng ra khỏi nhà

anh. Anh nhớ cô và muốn nuốt chửng cô. “Hãy ra khỏi đây nào.”

“Mmm.” Mắt cô hơi đờ đẫn và cô gật đầu. “Max, hãy về nhà và nói cho Bé Cung tin mới của chúng ta nào. Nó sẽ vô cùng vui sướng đấy.”

“Chúa nhân từ, anh đã quên phắt con cún đó. Anh đoán là nó sẽ phải sống với chúng ta nhỉ.”

“Max, anh biết anh yêu Bé Cung mà.”

Anh nghĩ đến con vật ăn hại bé nhỏ đó. Chú chó rõ ràng là cần đến một hình mẫu đàn ông. “Có lẽ nó cũng không tệ lắm.”

Cô mỉm cười và mở cánh cửa sau lưng. “Đưa em về nhà nào.”

Khi anh bước vào ánh nắng của vùng Bắc Carolina, tay Lola nắm trong tay anh, một nụ cười uốn cong một khóe môi anh lên.

Không lâu trước đây, anh đã đứng trên phòng chỉ huy cháy rụi của tàu *Dora Mae*, nghĩ rằng mình bị nghiền rủa với một cô người mẫu đồ lót xinh đẹp và con chó nhỏ xíu ẻo lả của cô ta. Anh đã luôn tin rằng Lola Carlyle sẽ là mồ chôn của anh.

“Chúng ta vẫn chưa bao giờ có thời gian xem *Kiều Hãnh và Định Kiến* nhỉ,” cô nói, một tia trêu chọc ánh lên trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Phải rồi, cô rõ ràng là mồ chôn của anh, nhưng thật là một lối đi tuyệt vời biết bao.

The end

[1] *Colonel Sanders: người sáng lập thương hiệu gà rán Kentucky. (ND)*

[2] *Drug Enforcement Administration: cơ quan bài trừ ma túy Hoa Kỳ. (ND)*

[3] *Thiết bị định vị toàn cầu. (ND)*

[4] Một loại thuốc giảm đau. (ND)

[5] Băng dán tự tiêu có thể thay cho chỉ khâu. (ND)

[6] Nơi đặt trụ sở huấn luyện đội SEAL của Hải quân Hoa Kỳ. (ND)

[7] Tên một tạp chí khiêu dâm. (ND)

[8] Ted Bundy (1946 – 1989): Một tay sát nhân hàng loạt người Mỹ chuyên hãm hiếp và giết chết các cô gái trẻ. (ND)

[9] Một giống chó nhà được biết đến với kích thước lớn và bản tính hiền lành, được coi là giống chó cao nhất thế giới, năm 1965 được lấy làm biểu tượng của bang Pennsylvania. (ND)

[10] Một ngôi sao phim khiêu dâm. (ND)

[11] Tên viết tắt của Bộ phận phát triển xung đột đặc biệt của hải quân. (ND)

[12] Một loại môi câu nhẹ, có thể quay được khi thả xuống nước để thu hút cá, thường dùng để câu gần mặt nước. (ND)

[13] Một loại môi nặng, có gắn chì, chìm nhanh, thường dùng để câu cá nước sâu. (ND)

[14] Một nhà thuyết giáo qua truyền hình nổi tiếng ở Mỹ những năm 70, 80. Năm 1988, ông ta bị điều tra về việc có bê bối với gái bán dâm. Đầu tiên ông ta phủ nhận các cáo buộc, nhưng khi truyền thông vào cuộc, ông ta đã lên tivi xin lỗi. (ND)

[15] Một dòng xe hạng sang mạnh mẽ, thanh lịch do General Motor sản xuất. (ND)

[16] Một loại kẹo bạc hà. (ND)

[17] Viết tắt của từ Bộ chỉ huy các chiến dịch đặc biệt trong tiếng Anh.
(ND)

[18] Tắt J. Hai chữ đọc gần giống nhau nên Lola nghe nhầm. (ND)

[19] Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. (ND)

[20] Trong tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là trung úy. (ND)

[21] Trong tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là chó. (ND)

[22] Giọng ca chính của nhóm nhạc Guns N' Roses. (ND)

[23] Món cơm nấu cùng thịt gà truyền thống của châu Mỹ La tinh, đặc biệt là ở Cuba.

[24] Hiệp hội đua xe thương mại Mỹ. (ND)

[25] Một món ăn truyền thống của vùng đông nam Hoa Kỳ, gồm có nước hầm cà chua, đậu, ngô, các loại rau củ khác và một loại thịt, có thể là thịt sóc hoặc thịt thỏ, cũng có thể là thịt gà, lợn, hoặc bò. (ND)

[26] Có ạ. Xin chào hai quý bà Bunny và Boo, hai người thế nào?